Nelly Noel & Cartea Mediatorului

Cartea Mediatorului

Partea 1: Fiii luminii

"Faptele au devenit legende, iar legendele au devenit mituri", parcă asta spunea Tolkien. Dar cine mai crede azi în mituri? Nu sunt decât povești...

- De ce să scriu toate astea? bombăni Nelly Noel.

- Pentru că omenirea trebuie să cunoască adevărul, spuse calm Mediatorul.

- Ce treabă am eu cu omenirea? N-am grija ei, cum nici ea nu are grija mea. De secole nu mai sunt om.

- Așa este. Dar scriind, e ca și cum ai întoarce timpul înapoi. Nu uita, oamenii n-au altă metodă să retrăiască trecutul decât citindu-și istoria și legendele. Iar timpul e meseria ta, nu asta spui mereu?

Nelly își lăsă în jos ochii liliachii. Desigur, Mediatorul avea dreptate. Voia sau nu, Nelly trebuia să rupă tăcerea...

Prefață

Pe Nelly Noel am cunoscut-o printr-o întâmplare. Nu sunt o fană a cumpărăturilor și-mi pierd rar vremea la mall, dar în aceea seară mă dusesem să văd expoziția de fotografie a unui coleg de forum foto, mai norocos sau mai talentat decât mine (eu nu avusesem vreodată o expoziție personală, nici măcar în holul întreprinderii unde lucrez). Nelly stătea la o masă de cafenea, înconjurată de două colege de-ale mele de serviciu, genul de tinere persoane care se duc la mall să vadă și să fie văzute. Nu mă încântă specia, așa că m-am așezat la masa lor numai pentru că nu aveam pregătită din timp o scuză credibilă ca să o șterg de acolo. Apoi am cunoscut-o pe Nelly și dintr-o dată mi-a părut bine ca am rămas.

În primul rând, nu e genul care să te sărute formal (sărutul "nu-mi lua fardul de pe obraz că nici eu nu-l iau pe al tău"), în al doilea rând are însușirea rară de a ști când să tacă și în al treilea rând nu părea să aibă habar de magazinele care practică reduceri de sezon, ceea ce m-a făcut pe dată să nu mă mai simt ca o gâscă ignorantă.

Cele două colege ne-au lăsat singure când au sesizat că Nelly nu e de loc atrasă de strălucirea vitrinelor și trebuie să recunosc că aș fi preferat să-mi tragă o palmă, cu toată lumea aceea de față, decât să mă lase singură cu o persoană pe care abia o cunoscusem: abilitatea mea de a conversa cu persoane cvasi-necunoscute se reduce la a da din cap aprobator la ce are interlocutorul de spus, iar dacă n-are nimic de spus, ... ei bine, asta e! Nelly pesemne a băgat de seamă că nu sunt „de-ai casei", pentru că mi-a pus singura întrebare care mi se părea inteligentă în contextul acela:

-Ce dracu (oh, iartă-mă șefu) cauți și tu pe-aici ?

Abia mult mai târziu am aflat de ce Nelly își cere scuze formal de câte ori îl aduce pe Necuratul în discuție. Atunci m-a amuzat doar exprimarea și am profitat de ocazie să-i vorbesc de expoziția de fotografii, singurul subiect despre care chiar aveam ceva de zis în locul acela.

-Păi, hai să o vedem împreună, mi-a propus Nelly.

Nu mă așteptam la asta. Nu credeam că în afară de mine mai e cineva în toată clădirea interesat și de altceva decât de tocat banii la

cumpărături. Dar în curând mi-am schimbat părerea: Nellly s-a dovedit un critic foto redutabil. Am început să o privesc cu admirație și am observat că și alții o priveau. Bine, pe Nelly nu poți s-o ignori: este înaltă pentru o femeie, blondă (blond-natural!) și are cei mai magnifici ochi violet-închis din câți am văzut vreodată (deși dacă stau să mă gândesc bine, eu ochi violeți n-am mai văzut la nimeni). În scurt timp am descoperit că mai aveam ceva în comun, în afara pasiunii pentru fotografie: colegul meu de forum expunea rezultatul excursiilor sale de vara trecută în Cheile Nerei, o zonă de care sunt îndrăgostită de mulți ani.

-Oh, dar eu într-un fel sunt de acolo, făcu Nelly entuziasmată. Cunoști Lacul Dracului? (scuze, șefu !)

Desigur că-l cunoșteam. Nelly avea o casă de vacanță în apropiere.

Din vorbă în vorbă am ajuns s-o întreb cu ce se ocupă.

-Pe moment sunt scriitoare - asta până-mi va trece, bineînțeles.

Recunosc că nu auzisem de ea niciodată, dar cum eu sunt fană Harry Potter, probabil că mi-au scăpat scriitorii contemporani de lucrări „serioase".

-Dar eu nu scriu cărți „serioase", zise Nelly râzând. Specialitatea mea sunt horror-urile și chestiile cu crime.

M-am uitat la ea perplexă: o femeie elegantă și sigură de sine, care nu părea să aibă nimic înspăimântător. Mi-am amintit că în poze și Agatha Christie avea aerul de bucătăreasă cumsecade, iar mintea ei fusese capabilă să inventeze cele mai abominabile crime.

-Aici n-am prea publicat, pentru că limba mea maternă nu e româna și mă descurc greu să scriu într-o limbă care-și schimbă ortografia atât de frecvent.

Frecvent? Eu trecusem o singură dată prin așa ceva într-o viață de om, iar mama mea la fel, tot o dată. Asta numea ea frecvent?

-Dar tu ce faci?

-Păi, eu sunt ingineră, am spus simțindu-mă deodată banală.

-Lucrezi la calculator adică?

-Da, calculatoarele sunt specialitatea mea.

Și de aici mi s-a tras beleaua! Pentru că Nelly scrisese o poveste despre locurile ei preferate (și ale mele) și voia ca cineva s-

o transpună pe suport informatic și să-i corecteze gramatica aproximativă. Iar Nelly scrie mult, indescifrabil, cu veșnice tăieturi și corecții - ce mai, o adevărată pacoste. Mi-am blestemat zilele că n-am refuzat-o atunci pe loc, mai ales că nu prea dispuneam de timp liber. Dar s-a uitat zâmbind în ochii mei, cu ochii ei violeți, și m-am pomenit zicându-i că accept (proasta de mine!). Așa a început totul. Acum, cunoscând-o mai bine, îmi dau seama că nu puteam s-o refuz, orice aș fi încercat să fac.

Cu ce m-am ales din asta? Cu o grămadă de lucru, o clientă extrem de exigentă (îmi remarca cele mai neînsemnate greșeli), care nu voia totul pe alaltăieri dar avea prostul obicei să apară unde și când nu te aștepți, fără să-ți fi dat întâlnire în prealabil. Cu o muncă de secretariat destul de plictisitoare, pe care nu-mi prea place să o fac. Cu o adresă a unei pensiuni turistice din Sasca Montană, unde sunt mereu binevenită și cu o sumă de bani albi pentru zile negre. Dar cel mai important lucru e că m-am ales cu o viziune a lumii la care n-aș fi putut să ajung de una singură niciodată. Am intrebat-o pe Nelly de câteva ori cât din ceea ce a scris se bazează pe fapte reale și cât a participat ea efectiv la derularea acțiunii (veți vedea, Nelly este autor și personaj, deși a scris totul la persoana a 3a, pentru că, zicea ea, „nu vreau să-i dau o notă prea personală"). Ei bine, răspunsul a fost de fiecare dată unul în doi peri, urmat de un zâmbet ironic. După Nelly, noi oamenii suntem cele mai obtuze ființe de pe fața Pământului, pentru că mereu adaptăm realitatea la tiparul nostru simplist de gândire și negăm tot ce ar putea să ne contrazică părerile preconcepute. Am încercat să n-o iau prea tare în serios, știind ce părere proastă are despre oameni în general, deși ea susține că unii chiar îi plac (hmmm, din ce punct de vedere ?...).

Oricare ar fi însă adevărul despre această scriere (mă îndoiesc că-l voi afla vreodată), m-a scos pentru câteva luni din lumea mea plină de cifre și de formule anoste și mi-a arătat un univers incredibil, mult mai fascinant decât aș fi putut să mi-l imaginez vreodată. După această experiență stranie, lumea a devenit un loc mult mai interesant de trăit, deși poate nu la fel de sigur ca înainte. Mulțumirile mele lui Nelly pentru acest lucru și, făcând suma finală, dracu să mă ia dacă nu mi-a plăcut experiența (scuze, șefu)!

Helga, Timișoara, 2009

Cap 1 Casa de pe colină

Vântul șuiera rece peste crengile copacilor. Era o dimineață cețoasă, încărcată de umezeala ploilor din ultimele zile. Asta numeau ei „iarnă". Luminile ardeau încă pe strada pustie, care șerpuia printre grădini și vile elegante, acum pierdute în ceață. O geană de lumină gri se ridica la răsărit, dar mai era mult până la apariția soarelui și, la câțiva metri de cercul portocaliu desenat de becuri, strada se scufunda din nou în bezna aceea rece și umedă. Drumul urca lin pe colină, departe de zgomotele orașului care se trezea. De sus, portul și marea se vedeau frumos, cu mii de luminițe aurii, deși fuioare de ceață coborau spre vale, ascunzând strălucirea orașului. Acolo unde strada nu mai urca, formând un platou neted, o casă mai mică și mai izolată decât celelalte abia se zărea din vegetația exotică a grădinii. Vila avea un etaj, care se termina prin acoperișul plat, prevăzut cu terasă, atât de caracteristic caselor din sud. Gardul înalt din fier forjat, în stil art nouveau, lăsa să se vadă flori și liane din fier care se împleteau într-o dantelă măiestrit lucrată.

De poarta înaltă se zdrobeau nasurile a vreo douăzeci de oameni,majoritatea cu aparate de fotografiat sofisticate agățate la gât, vizibil indispuși de ora imposibilă și de vântul rece. Unii tăceau ursuz, alții comentau cu voce tare, alungând liniștea dimineții. În definitiv nimic nu părea mai promițător în nemișcarea din jur decât un vecin furios care să iasă la poartă deranjat din somn și căruia să i

se poată pune reportofonul sub nas. Poate că furia somnului pierdut dezlega limbile oamenilor și reporterii ar fi avut ce scrie despre locuitorii casei izolate.

Dar - hotărât lucru - norocul nu părea să le surâdă. Nemișcarea din jur era molipsitoare. Unii mai tropăiau să se încălzească, dar în general conversațiile se purtau pe un ton mai degrabă domol. Asta până când unul mai tânăr și mai nerăbdător începu să protesteze:

-Și de ce adică așteptăm aici ca fraierii? Gardul ăsta nu poate fi sărit?

-E proprietate privată, mârâi un altul. Vor cere daune dacă le năvălim așa în casă.

-Poate, dar imaginile se vor vinde scump. Plătesc despăgubirile sau ce-or fi și mai rămân cu o căruță de bani.

-Încearcă, dacă crezi că merge. Eu unul nu mă bag în așa ceva. Am mai fost aici și anul trecut, și acum doi ani, și știu ce-i poate pielea. Mulțumesc, nu !

În fond, tânărul avea dreptatea lui: escaladarea gardului părea o joacă de copil. Spre deosebire de gardurile care mărgineau celelalte proprietăți, prevăzute cu țepușe de fier în vârf, acesta era deosebit de pașnic: o dantelă aproape aeriană din metal, invitând mai degrabă la contemplarea arhitecturii elegante a casei, decât interzicând accesul. Coama gardului era complet netedă și se unduia lin după ghirlandele motivului floral pe care îl reprezenta. Tânărul se pregătea să urce, când mai multe voci începură să murmure nemulțumite.

-Vezi, anul trecut a fost vopsea proaspătă amestecată cu praf de scărpinat pe partea dinăuntru. Nebunul care a încercat să treacă dincolo era să rămână fără piele pe mâini după aia.

-Da, și acum doi ani a fost cremă neagră de ghete. Mi-am întins-o pe aparatul de fotografiat, credeam că nu-l mai curăț în veci. Oricum, un obiectiv s-a dus dracului cu ocazia asta, așa că ai grijă ce faci!

Tânărul deveni precaut și atinse cu grijă gardul. Își trecu o mână printre florile stilizate, pipăind cu băgare de seamă spațiul dinspre curtea întunecoasă. Nu se declanșă nici o alarmă.

-Stai, am o idee, zise un altul. Nu-mi place, e exagerat de pașnică toată situația și sigur ascunde ceva.

Se aplecă brusc, culese un pumn de nisip și pietriș mărunt de pe alee și-l aruncă printre gratii. În același moment, casa dispăru cu desăvârșire și într-un zgomot puternic sute de jeturi de apă, plantate milimetric în spatele gardului, se declanșară formând un perete lichid compact care urcă la de două ori înălțimea unui stat de om.

Grupul speriat se dădu cu câțiva pași în spate.

-Aha, v-am prevenit eu, mormăi o voce. Băiatul ăla nu e deștept degeaba!

Fântânile odată pornite se opriră repede. Numai gardul ud mai amintea cele întâmplate, când cineva încercă să trimită dincolo de gard o crenguță uscată ridicată de pe alee. Același rezultat : jetul spectaculos de apă izbucni cu furie.

-La dracu, e cu senzori. Măcar știm că n-avem nici o șansă - e prea frig pentru un duș acum.

Grupul aprobă cu voci supărate. Ceața care deveni mai deasă înainte de răsăritul soarelui ascundea în continuare casa. Și totuși, un ochi foarte ager ar fi observat la un geam al etajului mâna micuță care dădea ușor draperia la o parte.

-Strașnic, funcționează exact așa cum ne-am fi așteptat. Minunată idee, trebuie să-i mulțumesc pentru asta.

Lucrezia pufni furioasă. În camera mare și elegantă, inundată de lumini puternice, nu se aflau decât ea și fiul ei, acesta din urmă contemplând satisfăcut desfășurarea ostilităților din zona gardului. Adevărul e că nici Lucrezia nu iubea ziariștii, dar nu putea să aprobe ideile radicale pe care Peruggio le punea în aplicare la fiecare întâlnire cu aceștia. Iar acum, întâlnirea era inevitabilă. Institutul organiza de câțiva ani o conferință la care se prezentau cele mai novatoare teorii științifice, iar publicul prinsese gustul și reporterii căutau să afle mereu ceva mai mult și mai repede. Conferința trebuia să înceapă în numai câteva ore și Peruggio avea aerul cuiva asediat în propria casă de cohorta de reporteri. Lucrezia nu-și putu ascunde un zâmbet. Era curioasă cum vor decurge ostilitățile de astă dată. Deși cu cât se lumina, inamicul posta întăriri înaintea gardului (mai multe chiar decât anul trecut), Peruggio scăpase întotdeauna de calvarul interviurilor, printr-o tehnică pe care nimeni nu putea s-o priceapă.

-Într-un final tot va trebui să le răspunzi la întrebări, nu ?

Lucrezia sonda pur și simplu terenul. Peruggio nu binevoise să-i explice nici de astă dată (ca de obicei) care erau înțelegerile între media și institut.

-Mamă, fii liniștită !

Merse și-i cuprinse umerii cu mâinile, cu ochii lui imenși și liniștitori privind în ochii ei. Lucrezia aștepta nerăbdătoare explicații.

-Uite ce-i: discursul meu la deschiderea lucrărilor se va transmite în direct la postul local de radio, de la ora zece. În plus de asta am permis unei televiziuni să ia câteva imagini din amfiteatrul principal, după care Giorgio va face oficiile de gazdă și-i va plimba un pic prin laboratoare.

Lucrezia nu putu decât să aprobe. Dintre toți colaboratorii fiului ei, Giorgio părea cel mai normal la cap și mai imun la paparazzi.

-Ah, și a propos de asta, Giorgio mă va lua de-acasă peste vreo douăzeci de minute. Am proptit o scară de zidul grădinii; după ce trec dincolo o arunc pur și simplu înapoi, sper să nu cadă în piscină. Probabil mă așteaptă deja pe strada din spatele casei. Sper numai că deștepții de colo - făcu un gest a lehamite cu mâna spre locul unde stăteau ziariștii - n-o să se prindă pe unde voi evada.

-Cu ce vine Giorgio, cu mașina aia de la institut?

-Fii, mamă, serioasă! Peruggio râse. E atât de mândru de noul lui Ferrari încât nu-și mai încape în piele, și tu vrei să circule cu mașina institutului!

Buzele Lucreziei se strânseră dezaprobator. Giorgio conducea ca un kamikaze până și la volanul unei mașini mai normale.

-Trebuia să ne gândim la eventualitatea că vreunul dintre nătăfleții ăia de-afară ne urmărește, așa că oricum nu mă putea căra cu roaba, nu?

-Totuși, Peruggio!

-Uite ce-i, mamă, dacă nici Giorgio nu-ți e pe plac, nu pot decât să-i cer Serafinei să treacă pe-aici să mă ia, sau să plec cu propria mașină și să calc vreo câțiva din ăia.

Lucrezia se făcu neagră de supărare. Obiceiul Serafinei de a se încăiera cu ziariștii era notoriu și fata era expertă în artele marțiale.

Se părea că Peruggio își amintise brusc ceva. Nu mai continuă discuția, ci puse mâna pe un telefon micuț și formă un număr

înregistrat în memorie. Lucrezia continua să se uite urât. Intuiția n-o înșela, Peruggio era mereu zâmbitor când vorbea cu colegii de la institut și de-a dreptul încântat când vorbea cu Serafina.

-Salut! Voiam să-ți spun că sistemul tău defensiv face toți banii și tot spectacolul. Ah, de ce te sun ? E mama aici, îți transmite și ea salutări. Da, sigur, ajungem peste vreo 30-40 de minute. Ai grijă și ține situația sub control acolo... Da, și eu...Pe curând, pa.

-Băiete, n-ai pic de maniere. E șapte dimineața, poate că trezești biata fată sau poate că deranjezi când e la baie. Chiar nu gândești deloc?

Asta păru să-l bine-dispună peste măsură.

-Mamă, Serafina a ajuns la institut la patru și jumătate azi-dimineață, cu o listă pe trei pagini de probleme de rezolvat. Acum e probabil la a doua ceașcă de cafea - iar tu susții că doarme!

-De unde știi tu ce face Serafina la ora asta?

-E simplu, a trecut pe aici la ora patru, am discutat în cele mai mici detalii programul pe următoarele trei zile. Măcar o dată pe an institutul ăla trebuie să arate altfel decât mama și tata haosului și ea se ocupă de asta mai bine decât oricine altcineva.

-A fost aici... dimineața la patru?

Brusc, Lucrezia realiză că auzise un zgomot suspect noaptea, dar, crezând ca visase, se întorsese cu fața la cearșaf să-și continue somnul.

-Și cum s-a descurcat cu asediatorii?

Acum Peruggio râdea ținându-se cu mâinile de stomac.

-Mamă, să le fi văzut mutrele când a aterizat cu elicopterul pe peluză! Mai era și în rochia de cocteil pentru diseară, aia cu trenă, s-a dat jos de pe scaunul pilotului și le-a făcut semn cu mâna. Ăia, să pice pe spate nu alta!

-Cum de s-a limitat numai la atât?

-Ce naiba presupui, că mănâncă oameni? Le-a făcut frumos cu mâna, mi-a dat niște hârtii și a plecat la institut, asta a fost tot, mamă.

Peruggio era prea bine crescut ca să detalieze salutul adresat de Serafina ziariștilor. Evident le făcuse semn cu mâna, dar cu ea strânsă în pumn, cu excepția degetului mijlociu pe care-l ținea îndreptat în sus, în timp ce rânjea batjocoritor.

-Asta este pentru cei cu teleobiective, să nu spună că le-au cărat degeaba, comentase ea. Lui Peruggio îi dadusera lacrimile de râs.

Lucrezia se agită.

-Și ce-i aia cu „de ce te sun?” Iarăși nu vorbiți?

-Mamă, ai ascultat discuția noastră la telefon? Și tot eu sunt ăla certat cu bunele maniere? Nu e drept !

Lucrezia sesiză întorsătura neplăcută a discuției și-și mușcă buzele. N-avea chef de ceartă în dimineața asta, așa că zise împăciuitor :

-Uite, am auzit fără să vreau. Dar mi-am pus problema...voi pare că vă înțelegeți foarte bine, și deodată nu vă mai vorbiți cu săptămânile. E derutant pentru cei din jur, să știi.

Se uită la el curioasă și Peruggio îi întoarse privirea cu aerul cuiva care tocmai se pregătește să hipnotizeze.

-Mamă, citești prea multe tabloide! Cum să nu vorbim? Ea este inginerul-șef al institutului, cum crezi că se desfășoară ședințele operative dacă ne adunăm cu toții numai ca fiecare să tacă în colțul lui ? Este expertă în tehnici de comunicare, să nu uiți asta. Așa că știe întotdeauna cum, când și cât să vorbească și să spună mereu ceea ce trebuie, la modul în care trebuie. Dar comunicare nu înseamnă flecăreală și eu apreciez în mod deosebit faptul că nu face risipă de cuvinte. Fata asta chiar e minunată. Nu știe de loc ce înseamnă să cicălească sau să pună întrebări nepotrivite și n-ar supăra niciodată pe cineva cu vreo vorbă. Asta spre deosebire de majoritatea oamenilor, încheie Peruggio cu o privire semnificativă adresată mamei sale.

-Bine, am înțeles. Doar că ziarele fac tot felul de supoziții și tatăl ei a telefonat că poate are un drum pe aici săptămâna viitoare. Trebuie să știu și eu ce să zic și cum să mă comport, nu?

-Asta e o veste excelentă, mamă! Sper că l-ai invitat la cină la noi! Cât despre ziare, trăiesc din minciună. Poți să spui oricând liniștită că Serafina e o persoană cu care am relații excelente și unul din oamenii de bază din conducerea institutului. E purul adevăr!

Lucrezia părea dezamăgită.

-Știam asta, mi-ai mai spus-o și nu numai o dată.

-Atunci, ce anume nu e clar?

-Păi, presa...

Era voit ezitantă. Își cunoștea fiul îndeajuns ca să știe cât de ușor se inflama de la unele subiecte.

-Mamă, presa trăiește din minciună și din a se băga sub pielea oamenilor. Cred că și asta ți-am mai explicat! Dacă te întreabă cineva ceva, vei spune politicos că din câte știi aprecierea mea la adresa activității inginerului-șef al institutului (sublinie titulatura oficială cu atenție) este ca de obicei la cote maxime.

-Bine, dar ei nu asta vor să știe!

În cameră se părea că temperatura crește brusc. Electricitatea se simțea în aerul care deveni fierbinte și irespirabil. Înainte ca Lucrezia să-și fi putut da seama că forțase nota, Peruggio era la ușă.

-Cred că Giorgio deja mă înjură de mult. Au rămas mai puțin de trei ore și nu-i pot lăsa toate grijile și bătaia de cap Serafinei, așa că plec la institut.

Vocea îi era melodioasă și calmă ca de obicei. Pe chip nu i se citea nici un fel de supărare, doar ochii îi ardeau. Lucrezia se dădu la o parte speriată din calea lui. Era greu s-o scoți la capăt cu Peroggio, care nu-și trăda niciodată stările de spirit și părea imun la furie. Maică-sa știa însă că asta nu era decât fațada. Iar fiul ei nu uita și nu ierta niciodată.

Coborî scările, cu Lucrezia pe urme.

-Când ajungi acasă diseară? Și nici n-ai mâncat nimic de dimineață! Și nu te schimbi? Cum naiba arăți la conferința aia? Și mai tunde-te sau fă ceva cu părul ăla!

Peruggio se opri în fața oglinzii mari de cristal din holul de la parter. Se întoarse brusc spre Lucrezia, care încă era pe undeva pe la mijlocul scării și-i aruncă o privire plină de reproș.

-Mamă, diseară nu mă aștepta, rămân la cocteil la institut până târziu. Un pachet de biscuiți voi mai găsi prin vreun sertar, de schimbat nici vorbă, din moment ce am decis de-acum o săptămână cu Serafina cum ne vom îmbrăca - amândoi la fel, bineînțeles. Cui nu-i convine să nu se uite la noi, iar părul meu e exact așa cum îi place ei și cum crede ea că-mi stă bine. Mulțumesc de atenție, asta e tot sau mai ai și alte întrebări?

O dăduse pe ironie. Lucrezia știa că după asta nu mai urmează decât o invitație politicoasă să te duci dracului, spusă bineînțeles cu

aceeași voce plăcută și perfect calmă.

-Și eu cum mă descurc cu ziariștii ăia?

-Mamă, le spui că la nouă și jumătate ne adunăm cu toții în amfiteatru, asta îi va face s-o șteargă de-aici și să ne vină pe cap la institut, dar tu măcar scapi de ei. Iar dacă vor detalii picante, le povestești că eram mic, verde și cu antene pe cap când m-am născut, că vin din altă galaxie și că dacă mă mai urmăresc mult voi folosi teleportarea ca metodă de deplasare. Le poți spune și că te enervează să le repeți aceleași adevăruri de anul trecut, pe care ei nu le-au publicat numai și numai pentru că le-am șters memoria înainte să apuce s-o facă.

-Peruggio, acum chiar ești culmea...

-„Dacă nici o minciună nu șochează destul, trebuie pur și simplu să spui adevărul la modul ostentativ” cită Peruggio solemn. Asta n-am spus-o eu, face parte din folclorul de la institut.

Discuției îi puse capăt soarele care se înălță în fine pe boltă, pătrunzând cu razele aurii printre draperiile încăperii. Peruggio deveni brusc interesat mai degrabă de firele de praf care pluteau în lumină, decât de confruntarea cu maică-sa, ceea ce-i dădu Lucreziei răgazul să se apropie, e drept, cu un aer precaut. Dar furtuna trecuse. Peruggio îndesă la repezeală câteva foi de hârtie într-o superbă mapă de piele verde-gri, cu colțurile fin lucrate în argint, îi zâmbi maică-sii și ieși pe ușă.

Poate soarele să fi fost de vină, cu lumina strălucitoare care inunda de-acum curtea casei, sau poate altceva. Dar de îndată ce Peruggio dispăru pe ușă, o strălucire intensă, asemenea descărcării unui bliț în imediata apropiere, lumină casa preț de-o clipă, după care se pierdu precum apăruse. Lucrezia se luă după el, dar curtea era de-acum pustie.

-Peruggio, ce naiba...

Nu mai continuă. Liniștea era apăsătoare și știu deîndată că era singură în casă, numai ea și hienele de la poartă: Scara se găsea într-adevăr în spatele casei, lângă piscină, dar aliniată prea ordonat, paralel cu aleea și piscina, ca să pară aruncată acolo la întâmplare. Iar din iedera care acoperea gardul nu se mișca nici o frunză. Lucrezia se resemnă. Intră in hol, își aranjă ținuta la oglindă, își pieptănă părul și ieși demnă să înfrunte ziariștii.

Cap 2 Institutul

Motorul torcea în ralanti, lin și abia sesizabil. Giorgio privea în oglinda retrovizoare. Era pe o străduță laterală, liniștită în lumina răsăritului. Să stea chiar în spatele casei lui Peruggio ar fi bătut la ochi. Oricum colțul acesteia se vedea destul de bine în oglindă. Întoarse ochii plictisit la teancul de ziare de pe scaunul pasagerului. Nu-i plăcea să aștepte, mama-natură nu voise ca Giorgio să fie un tip răbdător. Dacă n-ar fi fost promisiunea făcută celui mai bun prieten, ar fi plecat demult de-acolo, dar Peruggio nu-i dăduse decât o oră cam aproximativă de întâlnire. „Pe la răsărit, când scap de ziariști” zisese el. Iar soarele era pe cer de cinci minute și din Peruggio nu se vedea nici urmă. Giorgio sesiză o lumină strălucitoare undeva în spate. Se sperie. Ăsta nu putea fi decât blițul unui nenorocit de fotoreporter. Dar o bătaie ușoară în geam îi întrerupse gândurile. Peruggio stătea chiar acolo lânga mașină, privind atent în spate.

-Urcă, dar repede!

Giorgio demară în trombă.

-De unde ai apărut? M-am tot uitat să te văd venind și tu nimic. Și dintr-o dată apari lângă mine!

Peruggio surâse.

-Rezultatul contează, nu? Sunt aici așa cum am promis. Și dacă tu nu m-ai văzut venind, sper că nici ei nu m-au văzut plecând de-acasă, ceea ce ar fi excelent.

-Erau mulți?

-O, da! Mai mulți decât anul trecut. Mi-e milă de mama, am instruit-o să le înșire verzi și uscate. Poate dacă setea de

senzațional le va fi potolită, avem și noi o șansă cât de mică să fim lăsați în pace.

-Vise, Peruggio, vise... Giorgio dădu din umeri nepăsător. Pe el nu-l hăituiau paparazzii, deși deseori dădea interviuri. Îl contactau mereu ziariști serioși, cu un aer matur - genul celor care țin rubricile științifice sau financiare, care se purtau ireproșabil și nu puneau întrebări incomode. Peruggio, în schimb...

Giorgio îl privi în lumina aurie a soarelui dimineții. În primul rând, Peruggio a întemeiat institutul, aducând orașului o faimă de centru științific pe care acesta n-o avusese niciodată înainte. În al doilea rând, avea deja în palmares două premii Nobel. În al treilea rând, te întrebai când naiba reușise să-și elaboreze teoriile, cu figura de adolescent pe care o afișa (deși Giorgio știa că Peruggio nu urmase nici o școală publică, dându-și examenele pentru câte trei-patru clase deodată, totuși era inexplicabil de tânăr pentru ce realizase). În al patrulea rând, atrăgea privirile ca un magnet cu frumusețea lui ireală. Și nu în ultimul rând intriga prin misterul care plutea în jurul lui: toată lumea vorbea despre Peruggio, dar nimeni nu-l văzuse vreodată în vreo fotografie sau pe un post de televiziune. Pur și simplu orice încercare de a-l fotografia nu făcea decât să ardă filmul sau să distrugă cardul de memorie. Toate imaginile era supraexpuse pâna la dispariția oricăror detalii într-o lumină orbitoare. Să îndrepți camera direct spre soarele amiezii ar fi produs cam același rezultat. Și parcă toate astea nu erau de ajuns, Peruggio știa mereu prea multe, vorbea mereu despre lucruri ciudate și străine și - aici Giorgio nu mai avea nici o îndoială - își folosea din plin privirea hipnotică pentru a-i influența pe cei din jur într-un mod care nu admitea nici o împotrivire.

Dar el se pare că nu era conștient în momentul acela de nimic din toate astea. Pur și simplu își dăduse capul pe spate, rezemat de tetieră, și privea printre gene, cu ochii întredeschiși, peisajul.

-Deci, cum ai evadat de-acasă? Glasul lui Giorgio sparse liniștea.

-Figura cu scara rezemată de zidul din spatele proprietății. Între ziariști și între mine era casa, care le bloca vederea, răspunse Peruggio simplu.

-Aha, și maică-ta a crezut că poți pleca așa, neobservat.

-Da, probabil a crezut. De fapt m-am purtat urât cu ea astăzi. Ea era cicălitoare și eu sarcastic - cea mai proastă combinație cu putință.

-Haida-de, Peruggio, nu-ți face griji pentru asta. Știi bine că de câte ori trebuie să ții un discurs în public devine... știi tu, irațională.

-Mulțumesc. De fapt voiai să spui isterică și mare dreptate aveai. De parcă nu m-aș fi vindecat de agorafobie acum câțiva ani. Tremură numai la ideea că sunt printre oameni și am ceva de spus, deși pe mine asta nu mă mai afectează de loc.

Oftă.

-De fapt e tare greu cu ea. Îmi pune la grea încercare răbdarea.

-Ai o răbdare de înger. Eu de mult m-aș fi mutat oriunde altundeva. De exemplu într-una din locuințele de serviciu de la institut.

Peruggio întoarse capul și privi la Giorgio cu ochii extrem de serioși.

-Poate ai dreptate, dar nu pot uita niciodată câte a făcut pentru mine. Și nici faptul că trăiește de atâția amar de ani cu teama în suflet. Și că are mereu nevoie să mă știe aproape...

-Oricine, orice mamă ar fi făcut la fel pentru copilul ei. Nu te mai culpabiliza.

-Nu, nu oricine. Peruggio își strânse buzele la modul sceptic. Nu uita că era foarte tânără, foarte frumoasă și dorită de mulți. După moartea tatei putea să mă dea în adopție și să ia viața de la început. În fond, n-au fost împreună decât câteva luni - aceea scurtă perioadă când cred că a fost fericită.

-Tu ai fi făcut așa ceva? Să-ți îngropi singura dragoste și apoi să nu mai vrei să păstrezi nici o amintire?

-Ai dreptate, nu.

Giorgio și-l amintea pe tatăl lui Peruggio. Era printre puținii care-l țineau minte pe nou - venitul în oraș, un tânăr frumos dar cam firav, sărac lipit pământului, care-și ducea traiul de pe o zi pe alta, vânzând peștele prins cu mica lui barcă. Într-o dimineață l-au găsit mort pe plajă, după o furtună cum rar se abăteau prin zonă. Înec, a fost concluzia legistului, deși cadavrul nu prezenta nici unul din semnele caracteristice unei astfel de morți. Și asta nici nu explica

rănile adânci de la cap și de la piept, care păreau mai degrabă urmele unei lupte.

Lucrezia nu a pus întrebări. Și-a îngropat creștinește soțul cu ultimii ei bani, după care s-a apucat să-și caute o slujbă. Lucru nu tocmai ușor, având în vedere că era însărcinată. În cele din urmă s-a angajat ca femeie de serviciu la o biserică parohială, peste drum de bistroul unde mama lui Giorgio spăla vasele. Așa au descoperit că erau vecine. Nici părinții lui Giorgio n-o duceau strălucit. Aveau o liotă de copii și dorința de a da fiecăruia un pic de școală și o meserie cinstită.

Lucrezia născuse la un spital pentru săraci, al unui ordin mănăstiresc. Maicile fuseseră extrem de binevoitoare cu tânăra femeie - era modul lor de a-i arăta că apreciau încăpățânarea cu care se hotărâse să păstreze copilul. Dar nici măcar bunăvoința și îngrijirile lor nu puteau schimba soarta - copilul nu părea hărăzit să trăiască.

Una din amintirile lui Giorgio, de când avea cam zece - doisprezece ani, era o vizită făcută în cămăruța de subsol pe care Lucrezia o alinta cu numele de locuință și pe chiria căreia i se ducea partea cea mai însemnată a salariului. Giorgio mai văzuse nou-născuți înainte, în primul rând pe frații și surorile lui. Toți erau mici, zbârciți, roșii la față și urlau de mama focului. Dar parcă nici unul nu era așa de mic - nici măcar fetițele. Avea pielea albă, nu roșie și nici zbârcită, nu țipa de fel, iar o încâlceală de păr negru îi acoperea pielea capului. Trăsăturile îi erau nedefinite. Părea un fel de structură gelatinoasă, translucidă, ca o meduză aruncată la țărm după furtună. Pe atunci era o aberație să susții că era frumos. Giorgio simțise teamă privindu-l. Erau mult mai normali pruncii care te exasperau cu urletele lor, decât acest copil exagerat de mic și de tăcut, care respira atât de încet încât te întrebai dacă mai trăiește. Apoi, brusc, pruncul sesiză prezența lui Giorgio și-și întoarse ochii spre el. Giorgio ținea minte clar cum i se făcuse rău. Ochii aceia negri erau un hău fără fund. Te lua cu amețeală dacă-i priveai mult și simțeai pământul fugindu-ți de sub picioare. Giorgio chiar încercase să fugă, dar ochii aceia îl rețineau. Apoi simți ceva ciudat în craniu, o durere

ascuțită și o prezență străină ca și cum cineva necunoscut îi deschisese mintea și se plimba prin ea. În timp, senzația deveni cumva liniștitoare. Apoi auzi mesajul - era clar un mesaj din exterior, deși nu existase nici o voce, ci numai frânturi haotice de imagini și sunete. Mesajul era deosebit de clar :„Aș vrea să fim prieteni", apoi ochii pruncului se închiseră și magia se risipi.

Giorgio reveni în prezent, atent la drumul sinuos și la viteza mare. Peruggio zâmbi alături.

-Niciodată nu-mi voi cere suficient iertare pentru ce ți-am făcut atunci. Cred că te-am speriat de moarte. Dar abia apărusem și eu pe lumea asta și nu știam regulile jocului. Desigur că e o impolitețe fără limite să intri așa în mintea cuiva fără să ceri voie. Dacă am o scuză, e că nu știam și eram bine intenționat. Dar asta oricum nu-mi justifică faptele.

Giorgio tresări. Evident Peruggio îi urmărise gândurile.

-Cum naiba ai făcut asta acum? Nu te-am simțit de loc. Sau ești așa de bun că poți să sondezi mintea cuiva fără să-și dea seama?

-Am mai evoluat un pic și cred că aș putea, dacă persoana respectivă nu ar opune rezistență. Altfel bineînțeles ar deveni dureros și și-ar da probabil seama. Dar acum nu e nimic de genul acesta. Pur și simplu amintirile tale erau prea vii, așa că le-am văzut, cumva ca o secvență dintr-un film, numai că m-am simțit mult mai implicat.

Giorgio rămase cu gura căscată, așa că Peruggio continuă cu o voce egală și liniștită:

-Am mai discutat asta, oamenii în majoritatea lor trăiesc într-o lume excesiv de materială. Ei sunt uneori conștienți de latura energetică a universului din care fac parte, dar o leagă de materie tocmai din cauza a ceea ce spuneam mai înainte - că sunt entități aplecate spre partea materială a lucrurilor. Civilizația umană e materială. Oamenii au nevoie de mașini ca să transforme o energie în alta. De exemplu o hidrocentrală: iei energia apei și o transformi în electricitate, cu toate mecanismele pe care le știi - baraje, turbine, toate alea. Eu pur și simplu nu am nevoie de o tehnologie pentru asta. Gândesc și vreau - atât ajunge. Simt energia în formele ei cele mai subtile, care în mod normal scapă unui om. Gândurile tale au o

încărcătură energetică. Foarte slabă și greu cuantificabilă, dar pentru mine e destul. Am văzut amintirile tale pentru că te gândeai la ele. M-am văzut pe mine în leagăn - Doamne, urât mai eram! și l-am văzut pe tatăl meu, lucru pentru care îți mulțumesc. În afară de amintirile tale, singura mea imagine despre tata e cea de la nunta părinților - o poză galbenă și nu prea clară, pe care mama o ține printre acte diverse și evită să mi-o arate.

Giorgio făcu ochii mari. Nu toată ziua auzeai un prieten să-ți spună lucrurile pe care Peruggio tocmai le rostise, cu un aer firesc, ca pe niște banalități.

-De fapt, cine ești tu, Peruggio Sorriente ? Cine, sau mai degrabă ce?

-Uite, asta încerc să aflu și eu. Fii sigur că mă interesează cel puțin tot atât cât te interesează pe tine. Nu mi-e chiar la îndemâna să constat în fiecare zi cât sunt de diferit și cât de mult se feresc oamenii de mine din cauza asta. N-ai idee ce tare m-a apăsat izolarea și singurătatea în toată copilăria mea. Noroc cu tine - și apoi cu Serafina și cu institutul. Cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat în viață a fost să dau peste prieteni adevărați. Ai fost primul dintre ei, Giorgio, și asta nu se uită.

Peruggio zâmbi. La naiba, zâmbetul acela putea să topească și un aisberg, dacă-și punea mintea. Giorgio simți brusc îndemnul să răspundă sincerității cu sinceritate.

-Să știi că eu am o datorie mai mare de plătit față de tine decât ai tu față de mine.

-Între prieteni, asta nu se pune, sări Peruggio repede.

-Poate că nu se pune, dar dacă nu te-ai fi ținut de capul meu, n-aș fi făcut eu, un coate-goale, ditamai facultatea și doctoratul.

-Tu ai început, râse Peruggio. A fost vina ta, tu m-ai învățat să citesc.

Asta cam așa era. În ciuda spaimei pe care o trăsese prima dată, Giorgio se obișnui cumva cu ochii noptatici ai pruncului și chiar prinse drag de el. Așa că trecea deseori pe la Lucrezia și copil, cel mai adesea când se întorcea de la școală. Din nu se știe ce motive, Peruggio era mai mereu bolnav în vremea aceea. Așa că Giorgio îl găsea veșnic în pat (Peruggio învățase târziu să umble), zbătându-se adesea în agonia unor temperaturi mari. Se părea că e incapabil

să dobândească cea mai vagă urmă de rezistență la boli, în ciuda faptului că Lucrezia își transformase viața într-o defilare continuă de la un medic la altul. Giorgio se obișnuise să stea la căpătâiul micuțului, spunându-i povești. Se pare că asta îl liniștea și-l făcea să se simtă mai bine. După ce Giorgio își epuiză repertoriul de basme auzite de acasă, începu să-i citească povești din cărțile de școală și din tot felul de reviste pentru copii, lăsate moștenire de frații lui mai mari. Asta până când într-o zi Peruggio reuși să se târască de-a bușilea până la sursa de inspirație a lui Giorgio, care citea urmărind rândurile cu mâna. Copilul urmări și el rândurile, cu ochii negri plini de interes. Trei săptămâni mai târziu Peruggio citea ca un școlar de clasa a doua; tocmai împlinise un an și jumătate.

La amintirea asta, Giorgio râse.

-Măcar am avut și eu câteva luni în viață când am citit în același ritm cu tine. Acum ce faci, citești toată wikipedia în fiecare seară înainte să adormi? Cât timp îți ia, câteva ore?

-Wikipedia? Nu e rea, dar de ce să pierzi câteva ore? Merge și în câteva minute.

-Te dai grozav față de mine?

-O, nu! Încercam numai să-ți explic că eu ori citesc, ori dorm, dar nu fac ambele lucruri deodată. Și, apropo de asta, încă mai ador să citesc povești.

Ochii lui Peruggio deveniră mai luminoși decât soarele care se ridicase binișor pe cer. În ei stăruia un zâmbet amuzat și un pic malițios.

-Ție oricum ți-am plătit pentru faza cu cititul. Uiți unde ai cerut ajutor când profesoara ta de chimie ți-a spus că ai un cap ca un bostan și că ea niciodată nu te va trece clasa? N-am cunoscut-o dar evident nu putea fi decât o babă isterică și scârboasă. Auzi la ea, să-l declare prostănac pe unul care avea să ajungă în consiliul institutului. Iau asta ca pe-o ofensă personală!

-Nu te agita, a dat în primire acum ceva timp.

-O lașă, exclamă Peruggio. Mi-ar fi plăcut să mă duc și să-i spun vreo două!

Giorgio fluiera binedispus, cu ochii la drum. Odată descoperit apetitul lui Peruggio pentru lectură, el nu mai avusese bătăi de cap cu școala. Peruggio înțelegea totul și explica lucrurile aparent

complicate cu o ușurință extremă. Pe undeva era plăcut, pentru că diferența de vârstă dintre ei se șterse astfel. Practic, când Giorgio își dăduse bacalaureatul, Peruggio știa cam tot atâtea ca și el, dacă nu cumva mai multe, deși oficial trebuia să urmeze clasa întâi.

Peruggio insistase ca Giorgio să se înscrie la facultate. A fost o etapă dificilă, cu cursuri și laboratoare dimineața, serviciu după masă și învățătură noaptea. Evident, alesese chimia. Dorința lui Peruggio de a-l ajuta la materia care i se părea cea mai insipidă se transformase cu timpul într-o pasiune comună. Peruggio avea și el o diplomă de inginer chimist pe undeva, deși se ocupa evident de o mulțime de alte domenii ale științei, cu aceeași ușurință. Giorgio nu credea că mai e posibil să fii enciclopedist acum. Ultimii savanți universali trăiseră pe vremea Renașterii, dar contraexemplul tocmai se afla pe scaunul de lângă el, mijindu-și ochii la drum și surâzând relaxat.

-Aș vrea să mai vorbim despre asta, dar aproape am ajuns. Acum, când eram interesat să-mi povestești detalii din perioada studenției mele - a noastre de fapt, când aveam senzația că te-am pierdut.

Peruggio își privi ceasul de pe mâna.

-Am promis să fim la institut la o oră rezonabilă. Dar pentru că ajungem devreme, am putea continua discuția asta. Voi merge să inspectez pregătirile din amfiteatrul mare și dacă nu te deranjează ne putem vedea la cafenea după aceea. S-ar putea să fie multă lume acolo și să trebuiască să liniștesc un pic oamenii. Unii devin foarte încordați înaintea conferințelor . Ei le simt ca pe o confruntare și asta nu e bine.

-De ce eviți confruntările, Peruggio? Știi că poți câștiga întotdeauna. Ne măsurăm realizările de peste an cu ale altor institute de profil și știu că noi suntem cei mai buni. Ce e rău în asta?

Zâmbetul păli pe chipul lui Peruggio, care deveni extrem de serios.

-Oamenii își trăiesc viața ca pe o luptă și eu nu pot accepta așa ceva. De ce să crezi că Universul nu există decât pentru a-ți fi împotrivă? Vezi, de asta nu-mi plac confruntările: contravin principiilor mele.

-Aha, teoria Universului prietenos a lui Einstein. Crezi și tu în așa ceva?

-Dacă cred? E unul din principiile de bază ale existenței. Nu crezi că dacă universul nu ar fi fost prietenos, viața pe Pământ era imposibilă?

-Dacă tu susții asta, așa o fi. Probabil că voi, ăștia cu doză dublă de creier și premii Nobel, vedeți și înțelegeți lucruri care nouă muritorilor de rând ne scapă.

-Probabil, îngână Peruggio ca un ecou. S-ar putea să ai mai multă dreptate decât crezi.

Șoseaua se desfășura acum pe culmea dealului. Lăsaseră de mult orașul în urmă. Soarele se ridicase pe cer, radioul de bord transmitea o muzică veselă și o stare de bine părea să se fi instalat peste întreaga natură. La o curbă a drumului, Peruggio aruncă o privire în urmă spre oraș.

-Vedi Napoli, poi mori. Cine dracu a mai scornit și tâmpenia asta? Abia când ajungi la institut îți dorești să poți trăi la infinit.

Giorgio luă un viraj cam brusc. Acum drumul cobora în pantă lină spre o parcare circulară, plină de mașini, străjuită în mijloc de o fântână. De acolo o alee conducea spre un grup de clădiri, risipite printre pini înalți și grădini verzi chiar și acum iarna. Lumini colorate alungau ultimele umbre ale nopții, jocuri de ape se înălțau din verdele grădinilor.

-Ăsta este Paradisul, conchise Peruggio pe un ton care nu admitea replică.

Peste nici două minute Ferrari-ul roșu sclipitor al lui Giorgio opri în parcarea institutului. Primele raze ale soarelui luminau clădirea centrală, mare și albă, făcând ca literele metalice de pe frontispiciu să pară din aur. Sigla NRC caligrafiată fantezist părea că luase foc.

-Napoli Research Center, murmură Peruggio. Bine am revenit acasă!

Cap. 3 Amintiri la o cafea

Se pregăteau să urce scara somptuoasă de la intrare, când o siluetă zveltă se ivi în ușă. Fata era tânără, cu buclele arămii strânse într-un mic coc care-i dădea un aer distins. Un costum clasic, alb, îi sublinia grația încă adolescentină, fusta scurtă lăsându-i descoperite picioarele lungi și subțiri. Sub taior purta un top de un albastru închis, dintr-o mătase fină, brodat cu cristale care închipuiau constelații pe cerul nopții. Pe gât și pe încheietura mâinii drepte avea bijuterii pretențioase, o combinație de argint cu safire și turcoaze. Și tot din turcoaze păreau să-i fie făcuți și ochii - tot atât de mari ca și cei ai lui Peruggio, adică aproape ireali. Îi dominau întreaga față, pe care nu mai avuseseră loc decât un nas mic și cârn, o gură cât o cireașă și un pumn de pistrui răspândiți fără nici o logică. Era genul care promitea să fie cândva o frumusețe răpitoare. Deocamdată părea încă un pic cam băiețoasă, în ciuda ținutei elegante. Alergă pe scări ca o furtună, sări la gâtul lui Giorgio, al cărui obraz îl sărută zgomotos, apoi se repezi și la Peruggio, dar parcă un pic mai calmă și mai reținută.

-Deci, băieți, să înțeleg că ați reușit să vă treziți. Giorgio, nevastă-ta e la secretariat, se ocupă de ecusoane, programe și invitații. Astea două le-am luat din grămadă, cele aurii sunt pentru organizatori, cele argintii pentru invitați, cele roșii pentru ziariști, cele verzi pentru secretare, personalul restaurantului și cei de la întreținere. Le strecură în mână câte un mic carton auriu, cu numele tipărit pe el. Ea însăși avea pe rever un ecuson auriu, pe care, alături de nume, se putea citi funcția. Inginerul-șef al ditamai institutului țopăia în jurul lor cu aerul că tocmai studiază misterele mersului pe tocuri.

-De ce roșii pentru ziariști? Parcă roșul era culoarea ta.

-Captatio benevolente, lămuri Peruggio:

-Da de unde! M-am gândit la capa roșie a toreadorilor la coridă.

Peruggio se înecă de râs.

-Poftim ! Era să cred că te-ai potolit!

-Să te fi văzut pe tine cu ei pe cap de la șase dimineața! Te-ai fi suit pe pereți sau trebuia să chemăm o mașină de la pompele funebre, să le ridice cadavrele.

-Eu? Da ce, eu cobor cu elicopterul pe capul bieților oameni? Sau tu?

-A făcut ea așa ceva? Giorgio râse zgomotos .

-Este metoda de deplasare care evită statul la semafoare în fiecare intersecție, lămuri Serafina cu un aer suspect de inocent.

-Aha, bine. Pare logic.

Tot discutând de una și de alta trecură de ușile impresionante de cristal și ajunseră într-un hol imens și foarte luminos. Undeva pe la mijlocul holului se găseau mesele secretariatului conferinței, acum pline cu afișe, invitații, ecusoane și tot felul de hârtii care se presupunea că până la ora sosirii oaspeților trebuiau să fie frumos aranjate pe masă. Peste haosul general domneau câteva fete drăguțe care făceau ordine sub supravegherea atentă a unei femei tinere, brunetă ca majoritatea meridionalelor locului.

-Hei, Marina, bărbatul tău se pare că a reușit să se încalțe singur și să ajungă la servici. Serafina chicoti cu glasul melodios și subțire. Femeia se întoarse și-i văzu pe cei doi venind. Dădu mâna cu Peruggio - acesta se aplecă să i-o sărute dar Marina își retrase mâna cu viteză după care își aruncă brațele pe după gâtul lui Giorgio, se lipi de el și începură să se sărute cu patimă, fără pic de jenă. Fetele de la secretariat își găsiră brusc de lucru, râzând și aruncându-le câte o privire furișă pe sub gene.

-Ăștia doi se pare că au ce face până diseară, așa că ne rămâne nouă să mergem să vedem ce se întâmplă în amfiteatru, zise Peruggio destul de tare ca Giorgio și Marina să audă.

-Hei, parcă ai spus mai înainte ceva despre cafenea, mormăi Giorgio cu buzele îngropate în părul Marinei.

-Tu termină ce-ai început acolo și dacă-ți mai rămâne ceva timp poți într-adevăr veni la cafenea, să continuăm poveștile.

Marina prinse din zbor cuvântul „povești” și deveni brusc atentă.

-Îmi spune și mie cineva ce se întâmplă? Ce povestiți voi acolo fără ca eu să știu?

-Istoria institutului, recunoscu Giorgio. Peruggio s-a apucat pe drum încoace să facă mărturisiri complete.

-Vin și eu să ascult, hotărî Marina. Până atunci însă se întoarse în brațele lui Giorgio.

-Sunt singura persoană rezonabilă pe o rază de zece kilometri, așa că eu una mă voi ocupa de conferință, zise Serafina.

Giorgio și Marina râseră, dar nu se sinchisiră prea mult.

-Am pus inginer-șef singura persoană rezonabilă pe care o puteam găsi pe o rază de zece kilometri. Pesemne sunt mai inteligent decât aș fi crezut! făcu Peruggio fără pic de modestie, apoi se îndepărtă grăbit de cei doi, luând-o pe urmele Serafinei.

La capătul holului, opus ușii de la intrare, o altă ușă stătea larg deschisă. Serafina dispăru pe acolo. Peruggio se furișă în urma ei ca o umbră.

De îndată ce păși în încăpere, Serafina îi simți prezența în gândurile ei. Era liniștitoare: o stare de calm și de fericire i se răspândi prin trup și prin minte. Simțea mulțumire în fiecare părticică din ea, în tot ce se afla în jur, până și în aerul pe care-l respira.

-Deci încă sala asta te uimește, conchise fata în gând. Acum că Peruggio era la doi pași de ea, vorbitul cu voce tare părea de prisos.

Îi simți răspunsul. Nu format din cuvinte, ci din gânduri și frânturi de imagini. Îți trebuia intuiție nu glumă să „conversezi" astfel, să poți simți gândurile celuilalt. Dar Serafina avea deja exercițiu și știa că interpretează imaginile corect, fără să mai fie nevoie ca el să-i confirme acest lucru. Era ciudat ceea ce vedea acum : în fața ochilor i se suprapuneau două imagini - aproape ca atunci când edita fotografii pe calculator și lucra pe straturi semitransparente. Prima era imaginea încăperii în care tocmai intraseră, cea de-a doua era cu ei doi stând la o masă în vechea clădire a institutului din centrul orașului, aceea pe care Peruggio o vânduse fără regrete cu vreo doi ani în urmă. Amintirea modului cum luase ființă locul acesta de vis era atât de puternică, încât ștergea cumva contururile realității prezente.

-Asta n-o să meargă, șoptise Peruggio. Dacă pun pe hârtie tot ce-mi imaginez acum, se va găsi cineva să mă trimită la un ospiciu.

Eu cel puțin dacă aș fi un tip normal așa aș face.

În amintirea ei, Peruggio nu era atât de frumos ca în prezent. Avea încă un aer ezitant și nici ochii nu răspândeau aceea lumină hipnotică de-acum. Dar era tot el - ultima dată, din câte își amintea ea, când se temuse să ia o decizie.

-Urmează-ți inima, vorbi Serafina în amintire. Era ciudat să se privească din exterior, prin ochii lui. Își dădu seama că se concentra asupra pistruilor ei și făcea eforturi să explice coerent ceea ce gândea.

-Aș vrea să poți vedea imaginile din mintea mea, poate atunci ai înțelege cât sunt de nebun. De fapt, cred că pot încerca ceva: privește adânc în ochii mei. O luase de mâna, îi fixase ochii cu privirea lui impenetrabilă, iar în mintea Serafinei apăruse - ei bine, tocmai scena pe care o avea în fața ochilor, spațiul real, peste care nu se mai suprapunea nici o amintire.

Serafina se plimbase mult timp prin imaginile din mintea lui Peruggio. Era cam ca o expediție într-o lume virtuală, din acelea realizate cu programe de calculator care simulau tridimensionalitatea, numai că detaliile erau uimitor de precise și de elaborate, nu ca în schițele pe care le manevrau programele de calculator.

-Uite, așa aș vrea să fie noul institut. Un loc fără ziduri drepte și spații strâmte, fără birouri anoste și fișete metalice, fără dușumele oribile acoperite cu linoleum sau mochetă cenușie, pe care te împiedici la fiecare pas de cabluri electrice. Am crescut în așa ceva - acum parcă vreau să scap dintr-o cușcă.

După ce-i arătase imaginile, se retrase brusc din mintea ei, plecându-și ochii și dându-i drumul mâinii. Stătea în fața ei cu un aer vinovat și ezitant. Nu îndrăznea să meargă mai departe citindu-i gândurile, deși murea de curiozitate. Serafina tăcea.

-Ei, așa-i că sunt nebun ? Și te-am mai și speriat, bănuiesc.

-Taci naibii și nu-mi toca puterea de reflexie. Mă gândeam care firmă de construcții e suficient de bună ca să-i dăm pe mână un asemenea proiect. Evident că acum, după ce știu ce vrei, te voi ajuta cu schițele - știi că desenez la fel de bine ca tine. În felul ăsta vom termina mai repede și tot ce ne va mai trebui va fi să găsim un arhitect la fel de dus cu pluta ca și noi.

Peruggio se așteptase la orice, numai la asta nu. Rămăsese pur și simplu cu gura căscată.

-Uite ce-i, continuă Serafina, poate că ești țicnit, nu exclud asta, dar dacă ceva merită construit, atunci e institutul din viziunea ta. Așa că nu mai sta să te holbezi la mine, că avem de lucru până peste cap!

Începuseră să stea târziu noaptea în biroul înghesuit al lui Peruggio, desenând sute de schițe, cu detalii din cele mai amănunțite. Odată ce prinsese ideea generală, Serafina veni cu propria ei viziune asupra locului. Peruggio o numise „vegetală", pentru că Serafina apela des la elemente de decor din flori și frunze, în stilul art nouveau. Peruggio desena mai degrabă crâmpeie dintr-o cosmogonie îndepărtată, a unei lumi ideale. În mod ciudat însă, desenele se completau armonios. Cerul si Pământul, zisese odată Serafina. Peruggio ascultase siderat explicația. Era clar că el nu se gândise chiar așa de departe, dar știa că, cu stilul ei direct dintotdeauna, Serafina avea dreptate.

Așa i-a găsit într-o seară Giorgio, care în mod suspect făcea foarte multe ore suplimentare, profitând de fiecare colț întunecos și strâmt unde să se înghesuie cu Marina. Giorgio își uitase niște notițe în biroul lui Peruggio și reveni pe neașteptate, după ce anunțase că pleacă acasă. Din cauza șocului, Peruggio care încerca să ascundă un teanc de desene într-un sertar, le scăpă pe jos și acestea se răspândiră pe sub masă. Giorgio se aplecă să ajute la culesul hârtiilor și i le înmână lui Peruggio cu gura căscată.

-Hei, dar credeam că voi sunteți niște oameni normali. Adică, stați seara la slujbă așa... ca mine cu Marina. Și când colo voi desenați...

-Adică cum, ca tine cu Marina? Peruggio era ca de obicei deconectat de la realitate. Serafina deveni roșie până în albul ochilor când îi explică:

-Adică Giorgio stă seară de seară la serviciu ca s-o poată săruta pe Marina. Cred ca n-a ratat nici un colțișor dosit din clădire unde să nu fi făcut asta!

-Păi dacă sunt bun la așa ceva și ei îi place...

Peruggio își ascunse uimirea cu un zâmbet.

-Nu, nu cred că-i același lucru. Deși, cine poate să știe? Fiecare înțelegem altceva prin normalitate.

-Dă-mi să văd desenele, ceru Giorgio. Uau, sunt al dracu' de faine, să mă ia naiba dacă nu. Te-ai înscris cumva la Arhitectură?

-Nu, nu e asta. Pur și simplu institutul ar trebui extins, am cumpărat o bucată de teren în afara orașului și acum ne gândeam cam cum ar trebui să arate.

-Asta? Adică să lucrez aici? Să arate așa? Sigur nu e vreun hotel de șapte stele din Dubai sau decorul la un film SF?

-Nu, nu e. Peruggio râse. Încerc pur și simplu să-mi imaginez locul în care aș vrea să muncesc. Ne petrecem mai mult timp la lucru decât cu familia și e normal să vreau ceva frumos - ceva pe care să-l pot numi „acasă" și unde să mă simt bine.

-Ziceai că ai cumpărat deja terenul?

-De fapt - Peruggio își mușcă buzele - am fost să inspectez șantierul acum câteva zile. Clădirile mici sunt aproape terminate, la sediul central se lucrează la primul nivel, iar noi suntem deja la decorațiunile interioare.

-Și de ce n-ai cerut finanțarea consiliului? Din ce bani ai făcut asta?

-Uiți că am publicat foarte mult în ultima vreme. Câteva cărți de specialitate și o mulțime de articole în reviste care plătesc bine. Plus că vom vinde terenul ăsta, care fiind central și-a înzecit valoarea de când l-am luat. Și dacă mai vine și premiul Nobel...

-Asta nu, protestă Giorgio. Nu-ți dau voie să cheltuiești și banii ăia tot pentru institut. Măcar permite-ți și tu o vacanță omenească! În plus nu e sigur, ai fost nominalizat și anul trecut pentru Nobel și nu l-ai luat.

-Da, dar anul trecut au argumentat că încă sunt minor. Acum nu mai e cazul. Evident că am citit lucrările celorlalți nominalizați - chestii de suprafață în mare parte, care nu aduc lucruri fundamental noi.

-Bine, fie, dar eu tot voi cere în consiliu finanțarea pentru planurile tale, măcar atât pot face pentru un prieten.

Gândurile din trecut rămaseră departe în urmă. Serafina coborî treptele în uriașul amfiteatru, în formă de emisferă. Prin cupola de sticlă soarele lumina puternic întreaga incintă, îmbrăcată în catifea

albastru-închis, ca și bluza ei, și tot la fel decorată cu cristale închipuind constelații. Fotoliile comode erau și ele bleumarin, fiecare prevăzut cu căști de traducere și cu o mică măsuță rabatabilă, cu câte un spot de lumină prins de suprafața ei. Din pereții laterali porneau în sus nervuri fine de marmură albă care susțineau inelul de lumini care înconjura cupola. Planul fusese respectat întocmai, fără stâlpi de susținere rupând armonia spațiului aceluia imens. Balconul presei era despărțit de restul scaunelor din sală printr-un grilaj aurit în stilul clasic al Serafinei, de motiv din flori și liane. Peretele din spatele tribunei oratorului, semicircular și el, era decorat cu un planiglob imens, dintr-un mozaic de minuscule foițe din aur nativ de diverse nuanțe, care se reliefau pe fundalul închis la culoare. Lumini ascunse în podea și în tavan făceau să sclipească feeric întreg ansamblul.

Serafina coborî la tribună, o incintă de forma unui cilindru secționat în lungime, din cristal, cu o bandă transversală aurie care ascundea sistemul electric. Câțiva tineri cu ecusoane verzi prinse de salopete verificau funcționarea aparaturii. Un ecran uriaș coborî în fața planiglobului și pe el începură să se proiecteze imagini. Serafina atinse un buton ascuns pe lateralul tribunei și din inelul de lumini de pe marginea tavanului țâșni o a doua cupolă din secțiuni bleumarin, care glisă sub cupola de sticlă, acoperind cerul. Pe măsură ce sala se întuneca, lumini de ghidare se aprinseră pe podeaua mochetată în albastru-închis, desenând conturul scărilor, inelul din cupolă lumină cu mii de luminițe alb-aurii și lămpile din dreptul fiecărui fotoliu scânteiară.

-Cam asta ar fi totul, comentă Serafina. Se pare că aici lucrurile sunt în ordine și ne putem permite o pauză de cafea. În fond ai dreptate, și pe mine încă mă uimește sala asta.

Vorbise cu voce tare, mai mult pentru cei din jur decât pentru Peruggio, care acum era lângă ea pe scări.

-Probabil pentru că nu venim aici prea des. Am proiectat-o pentru conferință, ca să nu mai fim obligați să închiriem în fiecare an o sală undeva in oraș.

Peruggio avea dreptate. Institutului îi ajungea, pentru activitățile curente, amfiteatrul mic în care încăpeau oricum câteva sute de persoane. Amfiteatrul mare, cu cele cinci mii de locuri ale sale, era

rezervat conferințelor anuale și - dar nimeni nu recunoștea asta - impresionării invitaților.

Serafina ieși pe o ușă laterală. Cafeneaua era în apropiere, la capătul unui scurt coridor luminos având ca singur decor o mulțime de plante vii, acum pline de flori. Impresia de insulă tropicală era copleșitoare.

După cum bănuiau, cafeneaua era plină de lume. Un grup mic de oameni cu ecusoane roșii stăteau într-o parte, aruncând priviri curioase în dreapta și-n stânga. Ceilalți îi ignorau pe intruși dar vorbeau foarte amical cu invitații, din care o parte sosiseră deja și acum peste tot vedeai strângeri de mână și saluturi prietenești. Murmurul conversațiilor plutea peste capetele oamenilor.

Giorgio și Marina erau deja la o masă, cu cești de cafea aburindă între ei, înconjurați de lume. Serafina zâmbi larg întregii asistențe. La venirea ei mare parte din conversații încetară și lumea o privi curioasă.

-Veniți aici, v-am ținut locuri la masa noastră, strigă Giorgio. Serafina se așeză lângă Marina, în timp ce Peruggio apăru cu două cafele pe o tavă și două pachete de biscuiți.

-Poftim, asta e din partea Lucreziei, zise punând un pachet de biscuiți în fața Serafinei. Bănuiesc că și tu ai cam sărit peste micul dejun, ca și mine.

Serafina rontăia deja un biscuite.

-Oh, sunt delicioși. Uitasem că mi-e foame, cu toată agitația de azi.

La auzul cuvântului "agitație", o lumină stranie, de un argintiu intens, se aprinse în ochii lui Peruggio. Acesta păru brusc interesat de cafeaua din fața lui și-și plecă ochii. Își atingea tâmplele cu mâinile, având aerul că se concentrează intens. În sală murmurul vocilor păru că se estompează, iar de pe fețele ziariștilor care nu se simțeau chiar în largul lor - în fond pentru mulți din sală ei erau tabăra adversă - neliniștea dispăru. Starea de bine și relaxarea deveniră aproape materiale.

Peruggio își coborî încet mâinile pe masă, luă o înghițitură de cafea și o fixă cu privirea pe Serafina. Lumina argintie din irisurile lui dispăru, ochii revenindu-i la negrul obișnuit. Părea că nimeni în sală, cu excepția Serafinei, nu sesiză fenomenul.

-Povestim în continuare, sau ce? întrebă Giorgio brusc.

-Ce-ai vrea să știi? Peruggio se intoarse spre el, privindu-l cu calm.

-Ce s-a întâmplat după ce m-am dus la facultate? Am întrebat de tine în dreapta și-n stânga și parcă te înghițise pământul. Nici măcar maică-mea n-a putut s-o facă pe Lucrezia să vorbească. Eram îngrijorați din cauza ta - plus c-a trebuit să învăț singur pentru toate examenele.

-Ceea ce nu ți-a stricat deloc. Acum știi măcar că ai devenit inginer prin forțe proprii - și unul al naibii de bun. Altfel toată viața ai fi trăit cu impresia că eu te-am ajutat să răzbești, iar asta este greșit. Cât despre mine, nici să vreau nu mă puteam ocupa de problemele tale cu facultatea - pur și simplu am fost sechestrat cinci ani de zile!

-Deci e adevărat?

-Păi a scris și-n ziare, confirmă Peruggio.

-Bine, eu nu întreb ce au scris ziarele, eu vreau să știu ce s-a întâmplat cu adevărat.

Serafina, care se mulțumise până atunci sa-i zâmbească lui Peruggio peste masă, se băgă brusc în discuție.

-Pot să confirm toate detaliile, tatăl meu l-a găsit.

-Deci e pe bune? Lucrezia care te-a vândut și toate alea?

-Vândut e un termen dur. Mama era foarte strâmtorată, bruma ei de agoniseală se dusese pe veșnicele mele medicamente. Până la șapte ani cred că am înghițit mai mult antibiotice decât mâncare. În plus când aveam cam trei ani au început migrenele.

-Îmi amintesc de asta, recunoscu Giorgio.

-Era ceva înfiorător. Mă trezeam de dimineață, totul era bine, iar la prima rază de lumină mai intensă parcă un mănunchi de lame de cuțit mi se proptea în cap. Durerea era paralizantă - nu puteam nici să mănânc, greața mă chinuia toată ziua. Nu suportam lumina, mă retrăgeam în cel mai întunecat colț din locuință și mă chirceam gemând pe pământ, așteptând ca blestemul acela să se termine cumva.

-Dar acum ești bine, nu te-ai mai plâns de așa ceva de nu mai țin minte când.

-Da, sunt bine. Partea proastă a lucrurilor e că am reușit cumva să provoc aceeași stare persoanelor cu care nu mă înțelegeam,

ceea ce nu-i de loc spre lauda mea. Nu le-o doresc nici dușmanilor. În fine, să trecem peste asta, zise Peruggio văzând că Giorgio îl privea cu prea multă intensitate. Cert e că asta n-a dus decât la un nou șir de analize, pentru că mamei i-a intrat în cap ideea că probabil am o tumoare cerebrală. Bineînțeles n-a reușit să convingă pe nimeni. Medicii ridicau din umeri și spuneau că nu e nimic anormal, eu continuam să sufăr și mama să cheltuiască cu tratamentele mele inutile. Ca să înrăutățesc lucrurile, voiam neapărat să dau niște examene ca să evit intrarea în clasa întâi. Urma să mă sfârșesc de plictiseală în timp ce colegii mei învățau să buchisească. Pe vremea aceea citeam mai rapid deja decât o face un adult și mă descurcam binișor în câteva limbi străine. Dar o comisie de examinare însemna alți bani și mama chiar nu mai avea de unde. A fost fericită atunci când farmacista de la care îmi tot lua medicamentele i-a spus că o firmă de medicamente se interesa de mine. În scurt timp au venit acasă la noi. Erau trei domni respectabili, cu părul alb, care mi-au pus o grămadă de întrebări. La început din cele plicticoase, privind starea sănătății mele. Apoi lucrurile au devenit mai interesante: matematică, fizică, lecturi din învățații antichității, chimie, citate în latină și greacă. Aproape uitasem de durerile de cap. Mă simțeam bine cu cei trei, aveam sentimentul că discut cu cineva având aceeași deschidere intelectuală ca și mine și chiar îmi plăcea. Mi-a părut rău când au spus că trebuie să plece, dar m-au asigurat că se vor întoarce în curând. Nu țin minte să mai fi așteptat până atunci ceva cu atâta nerăbdare. Când i-am revăzut, părea că-l găsisem pe Moș Crăciun. De astă dată veniseră însoțiți de un al patrulea bărbat, de care însă nu-mi plăcea. Avea priviri furișe - nu știu cum, dar aș descrie privirile acelea ca fiind rele. Imediat m-a durut capul mai tare decât până atunci. Dar omul n-avea treabă cu mine, a vorbit vreo oră cu mama, atât de încet că n-am auzit nimic, deși trăgeam cu urechea. La sfârșit mama a venit cu el la mine. Era radioasă. Mi-a spus că firma în cauză urma să-mi suporte cheltuielile de școlarizare și că voi putea face experiențe într-un laborator al lor, foarte bine dotat. Ca să-mi poată supraveghea starea de sănătate, urma să locuiesc într-un cămin al firmei, laolaltă cu alți tineri supradotați care aveau diverse burse de studiu.

-Și școala la care te-au înscris...

-Universitatea din Roma, facultatea de inginerie chimică. Era bineînțeles un curs prin corespondență pentru că oricum eram atât de mic încât nu puteam să stau într-o bancă pentru studenți normali. Îți dai seama ? Aveam șapte ani, păream de cinci și mă pregăteam să frecventez o universitate adevărată în loc să-mi pierd vremea cu abecedarul. Eram așa de fericit că vreo trei zile nu m-a durut de loc capul!

-Hm, când ne-am reîntâlnit numai fericit nu păreai. Ba chiar se zvonea că ai încurcături serioase cu poliția.

Peruggio își plecă ochii, privind fix cafeaua care se răcise. Avea un aer extrem de jenat.

-Partea frumoasă a lucrurilor era numai fațada. Faptul ca m-au luat de lângă mama era deja destul de rău, fiindcă mă temeam de oameni și eram continuu stresat. Tinerii cu care urma să stau și căminul erau minciuni. De fapt m-au închis într-un demisol, cu un singur geam cu gratii, într-o casă aflată undeva la marginea orașului. În cămăruța de beton era ca într-un soi de adăpost antiatomic: un pat, o noptieră, o masă cu două scaune și o baie minusculă, despărțită printr-o perdea de restul încăperii. Nici Lucrezia nu m-a crescut în lux, dar locul acela era cel mai cenușiu lucru pe care l-am văzut vreodată. La ușa mea era pază înarmată zi și noapte. Știu că mama a încercat de multe ori să mă vadă, dar mereu i se spunea că tocmai sunt bolnav sau că sunt la Roma pentru examene, iar în rarele ocazii când ne întâlneam, asta se întâmpla într-o incintă îngrijită de la parterul casei, înțesată de paznici tăcuți. Dar ăsta nu a fost cel mai rău lucru, ci ceea ce am descoperit pe parcurs legat de munca mea acolo.

-Munca ta?

-Doar nu-ți închipui că investeau bani în mine ca să stau degeaba! Având în vedere că era o muncă de inginer chimist, într-un laborator bine utilat, fusesem la început nebun de fericire. Colegii mei erau toți maturi, extrem de serioși, unii cu priviri temătoare. Nu era plăcut să lucrezi sub supravegherea oamenilor acelora înarmați care niciodată n-au schimbat vreo vorbă cu noi. Nici acum nu știu dacă erau muți sau nu. M-am lămurit în scurt timp că cei alături de care lucram erau toți ingineri chimiști, așa că măcar cu ăștia

vorbeam aceeași limbă. Unii erau foarte inteligenți, cu toate astea însa am devenit repede conducătorul colectivului. Probabil îmi dădeam cel mai mult silința, în naivitatea mea de copil. Idiotul de mine!

-Dar ce putea fi atât de rău? Ce făceați voi acolo, de fapt?

Peruggio zâmbi amar.

-Droguri, Giorgio, inventam noi tipuri de droguri sintetice. Halucinogene ordinare, moarte albă. Firma de medicamente era un paravan pentru Mafie.

Coborâse vocea până la nivelul unui murmur pe care-l puteau auzi numai ei patru, stând cu capetele apropiate la aceeași masă. Chiar și așa, cuvântul de care se îngrozea tot sudul Italiei pluti între ei rece ca vântul iernii. Mafia... Asta explica deodată totul. Era motivul dintotdeauna pentru care oamenii dispăreau subit, ca de cele mai multe ori să nu mai reapară în viață.

-Ce-i mai rău e ca pe la opt ani îmi descoperisem conștiința. Bine, mama a lucrat pentru o biserică parohială într-o vreme,dar eu în copilărie - atât cât a fost copilăria pentru mine - eram un rebel. Nu eram dispus să admit că acolo sus cineva iubitor îmi dă atâtea boli și suferință numai ca să mă pună la încercare și să-mi salveze sufletul. Așa că n-aveam pic de respect pentru vreo entitate supranaturală. Păstrasem însă respectul imens pentru mama mea și pentru viața umană în general. Asta nu se împăca nicicum cu ceea ce făceam. Îmi dădusem seama că rezultatul muncii mele ucide și că existau în spatele bunăvoinței față de mine oameni care tratau moartea ca pe o afacere. Într-un fel mă simțeam ca într-o fabrică de armament și mă asimilam unui ucigaș plătit.

-Nu te mai înnegri atât, erai un copil și ce puteai face?

-Păi, câteva încercări de a schimba lucrurile au fost, dar sortite eșecului. Sabotarea cercetărilor prin trasul de timp nu prea mergea, erau peste tot și ne supravegheau cu strictețe. Greva foamei n-a ținut, de îndată ce am refuzat să mănânc m-au trecut pe perfuzii.

Comesenii se înfiorară. Peruggio fusese mereu ireal de firav, greva foamei era tot ce-i mai lipsea.

-În fine, să evadez n-avea nici un sens, atât timp cât mama era la mâna lor. Nu puteam decât să mă prefac mai bolnav decât eram și să zac zile în șir în cazemata aia de beton, cu fața la perete,

detestând pe toată lumea și pe mine în primul rând. Colegii nu-mi erau de nici un ajutor pentru că nu mă puteam încrede în ei, habar n-aveam cine lucra pentru că n-avea încotro și cine pentru că-și vânduse sufletul. Cred că unii erau amenințați, iar ceilalți extrem de bine plătiți. Mă temeam să nu înnebunesc în locul acela funest, deși trebuie să recunosc că se purtau cu mănuși cu mine. Nu am fost agresat nici o dată, mi se permitea să studiez și să experimentez în voie, era destul să sugerez că o anumită carte mi-ar fi utilă ca a doua zi ea sa apară pe biroul meu. În trei ani isprăvisem facultatea și eram înscris la doctorat la cel mai respectat conducător de studii cu putință, cu care corespondam asiduu. Nu-mi făceam iluzii, corespondența mea era verificată așa că n-avea nici un rost să strecor vreun mesaj nepotrivit. Și ce e mai rău, adoptasem filozofia „dinte pentru dinte" și n-aveam nimic împotrivă ca temnicerii mei să sufere. Mi-a trebuit ceva vreme să fac legătura între antipatiile mele și suferința lor, nu era un lucru la care să te gândești prea repede. Dar cu timpul n-am putut să nu observ că ori de câte ori mă înfuriam pe cineva - și eram frustrat și furios mai tot timpul - persoana respectivă devenea palidă, ducea brusc mâna la frunte și se schimonosea de durere. În ultimii doi ani am schimbat zeci de supraveghetori, pentru că nimeni nu rezista lângă mine mai mult de o lună sau două. Colegii de lucru erau relativ scutiți de neplăceri - nu produceam acest efect devastator decât asupra celor pe care eram supărat. Pentru unii durerea devenise atât de persistentă încât nu și-au mai revenit niciodată. Cred că și acum mai sunt doi indivizi la un sanatoriu de psihiatrie, daca n-or fi murit între timp. În proprii mei ochi devenisem o creatură monstruoasă. Nu mă miram că eram atât de urât: slăbănog și galben ca ceara, cu părul lung veșnic în dezordine, cu cearcăne de la nopțile în care mă torturam singur în loc să dorm - mă uitam în ciobul de oglindă din baie și-mi venea s-o iau la goană. Mama nu mai venea de loc, cred că o mințeau continuu ca să nu ne pună față în față. Nu mai doream decât un singur lucru: ca jocul acela sadic numit viață să înceteze, oricum ar fi fost să se întâmple asta.

Giorgio și Marina erau uimiți. Cel pe care-l descria Peruggio n-avea nimic în comun cu tânărul senin și radios, cu figura luminoasă, care povestea dezinvolt toată grozăvia aceea.

-Și totuși ai scăpat de acolo.

-Da, am scăpat. Într-o zi s-a auzit mare gălăgie de afară, apoi împușcături. Casa era situată la marginea orașului, înconjurată de maidane cu bălării, din câte mi-am putut da seama de la geamul scund al camerei mele. Oricum zona era puțin circulată, așa că zgomotul puternic nu era chiar ceva obișnuit pe acolo. La început n-am acordat atenție la ce se întâmpla - știam că bandele rivale aveau obiceiul să se extermine reciproc, spre binele general. Paznicii noștri au alergat în curte și au tras câteva focuri, dar în scurt timp au fost copleșiți ca număr. Poliția era câtă frunză și iarbă - existase un denunț.

Serafina privi cu o expresie ciudată în ochii lui Peruggio și Giorgio se întrebă dacă aflase tot adevărul sau cei doi tăinuiau ceva. Peruggio era evident dornic să treacă peste partea aceea a poveștii, așa că vorbi repede în continuare:

-Restul a fost relatat destul de exact de ziare: o acțiune comună a carabinierilor și a Interpolului, pentru că șefii noștri aveau o filieră pan-europeană și răspândeau stupefiante în majoritatea statelor uniunii, pe o axă est-vest. Norocul meu de fapt a constat în străinii de la Interpol, câte un polițist din fiecare stat de pe filiera drogurilor, care îi asistau pe carabinieri. Erau un bulgar, un român, un ungur, un austriac, un german și un francez, așa că am petrecut ceva vreme învățând cele cinci limbi, din pură curiozitate. Ei au avut ideea să mă lase liber, pentru că se punea problema să fiu internat într-un fel de centru de corecție pentru minori. Aș fi murit acolo, să stau cu tineri culeși de pe stradă, care erau ajutați cumva de stat să-și continue studiile, unii dintre ei analfabeți complet. În fine, am scăpat cumva și de asta, s-a considerat că tot ce făcusem a fost sub amenințarea forței și că fiind minor nici nu aveam responsabilitatea necesară. Mama a putut să mă ia acasă într-un final. În plus, am fost inclus într-un program de protecție a martorilor, deși nu știam mare lucru și nu cred că le-am spus ceva folositor. Restul îl știți. M-am văzut din nou cu Giorgio - eram în aceeași situație, amândoi absolvenți de facultate în căutare de serviciu. Pentru mine a fost mai greu - nu aveam decât doisprezece ani și legea nu-mi permitea, teoretic, să lucrez încă. Dar s-a rezolvat și asta cu un program de muncă de patru ore și un statut de colaborator extern, ceea ce-mi

permitea să studiez mult mai mult decât înainte. Studiile se concretizau în articole publicate, articolele în bani pe care-i strângeam cu zgârcenie, urmărind un ideal care se născuse în beciul infect al celor cinci ani de prizonierat. Urma să devin într-o zi propriul meu stăpân - să am propriul institut de cercetare, să pot alege cu cine să colaborez și spre ce teme de studiu să-mi îndrept atenția. După doi ani am primit moștenire unica avere a familiei - via bunicului dinspre mamă, de pe coasta amalfitană. Producția de struguri nu era cine știe ce, fuseseră și niște ani prea secetoși, dar terenul valora foarte mult. Așa că am vândut via - mama m-a blestemat pentru asta, dar nu m-a putut dezmoșteni, testamentul bunicului fiind ferm. Iar cu banii luați pe vie am întemeiat institutul.

Peruggio fusese scurt, concis și la obiect. Povestea o cunoștea mai tot orașul, relatată de presă cu înfloriturile de rigoare. Era evident mai credibilă spusă de cel care-o trăise pe propria piele, fără figuri de stil și fără presupuneri lipsite de temei.

Giorgio rămase pe undeva frustrat. Nu că s-ar fi așteptat la o poveste cu zâne, dar istorisirea seacă a evenimentelor nu lămurea totuși câteva lucruri. Cum scăpase Peruggio de centrul de corecție cu atâta ușurință? De unde prietenia adâncă pentru polițiștii străini, de care se legase sufletește? Peruggio nu făcea nici un secret din faptul că așa l-a cunoscut pe tatăl Serafinei. În fine, care era relația lui cu Serafina, pe care la un moment dat părea s-o deteste? Și, mai presus de toate, cum se transformase băiatul ciudat, speriat de oameni, în personajul fermecător care putea umple până la refuz amfiteatrul cel mare de fiecare dată când se decidea să vorbească în public?

Știa însă că nu va avea curând parte de alte explicații. Peruggio împinse la o parte ceașca de cafea și se grăbi să se ridice de la masă, cu ochii pe ceas. Conferința trebuia să înceapă în câteva minute.

Cap. 4 Harta lui Piri Reis

La ora zece fix în amfiteatru se făcu liniște. Murmurul discuțiilor încetă cu desăvârșire. Serafina urcă la tribună, roșie de emoție, să

adreseze cuvântul de bun-venit al organizatorilor către invitați. Anunță secțiunile conferinței, programul de lucru, mai făcu o serie de precizări organizatorice și în final îi dădu cuvântul lui Peruggio, care întemeiase institutul. Se întâlniră în fața tribunei și se priviră zâmbind în tăcere pentru o fracțiune de secundă. Prin cupola de sticlă soarele lumina intens sala, dar un ochi avizat ar fi remarcat imediat strălucirea stranie care izbucni în clipa în care cei doi se apropiară unul de celălalt. Apoi Serafina coborî la locul ei în primul rând din sala imensă și se pregăti să asculte atentă.

Ca de obicei, Peruggio începu cu o voce slabă, care justifica din plin grămada de microfoane camuflate în tapițeria închisă la culoare. Din agorafobia lui proverbială nu mai rămăsese decât acest aspect aproape insesizabil: începea să vorbească extrem de încet, ca pe parcurs să uite de inhibiții și sa-și spună clar și răspicat opiniile. Puțini știau că discursurile electrizante pe care le rostea cu atâta convingere erau de fapt improvizații. Peruggio își gândea subiectele cu atenție dar nu-și făcea niciodată notițe. Asta îl scutea de atenția cititului - era liber ca în timp ce vorbea să studieze reacțiile participanților și să-și folosească ochii hipnotici ca să-și sublinieze ideile.

De fapt, ideea. Puține, dar fixe, zisese el odată. În fiecare an dezbătea, cu alte exemple și sub altă formă, responsabilitatea savanților. Se știa că oricât de valoroase erau rezultatele unui grup de cercetare din institut, ele erau ascunse și păzite cu strășnicie atât timp cât Peruggio descoperea cea mai mică posibilitate ca un descreierat să le folosească pentru a fabrica arme. Dacă nu i-ar fi trebuit banii pentru construcția institutului, ar fi fost în stare să refuze premiul Nobel. Dădea adesea exemplul dinamitei care fusese deturnată de la scopul pentru care a fost inventată.

Participanții erau deja în cunoștință de cauză așa că nu se așteptau la revelații de la aceste discursuri inaugurale. Și totuși le urmăreau captivați - Peruggio vorbea cu extremă însuflețire și reușea să convingă de fiecare dată.

În casa de pe colină Lucrezia dădu sonorul radioului aproape de maxim. Ar fi vrut să-și vadă fiul cum vrăjea audiența, dar știa că așa ceva nu era posibil. Ziariștii din sală notau conștiincios, dar nu se filma și nu se fotografia. Regulile casei erau clare!

Serafina se relaxă. Ea parcursese discursul cu mult înaintea celorlalți - și înainte de a fi rostit - pentru că Peruggio a avut grijă să-i transmită propriile gânduri înainte de a spune primele cuvinte. Așa că acum avea timpul necesar să se gândească la concediul grozav care o aștepta peste câteva zile, când urma să se termine toată nebunia. În minte îi reveniră amintirile evocate la cafenea și începu să rememoreze lucruri care nu fuseseră spuse.

-Te deranjez? întrebă ea în gând.

-Nu, deloc, veni răspunsul lui. Ce faci tu e oricum mai interesant. Le mai spun două vorbe și-i invit la dezbaterile pe secțiuni, e cel mai bine așa.

Știa că el detestă discursurile lungi. Tot ce nu se putea explica în zece minute nu merita explicat, zisese Peruggio odată.

-Și încă ceva. Îi auzi iarăși vocea în minte, deși el vorbea despre cu totul altceva, în atenția încremenită a asistenței. N-aș vrea să continuăm discuția cu Giorgio și Marina, unele lucruri sunt prea personale. În plus n-am chef să lansez ipoteze fanteziste pentru care nu am nici o dovadă și nici o confirmare. Prefer să nu le dezbat decât cu tine.

Serafina pricepu imediat la ce se referă. Îi trimise imaginea invitaților care plecau de la cocteilul de după masă. După ce scăpau de toată lumea aceea, inclusiv de ziariști, aveau să poată vorbi în liniște.

Peruggio tocmai își încheia discursul, în aplauzele entuziaste ale asistenței.

Ziua se scurse între comunicări științifice, toasturi la cocteil, zâmbete și salutări schimbate cu cunoscuți și necunoscuți, câte o vorbă scăpata către ziariști și goana continuă de colo până colo. Serafina știa să fie peste tot și să se ocupe de problemele tuturor. Seara se făcură o grămadă de poze - Peruggio dispărea discret de fiecare dată când detecta prezența unui aparat de fotografiat care-l viza pe el, chiar dacă respectivul aparat se afla la mare distanță, cu sau fără teleobiectiv.

Când oaspeții fură conduși la mașinile lor aflate în parcare, soarele apusese de mult. Peruggio apăru din propriul birou cu o geantă pe umăr, aparent prea mare și prea grea pentru cât părea el de fragil. Apropiații se grupară pe scara din fața intrării principale, știind ce urmează.

-Acum c-au plecat ziariștii, putem face și noi pozele tradiționale de la conferința institutului?

Întrebarea fu salutată cu un entuziasm gălăgios. Peruggio scoase din geantă un aparat de fotografiat extrem de pretențios si se apucă să înșurubeze un obiectiv masiv, cu un inel decorativ exterior, împodobit cu mici diamante albe și albastre. Grupul se înșiră pe scări, nu la modul oficial ci așa cum se nimeri, după simpatii și afinități, după preocupări comune sau pur și simplu după cum voia întâmplarea. Nu se întoarseră spre aparatul de fotografiat, ci unii spre alții. Imaginile finale conțineau o grămada de zâmbete complice, strâmbături, persoane cu părul în dezordine, coarne puse de cei din rândurile din spate, gesturi spontane și râsete fără reținere. În primul rând, Serafina ședea pe scări cu brațele încrucișate pe genunchi și nasul pe brațe, ascunzându-și jumătate de față dar lăsându-și ochii imenși la vedere. Trena superbă a rochiei lungi de cocteil atrăgea atenția în prim-plan, cu imprimeul ei sofisticat reprezentând o hartă veche.

Se împrăștiară râzând zgomotos; unii plecară la casele lor, alții se răspândiră prin institut. Serafina urcă scările înapoi în amfiteatrul acum pustiu și se așeză la locul ocupat dimineață. Nu trebui să aștepte prea mult: în spatele ei se auzi un foșnet ușor. Știa că Peruggio avea s-o urmeze.

-Deci harta lui Piri Reis, dacă nu mă înșel. Nu ți-am aprobat secțiunea de astrofizică, și acum ai venit cu asta.

Serafina zâmbi. Îi simțea amuzamentul în voce. Nu era supărat, asta era bine. Se ridică brusc de la locul ei, etalându-și trena rochiei așa cum un păun își desface coada. Harta extrem de precisă deveni și mai vizibilă.

-Rămâi așa, cu privirile în sus, și adoptă un aer dominator!

Peruggio manevră rapid aparatul de fotografiat. Aprinse toate luminile uriașei săli și trase câteva cadre. Serafina își desfăcu

agrafele din cocul elegant. O cascadă rebelă de bucle arămii i se risipi pe spate. El veni și-i ciufuli părul.

-Așa, exprimă ce simți acum.

Fata deschise ochii imenși și zâmbi.

-Mândrie, cred. Siguranță și încredere. A reușit totul atât de bine!

-Atunci privește înainte și ușor în sus. Acum e perfect ! Ești divină!

Veni și-i arătă imaginile pe ecranul aparatului.

-Capodopere de maestru, recunoscu Serafina. De fapt, mă așteptam de la tine.

Peruggio surâse.

-Auzi...În ochii Serafinei fulgeră zâmbetul malițios la care el nu putea rezista. Cu ziariștii ăștia... m-am gândit că ...

Deveni foarte atent.

-Da, te ascult.

-Le-am dat dreptul de a înregistra toata conferința, lucrările în plen și pe secțiuni. Le-am dat și dreptul să fotografieze fără limite, ce vor și unde vor. Mai trebuie să le dăm un singur lucru: o lecție zdravănă.

-Ești demonică. Bănuiesc că ai ceva în cap când zici asta.

-Nu prea multe, recunoscu Serafina. Ajunge să trimitem redacțiilor respective materiale mai bune decât pot ei să facă. Și bineînțeles înainte să apuce ei să vină cu ceva. Poate în felul ăsta până la anul vor fi concediați!

-Se face, aprobă Peruggio cu entuziasm. Pozele le avem deja, am văzut ce catastrofic au lucrat ei așa că nu e greu să-i batem la capitolul ăsta. Dar mi-ar trebui niște editoriale - știi tu, scrise cu simț de răspundere.

-Pentru asta negociază, nimic nu-i pe gratis !

-Uite ce, dacă ăsta e un mic șantaj sentimental pentru secțiunea de astrofizică a conferinței de anul viitor, știi dinainte că răspunsul meu e nu. Serafina, știu cât de multe lucruri surprinzătoare ai aflat în ultima vreme și aș fi primul care ar vrea să te audă vorbind despre ele. Dar nu te întrebi câți vor fi pregătiți să înțeleagă? Și nu crezi că te vor întreba de unde știi?

Peruggio accentuase ultima propoziție cu seriozitate, privind în ochii Serafinei.

-De data asta ești pe lângă. Fata râse. Nu, nu vreau să discutăm despre astrofizică și extratereștri în public.

-Atunci ce aș putea să negociez? Stai așa, cred că știu ce ți-ar plăcea - harta lui Piri Reis, originalul, vreau să zic.

-Urât din partea ta, aia e expusă la palatul Topkapi, am văzut-o anul trecut.

-Originalul, accentuă Peruggio privind-o cu intensitate. Știi bine că Piri Reis a copiat după un document mai vechi. Eu vorbesc de acel document.

-Prețul e bun pentru niște articole de câteva pagini. Dar știi unde se află ?

Peruggio lăsă ochii în jos.

-Nu, de fapt harta aia nu e singurul lucru care mă interesează și despre care nu știu unde se află.

-Deci de-acum avem trei: Cartea Străbunilor, Cartea Mediatorului și originalul hărții lui Piri Reis, numără Serafina. Căutăm trei artefacte despre care nu știm dacă există, nu știm - pentru primele două - cum arată și nu știm nici măcar aproximativ în ce zonă a Pământului se află - asta dacă se află pe Pământ și nu în altă parte. Probabil nici unul din aceste obiecte nu a fost realizat pe Pământ sau nu de o civilizație terestră.

-Îmi place că știi să descrii lucrurile cu exactitate!

-Bine, concluzionă Serafina. Ne-am înțeles, acum lasă-mi două ore să scriu editorialele alea și tu pregătește-te să expediezi fotografiile. Mă duc să-mi găsesc laptopul, pe unde naiba l-am lăsat de dimineață.

Peruggio privi zâmbind în urma ei.

-Harta originală a lui Piri Reis contra două ore de lucru. Cred că sunt cel mai prost negociator de pe fața Pământului.

Serafina se retrase în biroul ei, străbătând coridoarele acum pustii, placate cu marmură strălucitoare, care îi reflectau silueta micuță. Se privi cu coada ochiului în câteva oglinzi pe lângă care trecu și-și întipări în minte imaginea. Peruggio exagerase evident când îi spusese că era divină. Dar trebui să admită în sinea ei că rochia în culoarea cerului nopții, cu constelații strălucitoare

răspândite ici și colo îi stătea foarte bine, scoțându-i în evidență tenul palid ca al majorității roșcatelor și ochii de un albastru adânc. Ah, și trena aia chiar făcea toți banii, transforma o rochie de seară elegantă într-o piesă de artă unică și originală. Numai ea știa cât se chinuise cu desenul exact al hărții și cu alegerea culorilor potrivite, dar imprimeul ieșise nesperat de bine pe mătasea moale, care se unduia ca o apă întunecată în urma ei, la fiecare pas. Văzuse destule guri căscate când apăruse astfel la cocteil și preț de câteva minute trebuise să-și țină ochii întredeschiși, atât fusese de puternică lumina blițurilor îndreptate asupra ei. Spre deosebire de Peruggio, Serafina se lăsa fotografiată ușor - ba chiar nu-i displăcea acest lucru, dacă efectul ședinței foto era mulțumitor. Dar de obicei n-avea încredere în cei aflați în spatele camerei, fiind ea însăși un fotograf reputat și fiind mereu nemulțumită de munca celorlalți. Peruggio făcea excepție - el chiar era foarte bun, cu toate că Serafina nu credea că investiția în cel mai scump Haselblad de pe piață, cu obiectivele acelea făcute la comandă și personalizate cu diamante era un lucru necesar. Dar evident nu-i reproșase niciodată asta, lăsându-l să se bucure de aparatul de fotografiat ca un copil de jucăriile lui. Peruggio știa să se bucure cu adevărat de atât de puține lucruri! Mai multă fericire găsea în a le face daruri celorlalți - și chiar era un talent, pentru că știa întotdeauna ce-și doreau cei din jur. Serafina zâmbi. Oare cât era intuiția lui fenomenală și cât se folosea de scanarea minții celorlalți să reușească acest lucru? Își aminti că și ea urma să primească un cadou: originalul hârții lui Piri Reis, în schimbul editorialelor. Evident că n-avea nevoie de așa ceva. Căutarea hărții era ca o căutare a sfântului Graal - poate la fel de imposibilă. Dar ascundea o promisiune mult mai plăcută - aceea a câtorva zile de vacanță petrecute împreună în locuri exotice, departe de grijile zilnice, căutând cele trei blestemate de artefacte. Îi era evident indiferent dacă le găseau sau nu - căutarea merita tot efortul și asta conta cu adevărat acum.

Articolele pentru ziare s-au dovedit floare la ureche. Serafina scria cu ușurința cu care respira, fără nici un efort. Așa că nu-i trebuiră cele două ore pe care și le negociase ca să termine mai multe texte, scrise fiecare în alt stil, de la reportajul monden la editorialul sobru și știrea bombă de prima pagină. N-aveau decât să

decidă ce și cui trimit, dar cu asta putea Peruggio să-și bată capul. Începea să resimtă noaptea petrecută cu grijile și alergătura conferinței. În fond se trezise dimineața înainte de patru, iar acum se apropia de miezul nopții. Așa că decise să lase textele la secretariat și să prindă niște ore bune de somn.

De undeva dintr-o altă încăpere se auziră râsete zgomotoase: Giorgio și Marina continuau petrecerea în felul lor. Asta ridica o problemă: pentru prima dată Serafina nu știa pe cine să lase înlocuitor la plecarea în concediu. Giorgio fusese mereu alegerea perfectă, cu calmul și luciditatea lui. În plus, le era vechi prieten și le fusese alături de la începuturile institutului. Dar acum, auzindu-l râzând, Serafina nu era sigură dacă voia să-i dea o responsabilitate în plus, când el și Marina abia se întorseseră din voiajul de nuntă. Poate era mai bine sa-l cruțe o vreme și să găsească pe altcineva din consiliu. Meditâ câteva clipe apoi își notă ideea în agendă. Trebuia s-o discute cu Peruggio, a doua zi.

Se încruntă - râsul acela lipsit de griji trezise în ea un ecou dureros. Giorgio și Marina nu alergau după cai verzi pe pereți și nu căutau artefacte din alte lumi - un bun motiv să aibă timp în primul rând pentru ei înșiși. Serafina își mușcă buzele, supărată - invidia nu era un sentiment ușor de suportat. Ar fi dat orice ca ea și Peruggio să poată râde așa fără griji, chiar și harta lui Piri Reis, Cartea Străbunilor, ba și Cartea Mediatorului pe deasupra. Dar știa că așa ceva nu este posibil: își alesese soarta în deplină cunoștință de cauză. Pentru ei doi nu exista liniștea - nu atât timp cât cele două cărți blestemate existau undeva pe fața Pământului (sau în altă parte, gândi Serafina) și cât timp lui Peruggio i se întâmplau toate lucrurile acelea ciudate, al căror înțeles nu credea că-l găsește decât în cărțile cu pricina.

Stătea la birou cu ochii încă în ecranul calculatorului, cu editorul de texte deschis, când o lumină strălucitoare îi întrerupse șirul gândurilor. Îi simți prezența deîndată - Peruggio se materializă de nicăieri.

-Douăzeci de ore de lucru pe ziua de azi nu ți-au fost de ajuns? Iar tatăl tău a telefonat că probabil trece pe aici săptămâna viitoare și te va vedea cu trei rânduri de cearcăne. O să i se pară că iarăși eu sunt de vină și te va lua acasă în concediu, ceea ce mă va face să

pornesc singur după hartă. Ca să nu se întâmple așa ceva, mă văd nevoit să mă asigur că nu vei avea la ce să te gândești până mâine dimineață.

Serafina îl privi scandalizată.

-Îndrăznești să mă adormi atunci când eu vreau să stau trează și să-mi pun ordine în gânduri?

-Da' de unde, nu-mi aprind paie în cap. Peruggio o privi printre gene surâzând malițios. Topea și un ghețar cu surâsul acela și era perfect conștient de acest lucru.

-Numai ce ceea ce tu numești punerea gândurilor în ordine îți va lua foarte mult timp, pentru că ai gânduri multe și încâlcite. Iar mâine la ora nouă începe iarăși conferința. Așa că pur și simplu îți voi lua gândurile - fără obiectul muncii vei adormi rapid.

Serafina se pregătea să protesteze. Era prea de tot!

-Hei, n-am zis că-ți iau gândurile definitiv, nu e ceva de genul ăsta. Îți vei aminti să reiei lucrurile de unde le-ai lăsat - mâine, atunci când voi vrea eu.

-Dar e nedrept!

-Uneori trebuie să te protejez împotriva propriului tău entuziasm, indiferent cât de nedrept ar fi. Dezavantajul de a fi o ființă materială este acela de a dispune de o energie finită, e bine să-ți aduc aminte de asta din când în când pentru că tu ai mereu tendința să uiți. Nu-ți face griji, gândurile tale vor fi bine păstrate și promit să nu mă uit prin ele - nu mai mult decât e cazul.

Serafina se făcu roșie ca focul. Era gata să explodeze și să sară la el - ceea ce era bineînțeles absurd pentru că Peruggio s-ar fi dematerializat instantaneu lăsând-o să prindă în mâini aerul din încăpere.

-Știi, nu e chiar așa de rău să cunoști gândurile cuiva. Uite acum, te pot salva de o noapte albă, în care să plângi cu fața la cearșaf pentru că îi invidiezi pe Giorgio și Marina. Sau greșesc și nu asta era problema?

Situația deveni îngrozitoare. Era mai rău decât atunci când o prinsese vecina bunicilor în corcodușul ei, furând fructe - de o mie de ori mai rău! Brusc Peruggio o luă de mână și o trase spre el.

-Invidia e un sentiment urât și nepotrivit pentru tine, așa să știi. Acum abia șoptea, cu buzele la urechea ei.

Biroul dispăru ca și cum n-ar fi fost, sunetele din jur se estompară. Serafina căută un reper dar lumea ei cunoscută și familiară parcă se dezagregase. Plutea într-un spațiu și un timp ireale, pe care le percepea ca pe ceva fabulos și nepământean. Își dădu seama că odată cu lumea cunoscută dispăruseră și gândurile ei. În mintea ei nu mai rămăsese nimic, decât o muzică plăcută și glasul lui venind de foarte aproape și șoptindu-i în ureche cât e de minunată. Se strânse în brațele lui și-și întoarse fața spre el. Îi simțea buzele pe obraz, apoi pe gură, despărțind delicat buzele ei. O lumină strălucitoare îi învălui, venind de nicăieri, Plutea imaterială în lumea aceasta fără limite și fără timp.

Într-un târziu deveni iarăși conștientă de spațiul din jurul ei. Biroul era acolo, ea în brațele lui, îmbrăcată încă în rochia de cocteil. Harta lui Piri Reis părea acum o ironie pe trena de culoarea nopții.

-Peruggio, de ce e de fiecare dată așa? Adică, atât de ireal, n-aș putea nici eu să explic cum.

-Tot îi mai invidiezi pe Giorgio și pe Marina?

-Cum adică să-i invidiez? Părea complet derutată. Peruggio râse. Deci gândurile ei chiar nu mai erau acolo, sub claia aceea dezordonată de bucle arămii.

-Uite ce-i, Serafina. Pe pământul ăsta sunt câteva miliarde de oameni. Mult, puțin, de unde să știu eu? Dar dacă ție îți place unul venit probabil din altă parte, cred că astea sunt consecințele. Măcar nu ți le-am ascuns niciodată.

-Vrei să spui că ai dezlegat misterul? Că știi cine ești și de unde vii și de ce se întâmplă toate lucrurile astea ciudate?

-Dacă începem să dezbatem asta, vom avea o noapte albă și pentru tine ar fi deja prea mult. Nu știu nimic în plus de la ultima noastră discuție și dacă nu încetezi imediat vei adormi ca un buștean în următoarele treizeci de secunde chiar aici în propriul tău birou, fie că îți convine, fie că nu.

Nu era o idee prea plăcută. Nu de alta, dar ar fi însemnat să apară a doua zi la conferință îmbrăcată în aceeași rochie.

Peruggio râse.

-Așa da, e mai rezonabil ce gândești acum. Deci, la alegere: te duc în apartamentul tău de serviciu, la cinci pași de aici, sau vii cu

mine acasă la Lucrezia sau iei elicopterul și te duci în oraș. Deși pari un pic prea obosită să pilotezi elicopterul acum.

-Rămân la institut, hotărî Serafina. Nu că mi-ar displăcea să vin la voi, dar maică-ta s-ar uita sigur urât la mine și am și eu propria casă aici la institut.

-Te conduc în cazul ăsta. Vreau să mă asigur că nu te rătăcești în cine știe care laborator și nu începi vreun experiment acum, noaptea.

Ieșiră pe o ușa laterală în aerul răcoros al nopții. O potecă pietruită urca spre o clădire izolată de celelalte, mare și cu mai multe etaje - garsonierele tinerilor care lucrau la institut și care nu aveau o casă în oraș. Serafina zisese odată că n-o tentează nici afacerile imobiliare și nici orașul zgomotos, așa că de când venise ca inginer-șef în institut, numea "acasă" locuința aceea mică dar extrem de cochet amenajată, care-i permitea să fie mereu aproape de biroul ei de la serviciu. Spațiu mic, curățenie rapidă, argumentase ea la toate încercările colegilor de a-i sugera că o casă mare în oraș i s-ar potrivi mai bine. Peruggio știa că Serafina, care aparent se pricepea la orice, de la pilotat un supersonic, până la construcția unui reactor nuclear, nu avea habar să gospodărească decent o locuință și nici chef sa-și bată capul cu așa ceva. Era printre puținii care aprobau hotărârea ei de a sta în micul apartament de serviciu - cel puțin el, când spunea că institutul înseamnă totul în viața lui, nu trebuia să mintă sau să exagereze.

Ajunseră rapid în fața clădirii. Nu era nevoie de cheie, legitimația de serviciu făcea și această funcție. Înaintară pe un coridor luminat și spațios de la primul etaj, până la o ușă aflată în capătul coridorului. Serafina o deschise cu aceeași legitimație.
Senzorii ușii aprinseră de îndată toate luminile și acum camera strălucea în fața lor, dar ea o traversă rapid și ieși pe terasă, locul care îi plăcea cel mai mult.

Peruggio o urmă, remarcând în treacăt ordinea exemplară din încăpere și faptul că pe nici o masă sau raft nu văzuse hârtii și notițe - o garanție că Serafina nu se va apuca să studieze ceva, ci chiar avea să doarmă la noapte.

Priveliștea de pe terasă era halucinantă. Erau în punctul cel mai înalt de pe teritoriul institutului, așa că toate clădirile aflate mai

jos străluceau în noapte, în lumini multicolore. Undeva la mare depărtare se ghiceau orașul și marea. Vântul aducea miros de briză sărată și stropi răzleți de apă.

Serafina se răsuci să intre în casă. Aerul nopții era răcoros și ea purta încă aceea rochie subțire de mătase care-i dezgolea umerii. Se înfioră, de frig sau de oboseală, nici ea nu-și dădea seama. Dar nu mai putea face nici un pas - Peruggio o prinse strâns în brațe și nu-i dădu drumul.

-Parcă ziceai că trebuie să dorm, nu?

Tonul ei voia să fie supărat, dar nu reuși decât cu greu să-și înăbușe zâmbetul.

-Ce mai contează câteva minute acum? Sau te grăbești să scapi de mine?

Tachinatul funcționa. Surâse și îl înlănțui cu brațele, lipindu-se de el.

-Așa mai merge, recunoscu Peruggio abia șoptindu-i în ureche. Mă faci să-mi pierd tot calmul și toată logica.

Serafina se dădu un pic în spate, doar cât să-i poată cuprinde fața cu privirea. Parcă niciodată nu era atât de frumos ca atunci când era fericit, cu ea în brațe.

-Cred că te descurci și fără calm, și fără logică.

Îi aranjă o buclă rebelă pe frunte, apoi își coborî mâna să-i mângâie obrazul și în final îi atinse delicat buzele, care se întredeschiseră încetișor. Îi evitase intenționat ochii - forța lor o scotea din minți de fiecare dată când îl privea. Cele mai ciudate întâmplări pe care le trăise vreodată erau legate de ochii aceștia. Dar acum îi simțea privirea arzătoare pe fața ei și într-o clipă se pierdu în irisurile acelea negre, înconjurate de un straniu cerc de raze argintii. Spațiul deveni ireal, timpul se opri. Își simțea bătăile inimii ca pe un bubuit de tunet și la fel i le simțea și pe ale lui. Apoi lumea ei cunoscută dispăru în lumina strălucitoare și nepământeană și-i simți buzele arzând ca o flacără pe gura ei.

Peruggio nu se grăbea de loc. Își plimbă încetișor buzele pe gura ei, apoi pe obraz, pe gât, reveni pe față, îi sărută nasul cârn, ca apoi buzele să-i alunece din nou pe gura ei. De astă dată și le apăsă pătimaș sorbindu-i răsuflarea. Serafina se lipi de el și mai strâns. Inima îi bubuia parcă în gât, tâmplele îi ardeau. Peruggio se

îndepărtă într-un târziu, cu ochii în jos. Irisurile lui erau acum parcă din argint lichid. O privi pieziș.

-Ar trebui să te schimbi și să-ți pregătești altă rochie pe mâine, dacă nu vrei să-i îmbolnăvești de tot pe bieții ziariști. Eu până atunci dispar în bucătărie, acolo e mereu ceva de pus la loc. Oricum, nu pot să apar în halul ăsta în fața mamei, fără să o sperii. Tu ești de vină pentru tot!

Zâmbi malițios și-și ridică privirea din care lumina ireală începea să scadă.

Serafina se refugie în baie și strigă de acolo:

-Dimineața ce culoare vei purta ?

-Știu eu? Cred că o cămașă roșie. Și ție ți-ar sta bine în roșu, măcar ți se asortează la față.

Apăru într-un halat de casă, cu fabuloasa rochie bleumarin pe braț.

-Auzi, dacă mai insinuezi ceva, ar fi bine ca tu să nu porți de-acum decât argintiu.

Peruggio râse.

-Chiar îmi place argintiul, dar nu cred că trebuie să șocăm lumea. În plus, și ție îți stă foarte bine.

Se uită rapid în oglinda din hol.

-Arăt aproape normal și cred că pot să plec acasă, înainte să mă dea mama dispărut la poliție. La ce oră vrei să fii trează mâine?

-Pe la șapte, zise fata ascunzându-se sub o pătură pufoasă.

-La șapte atunci, e bine. Voi veni să te trezesc și să-ți dau înapoi gândurile tale.

-Îndrăznește numai să faci altfel!

Peruggio își flutură mâna spre sursele de lumină din încăpere, care se stinseră instantaneu. Numai razele lunii intrau pe geamul dinspre terasă. Peruggio o sărută pe obraz după care camera se umplu din nou de o mare de lumină, dar numai pentru o fracțiune de secundă. Peruggio dispăru în strălucirea aceea intensă. Serafina adormi instantaneu.

Se trezi cu soarele jucându-i-se pe față. O mână trase draperiile, astfel ca lumina de-afară să n-o orbească brusc. Închise ochii și simți îndată un parfum dulce în aer și buzele lui apăsându-se pe pleoapele ei.

-E șapte dimineața, somnoroaso. Până te aranjezi tu în baie, merg să pregătesc niște cafele.

Serafina era acum trează de-a binelea. Își puse halatul pe umeri și dispăru pe ușa băii. Descâlcitul părului pe care tocmai i-l ciufulise el îi va lua o grămadă de timp.

Când apăru în pragul bucătăriei era deja elegantă, cu o cămașă roșie și pantofi roșii asortați și costumul alb pe care-l purtase în dimineața precedentă. Părul pieptănat cu grijă era prins pe după ureche cu două agrafe roșii. Cărarea pe mijloc îi dădea un aer de școlăriță cuminte. Veni mirosind aroma cafelei, care acum se răspândea în întreaga locuința, dar înlemni când ajunse în bucătărie. Peruggio uitase de ibricul pus pe flacără și acesta se pregătea să dea în foc. Serafina icni dureros: ștersul plitei era ultimul lucru care ar fi bine dispus-o. Vocea ei se pare că îl trezi din reverie. Sesiză instantaneu situația și înainte ca ea să apuce să facă un pas, își îndreptă privirile spre foc. Flăcările albăstrui părură că îngheață pe loc, după care se stinseră fără ca cineva să fi manevrat robinetul de gaz. Cafeaua care deja umplea ibricul până la refuz se retrase și plita rămase strălucitor de albă. Peruggio puse ibricul pe masă și două cești micuțe și turnă lichidul în cești. Serafina se așeză și se foi pe scaun.

-Cum ai făcut asta ?

-Greu. Focul e una din stările primordiale ale materiei și de aceea e foarte greu de controlat. De fapt e elementul care transformă materia în energie și invers. Viața întreagă e o ardere, așa că n-a fost ușor de loc.

Îi privi ochii - erau argintii, așa cum se aștepta.

-La naiba, mai bine aș fi curățat plita.

-Bineînțeles, e tot ce-ți dorești. Am fost să iau niște ziare, dacă de plită ai scăpat, de ziariști cred că nu te mai scapă nici dracu'.

Serafina se aplecă și citi pe prima pagină : "o sursă necunoscută de informații zădărnicește eforturile presei acreditate la conferința NRC". Articolul descria cu lux de amănunte perplexitatea redacției care reușea cu greu să strângă informații de la conferință, când află că articole și fotografii pe aceeași temă, venite de nicăieri, primiseră deja un fantomatic aviz favorabil de publicare. Și evident erau mult peste nivelul celor ale corespondenților ziarului - deși nu

se sufla o vorbă despre asta, Serafina își recunoscu unul din materiale pe prima pagină. Alte reviste nu relatară pățanii similare, dar oricum publicară conștiincios pleașca picată din cer. Peruggio era tot un zâmbet. Întinse o mână peste masă și fata își puse mâna în mâna lui. Simți o arsură în palmă, după care liniștea se sparse în mii de cioburi și gândurile ei din seara precedentă îi năvăliră în creier. Își bău cafeaua cu înghițituri mici și rare, punându-și ordine în gânduri între timp și mestecând alene un biscuite, în vreme ce frunzărea presa, care toată relata despre conferință. Își regăsi majoritatea articolelor și zâmbi în sinea ei. Peruggio părea complet absorbit de zațul din ceașcă - oare chiar ghicea în cafea ? Din când în când însă îi scăpa o privire preocupată.

Serafina lăsă brusc să-i cadă pachetul de biscuiți din mână.

-Se pare că ieri n-am fost atentă și n-am procesat vestea asta. Vine tata pe aici ?

-Da, a sunat la Lucrezia și a zis că apare după ce se termină conferința, că știa cât suntem de ocupați în perioada asta.

-Drăguțul de el, câtă grijă are să nu mă surmenez, parc-aș mai fi la școală. Serafina surâse propriilor amintiri.

-Dacă ai uitat cumva, conferința se termină mâine seară. Ar fi bine ca până atunci să avem niște răspunsuri pregătite la posibilele lui întrebări, sau picăm rău și praful se alege de căutarea artefactelor. Cu tatăl tău nu mă joc: e prea deștept și prea intuitiv și orice încercare de a-i spune povești nu va face decât să agraveze situația.

-Cândva i se spunea Sherlock Holmes, îi aminti Serafina.

-Tocmai, n-am uitat. Nu crezi că un om cu asemenea putere de deducție ne-ar putea ajuta?

-Ba da, cu o condiție: dacă nu face infarct în timp ce-l pui la curent cu situația.

-Da, e și asta de luat în seamă, medită Peruggio. Eu oricum am încercat să-i spun câte ceva acum niște ani și nu m-a luat în serios.

Cap. 5 O călătorie la Napoli

Iustin Dumitrescu era un tip distins. Genul de bărbat mereu elegant, tras la patru ace, care și după douăzeci de ani de căsnicie își duce nevasta la concert la Filarmonică. Acum tocmai șofa o limuzină - nu putea fi decât elegantă ca și proprietarul - pe o șosea la granița dintre Elveția și Italia. Opri într-o parcare, își trecu mâna prin părul încă des și buclat, aproape complet alb, și coborî să admire peisajul alpin. Fața îl trăda: era un om al muntelui. Trăsăturile mai degrabă fine îi erau arse de soare și bătute de vânturi, contrastând cu părul alb prin bronzul lor puternic. În jurul ochilor de un albastru intens se adunau mii de riduri mărunte care-i dădeau un aer cumva zâmbitor. Omul nu-și arăta vârsta - avea o siluetă impecabilă de sportiv. Își privi ceasul de la mână: n-avea rost să se grăbească, era așteptat abia a doua zi. După ce-și umplu plămânii cu aerul tare al munților, trecu la volan și traversă granița italiană. Opri la o benzinărie, făcu plinul, cumpără o cafea și niște ziare, de-a valma, în engleză, italiană, franceză și germană. Vorbea extrem de corect toate aceste limbi deși nici una nu era limba lui maternă. Dar mulții ani lucrați în toate colțurile bătrânei Europe își spuneau cuvântul - era poliglot, pe lângă că era ceea ce se cheamă un tip cu stil.

Se pregătea să plătească, dar în ultimul moment privirea îi fu atrasă de standul de reviste lucioase de modă. Studie atent coperta ultimului Vogue.

-E recentă, am primit revista azi dimineață, zise casiera.

-Excelent, soția mea se va bucura. Puse revista peste teancul de ziare alese mai înainte, plăti și se grăbi să iasă în parcarea largă.

De cum urcă la volan aruncă ziarele pe scaunul gol al pasagerului din dreapta și reținu revista de modă. Își scoase tacticos

o pereche de ochelari cu rame subțiri, aurii, și trecu la citit. "Femeia modernă - frumoasă și deșteaptă. Cât este de periculoasă o asemenea combinație?" era titlul editorialului. Ridurile i se destinseră într-un zâmbet larg. Își îndreptă din nou atenția spre copertă. O superbă fată tânără, cu părul de bronz prins în coc, urca niște scări, cu un aer sigur de sine. Purta o rochie de seară bleumarin, terminată într-o trenă pe care se desena un fel de hartă veche. Fata avea ochii îndreptați spre fotograf - albaștri ca peruzeaua și ireal de mari.

Bărbatul privi amuzat fotografia, apoi iarăși aruncă o privire spre ceas.

-Cel târziu peste douăsprezece ore o s-o întreb pe fie-mea ce caută pe copertă la Vogue, mormăi pentru sine. Evident, era cât se poate de bine dispus. Poza era mai mult decât decentă. Silueta drapată într-o mătase ca cerul nopții se decupa grațioasă pe marmura albă a scării. Fata extrem de tânără era serioasă și aproape nemachiată - numai un lac de buze transparent atrăgea atenția asupra gurii mici. Nu era genul de starletă - pe coperta unei reviste de modă părea chiar excentrică, având un aer atât de cuminte.

Dumitrescu era fotograf amator, mereu frecventase câte un foto-club în ultima vreme, deși munca nu-i permisese niciodată să se stabilească prea mult într-un loc. Așa că știa măcar să aprecieze o imagine de calitate, chiar dacă i se părea greu să și obțină una. Iar ce vedea acolo era clar o imagine excepțională - în ochii fetei se reflectau atât de multe: încredere, mândrie, ironie fină, toate erau surprinse într-un moment de grație. Își apropie revista de ochelari, căutând semnătura fotografului. Era clar o conspirație mută între model și fotograf. Deveni curios cine naiba putea să-i inspire atâta încredere fie-sii ca să pozeze așa? În cele din urmă descoperi două inițiale - HD. Ridică din umeri: nu-i spuneau nimic, se așteptase cumva la altceva. HD putea să fie oricine!

Puse revista deoparte și ieși din parcare cu un viraj rapid, îndreptând mașina spre sud. Ocoli orașele, șofând mereu pe autostrăzile largi, atent la drum, cu o muzică discretă răzbătând din boxele mașinii. Se opri să ia prânzul într-un restaurant mic de pe drum, apoi porni repede în continuare. Peisajul Campaniei se desena deja domol sub soarele sudului.

Dumitrescu se pomeni atras de peisaj. Rămase pe gânduri. Avea nevoie de ziua aceea liniștită ca să mediteze în voie, altfel ar fi luat avionul. Era într-un concediu de câteva zile și nimic nu-l grăbea. Nu-și mai văzuse fiica de la Crăciun, când se întâlniseră, conform tradiției, în casa bătrânească a bunicilor din munții Aninei. Se născuse între munți, crescuse între munți, își educase copila să iubească munții cu toată ființa ei. Oftă. Viața îl dusese în cele mai exotice locuri, dar el numea "acasă" tot căsuța pierdută între fânețe, la poala pădurii. Acum lucra în Franța, la Strasbourg, în administrația Uniunii Europene, folosindu-și talentul lingvistic și cea de a doua diplomă, cea de drept internațional. După liceu absolvise Academia de Poliție și lucrase pentru Interpol. De aici i se trăgea porecla de Sherlock Holmes, deși nu încercase vreodată să fumeze pipă. Până când un amic de familie nu-l convinsese să ducă o viață mai liniștită, vânase criminali. Ani de zile prietenul cel mai de nădejde îi fusese pistolul pe care acum nu-l mai purta - și încerca să se convingă singur că nu-l regretă. Familia se împrăștiase. Dacă-și reproșa ceva în viață era faptul că n-a reușit să-i țină împreună. Soția era acum în Elveția, tocmai trecuse să o vadă. Lucra la un institut de cercetare, cariera ei în fizica atomică fiind mereu pe primul plan. Iar Serafina... îi părea rău de copila mult prea matură și prea serioasă. Dar Serafina era un geniu și, asemenea mamei, refuzase o viață normală, dedicându-se cercetării. La șaisprezece ani se angajase - avea studiile terminate și lucra la teza de doctorat când colegii ei de generație se mai bucurau de viața senină de liceeni. Primul ei post a fost la NRC, unde a rămas până astăzi.

Mașina înghițea rapid kilometrii care îl mai despărțeau de ea...și de locul acela a cărui naștere o privise de aproape.

Trecuseră anii. Doisprezece ani...cum s-au dus așa?

Acum doisprezece ani mai lucra încă pentru Interpol, urmărind o rețea de distribuție de droguri. Cazul îl purtase spre Napoli, orașul unde se grăbea să ajungă și acum. Carabinierii primiseră un petec de hârtie pe care se afla un denunț anonim. Vorbea despre un laborator ilegal care producea stupefiante sintetice, într-o clădire aparent abandonată de la periferia orașului. Martorul care adusese hârtia, mototolită în pumn, o găsise pe stradă într-o zi când vântul puternic mătura gunoaiele de colo-colo. Omul a dispărut nu mult

după aceea. Îl trecu un fior rece deși în mașină era cald și plăcut. Evident, Mafia, spre care duceau toate indiciile, se ocupase de personajul acela. Clădirea nu avea adresa pe bilet, dar carabinierii ziseseră că puține case corespund descrierii exacte de pe hârtie. La a doua descindere, avuseseră noroc. Laboratorul era acolo și dovezile sub nasul lor, pentru că nimeni din interior nu avusese timp să le distrugă.

Dumitrescu se întrebase adeseori din ce motiv aceasta era una din cele mai puternice și mai persistente amintiri din viața lui. Anii păreau să n-o poată altera - imaginile i se derulau și acum cu claritate în fața ochilor, ca și cum totul se întâmplase ieri. Poate pentru că evenimentele acelea îi schimbaseră atât de mult viața?

Printre cei reținuți în subsolurile cenușii se găsea un puști - nu-i dădeai mai mult de nouă ani, cu indulgență, deși el spunea că are doisprezece. Părea o creatură izvorâtă din tenebre - cu fața bolnăvicios de galbenă, slab, urâțel, emanând un aer suferind. Dumitrescu se gândise imediat la o plantă crescută departe de lumină. Apoi bănuielile cele mai sumbre i se confirmară: copilul fusese sechestrat acolo timp de mai mulți ani.

-Sunt conducătorul tehnic al acestui laborator, mă numesc Peruggio Sorriente și sunt inginer chimist - doctor inginer, mai exact. Credeam că n-am noroc. Am azvârlit un bilet pe geam acum o săptămână și de atunci vă aștept cu frică - dacă ei ar fi aflat, m-ar fi ucis fără ezitare, deși au încă nevoie de mine.

Vorbise cu o voce extrem de limpede și subțire, privind cu ochii mari și gravi audiența șocată. Se aplecaseră cu toții, ca atunci când vorbești cu un copil mic, iar el le spunea că e creierul din spatele acelei grozăvii. Prima reacție fusese de respingere: nimeni n-a crezut o vorbă. Dar în scurt timp se lămuriră : puștiul chiar avea diplomele pe care le amintise, plus că era singura persoană cu o viziune de ansamblu asupra ceea ce se petrecea în laboratorul acela. Pus în fața unui chimist din laboratoarele poliției, puștiul se lansase în dizertații complicate, după care exclamă rece:

-Îmi pare rău, domnule, până aici am putut discuta, dar se pare că mai departe nu țineți pasul. V-am pierdut pe drum, îmi pare sincer rău că nu am capacitatea să explic mai clar de atât.

Era picătura care umpluse paharul. Acum îl priveau cu toții ca pe o anomalie a naturii și mila lor la vederea lui, așa slab și pricăjit, se transformase în oroare.

Până la urmă reușise să discute cu o foarte doctă comisie academică și să-și expună părerile. Oamenii clătinau din cap:

-E un geniu sau un diavol. Sau amândouă.

Copilul nu părea chiar așa diabolic. Ba se pare că avea o conștiință sensibilă. Își riscase viața ca să facă denunțul acela care dusese la închiderea laboratorului. Dumitrescu își petrecu întreaga vară la Napoli, prins cu ancheta, până sosiseră în vacanță soția și fiica lui. Fetița terminase clasa întâi și era premianta școlii, ceea ce n-o consola de fel: se plângea într-una că se plictisește la școală și că o exasperează copiii de care era înconjurată.

Iustin Dumitrescu își ținea familia cât mai departe de munca lui, care putea oricând să devină periculoasă, chiar dacă el și ceilalți străini de la Interpol nu acordau decât un ajutor formal carabinierilor. Și totuși, printr-o întâmplare, Serafina se plimba pe stradă când își văzu tatăl împreună cu copilul acela ciudat.

Dumitrescu se temuse. Copii se opriră la mică distanță unul de celălalt, manifestând amândoi curiozitate. Serafina nu părea temătoare. Era o fetiță veselă, sociabilă, care intra ușor în vorbă cu toată lumea, fie adulți, fie copii. Aspectul băiatului nu părea s-o sperie sau s-o impresioneze. Se studiară atent câteva minute. Ochii băiatului, negri ca noaptea, se opriră curioși pe fața ei, ceea ce părea că n-o deranjează.

-Tata nu vrea să vorbească de munca lui, începu hotărâtă Serafina. Zice că nu e treaba mea. Dar de tine a pomenit odată. A spus că ești foarte deștept, iar mie îmi plac oamenii deștepți - sunt atât de rari. E adevărat?

-Pune-mă la încercare, spusese băiatul. Era prima oară că ceva îl amuza și surâse slab. Și mai ales nu crede ce spun ceilalți până nu te convingi singură.

Se îndepărtară un pic și începură o conversație animată. După un timp băiatul veni și-i privi grav pe adulți.

-E rău de tot. E aproape ca mine. Va trebui să aleagă odată: ori o viață normală dar care n-o va face pe deplin mulțumită, ori să accepte că e un geniu și s-o pornească pe propriul ei drum - cu tot

ce implică asta. Orice va alege, va fi dureros pentru că va pierde ceva.

Dumitrescu se trezi și acum înfiorat de vocea și de ochii aceia.

Peruggio insistase ca fata să nu piardă mai mult timp la școală decât era strict necesar: trecea câte două clase deodată, așa că la treisprezece ani se prezentase la examenul de bacalaureat. Și tot el îl bătuse la cap pe Dumitrescu să nu renunțe la o școală publică.

-Singurătatea e înfiorătoare, zisese el odată. Crede-mă, știu ce spun. Eu n-am avut niciodată colegi de clasă.

Dumitrescu pledase cu toată convingerea ca băiatul să fie înapoiat mamei și nu trimis la o școală specială sau închis într-o unitate de ocrotire a minorilor. Așa o cunoscuse pe Lucrezia. Maria, nevastă-sa, manifestase de la început simpatie pentru tânăra femeie necăjită. Chiar dacă el primise ulterior alte misiuni, corespondența cu Lucrezia continuase de-a lungul anilor, așa că știa ce fac mama și ciudatul ei fiu, iar legătura cu Peruggio nu se pierduse niciodată, chiar dacă au trecut câțiva ani fără să se vadă. Pe măsură ce Serafina creștea, petrecea tot mai mult timp în fața calculatorului. Le mărturisise părinților fără ezitare că-i scrie cel puțin săptămânal - uneori le citea răspunsurile lui pline de un umor sec.

Lucrezia se plânsese bineînțeles și la prietenii ei aflați departe de ideea nebunească a lui Peruggio de a risipi averea bunicului pe un vis irațional. Înainte ca Dumitrescu să răspundă, Serafina puse lucrurile la punct cu modul ei direct de a vorbi.

-Uite ce-i, tati, Peruggio face ceea ce trebuie să facă. Bine punctat, bravo lui pentru curaj. Bănuiesc că nu e simplu...

-Dar, fetițo, riscurile unui eșec sunt imense. Ce experiență are el în a conduce un institut de cercetare?

-Oh, riscurile au fost estimate și minimizate, în limita posibilului. Și-a ales foarte bine primele contracte - îi vor aduce bani și o notorietate rapidă. Că nu sunt chiar temele cele mai palpitante de studiu e altceva, dar Peruggio știe că trebuie să facă și compromisuri atât timp cât nu e lansat destul de puternic ca să-și impună propriile teme și propriile condiții de contract. Oricum a ales bine - lucrări care se pot finaliza în scurt timp ca să nu-i blocheze banii și planurile de viitor.

-Să înțeleg că voi ați discutat despre asta și tu știai mai demult?

Fetița își privi tatăl cu seriozitate.

-Pentru Peruggio nu există acțiuni spontane, toate faptele lui sunt analizate minuțios dinainte, zisese Serafina. Odată l-am întrebat dacă crede în norocul în viață și mi-a răspuns că dacă te naști sub o stea ghinionistă, așa ca el, nu-ți rămâne altă șansă decât să elimini din viață și norocul și ghinionul deopotrivă și să nu te încrezi de loc în întâmplare.

Dumitrescu înregistrase informația...

-Și, fetițo, ce ai dori cadou de absolvirea liceului ? Colegii tăi de școală primesc mașini de la părinți, dar tu ești prea mică. Așa că orice altceva ai dori, tati e aici ca să-ți îndeplinească dorința.

Serafina zâmbise sceptică. Educația severă primită de la părinți n-o făcuse niciodată să se aștepte la cadouri picate din cer și ăstuia chiar nu-i vedea rostul. Învățase pentru propria plăcere și curiozitate, nu pentru un cadou. Dar răspunse fără să stea prea mult pe gânduri:

-Tati, putem pleca la Napoli pentru câteva zile? Am corespondat cu Peruggio pe tema carierei mele de acum înainte, dar mail-ul nu e același lucru cu o discuție. Și chiar aș vrea să-l văd. Cer prea mult?

Bineînțeles că nu cerea prea mult. Totuși, rămăsese cumva surprins, pentru că Serafina nu găsise cu cale să vorbească despre viitorul ei cu părinții.

-Nu știu dacă el te poate ajuta. Nu uita că Peruggio nu și-a ales cariera, i-a cam fost impusă din afară. Dar dacă vrei să-l vezi, asta e altă socoteală. Și chiar meriți o vacanță.

Asta era deja o noutate care trebuia sărbătorită! Familia Dumitrescu avea un cerc de prieteni cu care își petrecea fiecare concediu sau zi liberă, de obicei cu cortul pe munte. Serafinei îi plăceau aceste excursii, adora să se trezească dimineața cu mirosul reavăn al ierbii udate de rouă la nas, dar cam începuse să găsească compania plictisitoare. Era înconjurată de o grămadă de copii, mai mici și mai mari - pe cei mici îi găsea prea copilărești, cei mai mari începuseră brusc să se comporte stupid. Fetele păreau de la o vreme mai preocupate de înfățișarea lor decât de starea potecilor și de trasee, în timp ce băieții deveniseră niște înfumurați în stare să se

urce pe cele mai instabile pietre, gata să-și rupă gâtul numai ca să se dea în spectacol. La toate astea Serafina ridicase numai din umeri. Se cățăra mult mai bine decât ei toți, dar prefera să simtă o coardă solidă de asigurare strâns ancorată de trupul ei și n-o tenta de fel să-și etaleze cunoștințele solide de alpinism în fața a tot felul de gură-cască. Se cățăra de obicei cu tatăl ei, când alții nu erau prin preajmă. Așa că o vacanță pe țărmul mării, la umbra palmierilor de pe plajă, nu putea fi decât binevenită.

Se îmbarcaseră în mare grabă, schimbaseră avionul la Roma și se treziseră la Napoli mai repede decât era necesar să se adapteze la căldura de acolo.

Nu-și văzuseră prietenii de câțiva ani, dar Lucrezia părea neschimbată, ba chiar întinerită cumva. Nu mai locuiau în cămăruța lor din subsol, ci într-o casă mare și frumoasă, cu un pic de grădină, pe o străduță liniștită.

-E un loc provizoriu, lămurise Lucrezia. E cu chirie, dar Peruggio speră să ne putem construi în curând propria casă. A cumpărat deja terenul, într-un loc superb cu vedere la mare.

Fusese prima oară că n-au tras la hotel. Lucrezia avea două camere de oaspeți spațioase, cu baie proprie și vedere spre un rondou de trandafiri, foarte îngrijit. Dumitrescu pusese imediat întinerirea ei subită pe seama belșugului. Era evident că trăia fără griji, pentru prima oară în viață.

Peruggio în schimb îl uimise și-l contrariase. Trebuia să fie de-acum adolescent deja. Și-l imagina cumva mai înalt și, judecând după colegii Serafinei, musculos și mare amator de săli de sport. Băiatul care îl aștepta în fața casei îi contrazise imaginea pe dată. Părea tot așa de copil și de imatur ca la ultima lor întâlnire, iar aerul fragil în loc să dispară parcă se accentuase și mai mult. Vorbea cu aceeași voce extrem de subțire, cristalină ca un clopoțel, avea chipul neted, fără vreo urmă de acnee, tenul alb-roz ca al copiilor și în loc de un pas hotărât și apăsat se deplasa în jurul lui cumva ca o briză venită dinspre mare.

-Nu sunt cel pe care te așteptai să-l vezi, îl abordase Peruggio direct.

-Nu e vorba de asta. Pur și simplu mă așteptam să te fi schimbat, iar tu ești același. Dar arăți bine!

-Mulțumesc de politețe, însă e gratuită. Știu cum arăt și știu că dau o impresie jalnică. În fine, asta nu contează acum. Lucrurile se vor schimba într-o zi.

Vorbise foarte sigur de ceea ce spunea. Ca cineva care își trasase deja drumul în viață și acum îl urma fără nici o ezitare.

Și totuși, la o privire atentă, ceva se schimbase. Ochii parcă aveau mai multă forță și focul care mocnea în ei părea mai puternic. Pe moment Dumitrescu nu-i dăduse importanță. Era mai interesat de atitudinea Serafinei, care tocmai îl săruta pe obraz cu un aer extrem de familiar. Ei în mod clar nu i se părea ciudat și-l acceptase de mult așa cum era, fără să pună întrebări.

Aceea fusese prima vacanță a Serafinei petrecută cu Peruggio. De fapt erau nevoiți să renunțe la concediile cu colegii lui Dumitrescu, după un incident extrem de neplăcut. În grupul de excursioniști se găsea un băiat cu câțiva ani mai mare – Dumitrescu chiar îl plăcea, era genul extrem de sportiv, înalt, puternic și cu un aer matur. Dar odată se întorsese dintr-o excursie cu arcada spartă, o buză ruptă și corpul plin de vânătăi și spusese că niciodată nu va mai merge cu ei pe munte. Serafina mormăi ceva monosilabic despre atacul unui urs, dar evitase subiectul ca pe o gogoașă prea fierbinte. Părinții băiatului se uitau însă foarte urât la ea. Într-un târziu adevărul ieși la iveală - sau partea de adevăr pe care fata se îndurase s-o spună. Dumitrescu șofa liniștit cu Serafina alături, când ea începu deodată să vorbească:

-Gata, asta a fost, de acum trebuie să mă organizez altfel pentru petrecerea vacanțelor. Oricum colegii tăi nu mă vor mai accepta, după ce probabil îngâmfatul ăla de Bogdan și-a dat drumul la gură. Cine știe ce le-a spus, nenorocitul?

Cuvântul „îngâmfat" folosit în contextul acela era periculos. Serafina considera înfumurarea ca pe cel mai insuportabil dintre păcatele posibile ale unui bărbat și judeca persoana în cauză amintindu-și repede că avea centură neagră în artele marțiale.

-Să înțeleg că n-a fost urs?

-Nu! Fata privea înainte, neagră de supărare. Am fost eu - și am avut motive extrem de temeinice să-i rup oasele!

Vestea era șocantă. Dumitrescu încerca să proceseze informația, dar cumva mintea lui refuza o asemenea aberație.

Bogdan era de două ori mai înalt și mai masiv decât Serafina. Își privi cu atenție fiica, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară: ghemotocul acela de om își strânsese buzele într-o linie dură și-și încordase pumnișorii mici. "Probabil și-a înfipt unghiile în carne" gândi Dumitrescu. Mușchii îi jucau sub pielea fină a brațelor, trădând o forță neobișnuită. Verile petrecute în fâneața fără capăt a bunicilor, cu coasa în mână, își spuneau cuvântul. Serafina nu mânuia secera, ca restul femeilor din sat. Ea era în stare să cosească fără oprire, de dimineața până seara, cu o energie care părea nesecată.

Începu să râdă, închipuindu-și-o cu coasa în mână. Hm, doamna cu coasa... suna destul de sinistru, nu? Dar râsul acela destinse cumva atmosfera. Serafina zâmbise și ea.

-Ei bine, aș fi putut să-l fac să tacă pentru totdeauna. Dar mi-a fost milă de părinții lui, care par oameni cumsecade.

-Dar ce ți-a cășunat pe bietul băiat, fata tatii?

-I-am dat doar o lecție - cum să se poarte cu o doamnă.

Figura Serafinei, care se întoarse spre peisajul de afară, arăta clar că discuția se încheiase. Nu avea să revină niciodată la acel subiect. Dumitrescu rămase cu un ghimpe în inimă: ce va face dacă fie-sa (care începea să arate din ce în ce mai bine) băga în spital toți nesocotiții care încercau să-i facă ochi dulci?

Măcar la prietenii lui napolitani acest soi de pericole era evitat. Peruggio se purta cu ea cu o indiferență uneori binevoitoare, alteori posacă. De multe ori îi surprinsese discutând animat, ca altă dată să se retragă fiecare în alt colț al încăperii, citind și ignorându-se reciproc. Știa bineînțeles că obiectivul concediului fusese atins: Serafina decisese asupra facultății de chimie după discuții de un sfert de oră, dar hotărâse să urmeze și niște cursuri de astrofizică, un subiect care o interesase întotdeauna. Biblioteca ei de cărți științifico-fantastice era impresionantă și ea devora literalmente tot ce apărea în domeniu.

Amintirile i se evaporară brusc la intrarea în oraș. Napoli, mereu zgomotos și aglomerat, necesita toată atenția din partea unui șofer care nu era de-al locului. Opri la o florărie, cumpără un buchet imens de floarea-soarelui (Lucrezia adora floarea-soarelui) și se grăbi să găsească străduța care urca pe colină.

Opri după o cotitură a drumului, departe încă de casă. Era mai bine să se anunțe la telefon, având în vedere că ea nu știa când urma să sosească.

-Pronto, casa Sorriente.

Glasul melodios al Lucreziei îi răsuna în urechi. Odată identificat interlocutorul, aceasta începu tărăboiul: era bineînțeles împotrivă ca el să locuiască la hotel când casa era plină de camere de oaspeți, trebuia să mănânce la ea la cină - mai avea întotdeauna o listă de invitați gata pregătită, numai să-i sune și masa grandioasă era ca și aranjată, și mai ales trebuia să anunțe copiii să vină acasă seara, nu să rămână la serviciu până la ore mici din noapte.

Dumitrescu avea senzația penibilă că Lucrezia întorsese lumea cu fundul în sus din cauza lui, dar se consolase demult cu ideea că n-avea ce face: așa era de fiecare dată când venea la Napoli. Jumătatea dificilă a locatarilor casei nu era însă Lucrezia, ci fiul ei. Ea exagera cu instinctul matern, extinzându-l asupra tuturor celor din jurul ei, dar ăsta nu era un lucru chiar așa de rău, dacă dobândeai cât de cât rezistență la cicăleală. Peruggio în schimb te obliga, cu felul lui de a fi, să-ți controlezi în permanență gândurile, ceea ce era evident mult mai greu de făcut. Dumitrescu avea față de el sentimente amestecate. De la milă trecuse la admirație - în fond era atât de inteligent! - apoi la o oarecare doză de enervare, pe care o resimțea și acum. După episodul cu Bogdan, Serafina devenise chiar mai bătăușă decât era înainte, așa că posibilii admiratori se ținuseră departe de ea. Singurul prieten îi era Peruggio - amic sau mai degrabă frate mai mare și grijuliu, dar dacă Dumitrescu îl plăcea în această ipostază, se întreba dacă vreodată Serafina se va îndrăgosti de el. În varianta asta nu-l mai plăcea. Nu visa neapărat pentru fiica lui un sportiv de performanță, dar un tip cu un aer mai puțin fragil ar fi prins bine. Nu că Serafina ar fi avut nevoie de vreun body-guard: se descurca singură, ba chiar la drept vorbind se descurca exagerat de bine. Dar pur și simplu Dumitrescu nu-și putea imagina o relație în care ea să fie cea puternică, cea care să-l apere pe el. Poate că era de modă veche. Sau poate că toată îngrijorarea nu-și avea rostul, pentru că Serafina recunoștea cu seninătate că îl place - cu prea multă seninătate ca să ascundă și altceva decât prietenie în spatele vorbelor ei.

Și mai era ceva în sentimentele lui Dumitrescu față de Peruggio: teamă. Recunoștea, ăsta era cel mai prostesc comportament de pe fața pământului, silueta delicată a lui Peruggio inspira tot atâta teamă ca un crin crescut în mijlocul grădinii. Și totuși ochii aceia mari și negri impuneau respect cu o ușurință ieșită din comun. În plus, avusese și el parte de durerile de cap care îi apucau pe mulți oameni în prezența băiatului. Se întâmplase de două ori și, spre rușinea lui, era legat cumva de momentele când îl privise cu un aer nemulțumit. Senzația de durere îi era încă prezentă în memorie, ca și cum un pumnal i-ar fi despicat creierul. În timpul anchetei legate de laboratorul unde îl găsiseră pe băiat, multa lume se plânsese de aceleași simptome. Dar Peruggio intui ceva, pentru că veni imediat și-și puse mâinile pe umerii lui Dumitrescu, privindu-l în ochi într-un mod liniștitor. Durerea încetă ca și cum n-ar fi fost.

-Iartă-mă, zise Peruggio. Avea un aer extrem de sincer și evident îi părea rău. Eu fac asta, fără să vreau. Ar fi bine ca atunci când ești foarte critic fața de mine să stai cât mai departe. În fond îți înțeleg temerile.

Dumitrescu nu pricepu nimic, până când Serafina nu îi vorbi despre abilitatea lui Peruggio de a descifra ceea ce se întâmplă în mintea oamenilor, și nici atunci nu voise să creadă.

-Tu ai probleme de soiul ăsta? Adică să te apuce durerea de cap în prezența lui?

Serafina râsese, apoi îl lămuri cu naturalețe:

-Nu, tati, asta se întâmplă numai dacă mintea cuiva intră în conflict cu mintea lui. Altfel e complet inofensiv și n-ar face rău nici unei muște. El nu vrea să se folosească de însușirile lui cel puțin ciudate, dar atunci când apare un conflict, oponentul are invariabil de suferit, chiar dacă el nu vrea. Și-apoi mai există și reversul medaliei și asta e chiar foarte plăcut.

Dumitrescu ridicase din sprâncene, surprins.

-Adică, explică fata liniștită, dacă vrei să-ți deschizi gândurile, să nu ai secrete față de el, e grozav ce poți simți. Îi citești și tu gândurile lui - e minunat pentru că ai o senzație de liniște, de siguranță și putere și te poți concentra mult mai bine decât ai putea s-o faci fără ajutorul lui.

-Și nu mai ai nici un fel de secrete? Adică, nu te poți gândi la treburi care te privesc numai pe tine. fără ca el să știe?

Asta părea s-o amuze.

-Nu te teme, există întotdeauna o înțelegere care se respectă cu strictețe. Adică îi spui dinainte că sunt zone care vrei să rămână numai ale tale și el nu va insista să afle mai mult decât vrei tu să-i dezvălui. E atât de atent și de politicos!

-Nu prea înțeleg cum vine asta...

-Uite, cum să-ți explic? Serafina se îmbujoră. Dacă îți citește gândurile, evident va vedea prin ochii tăi - știi tu, imaginile care se formează în creier și tot procesul vederii care e mai mult în cap. Așa că dimineața când mă îmbrac îi spun pur și simplu că vreau să rămân singură și prin asta l-am împiedicat să mă vadă. Când am terminat cu îmbrăcatul, mă gândesc că sunt gata și că îi permit din nou să mă vadă și-atunci aud chestii haioase, de genul: tricoul ăla se potrivea mai bine cu fusta aialaltă, sau mărgelele alea n-au culoarea potrivită sau îți stă părul ca o mătură. De cele mai multe ori are dreptate. Voi deveni într-o bună zi o doamnă cu stil, dacă-i mai ascult mult sfaturile.

-Și tu, tu poți citi ceea ce gândește el?

-Absolut, făcu fata cu siguranță. Asta funcționează în ambele sensuri. Evident își poate rezerva și el niște zone în care te roagă să nu-ți bagi nasul, dar sincer n-am constatat așa ceva. E pe deplin sincer și e grozav să fie așa.

Ea părea încântată. Dumitrescu se întreba însă cât era de grozav - nu părea chiar așa de convins.

Deci urma să petreacă niște zile în compania cerberului aceluia cu o mie de ochi și trei creiere de rezervă, care scana oameni fără cel mai mic efort și să se uite peste masă, dimineața și seara (din fericire nu și la prânz, Peruggio luând prânzul la restaurantul institutului) în ochii aceia hipnotici. Și peste toate avea s-o audă pe Serafina zicând că e minunat să fie așa, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai normal de pe fața pământului. Oftă când ajunse în fața casei. Grilajul porții se dădu la o parte fără zgomot și mașina lui Dumitrescu se opri pe pietrișul mărunt din curte. Lucrezia ieși grăbită în întâmpinarea lui.

Cap. 6 Etna

Stăteau pe scările institutului, ținându-se de mână. În lumina reflectoarelor puternice care erau răspândite prin grădini și prin parcare, siluetele lor păreau de argint. Erau extrem de grațioși - două siluete aproape imateriale, parcă plutind. Pentru încheierea conferinței și banchetul somptuos, Serafina alesese o rochie asortată cu ochii ei. Turcoazul se asocia argintiului în sclipirea mătăsii. Ca de obicei, cămașa lui Peruggio era din același material și avea aceleași nuanțe albastre-argintii strălucitoare. Serafina se înfioră. Noaptea era răcoroasă iar rochia ei cu decolteu adânc îi lăsa umerii descoperiți. Peruggio îi puse pe umeri o eșarfă țesută parcă din razele lunii, apoi o luă în brațe. Ea se cuibări bine - era cald și plăcut în îmbrățișarea aceea.

-Bine că i-am trimis pe toți acasă! A fost grozav, dar a fost obositor. De-acum nu mai fac decât planuri de concediu pentru o vreme, zise ea încet.

Participanții la conferință plecaseră nu de mult, până și farurile Ferrari-ului lui Giorgio și al Marinei abia se mai zăreau într-o curbă a șoselei.

Se lipi de el, dar brusc se îndepărtă. Îi simți gândurile și ceea ce vedea acolo nu-i convenea de loc.

Peruggio o privi cu un aer vinovat.

-N-am vrut decât să te las să te bucuri de seara asta. Dar n-o să avem liniște, acum știi și tu. Tatăl tău a ajuns de câteva ore în oraș și ce văd la noi acasă e balamucul de pe lume. Mama are vreo douăzeci de oaspeți la cină, e pusă masa mare în sufrageria de la parter, o să avem cinci feluri de mâncare exotică și toți oamenii aceia adunați acolo ne așteaptă pe noi.

-Splendid, Peruggio. Am zis mereu că atunci când sunt obosită am coșmaruri.

Peruggio surâse.

-Ai vrea tu, dar nu e de loc un coșmar. Ăia chiar ne așteaptă și nu avem cum să scăpăm.

-Să-mi fii veșnic recunoscător că în loc să te las să pleci singur acasă, vin cu tine. Aș fi avut chef să mă duc în apartamentul meu, să beau un pahar de lapte cu biscuiți și să dorm până mâine. Dar pentru tine ce nu fac eu?

-Îți convine sau nu, va trebui să-ți pilotezi elicopterul. Având în vedere că de dimineață am venit iarăși cu Giorgio și el tocmai a plecat, se presupune că nu pot ajunge în oraș decât cu autostopul sau, doamne ferește, să apar din senin în mijlocul sufrageriei și după aceea să-i car la spital pe toți cei care vor face infarct văzându-mă!

-E și tata printre ei și n-am apucat să-i spun prea multe despre noile tale metode de deplasare, așa că te rog comportă-te civilizat.

-Bine, bine. Peruggio zâmbi malițios. În cazul ăsta chiar pilotezi și eu mă uit pe geam. Fiecare cu se ce pricepe mai bine să facă.

-Mai mult de trei petreceri pe zi ar trebui interzise prin lege, bombăni Serafina. Îmi toacă puterea de concentrare. Hai, urcă!

Elicele se învârtiră cu zgomot și aparatul decolă. Peruggio știa el de ce alesese privitul pe geam. Dincolo de hublou, orașul cobora în trepte spre mare, iluminat feeric. În razele lunii, Vezuviul se contura clar, cu veșnicul nor de fum albicios părând suspendat.

-Seara asta senină merită o plimbare sub clar de lună. Maică-ta a zis la telefon la ce oră ne așteaptă?

-Nu, n-a zis decât că te roagă să vii și tu pe la noi diseară.

-Aha, informația asta decodată înseamnă petrecere cu puhoi de lume.

Lucrezia nu se bizuia niciodată pe oficiile de gazdă ale lui Peruggio - ar fi fost un dezastru - și în asemenea împrejurări Serafina era bine-venită. Invitația i-o transmitea de obicei prin fiul ei - mirosise deja că în felul ăsta nu va fi refuzată.

-Deci nu ne așteaptă la o oră anume, reflectă Serafina. Foarte bine, or să înceapă să mănânce fără noi, sper. Te deranjează?

Peruggio zâmbi.

-Nu, presupun că voi găsi în frigider un pic de lapte pentru tine. Iar biscuiți, ia de aici! Îi întinse un pachet cu biscuiți identici cu cei pe care ea obișnuia să-i rontăie la cafeaua de dimineață.

Serafina îl refuză.

-Alungă ispita asta! Dacă nu trebuie să ajungem la maică-ta pentru cină, voi pilota până mi se termină combustibilul, la cât de bine arată peisajul.

Tocmai luase un viraj larg. Se învârteau deasupra Vezuviului, la înălțime destul de mare ca sub ei să se contureze coasta amalfitană, în toată splendoarea pe care o cântau cantonetele.

Peruggio aruncă o privire concentrată spre munte.

-Cred că știu de unde mi se trage totul.

Serafina nu avea nevoie să întrebe. Simțise stările lui din ultimele zile. În mod clar Peruggio nu era în apele lui și nu putea da vina pe oboseală, pentru că el nu prea părea să știe ce-i aia.

Îl privi curioasă.

-Ceea ce simt cred că sunt variații ale energiei telurice. Un cutremur, sau o erupție vulcanică. Oare de ce nu m-am gândit mai devreme la asta?

-Pentru că erai prea prins cu conferința. Ca și mine, de altfel. Acum era de-a dreptul îngrijorată. Deci crezi că Vezuviul va erupe?

-Nu, nu e ceva atât de apropiat. Dar ăsta nu e singurul munte care poate face așa ceva. Nu uita că trăim pe un pământ periculos.

-Atunci Etna?

-Posibil. Se gândi câteva clipe. Nu posibil, ci probabil. Adică aproape sigur. Orice trebuia să se întâmple, cred că tocmai s-a întâmplat. Brusc, nu mai simt în creier apăsarea dureroasă din ultimele zile.

-Crezi că e de rău?

Îl privi iscoditoare, cu ochii mari albaștri, înainte de a-și întoarce privirea spre instrumentele de bord. Serafina era singura persoană care îi suporta ochii arzători fără nici un efort, ba chiar cu plăcere. Pentru un moment, ochii li se întâlniră.

-N-ar trebui să fie de rău. Orașele sunt destul de departe și Etna e bine supravegheată. Oricum voi da un telefon la Institutul de Vulcanologie de îndată ce ajungem acasă. Acolo e mereu cineva să dea niște informații, chiar în miez de noapte.

Perrugio socotea singura firmă serioasă din oraș Institutul de Vulcanologie, bineînțeles exceptând NRC-ul pe care îl înființase el însuși și de unde tocmai decolaseră. Era în relații foarte bune cu cei

de la Vulcanologie, care îi mulțumiseră adesea pentru abilitatea lui de a simți energia telurică. Așa că un apel din partea lui la cele mai nepotrivite ore nu i-ar fi mirat de loc.

Serafina oftă și întoarse elicopterul spre oraș. Plimbarea sub clar de lună părea compromisă. Peste câteva minute ateriza pe peluza casei. O societate numeroasă îi aștepta. Oftă iarăși din greu și opri motorul. Peruggio sări iute de la locul lui și o ajută să coboare - nu de parcă avea nevoie. Serafina se descurca să sară singură din cabină, ridicându-și rochia lungă de petrecere, dar era mult mai elegant să plutească până la pământ în brațele lui. Și mult mai plăcut, în același timp.

Lucrezia era deja acolo, la câțiva pași de ei. Văzând-o, Serafina nu regretă de loc că plecase de la institut fără să apuce să se schimbe. Lucrezia era extrem de elegantă, ceea ce însemna că toată lumea bună din oraș se înghesuia acum în sufrageria ei. Apoi își văzu tatăl, la un pas în urma Lucreziei, și uitând de ceilalți oaspeți, se grăbi să-i sară în brațe, trăgându-și prietenul după ea. Dumitrescu zâmbi larg. Nu ți-e totuna când cea mai frumoasă fată dintr-o adunare așa selectă te sărută zgomotos în văzul lumii - și când ți-e și fiică, nu poți simți decât o mândrie fără limite. De la Serafina, privirile i se mutară la Peruggio, care apăru în spatele ei. Doamne, dar frumos se făcuse! Tot cam scund și fragil, dar avea un aer grațios și sigur de sine. Peruggio îi zâmbi fermecător. Pe Dumitrescu îl străfulgeră întrebarea cum naiba putea să respire Serafina când asemenea zâmbete îi erau adresate ei. Băiatul ăsta în mod sigur putea să farmece oamenii prin cine știe ce magie necunoscută! Apoi Peruggio își ridică privirea spre el, privind amuzat printre genele lungi și negre. Dacă putea să prăjească pe cineva cu privirile, acum sigur nu era pe punctul s-o facă. Avea aerul cel mai inocent de pe fața pământului și în priviri îi juca același zâmbet poznaș care-i lumina și buzele. Cum dracu' putuse să se teamă vreodată de copilul ăsta?

Îi întinse mâna. La atingerea mâinii băiatului, simți un ușor șoc electric. Aha, deci era bine să nu se lase furat de peisaj și să nu uite cu cine are de-a face. Deși asta nu era ușor, având în vedere că Peruggio își păstrase zâmbetul nevinovat.

Lucrezia veni lângă ei și începu să turuie.

-Auzi, să suni neapărat la prietenii tăi vulcanologi. Au dat trei telefoane în ultimul sfert de oră și de fiecare dată întrebau disperați când te întorci acasă și eu bineînțeles nu puteam să le dau o oră precisă, pentru că nu știam. Dacă e ceva grav?

O lumină stranie se aprinse în ochii lui Peruggio, dar acesta privi calm peste gradină la silueta adormită a Vezuviului, vizibilă slab în depărtare, după un colț al casei.

-Vezi cât e de liniștit, mamă, zise arătând cu capul spre munte. Nu s-ar fi dat alarma dinainte dacă chiar era ceva? Probabil îți faci griji degeaba.

-Dar ei păreau îngrijorați, altfel de ce te-ar suna noaptea? Eu în locul tău i-aș suna imediat!

Peruggio intră în casă, cu Lucrezia pe urme. Invitații din sufrageria plină de lume îl primiră entuziaști. Se repezi la telefonul fix și formă un număr memorat pe una din taste. Din difuzor se răspândea acum țârâitul de la celalalt capăt al firului, umplând încăperea.

-Pronto, aici Institutul Național de Vulcanologie. Cu ce vă putem ajuta?

-Sunt Peruggio Sorriente. Înțeleg că am fost căutat din partea dumneavoastră.

-Un moment, vă fac legătura în biroul doamnei directoare.

Pe fir interveni o voce subțire de femeie.

-Peruggio, ți-a spus Lucrezia că te-am sunat? Mulțumește-i din partea mea! Etna a erupt acum zece minute, exact așa cum am prognozat, doar că amploarea fenomenului e mai mare decât ne-am fi așteptat.

-Pagube? Evacuări din zonă?

-Nu credem că va fi cazul. Am trimis două elicoptere la fața locului cu cei mai buni oameni ai noștri. S-ar putea să fie o erupție de durată, așa ca ultimele două, și trebuie să supraveghem de aproape.

-Asta ar fi o adevărată binecuvântare pentru hotelurile din zonă. Turiștii se înghesuie să vadă zăpadă și flăcări pe cerul nopții. Sper numai că nu depășește intensitatea ultimelor două erupții și că nici cutremurele nu vor fi devastatoare.

-Așa credem. Dar nu de asta te-am sunat. Am vorbit cu cei de la National Geographic, vor o copertă pentru numărul viitor și un echipaj de-al lor e deja în drum spre Taormina. Poate te interesează.

-Mulțumesc. Chiar mă interesează, deși au avut o copertă cu erupția Etnei și acum cinci ani.

-N-are toată lumea memoria ta! În plus e o chestie spectaculoasă, cu priză la cititori. Și-apoi ne-ar plăcea și nouă să te știm acolo, nu numai lor.

Peruggio zâmbi.

-Dacă și voi vreți! Unde sunt echipajele voastre?

-Unul pleacă la Taormina, iar celălalt la Agrigento. De acolo vor ține legătura prin telefon. Și mai avem pe cineva în Siracuza, în fine, ăsta era în concediu la părinți dar l-am mobilizat și pe el.

-Să văd ce pot face. Noi abia ne-am întors de la institut, Serafina a pilotat și numai ea știe cum stă cu combustibilul. Elicopterul e oricum în curte, dar mama mai are și o petrecere acasă, așa că trebuie să negociez.

-Păi, dacă nu plecați azi, poate mâine. Oricum e de durată.

-Să pierdem începutul spectacolului? Voi vedea ce pot face. Dă-mi te rog numerele de telefon ale celor de pe teren, ca să pot da de ei.

Femeia îi dictă numerele respective, apoi își luă rămas-bun și închise.

-Te duci imediat, turui Lucrezia. Cu oaspeții mă descurc, le spun că a intervenit o urgență. Numai să mănânci ceva și vă luați zborul!

-Ajunge să scoți un pic de lapte rece din frigider. Știi că nu-mi place să zbor cu elicopterul dacă am stomacul prea plin. Camera Serafinei ai pregătit-o?

-E cea albastră care îi place ei, răspunse Lucrezia.

„Desigur, cât mai departe de camera mea" gândi Peruggio.

-Bine, atunci Serafina își schimbă rochia și ne vedem peste un sfert de oră în grădină.

Serafina urcă scara care ducea la etaj și se îndreptă fără griji spre încăperea albastră. Chiar îi plăcea camera aceea, în crem, auriu și turcoaz, culoarea ochilor ei. Nu-și făcea probleme că toate ținutele ei sport, plus aparatul de fotografiat erau în micul apartament

de la institut. Peruggio se va descurca într-un fel, de asta era sigură. Evident îl găsi la ea în cameră.

-Plec acum la tine, sper că e ordine în dulapul tău. Ce trebuie să-ți aduc?

-Un tricou și pantalonii cred că mi s-ar potrivi mult mai bine decât rochia asta pentru așa o expediție. Ar mai fi o pereche de pantofi comozi și jacheta pe care o folosesc de obicei pe munte. Aparatul de fotografiat e în sertarul cel mai de sus al comodei, obiectivele tot acolo. Am nevoie de cel mai mare dintre teleobiective, plus un superangular pentru imaginea de ansamblu.

-Superangularul ți-l aduc, de teleobiectiv însă nu vei avea nevoie. Au unul de 800 de milimetri băieții de la National Geographic și se descurcă de minune cu el. Ție un obiectiv cu focală normală îți va fi suficient.

Evident, vorbea în gând ca să câștige timp. Imaginile se perindau în fața ochilor într-un ritm amețitor.

-Deci vrei să ajungem atât de aproape? Parcă focul nu era domeniul tău favorit, sau mă înșel?

Peruggio surâse.

-Să zicem că încerc să fac progrese și în partea asta. Oricum, nu va fi riscant cu cel mai bun pilot de elicopter alături.

-Da, dar abia te-ai descurcat cu gazul și ibricul de cafea. Și-acum tocmai Etna?

-Aia a fost altceva, m-a luat prin surprindere. De astă dată știu sigur la ce să mă aștept. Și oricum nu e vorba să sting focul, ca atunci cu cafeaua. Etna va erupe în continuare, dar lava și flăcările ne vor permite să trecem destul de aproape ca să facem niște poze grozave.

Dispăru într-o lumină strălucitoare. Serafina își puse pe un umeraș rochia albastră cu argintiu și se pregătea să-și descâlcească părul, când aceeași lumină izbucni în imediata ei apropiere. Îi simți buzele pe umăr și pe gât.

-Poftim, cred că ți-am adus tot ce ai cerut. Îmbracă-te repede și ne vedem în bucătărie. Trebuie până la urmă să mâncăm ceva și mulțumește-mi că te scap de mâncarea exotică a mamei.

Serafina coborî scara în ținută sport, cu părul lăsat liber pe umeri. Peruggio scosese din frigider o cutie cu lapte și căuta după

biscuiți.

-Va fi o cină cam frugală, dar parcă asta ți-ai dorit.

Turnă laptele în două pahare și-i întinse unul peste masă. Din depărtare se auzea zumzetul conversațiilor care reîncepuseră în sufragerie.

Peruggio începu să râdă cu poftă.

-Știi ce ? Dacă o erupție a Etnei mă poate scăpa de seratele mamei, de-acum va fi câte o erupție violentă în fiecare săptămână. Cum de nu m-am gândit la asta?

Serafina ridică ochii.

-Adică, ăsta e iarăși un aranjament de-al tău?

-Fii serioasă! Etna erupe fiindcă asta știe ea să facă. Oricum ai zis că focul nu e domeniul meu, nu?

Era rândul Serafinei să zâmbească.

-Pe dracu'! Bea-ți laptele și să plecăm!

Un zgomot le atrase atenția. Dumitrescu intră în bucătărie.

-Copii, am înțeles bine? Mergeți să fotografiați erupția Etnei?

-Corect, tată.

-Și n-ați lua cu voi un tip care nu se descurcă cu conversația de salon și se rușinează să recunoască asta?

Peruggio chicoti.

-Bine ai venit în club! Întotdeauna voi fi gata să ajut un confrate în suferință. Crede-mă, sunt sătul de petrecerile mamei.

-Bărbații ăștia, mârâi Serafina destul de tare ca să fie auzită. Niște lași cu toții! Sunteți doi, mari și lați (bine, pentru Peruggio asta nu prea se aplica) dar n-ați fi în stare să goliți o cameră plină de tot felul de gură-cască și vă ascundeți în spatele meu. Iar tu, istețule - privi la Peruggio insistent - te mai dai și inginer chimist sau ceva pe-acolo.

Peruggio îi aruncă o privire uimită de pe partea opusă a mesei.

-Da, presupun că ai o idee și ne lași pe noi să ne spargem capetele! Lasă că te citesc eu!

-De trinitrotoluen ai auzit, drăguță? Sau chiuleai de la ore când s-a predat asta?

Peruggio se străduia să nu se înece de râs, cu paharul de lapte.

-Dinamită? Glumești, e și mama acolo, nu uita.

-Da' de unde! Maică-ta pândește în grădină, să ne prindă când decolăm și să ne roage frumos să ne întoarcem vii și nevătămați. De parcă mi-ar surâde altă variantă!

-Fie-ta e hotărâtă astăzi! Dacă nu ne omoară ea, Etna e floare la ureche.

Fu rândul lui Dumitrescu să râdă fără reținere.

-Mă duc să-mi aduc și eu aparatul de fotografiat și niște accesorii, continuă Peruggio vesel. Dacă v-am prins că plecați fără mine, vă ajung din urmă!

Dispăru chicotind pe scara ce ducea la etaj. Privirea Serafinei deveni brusc gravă.

-Tată, băiatul ăsta vorbește extrem de serios. Dacă eu am nevoie de elicopter să ajung unde vreau, pentru el e un moft. Așa că te previn: Peruggio e ființa cea mai plăcută și mai grijulie de pe fața pământului, dar asta nu înseamnă să te joci cu el. Astă-seară ar fi bine să iei lucrurile așa cum sunt și să nu întrebi prea multe. După aceea te voi lămuri eu, sau chiar el dacă va fi dispus să vorbească. Și mai ales, orice vezi, să nu te sperii și să nu te pierzi cu firea, pentru că noi vom controla situația în fiecare moment.

Dumitrescu nu înțelese, dar simți încordarea din vocea fetei. Îi puse o mână pe umăr.

-Fata tatii, tu ai încredere în el?

-Nelimitată, veni răspunsul cu o voce gravă. Iar tu va trebui, de asemenea, să ai încredere - nu de alta, dar dacă te-ai hotărât să vii astă-seară cu noi, nu vei avea de ales.

Călătoria cu elicopterul se dovedi liniștită. Serafina pilota prea bine. Cum trecuse de miezul nopții, fata se aplecă spre Dumitrescu și-i spuse relaxat:

-Tată, un pui de somn nu ți-ar strica. Vom avea de mers mai mult de o oră și oricum te vom trezi. Apoi își puse mâna pe mâna lui Peruggio și-i vorbi extrem de încet:

-Nici tu n-ar strica să te odihnești un pic. Vei avea nevoie de ceva energie când vom ajunge acolo.

Cei doi nu o ascultară. Noaptea luminată de lună dezvăluia peisajul superb, luminițele orașelor se vedeau de sus ca niște colonii de licurici. Nici unul nu avea poftă de somn. Într-un târziu, orizontul se lumină.

-Zorile ? întrebă Dumitrescu amețit.

-Da' de unde, e focul Etnei. În față se vad Agrigento și Taormina. Despre Agrigento, lămuri Peruggio, Pindar a spus că era cel mai frumos oraș al muritorilor.

-Bănuiesc că n-a văzut Las Vegas, chicoti Serafina.

-Probabil că nu, dar în mod sigur a fost în Atena pe vremea când sculpturile lui Fidias și Partenonul erau încă noi, și a prins și Roma republicană. Cred că avea totuși termene de comparație valabile.

Recită ceva cu voce înceată, ceva ce-i suna lui Dumitrescu a greacă veche. Serafina dădea din cap aprobator. Probabil erau versurile lui Pindar, pe care cei doi le cunoșteau bine.

Serafina pierduse mult din înălțime și se învârtea acum deasupra periferiilor unui oraș.

-Uite-i, făcu Peruggio arătându-i un punct în zare. Sunt pe maidanul de la marginea orașului, cu două elicoptere, și cei de la vulcanologie, și amicii noștri pozari. Poți coborî acolo?

-Nu e chiar o pistă betonată, vă voi zdruncina un pic. Dar dacă nu sunteți mofturoși...

Ateriză în apropierea celorlalte doua elicoptere. Strigăte de bucurie îi întâmpinară. Coborâră toți trei, Dumitrescu încântat să se poată dezmorți. Pe teren erau o echipă cu seismografe și cei doi fotografi care luau imagini cu un teleobiectiv imens montat pe trepied. Serafina realiză brusc cât era de obosită. Alte douăzeci de ore trecuseră fără somn și nici măcar răcoarea nopții nu părea s-o trezească.

-Hei, cum arată înregistrările seismografului ? întrebă Peruggio cu ochii la Serafina.

-Nimic deosebit, mișcări ușoare.

Cineva îi arătă rolele de hârtie pe care un ac îmbibat în tuș trasa mici zigzaguri. Se simțeau uneori spasme ale pământului, dar față de spectacolul limbilor de foc ce se ridicau din crater, păreau inocente. Peruggio se aplecă brusc și-și puse o mână pe pământul nu prea rece.

-Aha, tu preferi să iei pulsul intuitiv, comentă o voce din umbră.

După câteva minute în care stătuse foarte liniștit și cu ochii închiși, Peruggio se ridică. Își împleti degetele cu cele ale Serafinei,

care pe dată simți împunsături și fierbințeală prin mână. Oboseala dispăru, la fel și somnolența. Se simțea proaspătă ca după un somn odihnitor.

-Cadou de la Etna, murmură Peruggio. Ea are energie destulă. Aș paria că te simți nemaipomenit. Își făcu de lucru cu mâinile, ca ceilalți să nu remarce că palmele îi străluceau, argintii.

-Mai vine cineva cu mine sau zbor singură? întrebă Serafina foarte vioaie.

-Aveți grijă, e imposibil să treceți pe deasupra acum. Poze, numai de la distanță, strigă unul dintre vulcanologi.

-Da...de unde, făcu Peruggio încet. Se urcă în elicopter. Elicele se roteau deja, Dumitrescu urcă și el repede. În fața lor Etna își trimitea în înaltul cerului înstelat limbile uriașe de flăcări, aruncând uneori magmă incandescentă, jerbe de scântei și pietre încinse la roșu.

Serafina îndreptă micul aparat de zbor de-a dreptul spre imaginea aceea înălțătoare dar terifiantă, luând înălțime rapid. Peruggio îi atinse o clipă mâna cu palma, dupa care și-o retrase dar în aer părea să fi rămas o electricitate puternică. În cabina micuță era liniște, totuși cei doi în mod clar își transmiteau gânduri unul celuilalt.

Ceea ce urmă îl aduse pe bietul Dumitrescu într-o stare perplexă. Elicopterul dansa deasupra mării de lavă, se lăsa în jos amețitor, se înălța brusc cu o clipă înainte ca o limbă de flăcări să se ridice, evita milimetric proiectilele incandescente aruncate din crater, timp în care cei doi tineri fotografiau pe rând peisajul care părea scăpat din infern. Iar și iar, elicopterul se ridica în momentul în care flăcările uriașe erau gata să-l copleșească. Clipele păreau fiecare câte o eternitate, aerul vibra și nervii întinși la maximum stăteau să pocnească. În mod ciudat erau încă în viață, deși asta era împotriva oricărei logici.

Într-un târziu Peruggio întoarse capul și-i zâmbi lui Dumitrescu, care, alb la față, se lupta evident cu o stare de rău.

-Terminăm acuși și mergem să dormim ca niște prunci. Cred că Serafina s-a lecuit acum de „Stăpânul Inelelor", scena cu vulcanul a văzut-o de cel puțin o sută de ori. Spuneți și voi dacă nu e mai impresionant pe viu!

Dădură un ocol larg craterului arzător, după care aterizară pe un deal izolat, pentru fotografiile de la distanță, cu planul general. Își montară amândoi obiectivele superangulare. Dumitrescu dădu să vorbească, dar Serafina intui ceva și-i puse un deget pe gură.

-Lasă tati, acasă!

Micul elicopter se ridică din nou și de data asta se îndreptară spre nord, după ce mai aruncară o ultimă privire în urmă. Peste o oră se opreau în grădina casei de unde plecaseră. Când coborâră, noaptea stătea să se destrame și frigul dimineții își făcea simțită prezența.

Dumitrescu năvăli în camera Serafinei, atât de furios încât uită să mai bată la ușă. Camera era pustie. De sub ușa bibliotecii răzbătea o geană de lumină. Intră și îi găsi lucrând - fotografiile erau descărcate și analizate una câte una.

-Sunteți iresponsabili! Peruggio, cu tine voi avea o vorbă între patru ochi, nu cred că o doamnă ar dori să audă ce-ți voi spune. Dar tu, fiica mea, ei bine tu m-ai dezamăgit. Credeam că ești o persoană rațională, nu o sinucigașă nebună. Voi nu vă dați seama că am fost prea aproape? Că am fi putut muri în orice moment? Că trăim printr-un noroc chior?

-Nu.

Peruggio nu scoase nici o vorbă în plus, dar îl privi cu ochii aceia care brusc redeveniră arzători și periculoși.

-Tinere domn, bagă de seamă că până acum nu m-am amestecat în relația voastră! Mi-a convenit sau nu, v-am lăsat în pace și n-am comentat comportamentul vostru, indiferent dacă l-am considerat moral sau nu. Dar acum, asta a pus capacul. Faptul că vă jucați la modul iresponsabil cu viețile voastre, faptul că o pui pe fata mea într-un pericol de moarte, asta nu mai pot tolera!

Serafina veni lângă Peruggio și-l înlănțui protectoare cu brațele. El vorbi extrem de calm.

-Te rog să mă lămurești despre ce pericol a fost vorba. Poate mie mi-a scăpat ceva!

Dumitrescu simți că ia foc.

-Faptul ca v-ați plimbat la un lat de palmă deasupra Etnei care erupe, ce naiba vrei să spui c-a fost?

-Un lat de palmă? Fii serios, nu era să prăjim elicopterul. Serafina ți-a spus înainte să plecăm că nu va fi nici un pericol și că vom ține situația sub control, sau ai uitat? Crezi că aș suporta să știu că pățește ceva? Și dacă tot ai adus vorba de relația dintre noi, nu cred că poți să judeci atât timp cât nu ești în cunoștință de cauză.

Vorbise fără să ridice tonul. Acum se apropia încet, cu ochii imenși căutându-i privirea. Dumitrescu făcea sforțări să nu-și plece ochii.

-Vrei să mă torturezi?

-Nu. Vreau să te liniștesc, ca să putem discuta omenește. Chiar am nevoie să mă asculți.

Dumitrescu simți că furia îi dispare, contra propriei voințe. Se agăța de ea cu disperare, avea nevoie de explozia asta de furie ca să-l înfrunte pe seninul Peruggio, cu aerul lui inocent.

În bibliotecă erau o grămadă de fotolii, răspândite fără vreo ordine anume. Peruggio aduse trei față în față, se așează și-i invită să ia loc. Dumitrescu se trânti fără chef într-un fotoliu, în timp ce Serafina se așeză pur și simplu pe brațul fotoliului în care stătea Peruggio.

-Ești de acord cu mine că acum te simți mult mai liniștit, deși nu vrei asta și că în mod normal un om nu poate avea asupra altuia acest efect ?

-Da, trebui să admită Dumitrescu. Dar parcă nu despre asta am venit să vorbim, ci despre riscurile pe care vi le asumați în mod idiot.

-Ba da, tocmai despre asta. Iar riscuri nu au fost, fie că vrei să mă crezi, fie că nu. Serafina a încercat să-ți sugereze că între noi e o relație mai ciudată - că nu avem nevoie să vorbim pentru că ne transmitem gândurile unul celuilalt.

Vocea îi era foarte liniștită și plăcută. Din când în când ridica privirea și-i zâmbea fetei, care-și plimba mâinile prin părul lui.

-Tu ești un tip extrem de inteligent. Răspunde-mi sincer, crezi că noi cunoaștem și înțelegem tot ce se petrece pe pământul ăsta? Ți-am mai spus o dată că în jurul meu și cu mine se petrec lucruri stranii, dar m-ai asigurat că asta e adolescența, că urmează să mi se schimbe vocea și să am coșuri pe față.

Peruggio râse.

-Nu s-a împlinit nimic din previziunile tale și oricum nu voiam să aud banalitățile pe care le puteam citi în cărți. Nu de asta aveam nevoie când mă simțeam cu adevărat speriat și singur în fața necunoscutului. Norocul meu a constat în înțelegerea Serafinei, ea niciodată nu mi-a vorbit din cărți, deși crede-mă că ar fi fost mai simplu. E plăcut să știi la un moment dat că prin ceea ce tu treci au trecut alții înaintea ta, milioane de oameni, și că așa e natural să se întâmple. Dar daca nu s-a mai întâmplat nimănui? Dacă ești unic? Dacă nu scrie în nici o carte? Dacă nu știi unde vor duce toate astea și cum se vor termina? Ție ți-ar fi teamă sau nu? Mie uneori mi-e foarte frică.

-Bine, și ce are asta cu Etna?

-N-are nimic altceva decât că pot controla fluxurile de energie din jurul meu - nu mă întreba cum fac, n-aș ști să răspund. Faptul că am fost în cea mai deplină siguranță se explică prin asta - pur și simplu am ținut lucrurile sub control.

-Probabil vrei să te cred. Am avut noroc cu carul că nu ne-am prăbușit în marea de foc de sub noi.

Ochii lui Peruggio străluciră ciudat. În negrul lor de nepătruns începură să danseze lumini argintii, care se uniră într-un cerc de argint compact ce-i înconjură irisurile. Serafina îi puse o mână pe braț.

-Cu măsură, iubitule, ai grijă...

Peruggio își pocni degetele pe neașteptate și o lumină strălucitoare izbucni cu putere. Acum în spațiul dintre cele trei fotolii limbi de flăcări înalte de un stat de om jucau cu sălbăticie. Dumitrescu înlemni, dar Peruggio întinse o mână înainte și flăcările i se adunară în palmă, unde arseră cu scânteieri albastre. Peruggio își strânse pumnul, apoi și-l destinse. Focul dispăru, lăsându-i numai o dâră de lumină în palmă.

-Asta n-a fost o hologramă și nici animația de la vreun tâmpit de joc video pe calculator, ci una din stările primordiale ale materiei. Nu ți-ai imaginat, n-ai luat halucinogene, nu te-am hipnotizat și nu te uiți la vreun film SF. E real. Așa-i că acum ești speriat și tu? Și ca să răspund temerilor tale morale, cum crezi că m-aș apropia de cineva la care țin mai mult decât la orice pe lume având ciudățenii de genul ăsta? Crezi că eu vreau să i se întâmple ceva rău? Sper că te-am

lămurit pe deplin și mulțumesc pentru atenție. Bănuiesc că vei avea o noapte liniștită - sau, în fine, atât cât a mai rămas din ea, zise Peruggio privind spre fereastra care începuse să se lumineze.

Ieși din încăpere, nu înainte de a-i arunca Serafinei o privire plină de regret.

-Tati, îmi pare atât de rău! Dar nu trebuia să fii nervos, o discuție liniștită n-ar fi ajuns aici.

Dumitrescu își privi cu tristețe fata.

-Cum poți să-l iubești pe omul ăsta?

-A, asta e simplu, râse ea. E frumos, și deștept, și atent, și bun la suflet, și delicat. Numai că eu nu prea cred că-i om. Dar m-am obișnuit cu ideea și de aia tot îl iubesc.

-Și vrei să mă faci să cred că în seara asta și-a măsurat puterea cu un vulcan în erupție?

-Nu vreau să te fac să crezi nimic, vei trage concluziile singur. Dar e purul adevăr.

-Nu…nu pot crede. Cine ar avea forța necesară să liniștească un fenomen al naturii care se dezlănțuie?

-Cineva care dispune de mai multă energie decât natura dezlănțuită, bănuiesc, răspunse Serafina zâmbind cu seninătate.

Cap. 7 Petrecerea

Dumitrescu se trezi în lumina puternică a soarelui de amiază. Era complet confuz: ce naiba căuta în pat până la prânz și mai ales unde era? Apoi, brusc, amintirile zilei și mai ales ale nopții precedente îi reveniră. Oare Peruggio îi luase gândurile ca să se poată odihni în voie? Serafina i-a spus parcă odată că așa ceva era posibil.

Probabil petrecerea durase până la ore mici, pentru că nici din partea Lucreziei nu se auzea vreo mișcare. Deschise geamul și se aplecă afară. Geamurile camerei alăturate erau închise, deci nici Serafina nu se trezise. Cât despre Peruggio, asta era greu de spus.

El se deplasa făcând în jur tot atâta zgomot ca un fir de iarbă care se leagănă în adierea vântului.

Hm, Peruggio...Până la urmă va trebui să-și ceară scuze de la el. În fond Peruggio fusese drăguț și civilizat de-a lungul întregii discuții. Civilizat e un fel de-a spune. Oare un tip civilizat îți aruncă flăcări în față? Aici Dumitrescu ajunse iarăși în situația din care plecase, întocmai ca șarpele care-și înghite propria coadă. Să creadă, să nu creadă? Indubitabil, Serafina îi confirmase fără urmă de îndoială că Peruggio spusese adevărul. Numai că, dacă aceasta era realitatea, ei bine, creierul lui o refuza cu îndârjire. Serafina, altă belea. Poate nu era decât o gâsculiță îndrăgostită de un scamator? Pe naiba, Serafina nu se schimbase: analitică, rațională, lucidă, imposibil de dus cu vorba. Dar dacă o vrăjise cumva și-i luase mințile? Nu, nu, nici gând. Un tip cu două premii Nobel e un om serios. Cât despre sine, Dumitrescu crezuse întotdeauna că e chiar exagerat de serios și cam lipsit de simțul umorului. Și-acum, deodată, căuta o explicație bazată pe hocus-pocus? De ce dracu' i se întâmpla chestia asta tocmai lui? Cu ce greșise? Mereu s-a mândrit că și-a crescut fata ca cel mai responsabil părinte și-acum, poftim: ei îi place acest...acest... Mintea îi refuză cuvântul. Acest tip care probabil nu era om. La naiba! Să gândești așa ceva era greu, s-o spui, de-a dreptul imposibil. Și totuși, ce era Peruggio? Serafina zisese că n-are nici o idee. Pomenise ceva de niște artefacte străvechi, ale unei civilizații dispărute, pe care vor porni să le caute în următoarea vacanță, adică peste câteva zile. Era evident hotărâtă să facă acest lucru și părea că nimeni și nimic n-o poate opri.

Of, unde dracu' era Bogdan ăla sau orice tăntălău cât de cât arătos, care s-o ducă în concediu la plajă sau la vreo cabană, așa cum face orice om normal? Nu era urâtă, nu era proastă, avea stil și educație. De ce se întâmplaseră toate astea?

Se plimba prin cameră ca un leu în cușcă. Trăgea de timp ca să coboare cât mai târziu în sufragerie, unde va da cu ochii de privirea impenetrabilă a lui Peruggio. De ce?

În dormitorul de oaspeți se găsea o masă pe care trona acum ultimul număr din Vogue. Când naiba îl despachetase? Își verifică geanta diplomat, revista lui era încă acolo, laolaltă cu ziarele pe care le cumpărase în magazinul de pe autostradă. Se repezi la

exemplarul de pe masă. Sub titlul editorialului „Femeia modernă - frumoasă și deșteaptă", o mână scrisese cu o caligrafie elegantă: „pur și simplu soarta - poate că ăsta e răspunsul. Nu-ți mai bate capul. PS"

Căută un post-scriptum dar sub mesaj nu mai era nimic. Atunci îl străfulgeră o idee: Peruggio Sorriente - PS. Sau Peruggio și Serafina - tot PS. La dracu!

Amintirile i se învălmășiră în creier - cum naiba începuse totul?

Serafina avea pe atunci șaisprezece ani, o diplomă de inginer în buzunar și o grămadă de planuri, dar era tristă și privea deseori în gol. Fusese prima ocazie - și singura, din câte își amintea Dumitrescu, în care Peruggio se decisese să-i vorbească deschis despre Serafina.

-N-o vezi că suferă?

-N-ar prea avea motive, ripostase Dumitrescu. Are tot ce își dorește, în plus e frumoasă și deșteaptă.

-Tocmai de aceea. Nu-ți dai seama? Peruggio îl privise cu ochii gravi. E cea mai rea combinație. Majoritatea oamenilor nu vor vedea în ea decât o altă femeie frumoasă și o vor trata ca atare. Dar ea e cumplit de inteligentă - n-ar suporta niciodată mediocritatea. Iar oamenii foarte deștepți în majoritatea lor au totuși destule prejudecăți legate de o femeie care arată - Doamne, Dumnezeule, uită-te numai cât de bine arată!

La drept vorbind la șaisprezece ani Serafina nu era o frumusețe. Era încă genul foarte băiețos: părul lung îl purta într-un soi de coc mereu dezordonat, vara și iarna umbla în aceiași blugi nu foarte curați și tot luxul ei îl constituiau câteva tricouri mai răsărite, unele negre, altele albastre ca ochii ei, brodate cu mărgele sau paiete. Modul cum se asortau aceste tricouri la bocanci era altă socoteală.

Serafina își petrecuse ultima vacanță din viața ei de studentă - prea scurtă, ca și anii de școală, la mare cu părinții. Detesta din principiu statul pe plajă și inactivitatea, așa că-și găsise de lucru pe lângă un vechi amic de-al lui Dumitrescu, proaspăt pensionar și

posesor de yacht. Yacht era un fel pretențios de a numi ambarcațiunea de pescari și turism, cumpărată la a șaptea mână, pe care acum o repara și o vopsea cu ajutorul Serafinei. După ce o puseră pe picioare - adică pe apă, de bine, de rău - Serafina învățase să navigheze. Și ca să facă lucrurile legal și până la capăt, se înscrisese la niște cursuri de unde se alesese cu un brevet care-i atesta capacitatea de a pilota mici nave de agrement.

-Iată-te și căpitan de vas, râsese Dumitrescu și-i cumpărase o beretă de marinar, la o dugheană de pe plajă.

Veselia a ținut trei zile. Apoi Serafina recăzu în starea de tristețe din ultimul timp, motivată de faptul că voia să-i dea o întrebuințare diplomei de inginer și firmele bune se fereau să angajeze un minor care nu putea lucra decât șase ore pe zi.

Ca s-o mai înveselească, se puseră pe avion și zburară la Napoli. Dumitrescu se întoarse acasă, dar conveni cu Lucrezia ca Serafina să stea o lună în Italia. Lucrezia era în faza în care dispunea de o casă mare închiriată iar vila lor personală era în construcție.

Dumitrescu își luase rămas-bun de la fetiță și plecă. De atunci lucrurile parcă scăpaseră de sub control.

...Serafina ședea în grădina casei, în balansoar, cu o carte în mână. Cartea era bună să-i mascheze ochii roșii. Din când în când își trăgea nasul.

-Nu după tatăl tău plângi. Nici că te-a lăsat singură aici, cu noi.

Peruggio se apropiase încet și vorbea în așa fel încât Lucrezia, aflată câțiva pași mai departe, să nu audă nimic. Peruggio nu întreba. Constata, ca unul care știe răspunsul.

-Mie poți să-mi spui. Voi încerca să te înțeleg. Poate că avem aceeași problemă, pentru că și eu am terminat școala mult prea devreme și cu greu mi-am găsit o slujbă.

Serafina se agăță de cuvintele lui ca să-și povestească diversele interviuri pe la firme, dar Peruggio i-o retează scurt:

-Acum divaghezi. Vrei să te convingi că asta e ceea ce nu merge deși știi că nu-i așa. Trebuie să fii sinceră cu tine, altfel nu vei avea parte de fericire niciodată. Iar cu mine - ei bine, cu mine nu strică să fii sinceră . Doar de asta s-au inventat prietenii, să ai pe umărul cui plânge.

O luă la plimbare, în colțul grădinii cel mai îndepărtat de Lucrezia. Chiar și așa, vorbeau în șoaptă.

-Deci...

Ochii mari, iscoditori ai lui Peruggio se fixară pe chipul ei.

-Nu știu nici eu! Tata îmi tot spune că ar trebui să fiu cea mai fericită fată de pe pământ, iar eu parcă am un bolovan în locul inimii.

-Cum sunt amintirile tale de la facultate? Frumoase?

-Păi nu prea sunt. Am schimbat în fiecare semestru colegii, pentru că eu făceam sistematic doi ani de studiu într-unul singur, așa că n-am apucat să cunosc pe nimeni prea bine. Cred că sunt anormală: toată lumea s-a distrat de minune la banchetul de absolvire, numai eu m-aș fi distrat mai bine la o înmormântare.

-Poate îmi spui cu ce ai fost îmbrăcată. Nu mi te imaginez în rochie...

-Nici eu! Aș fi vrut o pereche de pantaloni din satin negru și un top cu mult argintiu.

-Cred că ți s-ar fi potrivit. Și n-a fost să fie?

-Nu, n-a fost. Ai mei voiau rochie și n-am găsit nimic pe măsura mea, toți îmi spuneau să iau de la raioanele de copii, iar acolo nu găsești o rochie de seară. Așa că ai mei m-au dus la o croitoreasă care m-a îmbrăcat într-un fel de cămașă de noapte roz cu multe volănașe, care se lega pe gât cu o fontă maaaare.

Peruggio chicoti.

-Iartă-mă, cu greu pot să-mi imaginez ceva mai caraghios. Și fonta la ce era bună, dacă tot aveai volănașele?

-A, aia...croitoreasa zicea că trebuie să ascundă cumva că am sânii prea mici.

-Cotoroanță neghioabă, o etichetă Peruggio fără menajamente. Era clar dusă cu pluta!

-Și după ce m-a ambalat ca pe-o păpușă de pe un raft, evident că am sprijinit pereții toată seara, că nu era nimeni prost să mă invite la dans. Iar eu ador să dansez! Așa că n-am rezistat, pe la trei noaptea am sunat după un taxi și am plecat acasă.

-Previzibil, făcu Peruggio. Iartă-mi indiscreția, cum erau colegii tăi?

-Câțiva mai frumușei dar majoritatea extrem de șterși. Iar ăia frumușei, înfumurați cât cuprinde. Vreo două-trei super-creiere,

restul mediocrității glorioase.

-Ai fost șefă de promoție...Din nou nu întreba, ci constata.

-Da

-Bun, hai să rezumăm lucrurile. Niște găligani de 24 de ani se simt puși la colț de o puștoaică de 16, care vine la banchet în cămașa de noapte a bunicii, pe deasupra roz și cu fundiță. Te superi dacă-ți spun că e caraghios? Evident tipii erau morți de invidie și singura răzbunare posibilă în condițiile date era să te ignore ca tu să crezi că ești o urâtă. Unde s-a ținut banchetul ăla nenorocit?

-La un restaurant de lux.

-Aha, chiar nu aveai cum să ripostezi. Dacă era acasă la cineva, alta ar fi fost socoteala!

-Adică?

Peruggio râse.

-Păi le puteai spune simplu că nici ție nu-ți place rochia, după care o dădeai pur și simplu jos și ai fi arătat foarte bine. Logică elementară - ai fi fost în centrul atenției și ai fi avut ocazia să-i și pocnești pe cei care s-ar fi holbat prea tare la tine.

-Hei, ce chicotiți voi acolo? Lucrezia își scoase nasul din revista pe care o citea, brusc interesată de conversația care devenise neobișnuit de zgomotoasă.

-Nimic, mamă, Serafina îmi povestește întâmplări nostime cu colegii de facultate. Știi doar că eu n-am avut colegi niciodată!

Acum vorbea din nou abia șoptit.

-Știi ce? Tu ai avut o petrecere de absolvire de toată jena, eu nici măcar atât pentru că nu am frecventat niciodată o școală în adevăratul sens al cuvântului. Iar la institutul acela lucrăm ca apucații și nu ne distrăm niciodată. Ce-ar fi să dau eu o petrecere? Așa îmi vei cunoaște și colegii, plus că poți veni îmbrăcată cum vrei, nimeni nu va comenta nimic.

-Bine, și unde...

-Aici e o treabă mai delicată. Dacă nu te sperie molozul și schelăria, casa mea e gata ridicată, dar e în faza de finisaj. Așa că te poți împiedica de câte ceva la fiecare pas. Dar tot vom găsi o încăpere mare cât de cât liberă și care să aibă parchetul montat, știi tu, să se poată dansa bine.

-Apropo de dans, aș avea o obiecție.

-Parcă zicei că-ți place!

-Da, dar nu suport melodiile alea lente, știi tu, când el și ea dansează lipiți ca un sandvici.

Peruggio râse.

-Sălbatico, afurisitul ăla de Bogdan cu manierele lui de pitecantrop te-a îndepărtat de jumătate din omenire. E scandalos! Dar nu-ți face griji! La institut sunt mulți singuri, așa că n-o să avem decât muzică ritmată. Ai chef de dansat, te duci în ringul de dans și dansezi pur și simplu.

-Fără să fiu invitată?

-Bineînțeles! Adică oamenii singuri nu au voie să se simtă bine, numai pentru că nu au pereche? Ce fel de convenții sociale absurde sunt astea? La institut suntem amici unii cu alții - i-am ales după inteligență, după caracter și după cât de bine se pot integra în echipă. Să știi că amic îți este cineva care te face să te simți bine și care îți înțelege, îți iartă și îți trece cu vederea toate ciudățeniile. Dar asta nu înseamnă că suntem legați și sentimental unii de alții. Îți va plăcea să-i cunoști, știu cu toții să poarte o conversație inteligentă. Pregătește-ți armele, probabil te vor descoase. Nu te teme, faci față!

-Păi așa... chiar începe să-mi placă ideea.

Peruggio zâmbi.

-Și să nu uit, nu te teme nici că ești singură. Și eu sunt singur.

Serafina făcu ochii mari.

-Cum, nici o fată de la institut...?

-Nu, eu sunt cel mai tânăr acolo. Nu e nici una de vârsta mea. Iar în afara institutului...Dădu a lehamite din mână. În afara institutului e plin de fete pentru care nu contează decât cum arăți. Iar faptul că-mi dau seama ce gândesc oamenii nu mă ajută de loc. Cum crezi că mi-aș găsi o iubită dacă nu-și spun una alteia decât "uite cum arată ăla, slab și firav ca vai de el. Ăla sigur nu-i bărbat, altfel n-ar arăta așa de nenorocit". Mai vrei din astea, că eu numai de așa ceva am parte? Faptul că am o căruță de creier, zău că nu înseamnă nimic pentru nimeni!

Se înroșise și-și cam ieșise din fire. Serafina îl liniști.

-Bine, fă petrecerea aia. Dacă voi dansa o noapte pe cinste, mă voi gândi apoi și la problemele tale. Nu cred că sunt de nerezolvat.

-Ești o prietenă adevărată. Iubitul tău va fi un om norocos! Acum gândește-te să-ți alegi o rochie care să nu fie roz, să nu aibă volane și fundițe și să nu arate a cămașă de noapte.

-N-am ales niciodată o rochie de petrecere, mărturisi Serafina.

-Bine, atunci mergem la cumpărături împreună. Atât că va trebui să te descurci singură în cabina de probă.

Petrecerea aceea a fost pentru mult timp cea mai frumoasă amintire a Serafinei. Se simțea elegantă - rochia ei părea din aur fluid, se drapa ușor în jurul ei la fiecare mișcare, ascunzându-i silueta "ca un liniar de plastic". Caracterizarea aparținea unei vecine de-a Lucreziei. "Blasfemie", mârâise Peruggio. Veniseră toți cei opt care alcătuiau consiliul de conducere al institutului - cinci bărbați și trei femei. Toți erau tineri, fermecători, inteligenți si destul de modești pentru gusturile Serafinei. Giorgio și Marina formau o pereche de pe atunci. Mai era o fată cu un aer nordic, Silke, o daneză venită să studieze în Italia, care se stabilise la Napoli. Era împreună cu un băiat localnic, Fabrizio, un ochelarist timid și serios. Cea de-a treia fată era singură și produse o impresie puternică asupra Serafinei.

-Giovanna-Maria Reni, i-o prezentase Peruggio cu un aer oarecum protocolar.

Domnișoara Reni era o meridională cu forme voluptoase și piele măslinie, extrem de frumoasă. Cu toate acestea, Serafina observă că bărbații o priveau cu teamă.

Peruggio profită de un moment în care Giovanna se duse la baie, ca să o pună pe Serafina la curent. Vorbea în șoaptă, acoperit de ritmul muzicii.

-Giovanna e o fată cu o soartă extrem de potrivnică. A fost șefă de promoție la Roma, cu doi ani înaintea mea, iar de atunci a spălat vase sau a lucrat la casieria unei benzinării.

-De ce, daca e atât de bună în meserie?

-Pentru că a fugit de acasă și a urmat facultatea împotriva voinței părinților. Nimeni n-a vrut după aceea să mai aibă de-a face cu ea și e de înțeles: numele Reni e damnat, ea de altfel nici nu-l folosește în public. Tatăl ei e șeful Mafiei calabreze. De asta e singură: a avut un prieten la facultate, din afara clanului, ceea ce în legea lor este interzis. Băiatul a fost prins și torturat - trebuia să renunțe la Giovanna și i se lăsa viața. Dacă nu...Așa că Giovanna

crede și azi că a fost părăsită de iubit. El n-a putut să-i spună că tatăl ei a fost cel care a ordonat torturarea lui.

-Dar e cumplit, șopti Serafina.

-Da, este. Vezi, de aceea s-au inventat prietenii.

-Și nu e periculos pentru institut?

-Clanul calabrez și cel napolitan - Camorra - sunt rivale. Pentru ea institutul e singurul refugiu posibil.

Serafina lăsă capul în jos. Acum problemele ei i se păreau minore și lipsite de importanță.

În noaptea aceea a rupt o pereche de sandale. Parcă nici nu credea că se poate dansa așa. În pauzele când își trăgea sufletul, era asaltată imediat de întrebări curioase, cele mai multe legate de subiectul ei de diplomă, de ultimele cărți de specialitate citite sau de polemici din lumea academică. Dar ea era atentă, pregătită și trează - Peruggio cumpărase câteva sticle de vin, dar Serafina băuse numai suc de portocale ca să-și păstreze mintea limpede și acum se felicita pentru asta.

Către dimineață Peruggio o rugase să pregătească un rând de cafele. Fiind gazdă, el se scuzase că trebuie să rămână cu restul oaspeților, așa că Serafina se duse singură în bucătăria improvizată, constând dintr-un reșou pus direct pe podea și câteva vase de bucătărie aflate în cutii de carton. Măcar chiuveta fusese deja montată, așa că apa nu era o problemă. Înjură în gând când văzu stiva de cutii cu ustensile nedespachetate. În care naiba se găseau ceștile de cafea? Pierduse deja vreo jumătate de oră căutând, când Giovanna veni s-o ajute.

-Scuze că te-am lăsat atâta vreme singură. Dar a fost o ședință de consiliu și trebuia să fim prezenți cu toții, pentru că s-a votat. Știi, votul e numai pentru cei din consiliu, așa că tu trebuia să nu fii de față.

-Cred că nu înțeleg. Poți să-mi explici?

Giovanna renunță la zâmbet și deveni serioasă.

-Nu cred că Peruggio ți-a spus cum e organizat institutul. Sunt mai multe laboratoare și colective de cercetare, care își aleg temele de lucru. Totul e condus de șefii laboratoarelor, care formează consiliul. Adică noi, cei opt. Peruggio vrea să fie zece în consiliu, după modelul celor zece care conduceau Veneția pe vremuri.

Probabil a noua persoană va fi inginerul-sef, că avem nevoie de așa ceva, iar al zecelea încă nu știm. Peruggio nu votează, dar ca fondator al institutului are drept de veto împotriva voinței consiliului - un drept teoretic, pentru că nu l-a folosit niciodată. El nu este director sau așa ceva, ci folosește titlul oficial de mediator - adică atunci când cei din consiliu, fiind în număr par, nu pot ajunge la o înțelegere prin vot, Peruggio mediază conflictul apărut, apelând la logica dar și la bunăvoința fiecăruia față de restul de colegi, o condiție esențială să fii admis în institut. Noi îl considerăm șeful nostru, dar nu există nimic formal în acest sens, în afara acelui drept de veto de care ți-am spus. Ierarhiile în institut sunt destul de imprecise, oamenii sunt prețuiți după munca și după inteligența lor iar clasamentele se alcătuiesc oarecum spontan, în funcție de percepția colectivă asupra valorii unui om.

-Poate această percepție spontană să fie corectă? întrebă Serafina.

-Peruggio are o vorbă: „geniile se recunosc între ele și se atrag".

-Și acum ce ați votat?

-Asta ți-o va spune el, când te hotărăști odată să vii cu cafelele alea.

-O singură întrebare: cum se votează?

-Păi, pentru hotărârile curente majoritatea simplă e suficientă, adică cinci din opt. Pentru probleme într-adevăr vitale se cere unanimitatea și aici rolul mediatorului e mare ca să armonizeze toate opiniile.

Serafina rămase gânditoare. Părea corect ce auzise.

-De fapt am venit să te ajut, în caz că nu te descurci cu toate ceștile alea, se oferi Giovanna râzând.

Când intrară în încăpere, toți ședeau pe jos. Camera încă nu fusese mobilată, așa că nici vorbă de scaune. Peruggio găsise pe undeva un vraf de perne desperecheate, care jucau rolul de taburete. În ciuda acestei situații, aveau cu toții un aer cumva solemn. Formaseră un semicerc, cu Peruggio în centru. În fața lui se găseau opt bilete împăturite sau mototolite.

Serafine puse ceștile de cafea în fața fiecăruia, ajutată de Giovanna care în final își ocupă locul rămas liber pe semicerc.

Pentru Serafina pregătiseră o perină în apropierea locului unde ședea Peruggio. De îndată ce ea luă loc, el începu să vorbească cu o voce limpede și extrem de calmă. Impresia de moment solemn deveni și mai puternică.

-Onorat consiliu al NRC, vă voi citi voturile voastre.

Desfășura câte unul biletele și pe cele citite le stivuia lângă el.

-Da - numără pe degete - unu.

-De acord - doi.

-Pentru - trei.

-Da - patru.

-Se acceptă - cinci.

-Da - șase.

-Excelent - șapte

-Pentru - opt. Așadar unanimitate. Chestiunea supusă la vot a fost următoarea. Privi fix la Serafina, care se făcuse mică pe perina ei.

-Consiliul a urmărit activitatea științifică, publicistică și de cercetare a domnișoarei Serafina Dumitrescu. Ea este - știm de mult acest lucru - o minte genială, așa cum sunt majoritatea celor care alcătuiesc institutul și totalitatea acestui consiliu. Am așteptat cu răbdare să-și finalizeze oficial studiile, deși acest lucru este evident o formalitate administrativă. Astăzi ea a răspuns întrebărilor voastre, atât cele de natură profesională, cât și cele care privesc adaptarea ei la munca de echipă.

Brusc, în capul Serafinei se aprinse un bec. Înțelese curiozitatea și stilul serios al discuțiilor, cu toate că interogatoriul pe care tocmai i-l luaseră se chema petrecere.

-Întrebarea supusă votului, continuă Peruggio, era dacă este oportună cooptarea ei între membrii institutului și, mai mult, în acest consiliu.

O privi fix.

-Serafina, ai auzit răspunsurile liber exprimate prin vot secret. Știm că ești minoră și că e necesar acordul părinților tăi ca să lucrezi la institut. Dacă accepți, bineînțeles că în următorii doi ani vei lucra câte șase ore pe zi, așa cum este legal. Am vrea să începi de astă-toamnă, ca să te poți bucura de ultima ta vacanță universitară. Și am mai vrea, dacă-ți va plăcea munca la institut, să preiei funcția de

inginer-șef. Calmul tău, luciditatea și capacitatea de a te descurca în situații-limită te fac candidatul ideal pentru acest post.

Încremeni. Apoi își dădu seama că trebuia să găsească ceva de zis și brusc parcă aerul se scurse din încăpere.

-La naiba, Peruggio, era mai simplu să mă ceri de nevastă!

Râseră cu toții.

-Să nu uităm simțul umorului, o calitate rară pe care am omis-o din precedenta enumerare. Observația ta e justă - chiar că era mai simplu: aveam nevoie de un singur vot, nu de opt. Deci, accepți?

Liniștea deveni apăsătoare.

-Da, accept.

-Foarte bine. Cu tatăl tău voi sta de vorbă când se va întoarce să te ia acasă. De fapt, vei pleca să-ți pregătești revenirea aici. Dacă voi avea probleme în a-l convinge, vom face un contract temporar sau de colaborare externă. Lasă-mi timp câteva luni. Am fost nominalizat la premiul Nobel și șansele sunt mari. Nu cred ca în aceste condiții tatăl tău să refuze.

Onoratul consiliu răspunse cu aplauze, tropăieli și fluierături, după care discoteca reîncepu.

Cap. 8 Necunoscutul

Dumitrescu acceptase. De voie, de nevoie, se obișnuise cu ideea familiei împrăștiate în cele patru zări iar munca la institut părea cel mai bun lucru în viitor pentru Serafina. Pentru el însuși fusese o schimbare majoră. Abandonase poliția pentru serviciul la Strasbourg, care-l făcea să poată fi mai aproape de Italia, dar și de Elveția, unde muncea soția. Cu un surâs amar, își predase arma din dotare. Fuseseră totuși ani lungi și frumoși, mai mult de douăzeci - anii tinereții lui, ai iubirii și ai entuziasmului.

-Viața poate fi frumoasă în mai multe feluri, comentase Peruggio. Dar nu mi s-a părut de loc frumoasă pentru tine atât timp

cât te-am văzut umblând înarmat. Puteai ucide oameni și ăsta e un lucru monstruos, până și din partea ta.

-Fii serios, făcea parte din echipamentul obligatoriu și-atât. N-am tras cu ea decât în poligon, la antrenamente. Așa că n-aș fi avut cum să ucid sau să rănesc pe nimeni, nici să fi vrut. Munca mea de investigator s-a desfășurat cu creierul, nu cu revolverul.

-Asta e bine, aprobă Peruggio. Dar eu tot mă bucur că ai scăpat de revolver.

Serafina se obișnui iute să trăiască singură. Nu i-a fost greu, era o natură independentă. Având proprii bani, închiriase o garsonieră în oraș, într-un imobil considerat „respectabil", adică administrat de comunitatea surorilor carmelite. Într-un oraș periculos ca Napoli, pentru o fată singură era cea mai bună alegere. Lucrezia însăși se agitase să găsească un loc apropiat de institut - pe atunci acesta se afla în centru, la vechea locație - un loc cu un cerber strașnic la poartă, curat și cu camere mari și luminoase.

-Mă omorâți, voi mă băgați la mănăstire! protestase Serafina. De-acum n-o să mai pot purta mărgele mari și pantaloni roșii, nici părul despletit lăsat pe spate.

-Nu e vorba de asta! Portarul n-are treabă cu modul în care te îmbraci! Atât că ia serios la ochi pe oricine intră în clădire și probabil nu voi putea discuta cu tine decât în hol. Măcar așa știm că nu vei fi răpită. Nu uita, orașul nu e sigur, zisese Peruggio.

-Aha, n-aveți chef să plătiți răscumpărarea pentru mine, nici tu și nici tata. Păcat, ați ratat o afacere. Oricine pune mâna pe mine, mai devreme sau mai târziu plătește gras să mă aducă înapoi, iar tu și tata v-ați putea îmbogăți din banii Mafiei fără nici un efort.

Peruggio râsese, dar își menținu hotărârea de a o plasa pe Serafina în imobilul administrat de ordinul carmelitelor. La despărțire însă îi șopti, fără ca Lucrezia sau Dumitrescu să-l audă:

-Voi avea grijă să nu te plictisești. Să nu crezi că viața ta aici se va desfășura strict între institut și locuință.

Serafina acceptă în sinea ei că asta suna promițător. Peruggio se ținu de cuvânt, organizându-i săptămână de săptămână sâmbetele și duminicile. Muzee, expoziții, vernisaje, toate se țineau lanț. Uneori plecau la Roma sau la Florența pentru vizitarea muzeelor. Peruggio era o enciclopedie pe două picioare, se părea că

rezerva lui de informații culturale era practic inepuizabilă. Explica mai bine decât un ghid profesionist și, evident, mult mai detaliat. Rezultatul l-a observat până și Dumitrescu, într-una din vizitele lui rapide: Serafina devenise rafinată, sofisticată și teribil de elegantă, fie că era vorba de propria îmbrăcăminte, fie de aranjatul locuinței, fie de bijuteriile pe care le purta. Abandonase blugii pentru niște pantaloni eleganți, vara din mătase, iarna din catifea, iar tricourile fuseseră înlocuite de cămăși din mătase naturală, imprimate după propriile idei. Numai părul îi rămăsese ciufulit și dezordonat, dar după cât de bine îi stătea, Dumitrescu putea bănui că dezordinea era munca unui stilist în vogă. În afară de aceste schimbări evidente, Serafina rămăsese aceeași: muncea cu tenacitate, era încăpățânată până la absurd și hotărâtă până la exasperare.

Își petrecu Crăciunul la bunici, dar anunțase deja că-și va lua o scurtă vacanță în februarie, în care avea de gând să-și pună în aplicare unul din planurile secrete. Bineînțeles că nimeni nu reuși s-o descoase cu privire la acele planuri.

Serafina se obișnuise cu acest mod de viață și nu avea timp să se plictisească. Dacă-i era sau nu dor de casă, asta nimeni nu putea ști pentru că ea nu se plângea niciodată. Părea încântată de agenda culturală care-i era servită cu atâta dărnicie, până într-o seară rece de noiembrie când exclamase satisfăcută:

-În fine a dat frigul. Încă un pic și va începe sezonul!

-Ce sezon? Peruggio era în totală necunoștință de cauză.

-Cel de schi, firește! Tu unde schiezi de obicei? În Alpi? Mergi la Cortina d'Ampezzo sau ai o locație favorită mai discretă și mai ocolită de turiști?

Peruggio rămase perplex.

-Eu nu schiez. Nu știu, n-am încercat niciodată.

-Dar cu sania te dai?

-Nu, nici asta. La noi la Napoli nu prea ninge.

-Bine, și iarna cu ce te distrezi?

-Profit de nopțile lungi ca să pot citi în voie. Nu uita că eu sunt un șoarece de bibliotecă. Cine să mă fi învățat să schiez? De mic am trăit între cei patru pereți ai unui laborator, iar apoi mi-am dedicat tot timpul institutului.

-Îmi pare rău. Serafina chiar părea tristă. Nu pot să cred că tu nu știi ce înseamnă să plutești printre nămeți și zăpada în razele soarelui să strălucească asemenea nestematelor. E minunat, să știi. Dar timpul nu-i pierdut, se poate învăța. Nu toți ne-am născut pe schiuri.

Peruggio dădu din cap cu scepticism.

-Serafina, eu nu mă pricep la nimic ce depășește cadrul unei biblioteci. Crede-mă că nu mi-a dat vreodată prin cap să practic o ramură sportivă.

-Dar la televizor te uiți la sport? La meciuri te duci?

-Nu, nu mă interesează. Astea nu sunt decât substitute așa-zis civilizate ale luptelor pe viață și pe moarte de odinioară. Confruntarea ascute instinctele primare ale câștigătorului și creează frustrare învinsului. Pentru mine orice întrecere în plan fizic nu este decât barbarie și mă scârbește.

-Bine, atunci care e definiția, după tine, a mișcării în aer liber? Sau pentru tine și asta e o barbarie, să-ți ridici fundul de pe scaun și ochii de pe carte?

-Există grădinăritul, care e o îndeletnicire utilă, plăcută și practică. Uite, chiar ieri am ajutat-o pe mama să adune recolta de roșii de seră.

-Da, asta te menține în formă! Se vede! Să nu mi te mai plângi de cum arăți, că nu te iau în serios!

Dar Serafina căzu pe gânduri. El îi găsise o slujbă, de fapt slujba de vis pentru ea, iar ea îi promisese odată că-l va scăpa de ironiile oamenilor care comentau cât e de mic și de fragil. Acum simțea că e momentul să treacă la acțiune. Serafina schia binișor, era foarte bună în artele marțiale și făcea alpinism cu convingere. Sperase ca măcar unul din aceste lucruri să-i placă și lui. Ea personal nu agrea foarte tare grădinăritul! Avea cu ce-și bate capul! Peruggio trebuia mobilizat să facă și altceva decât să strângă roșiile Lucreziei - dar ce? Tăiase de pe listă orice sport de echipă, ca să nu-l facă să se simtă ca naiba. Acum tăiase orice sport în general (deși probabil că Peruggio n-ar fi respins șahul). Ce altceva mai rămânea? Brusc îi răsări în minte imaginea ei întinzând strat peste strat de vopsea pe cala "yachtului" sau stând la timonă în bătaia vântului. Zâmbi. Avea un plan, trebuia să încerce să-l pună în

practică. În cel mai rău caz o aștepta o vacanță de navigator solitar, dar nici măcar asta nu putea s-o sperie.

Zilele lui februarie aduseră la Napoli raze calde de soare și adieri primăvăratice. Serafina nu părea dornică să plece la schi în vacanță. Peruggio deveni din ce în ce mai curios, pe măsură ce zilele treceau, cu atât mai mult cu cât Serafina împacheta de zor, făcându-și lungi liste cu nu se știe ce.

Pe atunci încă nu-și citeau mințile, deși Peruggio avea uneori revelații și intuiții neașteptate. Așa că trebui s-o întrebe:

-Să înțeleg că nu pleci la schi cu ai tăi?

-Nu, mama și tata vor o vacanță numai pentru ei doi așa că eu mă duc în altă parte. Plec pe mare.

-Adică ți-ai luat bilet pe unul din vaporașele turistice care circulă pe aici prin golf?

-Nu fii stupid! Alea sunt ture de câteva ore, eu plec pe o săptămână. Am închiriat o barcă, am fost ieri să fac câteva manevre ca să văd cum merge. E decentă la banii pe care i-am dat și mai ales are un sonar bun pentru stâncile de pe fundul apei. Restul de dotări sunt minime, dar nu m-am aruncat la confort, nu merită banii. Doar nu plec în jurul lumii!

-Și-atunci unde pleci?

-Păi la cât e de mică și la ce motor are, nu-mi rămâne decât plimbarea de-a lungul țărmurilor. Dar e bine și așa. Diminețile ies în larg, atât cât să se mai vadă un pic de pământ la orizont, merg ce merg si seara trag în alt port. Pot să dorm în cabină sau la un hotel din port, trebuie numai să am grijă să cumpăr combustibil din când în când.

-Bine, și echipaj ai?

-Peruggio, ăla nu-i transatlantic, e barcă! Are nevoie de un singur om! Iar eu am un brevet de navigator numai bun pentru așa ceva.

-Aș vrea s-o văd și pe asta. Cum naiba te vei descurca?

-Dacă vrei atât de mult să vezi, n-ai decât să vii cu mine! Drăcia are două cabine sub punte, asta dacă poți numi cabină un pat pliant care se ridică devenind dulap și un lighean cu apă dulce. Vrei lux, caută altceva! Vrei să citești o carte bună fără ca nimeni să nu te

deranjeze, vii cu mine și poți să zaci pe punte cât poftești, că eu cu navigația sunt familiarizată și nu-mi trebuie ajutoare.

Știa că aruncase în joc argumentul-capcană. Peruggio nu putea rezista!

-Lucrezia va fi speriată de moarte. Cu ea ce facem?

„Aha, gândi Serafina, deja negociază. E bine!"

-De maică-ta se ocupă Giorgio, va ști că suntem la Florența pe o săptămână, pentru vizitat muzee. La nevoie pot cumpăra și bilete de tren, ca să fiu mai convingătoare.

Așa că plecară - Serafina zâmbind larg, Peruggio speriat de moarte. Își pusese în bagaj câteva tricouri ușoare și un impermeabil pescăresc cumpărat în ultimul moment în port. Serafina își îndesă pe cap bereta de marinar primită de la tatăl ei.

-Trebuie de-acum să-ți spun „să trăiți, căpitane"?

-Nu neapărat, dar poți încerca. Oricum, dacă nu te porți frumos te promovez bucătar și vei curăța cartofi sub punte tot restul voiajului.

O privi șocat.

-Nu mă lua în seamă, am pus deoparte câteva cutii cu fulgi de cartofi, fierbi apă și pireul e gata. Așa că pe nava asta nu curățăm cartofi.

Peruggio rămase mut de admirație când Serafina scoase elegant bărcuța din portul de agrement, plin-ochi cu alte câteva sute de ambarcațiuni de același fel. Era mai complicat decât să scoți o mașină dintr-o parcare aglomerată din centrul orașului. Plutirea lină paralelă cu linia țărmului părea să-i convină - măcar nu avea rău de mare. De citit nu putea citi - spectacolul așezărilor care le defilau încet prin fața ochilor era prea interesant, așa că rămase pe punte toată ziua. Seara ancorară în alt port de agrement. Serafina se grăbi la dușurile din port, baia lor fiind rudimentară. Se întoarse mirosind a șampon și cu o găleată de fructe de mare pe care le cumpărase de la o barcă de pescari. Deși susținea că nu știe să gătească, făcu o supă bună. Peruggio nu se dovedi mofturos la masă, spre deosebire de cinele în familie când era de-a dreptul insuportabil și nimic nu-i convenea. Peruggio era obișnuit să-și ajute mama, așa că i se păru lucrul cel mai normal de pe fața pământului să spele el vasele, în timp ce Serafina verifica ancora.

-Hei, mâine îmi arăți și mie cum faci ca să verifici că ai ancorat bine bărcuța?

-Poți să vezi de dimineața, îți voi arăta înainte de plecare. Te învăț să faci și noduri marinărești, dacă vrei!

Serafina zâmbi. După doar o zi petrecută în aer liber, chipul lui Peruggio nu mai părea o mască de ceară. Era încă palid, dar aerul acela bolnăvicios se estompase cumva. În plus, inteligent cum era, îl interesa tot ce ținea de navigație. Serafina putea să parieze că până la întoarcere va avea un ajutor de nădejde pe vas. Adormi devreme, ascultând mulțumită zumzetul vocilor care se auzeau de pe celelalte bărci, ancorate aproape una de alta.

Luna februarie în sudul Italiei era deja o lună de primăvară. Pomii înfloreau și căldura era plăcută, nu toridă, așa că Serafina nu se minună când îl găsi pe Peruggio de dimineață pe punte. Își improvizase acolo un culcuș din mai multe pături peste o saltea pneumatică și părea să se simtă bine. Serafina trebui să-i dea dreptate: probabil era mai confortabil decât în cabina înghesuită.

Ziua se scurse cam ca și precedenta. Peruggio găsi timp să frunzărească manualul de navigație soios al Serafinei. Deja citea anormal de repede, așa că-l parcurse în câteva minute, după care ceru lămuriri practice. Pentru cineva aflat prima oară pe mare, se descurca binișor și învăța repede. Serafina oftă ușurată: se temea că va avea probleme cu puișorul cel mofturos, dar surpriza era mai mult decât plăcută. În plus, odată ce prinse cât de cât curaj, Peruggio abandonă aerul sobru și dovedi un umor sec de foarte bună calitate, pe care îl strecura abil în discuții. Una peste alta, era un tovarăș de drum agreabil și un prieten gata oricând să facă toate muncile necesare pe vas, fără crâcnire. Serafina își spuse că odată ce-i câștigai încrederea, Peruggio devenea un tip de ispravă, cu care era minunat să-ți petreci timpul. În plus, după trei zile de stat la soare, arăta rumen ca o pâine tocmai scoasă din cuptor. Un bronz sănătos îi colora pomeții și brațele, care, scăpate de obișnuita lor culoare galben-ceară, nici nu mai păreau atât de subțiri și de fragile. La o privire atentă se putea spune că arată chiar bine. Trebuia numai să găsească o metodă de a plasa pe undeva o oglindă, ca el să sesizeze schimbarea. Pentru ea oricum misiunea fusese îndeplinită!

Își zâmbi sieși în gând. Probabil nimeni nu va mai râde de micul Peruggio!

Dimineţile erau încă reci şi de obicei un strat subţire de ceaţă plutea deasupra mării. Serafina scoase micuţa ambarcaţiune din port şi o lăsă să plutească în liniște. Peruggio nu dădea semne că s-ar fi trezit, numai răsuflarea liniștită de sub un morman de pături îi trăda prezenţa pe punte. Ceaţa deveni atât de compactă încât ascunse linia ţărmului, aşa că Serafina găsi cel mai înţelept să nu înainteze. Oricum soarele răsărise deja, împrumutând ceţii o nuanţă aurie. Era numai o chestiune de minute până ce vizibilitatea va deveni iarăşi perfectă. Se aşeză pe punte şi aşteptă. Pale de ceaţă ascundeau capătul bărcii. Undeva pe mijlocul punţii Peruggio dormea liniştit.

Apoi vântul împrăştie ceaţa. Serafina îngheţă. Ar fi strigat, dar nu voia să-l trezească pe Peruggio. Ar fi sărit la atac, dar picioarele i se blocaseră locului.

Nu mai erau singuri în barcă!

Persoana care o privea din colţul opus părea o plăsmuire răsărită din ceaţă. Ca şi aceasta, era albă cu uşoare sclipiri aurii pe piele. Numai că era reală. Iar Serafina trebui să recunoască în sinea ei că nu văzuse aşa ceva niciodată, ba chiar nu părea posibil ca aşa ceva să existe.

Îi trecu prin cap că ea fusese mereu considerată o persoană cu simţ critic bine dezvoltat. Serafina nu strângea poze cu actori şi nu-şi tapetase niciodată camera cu posterele cântăreţilor preferaţi. Vedea frumuseţea ca pe un dar al naturii, distribuit, ce-i drept, cam haotic, şi nu-şi pierduse vreodată minţile în faţa unui bărbat frumos. „Frumuseţea e trecătoare, inteligenţa e veşnică", obişnuise să spună. Nu se aşteptase să se lase subjugată de o calitate care nu se întindea decât pe grosimea epidermei.

Şi acum se uita prostită la tânărul care o privea la rândul lui, cu un aer uşor amuzat.

Nu era frumos. Era ireal de frumos. Neadevărat. Nepământean. Briza uşoară îi răvăşea părul - inele de abanos rebele care-i încadrau chipul, contrastând plăcut cu tenul mai degrabă palid, dar totuşi îmbujorat în obraji. Genele îi erau lungi şi arcuite, la fel de negre ca şi părul, şi subliniau conturul ochilor magnifici, adânci, neobişnuit de mari, de asemenea negri, în care

jucau parcă luminițe argintii. Privirea Serafinei îi examină sprâncenele frumos arcuite, apoi se opri asupra buzelor pline, pe care se desena un zâmbet fermecător.

Timpul părea că se oprise. Se întrebă de câtă vreme îl examina astfel și încercă să-și coboare privirea, știind că nu e politicos să fixezi cu insistență pe cineva. Ar fi vrut să-l întrebe cum ajunsese acolo, dar nici un cuvânt nu-i ieși de pe buze. Uitase și să respire. Nu se mai sătura privindu-l, deși încerca să conștientizeze că o prezență străină pe vas nu era lucrul cel mai liniștitor. Numai că mintea ei refuza să-l eticheteze de străin. Avea un aer familiar cumva - Serafina își spuse că pur și simplu fantasmele ei se materializaseră. Uitase desigur că era o persoană rațională, care n-avusese niciodată fantasme.

Apoi, la fel de brusc, vântul aduse între ea și frumosul necunoscut un nou fuior de ceață. Simțea nevoia să urle. Era dureros să nu-l mai poată vedea. Apoi ceața se risipi. În barcă nu mai era decât Peruggio, care se mișcă sub grămada lui de pături. Tânărul cel frumos dispăruse, luând cu el inima Serafinei, care acum se simțea goală pe dinăuntru.

-Serafina, te rog, răspunde-mi. Ce-ai pățit fetiță? Fac orice, curăț cartofi, frec puntea, dar nu mai sta așa nemișcată ca o statuie, cu ochii în gol. Peruggio avea lacrimi în ochi și o scutura de un umăr. Cu tine vorbesc, răspunde-mi! Ce ți s-a întâmplat? Ce te-a adus în starea asta?

Plângea cu lacrimi amare și continua să o zgâlțâie.

Serafina își întoarse spre el ochii absenți. Abia atunci îi văzu chipul scăldat în lacrimi.

-Nu...n-a fost nimic. De cât timp?

-De cât timp ce?

-De când strigi la mine?

-Păi, să tot fie o jumătate de oră.

Se îngrozi. Doamne, o jumătate de oră! Peruggio se tânguia în continuare.

-Spune-mi cu ce ți-am greșit, n-o să mai fac. Îmi voi cere iertare de o mie de ori. Dar și tu promite-mi că n-o să mai faci asta niciodată!

-Să fac...ce? Era complet ametită.

-Să nu mai iei droguri. Cât timp am lucrat pentru criminalii ăia am citit tot ce am putut citi despre creierul uman și efectul halucinogenelor. Așa că pe mine nu mă poți induce în eroare. Porturile astea blestemate colcăie de traficanți.

Serafina se îngrozi.

-N-am luat droguri, ți-o jur.

-Nimeni nu recunoaște asta, dar ai evident comportamentul unui om drogat. Îți dau un an de concediu, pleacă, distrează-te, trăiește-ți viața care ți-a fost răpită de noi, cei de la institut. Orice, dar nu te droga!

-Tu nu înțelegi că nu m-am drogat? Mă crezi așa de proastă? Uiți că avem aceleași studii? Uiți că și eu înțeleg ce înseamnă stupefiantele, fără să fi lucrat în branșă ca tine?

În momentul în care întrebase, deja se simțea rău. Știa că lovise acolo unde-l durea cel mai tare, că Peruggio încă suferea pentru anii aceia petrecuți în laboratoarele Mafiei, pe care nu putea să și-i ierte.

El era în continuare sceptic.

-Nu pot să cred. Te comportai ca un om drogat. N-am văzut niciodată atâta durere dar și atâta detașare de realitate în ochii unui om!

Trebuia să-l facă să înțeleagă cumva. Ușor de zis, dar cum? I se părea nedrept să-și inducă prietenul în eroare.

-Nu de droguri era vorba, Peruggio. N-are a face. E pur și simplu ceva legat de un bărbat.

-Ai plecat pe țărm după ce eu am adormit și s-a luat cineva de tine? Spune-mi și pun să fie ucis nenorocitul. Îl dau pe mâna Camorrei, asta e meseria lor.

-Hei, unde ți-s principiile umaniste? Nu e ceva de genul ăsta! Mai bine ai lăsa Camorra în pace. Of, dacă totul în viață s-ar putea rezolva cu ucigași plătiți!

Dar Peruggio trecuse deja la faza de auto-acuzare.

-E totul din vina mea. Am știut că lucrurile vor merge prost și numai eu sunt de vină.

-Poate-mi spui ce vină ai tu în toată povestea?

-Am crezut că dacă ești deșteaptă ca mine, trebuie să te și comporți ca mine. Am greșit, am greșit de o mie de ori. Știi, eu am

crescut singur, între patru pereți ai unui laborator. N-am nevoie de petreceri, n-am nevoie de pauze în muncă, n-am nevoie de oameni în jurul meu, n-am nevoie de o...de o iubită. Nu simt niciodată nevoia de așa ceva. Și am crezut că ești la fel. Că-ți ajunge compania cărților și a colegilor cu care te poți înțelege la institut, ca să duci o viață fericită. Nu m-am gândit că ție poate chiar îți trebuie un tip...știi...să fii cu el. Roși până în albul ochilor, dar continuă:

-Dacă te pot ajuta, nu uita că pentru asta există adevărații prieteni. Te voi ajuta să-l păcălești pe Dumitrescu, o voi duce și eu de nas pe mama ca să creadă că locuiești încă în imobilul carmelitelor și vom găsi un aranjament favorabil să poți sta cu tipul care-ți place într-un loc mai liber din punct de vedere al regulilor. Numai să-mi spui adevărul și voi rezolva cumva.

O enerva tot mai rău cu presupunerile lui aberante, așa că trebuia să-l potolească într-un fel oarecare. Se hotărî să spună adevărul. Nu conta dacă o socotea nebună, tot nu vedea nici o altă soluție. Începu să-i povestească, dar când ajunse la descrierea ochilor necunoscutului, Peruggio explodă pur și simplu.

-Auzi, dacă individul ăsta își mai bagă nasul în viețile noastre, îl omor cu mâna mea. Nu Mafia, nu ucigași plătiți, eu! Eu, ca să fiu sigur că am scăpat de el. Vine și mă sfidează în propria casă, iar acum se joacă cu sufletul tău.

Serafina încremeni.

-Adică tu îl cunoști?

-Cunoscut e mult spus. L-am văzut o singură dată, dar e sigur aceeași persoană. Irisurile argintii îl dau de gol, nimeni n-are așa ceva. Acum câteva săptămâni îmi pieptănam părul în fața oglinzii. În cameră era soare puternic, intra pe geamul din spatele meu, destul ca să nu-mi văd decât conturul siluetei în contralumină. Apoi, brusc, tipul de care vorbești a apărut în oglinda. M-am uitat în spate să văd cine intrase în cameră, dar nu era nimeni. M-am uitat în spatele oglinzii, credeam că e o ușa secretă în perete. El stătea tot acolo și râdea de mine. Până când mi-a spus cu o voce extrem de înceată, genul care tocmai îți dezvăluie un secret:

-Se pare că am venit prea devreme. Nu ești încă pregătit pentru asta. Plec acum, dar într-o bună zi, atunci când vei înțelege, ne vom mai întâlni cu siguranță. Apoi a dispărut și în oglindă nu am

mai văzut decât propria mea reflectare. A doua zi am vândut oglinda unui magazin de mobile vechi și mi-am cumpărat o oglindă nou-nouță.

-Și nu știi cine era?

-L-am întrebat, desigur, dar n-a spus decât „sunt umbra gândurilor tale", înainte să dispară.

Serafina se liniști dintr-o dată.

-Ce bine că am discutat! Măcar nu mai cred că sunt nebună!

-Între geniu și nebunie e un pas atât de mic! Dar ce nu înțeleg e cum de avem aceleași halucinații, făcu Peruggio gânditor.

În ziua aceea nu navigară. Merseră în port și își pierdură toată ziua într-un internet-cafe. Serafina trecu în revistă toate fenomenele de fata-morgana („nu, nu e asta, e vorba de mare și nu de deșert"), apoi dădu de miturile olandezului zburător („nici asta, nu a fost implicată nici un fel de corabie-fantomă"), cercetă poveștile cu zburători care tulbură noaptea somnul fetelor („nu, nu, nu, era la răsărit, nici asta nu se potrivește") și după ce parcurse mitologia tuturor personajelor fantastice admise că nu se potrivea nici una.

Hotărî să-l uite pur și simplu. Rațiunea îi spunea că fusese o halucinație. Rațiunea nu reușea să-i închidă rana sângerândă din inimă.

Și nici n-avea de gând să asculte sfatul de bun-simț al lui Peruggio : „caută-ți un iubit, te vei simți mai bine. După aceea te vei liniști și n-o să mai ai viziuni și halucinații”,

Nu, ea nu avusese halucinații. Personajul era real! Un iubit n-ar fi rezolvat problema - era conștientă că nu-l putea dori decât pe frumosul necunoscut, pe nimeni altcineva, pentru totdeauna.

Cap. 9 Templul de la Baalbek

Timpul trecu. Serafina deveni mai matură, serioasă și gânditoare, dar altă schimbare vizibilă în viața ei nu se petrecu. Numai uneori, când nu erau alții de față, Peruggio surprindea o undă

de tristețe în ochii ei și știa că ea se gândește la frumosul necunoscut. Acesta nu mai apăru niciodată.

Vara se apropia cu pași repezi și odată cu ea planurile de vacanță prindeau contur. Serafina voia în Dolomiți, pentru alpinism. Peruggio nu voia nimic din principiu, decât ca ea să fie mulțumită. Încă avea probleme să înțeleagă la ce erau bune concediile. În plus începuseră construcția noului campus al institutului, așa că sâmbetele și duminicile le petreceau de multe ori pe șantier. Serafina nu părea să ducă dorul programelor culturale.

Dumitrescu veni în vizită și se opuse categoric plecării în Dolomiți.

-Fata tatii, n-ai mai fost niciodată în munții ăștia. Calcarul e friabil, e altă rocă decât ești tu obișnuită și-ți va pune probleme. Așteaptă până în toamnă, voi avea și eu câteva zile libere și vom pleca la cățărat împreună, evident cu un ghid localnic.

Serafina trebui să accepte - fără pic de chef - că argumentul era solid. Așa încât se retrase în sinea ei cum făcea în ultima vreme și nu mai suflă o vorbă despre planurile de concediu.

Tot Dumitrescu îi dădu ideea salvatoare. Venise odată la ea cu un album de poze vechi.

-Îmi dai voie și mie să mă uit, sau sunt strict personale?

Nu numai că Dumitrescu încuviință să se uite și Peruggio, dar povesti istoricul fiecărei fotografii. Erau poze de familie cu el, soția și Serafina micuță. Se pare că vizitaseră o grămadă de locuri exotice și albumul imortaliza excursiile tinerei familii și evoluția în timp a Serafinei, de la gâgâlicea de un an la fata frumoasă de mai târziu. Serafina se bucurase enorm de cadou, cu atât mai mult cu cât tatăl ei venise cu un album personalizat, cu texte scrise chiar de el și o copertă foarte frumoasă dintr-un colaj de poze.

-Uită-te la astea, îi arătase ea lui Peruggio. Datează de când te-am cunoscut, terminasem clasa întâi și tata ne-a luat într-o croazieră pe Mediterana. Aici suntem la Teba, aici pe Valea Regilor, apoi la Cairo, iar aici la templul cu megaliți de la Baalbek, din Liban.

Poza cu bărbatul tânăr ținându-și fetița de mână, amândoi cocoțați pe un paralelipiped imens de piatră, îi atrase atenția lui Peruggio.

-Știi că e cea mai mare piatră mutată vreodată de om? Are peste o mie de tone - nici astăzi nu avem macarale atât de puternice încât un singur mecanism să ridice piatra. Evident că istoricii nu știu cum a fost deplasată și așezată în poziția în care se găsește, explică Serafina.

-O mie o sută șaizeci și șase de tone, datată pe undeva prin mijlocul mileniului doi înainte de Cristos, origine necunoscută, se găsește lângă cariera de unde s-au extras pietrele pentru templul roman și se numește „Hajar el Houble", asta însemnând „Fiica Petrei" sau „Piatra Sudului", completă Peruggio.

-Fir-ar să fie, am uitat că vorbesc cu un ghid de meserie!

Peruggio surâse.

-Nu mi-o lua în nume de rău! N-am găsit în nici o enciclopedie datarea exactă - în cazul pietrei cea cu carbon nu funcționează, iar resturile organice de pe sit, oase și ceramică, sunt atât de multe și amestecate încât piatra putea fi pusă acolo ieri sau înainte de ultima glaciațiune. Se presupune că a fost extrasă din cariera folosită pentru construcția templului alăturat care mai include trei megaliți uriași, ce formează ansamblul cunoscut ca trilithon. Nimeni nu știe ce zeu era adorat în templul cu pricina și nici cum ar fi trebuit să arate o construcție de asemenea dimensiuni. Acum două mii de ani, când au venit romanii, așezarea era deja abandonată și templul în ruină, iar romanii n-au făcut decât să refolosească trilithonul la ridicarea acropolei lor, dedicată lui Zeus, Bachus și Venus. Nici nu știi cât de mult mi-ar plăcea să arunc o privire!

-Dar e minunat, avem o destinație de vacanță, făcu Serafina. Dacă stau și mă gândesc atent, aș revedea cu drag toate acele locuri. Știi, tata nu m-a dus decât acolo unde știința are încă întrebări fără răspuns.

-Interesantă alegere pentru părintele unui copil de clasa întâi. Te-ai întrebat vreodată de ce?

-N-a fost nevoie să mă întreb, mi-a spus el. Zicea că la școală voi auzi o grămadă de lucruri surprinzătoare și adevărate, dar că mai sunt și alte lucruri surprinzătoare pe care mintea noastră nu le-a descifrat încă și atunci în locul adevărului punem propria noastră imaginație. Și ca situația să fie și mai jenantă, mare parte din aceste enigme se referă la propria noastră istorie. Mi-a spus că acela urma

să fie un voiaj inițiatic pentru mine. Trebuia să mă inițieze în arta de a cerceta tainele lumii, cu mintea și cu inima deopotrivă. N-a vrut niciodată să devin credulă sau dogmatică.

-Hm, acum nu mă mai întreb de unde ai moștenit hectarele acelea de circumvoluțiuni pe care le ai în plus față de orice persoană normală. Bun dascăl ți-a fost tatăl tău! Și când zici că plecăm?

Serafina căzu pe gânduri.

-Libanul e un cuib de teroriști și una din cele mai nesigure destinații la ora actuală. În plus sunt islamiști, deci faptul că o femeie își bagă nasul în ruinele lor nu-i va încânta peste măsură. În fine, asta e situația. Vom pleca, dar vom fi bine informați ca să riscăm cât mai puțin.

-Acum chiar vorbești ca tatăl tău. N-ai idee cât de mult îmi place!

Și Serafinei îi plăcea ideea. Vacanțele petrecute în locuri unde mintea omenească eșua în a găsi explicații - iar ea venea acolo aducând cu sine cea mai strălucitoare inteligență cu putință, pe micul Peruggio - asta nu putea fi decât foarte palpitant!

Se gândi câteva clipe și la ipoteza că poate Peruggio voia să-i țină mintea ocupată ca să n-aibă timp de „halucinațiile" ei, cum le numise el. Ei i se părea nedrept. Doar și el spusese că l-a văzut odată pe frumosul necunoscut, și Peruggio n-ar recunoaște în ruptul capului că are halucinații. Își zâmbi sieși. N-avea rost să se certe din atâta lucru. Peruggio n-ar recunoaște multe treburi. De exemplu faptul că ea nu era pentru el doar o altă minte luminată și cam atât. Îl surprinsese nu o dată privind-o visător, atunci când nu se credea urmărit. Și de unde preocuparea asta nouă să ia lecții de dans, când ea știa că numai cititul îl interesează cu adevărat?

Serafina ridică din umeri. N-avea rost să-și bată capul, erau treburi mai urgente de rezolvat. În primul rând să se intereseze de o călătorie în Liban, până în cele mai mici detalii.

Soarele ardea peste pustiul de la Baalbek, încingând marmura ruinelor. Pe sit se găseau de-a valma capiteluri ale unor coloane romane, strălucitor de noi și de albe în comparație cu ziduri sure, cu

câteva milenii mai vechi, pietre de proveniență incertă, blocuri de zidărie care cândva se aflaseră cine știe pe unde și - mai ales - nici un turist.

Închiriaseră un jeep cam prăpădit, dar avea patru roți și se deplasa, ceea ce era esențial. Acum stătea într-o parcare destul de îndepărtată de ruine, iar ei o luaseră pe jos. Peruggio își privi „sora". Se adaptase stilului local, atât că nu putea suferi negrul. Își găsise un material de culoarea deșertului, gri-crem, din care-și croise o rochie lungă până la pământ, cu mâneci lungi, și un batic mare care-i acoperea complet părul și i se înfășura în jurul gâtului. Era tot atât de îmbrobodită ca femeile musulmane, având numai chipul la vedere, și totuși chiar și-așa era stilată. Materialul avea o bordură lată țesută cu fir auriu, care acum se găsea pe poalele rochiei și pe batic, dându-i o notă elegantă.

-Ai arăta bine și într-un sac de pânză, zisese Peruggio văzând-o.

-Asta e lipsă de obiectivitate, i-o întoarse fata.

Mergeau agale, examinând atent locul. Trecuseră de uluitorul trilithon și se îndreptau spre „Fiica pietrei", când auziră frânele scrâșnite ale altei mașini, apoi opriră încă două. Din toate coborâră bărbați înarmați cu mitraliere și puști, care începură să se măcelărească între ei. Peruggio îngheță.

-Ce dracu'...

-Păi, ori sunt traficanți - de arme sau droguri, și atunci ăsta e locul ideal să-și regleze conturile - ori au opinii politice divergente și în cazul ăsta au apelat la un surplus de putere de convingere. Nu cred că au ceva cu noi, dar dacă ne-am nimerit la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, cel mai bine ar fi să nu le atragem atenția.

Se piti în dosul unui bloc de piatră și-l trase după ea. Peruggio părea extrem de speriat și asta era de natură s-o îngrijoreze. Peruggio reacționa foarte rău în situații de panică. Oricât ar fi fost de inteligent, se pierdea cu firea și devenea irațional - și-atunci toate reacțiile lui deveneau stupide. Serafina își propusese deja să caute o carte bună despre problema lui - știa că sigur ar fi citit-o și poate și-ar fi însușit lecția. Dar mereu se luase cu alte treburi iar acum scăparea aceea se dovedi catastrofală. Peruggio se abținea cu greu să nu urle de spaimă - era tot ce le trebuia când ea încerca să le

ascundă prezența. Ca lucrurile să meargă într-adevăr rău, cele două bande descoperiseră și ele avantajul adăpostului oferit de ruine și acum se îndreptau în direcția lor. Iar ea era singură, neînarmată, și trăgea după sine un copil înnebunit de frică.

Mirosul de praf de pușcă se amesteca cu cel de sânge. Erau câțiva răniți și câte un mort în fiecare tabără, pe care îl lăsaseră zăcând în voia sorții. Serafina nu se pierdea cu firea prea ușor, dar simțea că scena începea să-i răscolească stomacul și se întreba cum se simțea Peruggio. Acesta devenise mai galben decât de obicei și uneori avea frisoane.

Îl luă de mână. Era cumplit de rece și transpirată. „E clar", își zise Serafina, „stare de șoc". Și nu părea una din acele stări care se rezolvă cu două palme arse la repezeală pe obraz.

Acum cele doua tabere se apropiaseră atât de mult de locul în care se ascundeau ei, că gloanțele le zburau la ureche.

-Peruggio, trebuie să plecăm de aici. Poți să mergi?

Făcu semn că da.

-Bine, te țin de mână. Tot ce trebuie să faci e să alergi cât de repede poți. Alergăm, ne ascundem, iarăși alergăm, iarăși ne ascundem, în felul ăsta șansa de a ne nimeri din greșeală e mai mică. Ai înțeles?

-Da.

Se ridică brusc, trăgându-l după ea. Așa cum prevăzuse, era cumplit de lent și de neîndemânatic. Abia își părăsiră adăpostul improvizat, că o salvă de mitralieră mușcă din piatra după care se ascunseseră.

-Mii de draci, cu noi ce au?

Aparent, aveau ceva. Acum ambele bande trăgeau în direcția lor. Serafina era extrem de rapidă, dar Peruggio o întârzia mult, iar în cap i se învârtea întrebarea ce va face la pasul următor. Fugea instinctiv spre „Fiica Pietrei", imensul megalit care putea oferi un adăpost mai sigur atât timp cât atacatorii nu s-ar fi gândit să-l împresoare. Ajunseseră extrem de aproape și se despărțiră în mai multe grupuri. Unii o luară spre dreapta, alții spre stânga; în mod clar voiau să înconjoare uriașa piatră, zădărnicindu-i planul. Un grup continua să înainteze spre ei și numai printr-un miracol nici ea, nici Peruggio încă nu erau răniți. Atacatorii strigau unii la alții. Faptul că

nu le înțelegea limba nu o ajuta. Ca să înrăutățească lucrurile, Peruggio plângea - neinspirată activitate, atunci când alergi pentru viața ta!

-Hai, curaj, ne ascundem după megalit. La nevoie ne cățărăm pe el și-i călcăm pe degetele de la mâini pe cei care vor urca după noi. „Plan de rahat", gândi în sinea ei, dar trebuia să-l încurajeze cumva. Ea va lupta până la capăt, mereu fusese o luptătoare.

Să lupte pentru ce? Își dădea seama că n-avea nici un sens. Urmăritorii erau pe puțin douăzeci, înarmați până în dinți și uitaseră de problemele pe care le aveau unii cu alții ca să atace doi tineri, aproape copii, complet lipsiți de apărare. Serafinei i se părea ciudat modul în care fraternizaseră împotriva lor, dar n-avea timp să judece. O voce interioară întreba cu ce greșise ca să moară astfel. Înțelegea că predarea nu era o soluție - vedea ura atacatorilor și-și dădea seama că luptele între cele două tabere rivale n-au fost decât punerea în scenă, că ei erau cei vânați de la bun început. De ce? De ce viața ei se termina înainte de a începe? De ce urma să moară fără să fi cunoscut iubirea adevărată?

Brusc, chipul frumosului necunoscut văzut în barcă îi răsări înaintea ochilor cu o claritate ireală. Înțelegea acum de ce unii oameni au în fața morții fantasme erotice. I se întâmpla și ei. Se vedea cu ochii minții înlănțuindu-l și ținându-l aproape de ea, în timp ce el o săruta cu buzele fierbinți și lacome. O lacrimă i se adună în colțul ochilor: ea nu fusese sărutată niciodată, nu în felul acesta. Bogdan o umpluse de scârbă și de salivă, iar Peruggio o copleșea uneori cu sărutările lui caste și frățești, pe frunte sau pe obraz, dar atâta tot. Se pregătea să moară cu această ultimă imagine în fața ochilor, când simți un curent de energie străbătându-i corpul. În spatele ei se aprinse pentru o clipă o lumină ca a unui bliț, dar atât de puternică încât îi desenă umbra pe megalit, ștergând umbra dată de soarele puternic al amiezii. Nu mai simțea mâna rece a lui Peruggio în mâna ei, ci o senzație de arsură ca și cum și-ar fi băgat mâna într-o tufă de urzici. Apoi focul se potoli și ea ținea din nou o mână în mâna ei. Dar în mod sigur nu era a lui Peruggio: nu rece, nu transpirată, ci caldă și atât de catifelată cum nu credea vreodată că poate fi pielea unui om. Știa, fără să fie nevoită să se întoarcă. Intuiția îi spunea că nu se înșeală. Se răsuci încet în spate și

înlemni. Frumosul necunoscut era la un pas de ea, ținând-o de mână. Îi zâmbea fermecător. Probabil indivizii care trăgeau ca disperații nu făceau parte din realitatea lui, pentru că era calm și ușor amuzat. Ceva păru totuși să-i atragă atenția. Oare auzea și el zgomotul împușcăturilor?

Vorbi cu o voce melodioasă, subțire dar nu stridentă, fără accesele isterice din vocea lui Peruggio.

-Și câte tone zici că are jucăria asta?

-O mie o sută șaizeci și șase. Serafina își simțea gâtul uscat.

-Să zicem o mie două sute. Nu-mi plac calculele cu zecimale. Și aplicăm o accelerație inversă celei gravitaționale, de 9,81, înmulțită cu 1200 de tone. Fără doar și poate c-o să meargă. Uite ce facem: piatra asta ascunde o scară sub ea. E destul de lată și de sigură ca să poți să cobori. La un moment dat, sub piatră și sub pământ, scara se continuă și face la stânga, îndreptându-se spre labirintul de încăperi secrete de sub temple, cu care comunică. Coboară până la capăt. Voi veni și eu, simt că e ceva interesant ce trebuie să văd în ultima încăpere. Să nu-ți fie teamă, n-are de ce să-ți fie. Bine?

Dădu numai din cap. Sigur că era bine!

-Și încă ceva. Glasul melodios și dulce reluă explicația cu calm. Nu pot veni chiar acum, pentru că trebuie să le șterg memoria fraierilor ălora. N-am de gând să-i las să povestească ce vor vedea în dreapta și-n stânga. Ar trebui să le pot șterge memoria de la distanță, dar sunt un începător de toată jena - nu pot face asta decât dacă mi se uită în ochi. Se scuză cu un zâmbet minunat.

-Acum nu mă mai ține de mână. Nu știu ce consecințe poate avea asupra ta un asemenea flux de energie. N-aș vrea să te arzi.

Serafina îi dădu drumul, cu o imensă părere de rău. Din mâna întinsă a tânărului țâșni o rază de lumină îndreptată spre piatră și uriașul megalit pluti la un metru deasupra pământului.

-Banal, comentă el. Du-te acum și ai grijă de tine!

Megalitul era gros de peste patru metri. Sub el se zărea o platformă de piatră și, cam pe mijlocul platformei, se vedea o intrare. Serafina alergă într-acolo și găsi într-adevăr scara. Era săpată în piatră, extrem de veche și de cenușie, dar surprinzător de

atent prelucrată. Coborî cu viteză, lumina soarelui care bătea pieziș pe trepte ajutând-o. Apoi, deodată, fără zgomot, se făcu întuneric. Serafina pricepu că imensul bloc suspendat se afla din nou la locul lui. Înainte să apuce să-și caute lanterna în rucsac, observă lumina aurie ce se prelingea pe scară. Cel după care tânjea inima ei cobora în viteză, câte două-trei trepte deodată, râzând. Lumina părea să-și aibă izvorul de-a dreptul în ființa lui.

-Vai, să le fi văzut mutrele! N-o să uit asta cât trăiesc!

Râdea încă. Brusc, lumina dispăru și râsetului cristalin îi luă locul o tăcere de cavou. Serafina știu că frumosul tânăr dispăruse din nou și că acum chiar era nevoie să-și caute lanterna. De undeva de pe scară se auzi un geamăt slab. Îndreptă lumina lanternei spre sursa de zgomot. Chircit, înfrigurat și galben la față, Peruggio privea dezorientat in jur.

-Unde suntem? Și cum am ajuns aici?

Serafina se simți brusc vinovată. Uitase de el, lumina strălucitoare a iubitului (în sinea ei îl numea așa) lăsase în umbră pe prietenul care suferea. Se duse la el și-l luă în brațe. Îi era și milă, și rușine. Peruggio n-o respinse, ședea numai pe piatra rece și tremura, cu o sudoare de gheață prelingându-i-se pe față și pe corp.

-Ți-e frig?

Regretă întrebarea, dar trebuia să spună ceva. Evident îi era frig, tremura de parc-ar fi fost cuprins de convulsii. Mâinile îi erau atât de reci ca și cum viața îl părăsise. Totul era rece la el, cu excepția frunții care ardea. Serafina căută în rucsacul lui după un pulover și i-l trase cu de-a sila peste cap, după care își folosi propriul pulover pe post de perină. Îi dădu un pic de apă, deși nu aveau cine știe ce rezerve. Înfofolit bine, Peruggio dădu semne că-și revine.

-Ce-a fost asta? Ce-i cu tine?

-Nu știu, m-am simțit dintr-o dată extrem de obosit - atât de obosit că nici nu mai voiam să trăiesc.

-Poate ar trebui să dormi un pic. Acum nu mai aleargă nimeni după noi!

-Nu vreau să dorm până nu pricep niște lucruri. Unde suntem?

-Pe scara ascunsă sub megalitul cel mare de la Baalbek.

-Și cum de am ajuns aici? Întrebarea era îngrozitor de dificilă. Se pare că Peruggio pricepu, fiindcă își răspunse singur: a fost aici

prietenul tău cel minunat și a făcut asta. Preferam să n-o facă!

-De unde știi c-a fost?

-Dinspre tine radiază un val fenomenal de sentimente confuze. O singură persoană putea să-ți facă așa ceva. Mă întreb numai eu de ce nu l-am văzut? I-a fost frică să nu-mi spun părerea despre el?

-Ce părere?

-Aia cu care tu, în admirația ta fără limite, sigur nu vei fi de acord.

-Peruggio, ne-a salvat viața!

-Zău? Cât crezi că vei supraviețui în cripta asta, fără apă, aer sau mâncare? Ți-a promis cumva că se va materializa din senin ca să te scoată din rahatul în care te-a băgat?

Serafina îl urî în clipa aceea. Să-ți urăști așa cel mai bun prieten era o monstruozitate. Dar simțea că Peruggio pusese întrebările corecte și pentru asta îl urî, adânc, din toată ființa ei.

-Peruggio, afară am fi fost deja morți!

-Ai perfectă dreptate, numai că eu prefer să mor la lumina soarelui decât în hruba asta nenorocită, chiar dacă un pic mai repede. Oricum, se pare că nu sunt întrebat, așa că probabil părerea mea nu contează.

-Uite ce-i, atât timp cât suntem în viață putem gândi. Cine gândește, găsește. Trebuie să existe o soluție! Vom ieși cumva de aici!

-Cine gândește, găsește, o îngână Peruggio. Minunat! Păcat că va găsi altceva decât a căutat și de regulă un lucru care nu-i e de nici un folos. În cazul nostru concret, ne vom găsi moartea. Dacă frumusețea aia voia să te elimine, recunosc că s-a descurcat de minune. Dar nu pricep de ce a trebuit să mă băgați și pe mine în micul vostru joc.

Serafina ardea de nerăbdare să coboare scara. În minte îi răsuna o promisiune - urma să-l întâlnească în ultima încăpere, ceea ce o umplea de speranță. Și în loc de asta pierdea vremea certându-se cu Peruggio, care era mai arțăgos decât de obicei. Ea punea starea asta pe seama spaimei prin care tocmai trecuseră și a faptului că șocul îl făcuse să se simtă rău. Ar fi vrut să fugă de acolo ca să nu-i mai audă reproșurile (justificate) dar i se părea inacceptabil să-l abandoneze așa în întuneric. Își reproșa destul că în entuziasmul

întâlnirii cu frumosul necunoscut uitase cu desăvârșire de prietenul care avea nevoie de ajutor.

-Peruggio, știi ce? Discuția asta nu are nici un sens. Să luăm faptele la rece: suntem pe o scară care duce undeva, nu știm unde. Vrem să ieșim de aici, n-avem habar cum. Hai să urmăm scara și măcar vom vedea unde duce, după care ne vom gândi în continuare.

Peruggio avea un mare dar: o minte analitică și extrem de riguroasă. Atât timp cât mintea aceea era ocupată cu ceva, era un tip de nădejde și o companie agreabilă. Trebuia așadar să-l facă să gândească, în loc să-și plângă de milă, și cine știe - poate
din gândirea aceea chiar va ieși ceva bun.

Reuși într-un târziu, cu chiu, cu vai, să-l urnească din loc. Se mai încălzise cumva, nu mai tremura, părea să revină cumva la viață. Atât că amnezia îi rămase - nu știa și pace el ce făcuse atât timp cât Serafina discutase cu frumosul necunoscut, de prezența căruia nu-și amintea de fel. Iar levitația megalitului, pe care Serafina trebuise să i-o povestească de trei ori, îl umplea de oroare. Calculase bineînțeles la zecimală de ce forță era nevoie pentru așa ceva și era convins că Serafina ori era nebună de legat, ori îndrăgostită fără leac - ceea ce în viziunea lui era cam unul și același lucru.

Scara făcea într-adevăr un cot la stânga, coborând mult și din ce în ce mai abrupt. Erau de-acum sub templu, sub nivelul tuturor construcțiilor în straturi suprapuse, din câte își puteau da seama. La capătul scării se găsea o lungă serie de săli care dădeau una în cealaltă, toate goale, unele având pereții acoperiți cu inscripții.

Într-un târziu ajunseră în sala din care nu se mai desprindea nici o altă încăpere. În aceasta se găsea un bloc mare de piatră, închipuind un soi de altar sau piatră de mormânt. Serafina ar fi preferat templele egiptene, măcar desenele de pe pereți ar fi fost mult mai intuitive decât seria nesfârșită de semne de origine necunoscută, care păreau mai apropiate de scrierea cuneiformă decât de orice altceva. Sala aceasta avea o curiozitate care sărea în ochi instantaneu, de cum o zăriră: pe "altar" se găsea un buchet de flori proaspete, delicate, cu codițele scufundate într-un vas de piatră plin cu un lichid argintiu. Inutil de spus că frumosul necunoscut nu era acolo, în afara altarului paralelipipedic sala fiind goală. Și totuși,

lichidul din vas îi amintea Serafinei de strălucirea argintie a irișilor lui. Din vas se răspândea o lumină ireală, destul de puternică să nu mai fie nevoie de lanterne. La lumina aceea se apucară să verifice pereții. Erau netezi, fără nici un fel de inscripție, spre deosebire de încăperile precedente. Din multele lucruri stranii din acest loc, cel mai uimitor erau florile. Vasul nu părea să fi fost atins de mii de ani. Pe el se depuseseră straturi succesive de praf fin, extrem de vechi. Și totuși conținutul său își păstrase starea lichidă, ca și volumul inițial, fiind aproape de buza vasului. Iar florile păreau atât de proaspete, de parcă abia ar fi fost culese. Serafina se aplecă să le simtă mireasma și încremeni: ceea ce inspira era parfumul suav al frumosului necunoscut, un amestec delicat de miros de cetină, lăcrimioare, peste care se suprapunea mirosul ploii de vară, al fânului recent cosit și o aromă amăruie, bizară - îi amintea cumva de cafeaua proaspăt măcinată.

Privită de aproape, piatra nu era netedă. Aproape de vasul cu flori, un chenar dreptunghiular delimita o zonă cu semne grafice. Serafina bănui o scriere, numai că nu semăna nici cu cea cuneiformă, nici cu hieroglifele, nici cu orice altceva văzuse până atunci și, mulțumită pasiunii lui Peruggio pentru muzee, sigur văzuse multe.

-Ai la tine aparatul de fotografiat? Peruggio întrebase cam degeaba, răspunsul era „da" ori de câte ori plecau mai departe de colțul casei.

Serafina fotografie conștiincioasă placa fin gravată cu semne, în timp ce Peruggio scoase o agendă și un pix și-și notă semnele cu îndemânarea celui care toată viața folosise acel alfabet straniu.

-Ai mai văzut așa scriere?

-Nu, răspunse el foarte serios, niciodată. Nu seamănă cu nimic din ce există pe fața pământului.

Apoi, contrar felului său de a fi, riguros și prevăzător, atinse cu un deget suprafața lichidului. Serafina îl privi dezaprobatoare: nici un chimist cu scaun la cap n-ar intra direct în contact cu o substanță necunoscută. Putea să-i ardă pielea sau, mai rău, să fie extrem de toxică. Îi spuse asta supărată, dar el nu o ascultă. Părea în transă. Vorbi într-un târziu și vocea nu-i era decât o șoaptă. Abandonase obișnuitul ton pițigăiat și avea o voce extrem de catifelată.

-Cel care și-a pus sângele în vas putea transmite gânduri și mesaje prin intermediul lui.

-E sânge? întrebă Serafina oripilată.

-Fără nici un dubiu! Și are puterea să deschidă ușa temniței noastre! Piatra trebuie numai atinsă cu mâna înmuiată în lichidul din vas, ca să se ridice. Iar scrierea e de o importanță vitală, trebuie să o descifrăm!

-Da, dar tu ai spus că nu seamănă cu nimic din ceea ce cunoaștem.

-Am spus că trebuie s-o descifrăm, nu că va fi ușor.

Extrase dintr-un pachet o batistă de hârtie nou-nouță, o înmuie în lichid și o puse într-o pungă curată de plastic.

-Pentru analize, explică el. Oricum știu ce este. Apoi privi grav la Serafina.

-Frumosului tău prieten îi datorez scuze.

-Pentru că ne-a salvat adăpostindu-ne aici?

-Nu, deși nici asta nu e de neglijat. Pentru că e singura legătură între noi și lumea aceea. Ochii lui - ochii aceia argintii - nu sunt din lumea noastră. Dar el se pare că are cumva capacitatea de a trece dintr-o lume în alta, de asta apare și dispare așa pe neașteptate.

-Ce e lumea aceea? Cine trăiește în lumea aia?

Peruggio oftă.

-Prea multe întrebări deodată pentru o minte rudimentară și mediocră ca a mea.

Serafina era șocată. Peruggio avea o părere mult mai bună - pe deplin justificată, de altfel - despre propria lui minte. Știa că e rea acum, dar nu se putu abține să nu comenteze:

-Îmi spui că am halucinații fiindcă îmi place un tip, dar tu faci minunate construcții logice perfect ireale și incoerente, despre o lume pe care sper că n-ai inventat-o pe moment. Păi unde e dreptatea, în cazul ăsta?

Peruggio zâmbi trist.

-Logica noastră mă tem că este depășită.

Serafina se simțea însă bine. Peruggio avea cu ce să-și bată capul, găsiseră o ieșire din hruba aceea subpământeană iar ea nu era nebună pentru că îl plăcea pe străinul cel misterios. Urma numai

ca bandele de asasini să se lichideze reciproc, ca ei să poată ieși la lumină din locul acela îngrozitor.

Peruggio privea în gol și murmura încet:

-Nu e lumea noastră aici, e o altă lume. Ne cheamă și nu știu dacă voi avea curajul să urmez drumul acesta. Dar se pare că nu am de ales. E soarta!

Dacă lichidul acela argintiu te făcea să ai revelații, ei bine, era cazul să încerce și ea. Se pregătea să-i atingă suprafața, când simți că Peruggio o împinge deoparte cu o forță de care nu-l credea în stare. Îl privi contrariată.

-Tu n-ai să faci asta! Deja imaginea lui te torturează, iar dacă-ți bagi și mâna în zeama asta blestemată, îl vei dori până-ți vei pierde mințile de tot.

De unde naiba luase Peruggio gândul ăsta? Dar simțea că el are dreptate, așa că nu mai insistă.

Cap. 10 Nici o explicație

Dumitrescu fusese firește pus la curent, știa că descoperiseră o inscripție misterioasă pe o piatră. Restul aventurii era trecut sub tăcere, dar descoperirea inscripției justifica orele în plus petrecute de Peruggio în biblioteci și muzee. Se apropia vacanța de Crăciun, iar semnele rămăseseră tot ermetice, deși Dumitrescu ar fi putut să jure că Peruggio devenise între timp expert în alfabetul chirilic și în scrierea japoneză.

Serafina avea de astă dată preocupări de altă natură, cu care nu binevoise însă să-și țină părintele la curent. Își examina adesea amintirile referitoare la frumosul tânăr și evident între ea și Peruggio părerile erau divergente. În plus, Serafina nu credea că rezolvarea enigmei semnelor de pe piatră ar putea veni pe cale rațională.

-Ceea ce s-a întâmplat atunci a fost magie curată! Deci trebuie cumva să intrăm din nou într-o lume magică și vom primi răspunsul. Ne pierdem vremea cu căutări fără rost!

Peruggio devenea de fiecare dată furios la această abordare.

-Suntem oameni de știință sau ce? Avem laboratoare la dispoziție sau citim în stele? Magie...așa ți s-o fi părut, că l-ai văzut iarăși pe individul ăla. Probabil frica ți-a provocat o nouă serie de halucinații.

Nu reușea decât s-o enerveze. Dacă ei îi fusese frică, el poate s-a comportat ca un erou atunci când plânsese îngrozit? Analiza lichidului argintiu se dovedi și ea complicată. În final, Peruggio umpluse un caiet cu formule kilometrice. Într-o seară îi spuse fetei:

-Structura moleculară e asemănătoare cu cea a sângelui uman. Evident compoziția colorantului argintiu îmi scapă, deși am detectat ceva foarte apropiat de hemoglobină. ADN-ul este și el mai apropiat de cel uman decât al oricărei specii care trăiește pe Pământ.

-Apropiat, dar nu identic, remarcă Serafina.

-Nu, nu e identic.

-Și de ce nu s-a coagulat?

-Nici asta nu pot să explic, și nici stabilitatea în timp a compusului. Mă simt execrabil - ca un școlar de clasa a doua prins cu tema nefăcută.

-Măcar suntem pe aceeași lungime de undă, comentă Serafina. Dar evitase să-l enerveze știind că era extrem de iritabil atunci când avea impresia că mintea lui strălucită dă rateuri. Orice referire la frumosul necunoscut era un alt motiv de enervare pentru Peruggio, deși Serafina nu înțelegea rostul unui asemenea comportament, ilogic după părerea ei.

Văzându-i așa încordați, Dumitrescu venise cu o propunere salvatoare:

-Se apropie Crăciunul, Serafina ce-ar fi să pleci la bunica? Iar tu, Peruggio, ai văzut vreodată zăpadă adevarată?

-Da, acum două ierni au fost câțiva fulgi la Napoli.

-Zăpada adevărată, lămuri Dumitrescu, e cea de la o jumătate de metru în sus.

-Uau, așa ceva există?

-Mama mea, continuă Dumitrescu, are o casă extrem de izolată în munți. Uneori găzduiește turiști rătăciți, așa că nimeni n-o să se mire de prezența ta, dacă cineva te vede prin zonă. Camere sunt

destule, iarna cel mai adesea goale. Cred că i-ar plăcea și ei să mai treacă cineva pe la ea. Poate o mai ajutați și la tăiatul lemnelor!

Invitația era tentantă. N-o refuzară.

Autobuzul, prevăzut cu lanțuri solide la roți, se pierdu din vedere după un cot al drumului. Își luară rucsacii în spate, își îndesară bine căciulile și mănușile și porniră în pas vioi prin ninsoarea deasă.

-Nu sunt decât doisprezece kilometri, făcu râzând Serafina. Un fleac pentru un tip curajos ca tine. Evitase să-i dezvăluie că mai mult de jumătate din drum era pe o pantă abruptă, care-ți oprea răsuflarea până și vara. Las' c-o să vadă el și singur! Ar fi bine să ajungem pe lumină, sunt lupi în zonă, adăugă fata.

-Mai ai?

-Ce?

-Vești bune!

Serafina chicoti.

-Dacă bunica poate să facă drumul ăsta la anii ei, cred că nu vei muri nici tu din atâta lucru!

Ajunseră într-adevăr pe lumină, nu fără emoții. Casa de pe deal era vizibilă de departe și un fuior alb de fum se ridica din horn. După drumul greu și viscolul tăios, părea cel mai idilic loc de pe fața pământului. Serafina alergă încântată spre casă, Peruggio rămase mai în urmă. Se simțea stingherit să pătrundă în lumea aceea străină, chiar dacă fusese invitat cu căldură. Pe de altă parte, curiozitatea îi fusese deja stârnită, de poveștile Serafinei și de aspectul casei. Nu și-o imaginase atât de mare. Căsuța de turtă dulce din poveste avea un etaj înconjurat de un balcon cu coloane frumos cioplite în lemn, printre acareturi se vedea o cisternă imensă de gaz lichefiat și de pe acoperișul în pante abrupte se înălța un sistem sofisticat de antene. Acum înțelese de ce Serafina insistase să-și ia laptopul, deși nimeni, nici ea, nici Dumitrescu, nu menționaseră o vorbă despre accesul la Internet.

Bunica Serafinei îi aștepta într-o cameră de zi spațioasă. Peruggio îi sărută mâna, ceea ce produse asupra bătrânei o impresie foarte bună. Era o persoană directă și extrem de agreabilă, care te făcea de îndată să te simți bine. Părul alb ca neaua îi era strâns în coc. Peruggio remarcă de îndată ochii scrutători, de culoarea turcoazelor, care lui îi erau deja atât de familiari.

Serafina sări la gâtul bătrânei și o îmbrățișă cu căldură. Pe el îl prezentase ca pe „șeful meu de la serviciu", ceea ce, gândi Peruggio, era pe undeva adevărat. Bătrâna îi conduse pe o scară de lemn la camerele lor de la etaj. Ea însăși locuia la parter și Peruggio își spuse că urcatul și coborâtul acelei scări probabil nu-i făcea nici o plăcere.

-Vă las o oră să vă despachetați și să vă instalați, apoi ne vedem jos, zise bunica și dispăru pe scară.

Despachetatul nu era mare lucru. Își puseseră în rucsaci un rând de haine groase de iarnă, strictul necesar. Peruggio constată uimit că avea la dispoziție o baie mare, perfect utilată, cu apă caldă curgând la discreție. După drumul prin viscolul care se întețea, un duș fierbinte i se părea cea mai bună idee. Serafina îi bătu la ușă când tocmai terminase să-și aranjeze lucrurile.

-Ce zici de casa bunicii?

-E grozavă. Nu mi-aș fi imaginat atâta confort într-un loc izolat ca ăsta!

-A, da. Am muncit o grămadă ca să transformăm vechea casă bătrânească în ceva așa de modern, fără să-i alterăm farmecul rustic. Dar eu zic că a meritat efortul.

Camera de zi de la parter era o altă surpriză. Un televizor imens, cu plasmă, trona pe un perete placat cu bârne ornamentale, iar în șemineu ardea un foc plăcut.

-Șemineul e pentru atmosferă, sper că ți-ai dat seama. De fapt casa e încălzită de o centrală termică pe gaz metan. Așa că n-o să trebuiască să spargem o căruță de lemne. De altfel nici n-am avea când, pentru că mâine mă vei ajuta să împodobim bradul.

Ăsta era un lucru nou pentru Peruggio. La Napoli, brazi de Crăciun se găseau prin centrele comerciale, oamenii prin case realizând mai degrabă mici iesle cu scena Nașterii. Acestea se transmiteau din generație în generație, fiecare adăugând câte un

personaj sau două, astfel că în unele case era reprezentată jumătate din populația Iudeei vechi.

Își petrecură seara discutând în camera de zi, împărțită între o bibliotecă bogată (bunica Serafinei fusese învățătoare) și o masă de douăsprezece persoane, care slujea de sufragerie, în colțul apropiat bucătăriei. Peruggio se simțea extrem de bine și stingherеala dintre el și gazdă dispăru cu totul. Bătrâna nu era de fel tipul de femeie curioasă și bârfitoare, așa că se mulțumi cu faptul că el îi fusese prezentat ca șeful nepoatei de la institut și nu puse alte întrebări. Acceptă discretă relația de prietenie dintre el și Serafina, fără să-l descoase. Peruggio îi era recunoscător pentru asta. În fine, cineva care se abținea să-i combine sau să sugereze că între ei ar fi ceva!

Seara se termină repede. Somnolența puse stăpânire pe tineri după cină. Afară continua să viscolească cu furie, înăuntru aerul cald moleșea și invita la somn.

Peruggio se trezi când încă stelele erau pe cer. Era genul de om care lucra târziu seara, așa că acum faptul că adormise atât de repede în ajun îl alungă înainte de ora șapte din așternutul cald. Își aminti vag că auzise, înainte să adoarmă, urlet de lupi, dar nu putea fi sigur dacă nu cumva i se năzărise. Alungă acest gând neplăcut și ascultă liniștea din jur. Evident, era singurul treaz la ora aceea matinală. Se îmbrăcă fără zgomot și se strecură pe scară în jos, cu teamă să nu scârțâie treptele de lemn. Până ceilalți dormeau, avea de gând să exploreze un pic împrejurimile casei.

La parter o rază de lumină se strecura pe sub ușa bucătăriei. Bătu la ușă și intră după ce auzi glasul bătrânei.

-Săru' mâna și bună dimineața!

-Bună dimineața. Credeam că numai bătrânii au somnul scurt.

-Înseamnă că și eu sunt bătrân.

Bunica zâmbi, o mulțime de riduri fine în jurul ochilor dându-i un aer poznaș. Când zâmbea, asemănarea cu Iustin, fiul ei, era izbitoare.

-N-aș spune că ești bătrân, dar poate ai mintea înțeleaptă a unui om matur. Poate că ție grijile îți scurtează somnul.

-Griji e mult spus, lămuri Peruggio. Am viața pe care mi-o doresc, munca pe care îmi place s-o fac cel mai mult, așa că n-am motive să fiu îngrijorat. Preocupat, poate, dar asta e altă socoteală.

-Și ce te preocupă acum?

-Păi...anul ăsta de pildă, în cursul unei excursii în Liban, am dat printre ruinele unui templu de niște inscripții pe care nu le-am putut descifra. Asta ar putea fi o preocupare, pentru că mă interesează foarte mult ce ar putea să conțină textele acelea.

Bătrâna surâse.

-Acum înțeleg cum te poți împăca așa bine cu nepoata mea. De când era mică îmi tot spunea că lumea e un loc mult mai interesant decât par să sesizeze majoritatea oamenilor. Mereu a căutat lucruri enigmatice. N-avea decât câțiva anișori când mi-a săpat toată grădina, după ce în Oravița, aproape de noi, s-au descoperit câteva monede romane de bronz.

Fu rândul lui Peruggio să zâmbească.

-Da, așa e ea. Dar nu știu dacă ne împăcăm. Aș spune că mai degrabă avem certuri constructive, pentru că fiecare ține cu încăpățânare la propriile păreri și de cele mai multe ori părerile noastre sunt divergente.

-Păi, și asta e tot un fel de împăcare, lămuri bătrâna. Știi, mi-ar plăcea s-o văd într-o zi fericită, la casa ei, dar nu cred că acest lucru va fi vreodată posibil. Fericirea și o viață liniștită cred că pentru ea sunt pur și simplu lucruri incompatibile. Mereu a alergat după propriile vise. De câte ori găsea ce căuta, a doua zi avea deja un alt țel, o altă himeră.

-Asta o face atât de valoroasă pentru institut, remarcă Peruggio. E cea mai bună dintre toți prietenii cu care lucrez acolo. Și nu cred că n-ar putea fi fericită, dacă își va da seama că fericirea nu înseamnă să găsești ceea ce cauți, ci că e căutarea însăși.

-Ești înțelept, făcu bătrâna. Mă uit la tine - ai obrazul neted și ochii senini ai unui copil. Dar simt că ai înțelepciunea unuia care a trăit multe și a văzut multe pe fața Pământului. Parcă ai veni dintr-un timp foarte îndepărtat!

-Nu știu, recunoscu Peruggio. Uneori așa mă simt și eu. Poate că asta e căutarea mea - să găsesc cine sunt cu adevărat?

-Și dacă ai afla, ai fi gata să accepți?

Peruggio privi în ochii aceia mari și albaștri, care îi zâmbeau.

-Nu știu. E o întrebare atât de grea că n-am curajul să mi-o pun.

-Uneori trebuie, făcu bătrâna. Putem fugi de orice și de oricine, dar nu și de noi înșine. Așa că trebuie să ne acceptăm. Dar tu ești un tip curajos și știu că n-o să încerci să fugi de tine însuți, orice ai afla.

-Curajos...de unde credeți asta?

-Păi n-ai venit aseară cu nepoata mea cea pusă pe farse pe drumul ăla lung și greu până aici? Și n-a încercat să-ți facă părul măciucă cu povești despre lupi și alte aberații?

-A, sunt numai povești?

Bătrâna râse.

-Dar tu ce credeai? Trebuie să provocăm un mic fior de groază turiștilor, dacă asta își doresc, nu? Bine ai venit în Transilvania!

Peruggio înclină din cap, politicos. El, unul, o credea mai degrabă pe Serafina.

-Vrei să mănânci, sau să-ți fac o cafea? întrebă bătrâna.

-Nu, mulțumesc, cred că aștept să se trezească Serafina. Acum aș ieși puțin prin curte.

-E alegerea ta, dar vezi că noaptea a fost senină și soarele stă să răsară.

Peruggio nu înțelese această informație decât atunci când închise ușa casei în urma lui. Zăpada sclipea în mii de cristale albastre-violet și gerul era atât de cumplit că aerul ardea plămânii la fiecare respirație. „Bine", își zise, „e într-adevăr idilic". Cercetă curtea cu diversele acareturi, găsi o lopată și făcu pârtie în zăpada căzută în ajun și în cele din urmă reuși să se încălzească. În final descoperi cămara de lemne și se gândi la focul din șemineu. Un topor cât toate zilele era sprijinit de perete. Îl luă și se apucă să taie un buștean solid, dar simți că-și pierde suflul. Toporul era atât de greu că îi tremurau mâinile de efort. „Mă dau în spectacol" gândi Peruggio. „Cine m-o fi pus să fac ceva la care nu mă pricep? Probabil că bătrâna s-ar descurca mult mai bine decât mine la faza asta". Îl cuprinse un sentiment de umilință. De ce trebuia să fie mereu atât de stângaci și de neajutorat? Auzi pași și se întoarse spre ușă. Bunica se ivi în prag zâmbitoare.

-Îți mulțumesc că m-ai ajutat cu nămeții din drum. Nici nu știi ce mult contează pentru mine!

Dintr-o dată se simți mai bine. Un val de roșeață îi inundă obrajii. Oamenii de regulă nu aveau nevoie de ajutorul lui și nu

aveau nici un motiv să-i mulțumească pentru ceva.

Apoi bătrâna îl văzu cu toporul în mână și dădu din cap dezaprobatoare.

-Eu în locul tău nu m-aș chinui cu ceva atât de greu! Se duse într-un cotlon întunecat și apăru de acolo cu o toporișcă mică și ușoară, a cărei lamă scânteia la lumina becului chior din cămară.

-Poftim, încearcă asta!

Era altă viață!

Bătrâna ieși în aerul înghețat. Soarele se săltase peste linia orizontului și primele raze luminau vârful bradului uriaș care trona în mijlocul curții, dar în cămară era încă întuneric. Peruggio nu era încântat de becul chior, așa că preferă să care în curte butucul solid pe care se tăiau lemnele și câțiva bușteni și se apucă acolo de lucru. Serafina ieși în curte și-l găsi într-o cămașă subțire, cu fața strălucind în soare și părul răvășit de vânt. În jur erau surcele peste tot.

-Hm, dar știu că nu te-ai plictisit de dimineață. Bunica a zis să-ți spun că masa e pusă și cafeaua aburește în cești.

-Bine, numai să pun astea la loc - arătă spre stivele de surcele.

Serafina chicoti și apăru de undeva cu o roabă în care încărcară toate lemnele tăiate.

-Nu ești obosit?

-Deloc. Știi, a fost soare în curte și parcă la soare am mai multă energie. Poate că trăiesc ca plantele, prin fotosinteză?

-Ai fi verde la față în cazul ăsta! Ar fi bine să nu-ți dai duhul pe aici, cel puțin nu până terminăm de împodobit bradul. Va fi o grămadă de treabă, îl asigură ea.

Intrară în sufragerie. Într-un colț al încăperii, pe covor, trona un bol mare de sticlă, plin cu apă, în care se găsea un aranjament din crengi de brad argintiu. Alături, o cutie cu globuri, aurii și roșii. Peruggio zâmbi. Nu părea cine știe ce muncă! Până când bătrâna aduse din bucătărie cești le cu cafea, el terminase deja de agățat globurile pe crengi. Se îndepărtă cu câțiva pași, contemplându-și opera. Arăta bine!

Mâncară în tăcere. Serafina se grăbea, din motive necunoscute, deși era încă dimineață. După ce se ridicară de la masă, îi spuse scurt:

-Ia ceva călduros pe tine, ieșim în curte!

Înainte să apuce să se ferească, peste capul lui zbură pe ușa deschisă un colac mare de sârmă, care se înfipse în zăpadă.

-Aia e treaba ta, descâlcește sârmele și găsește capetele!

Peruggio își miji ochii nedumerit în soarele puternic. La o privire atentă, colacul era format dintr-un tub extrem de lung de beculețe multicolore în izolație transparentă de plastic. Peruggio trase de una din bucle și estimă lungimea colacului. Oare oamenii pe aici aveau obiceiul să lumineze de Crăciun cei 12 kilometri de drum între casă și sat? Ridică din umeri și se apucă de treabă conștiincios.

-Până îi dai de capăt, mă echipez și eu, anunță Serafina.

Și se echipă!

Peruggio se uită perplex la ea de cum ieși pe ușă: picioarele îi erau trecute prin două bucle din chingi puternice, cusute pe o centură care-i înconjura șoldurile. O altă centură o strângea peste piept. De cele două centuri erau prinse capetele torsadate ale unor corzi groase, multicolore, cu miez metalic din câte își dădea el seama. Fata își schimbase căciulița pufoasă cu o cască.

-Gata, m-am echipat. Bradul e ăla!

Peruggio urmări direcția mâinii întinse și încremeni. Serafina numea pom de Crăciun imensul brad argintiu din mijlocul curții, atât de înalt că pentru a-i vedea vârful trebuia să ieși din bătătura casei și să faci câțiva zeci de pași în spate. Fata izbucni în râs. "Probabil am o mutră de prostănac fără pereche" gândi Peruggio.

-Hei, cât e de înalt monstrul ăla?

-Să tot aibă 35-40 de metri, dar unul în plus sau în minus ce mai contează? Oricum mai crește un pic în fiecare an! Și nu uita, pentru binele tău închide gura și încearcă să respiri, îl tachină Serafina. Apoi îl lămuri: N-ar fi nevoie de tot arsenalul de alpinism, că oricum crengile ar amortiza o cădere. Dar nu vreau la masa de seară să fiu plină de zgârieturi și în plus voi avea mâinile ocupate cu globurile, așa că un punct de susținere s-a dus. Pe stâncă e mai simplu, bați pitoane în care te asiguri. Dar pomul e viu și l-ar durea, așa că mă voi baza numai pe trunchi și pe ramurile groase, de care voi lega cordeline de asigurare.

Peruggio învârti în gând afirmația ei „pomul e viu". Simțea nespusă bunătate și grijă în vorbele acelea și mulțumirea îi umplu

sufletul.

Serafina se deplasa pe trunchi în sus asemenea unei veverițe. Căra după ea un capăt al colacului de becuri și o sfoară lungă de care era legat un coș de nuiele. Din mulțimea de cutii cu globuri,unele de mărimea unor mingi, Peruggio încărca în coș diverse ornamente, pe care ea le trăgea în sus, manevrând cu îndemânare sfoara prin tot hățișul de crengi al coroanei bradului. Bătrâna veni de câteva ori să se uite și clătină din cap mulțumită.

Așa trecu toată dimineața.

Ziua de iarnă era scurtă. Soarele se ascunsese după vârful unui deal când abia începeau să simtă aroma supei de prânz pe geamul deschis al bucătăriei. Bradul imens era deja în umbră.

-Hai la masă, făcu Serafina. De repetiția generală pentru diseară vom avea timp după aceea.

-Adică?

-Păi, aprindem luminile și vedem dacă ne place. Dacă nu, dăm totul jos din pom și aranjăm altfel, nu?

Peruggio se înfioră. Era ultimul lucru pe care și-l dorea. Din fericire, bradul luminat arăta superb. Nu mai era nimic de făcut în jurul lui. Serafina își dădu jos cu satisfacție hamurile și casca.

-Dacă vrei, mâine te învăț să te cațeri. Eventual, pe o cascadă de gheață, sunt o grămadă prin zonă și nu exagerat de înalte.

Peruggio încuviință. Până la urmă, nu greșea prea mult față de propriile principii făcând așa ceva. Putea fi o activitate utilă și n-avea sentimentul neplăcut că participa la o competiție cu altcineva.

-Doar eu contra muntelui, de ce nu?

-Să nu crezi asta, răspunse fata. Muntele nu e niciodată adversarul tău în alpinism, ci aliatul tău.

-Și atunci cine e adversarul? Ce sport e ăsta, fără competiție și competitori?

-Adversarul ești tu! Temerile tale, îndoielile că nu vei reuși, viziunea de coșmar că te prăbușești în gol, nesiguranța, teama. Muntele e acolo să te ajute! Urci pe munte asemenea copilului mic care urcă în poala mamei. Asta e ideea!

Hotărât, ideea îi plăcea. Avea să încerce a doua zi.

Întunericul se lăsă brusc. În casă mirosea a cozonac și se auzea zvon de colinde. Serafina dispăru prima în camera ei și auziră

cheia răsucindu-se în broască. Ea nu încuia de obicei, așa că Peruggio și bunica se priviră amuzați. La pregătitul darurilor, orice privire indiscretă era de prisos! Reapăru zâmbind enigmatic, cu o căciuliță roșie cu blăniță albă trântită șmecherește în vârful capului. Peruggio se felicită în gând. Avusese inspirația să-și împacheteze cadourile din vreme, așa că acum nu-i rămânea decât eterna îndoială dacă alesese bine. Până la miezul nopții, profită de dotările casei (Internetul chiar funcționa!) și se apucă să trimită mesaje prietenilor. Serafina îl găsi lucrând. Era necăjită.

-Tata și mama voiau să vină și ei. Am găsit un mesaj, vor mai întârzia o zi.

-E ceva de rău?

-Doar vremea proastă, lămuri fata. Au rămas la un hotel undeva între Germania și Austria, se pare că autostrăzile sunt blocate. Viscolește și acolo! Deci va trebui iarăși să-mi pun dorință de Crăciun să-i văd sănătoși acasă.

-N-ar trebui să fii îngrijorată. Știi doar că tatăl tău se descurcă oricum. Dar ce-i cu dorințele astea de Crăciun, că eu nu știam nimic de ele?

-Păi, îți pui o dorință la miezul nopții și până la Crăciunul următor sigur se împlinește.

-Atunci n-ar trebui să-ți dorești să vină ai tăi, pentru că asta se va împlini mâine oricum. Caută altceva!

-Bine, nici tu n-ar trebui să-ți dorești al doilea premiu Nobel, din aceleași motive.

-În cazul ăsta...Peruggio ezită.

-Nu-mi spune, pentru că atunci nu se mai împlinește.

Bătrâna urcă scările și-i chemă la cină. Peruggio observă în treacăt că sub crengile de brad din sufragerie erau așezate câteva pachete frumos ambalate. Puse zâmbind alături propriile cadouri, o eșarfă din cașmir brodată cu mătase pentru bătrână și o carte pentru Serafina, apoi se așeză la masă.

Primi la rândul lui o carte, bunica îi dădu o culegere de legende locale frumos ilustrate, iar Serafina alesese o busolă.

Când ceasul bătu miezul nopții, bunica le ceru să păstreze liniștea. Fiecare urma să se gândească la o dorință. Peruggio închise ochii.

Brusc, se simți ciudat. Liniștea deveni mormântală, nu mai auzea nici ticăitul ceasului sau colindele care încă rulau pe calculator. Aerul părea încărcat cu electricitate. Apoi se sperie. Mai avusese și altă dată intuiții, știa oarecum ce gândesc oamenii. Dar niciodată nu mai pățise așa ceva. Se văzu în mintea bătrânei. Privea prin ochii ei, avea mâinile muncite și simți o durere ascuțită în genunchiul drept, cel despre care ea spunea că e plin de reumatism. Privi în jos și văzu o pereche de pantofi de casă, îmblăniți și pufoși și zâmbi. "Bine, asta-și dorește bătrâna", gândi Peruggio. Acum imaginea se schimbă brusc. Se văzu pe sine, privind parcă din exterior. Era într-o încăpere întunecată, pe față i se reflecta lumina albăstruie a unui monitor. Pe ecran, în fața lui, fotografia pietrei din Baalbek ocupa o jumătate a imaginii, iar pe cealaltă jumătate se găsea un text scris cu caractere latine, pe care el tocmai îl edita. Simți bucuria inundându-i sufletul. Cunoștea bine bucuria aceea, a minții care se deschide brusc în fața necunoscutului, dărâmând orice stavilă, înțelegând. Urma să descifreze textele. Peruggio cugetă o clipă și ajunse la concluzia că era un lucru într-adevăr bun!

Apoi încăperea întunecată dispăru. Se văzu într-o mare de lumină. Recunoscu lumina puternică a soarelui Mediteranei. Era vara și era foarte cald. Serafina stătea în picioare, cu spatele sprijinit de o coloană uriașă, acoperită cu hieroglife. În jur se zăreau ruine, iar după ele nisipul Saharei. Oare fata își dorea o excursie în Egipt? În acel moment o siluetă se apropie de ea, de undeva din neant. Peruggio tresări dureros. Frumosul necunoscut o luă în brațe, ea își încolăci brațele pe după umărul lui, apoi o mână i se pierdu în părul lui negru și inelat. Rămaseră așa câteva clipe, după care Serafina îi atinse ușor gâtul cu buzele. Tânărul o strânse mai puternic la pieptul lui, apoi buzele îi alunecară delicat peste gura ei. Serafina respira repede și superficial, cu gura deschisă și umedă. Peruggio se simțea ciudat. Rușinat, ar fi vrut să-și întoarcă ochii de la scena la care tocmai era martor fără voie, dar îi era imposibil să-și ia ochii de la cele două siluete înlănțuite. Încercă să alunge imaginea din minte, dar constată îngrozit că mintea i se blocase și nu-l mai asculta. Se simțea tot mai aproape de scena pe care o privea, și tot mai implicat. Parcă senzațiile pe care le trăia necunoscutul erau propriile lui senzații, iar acesta era puternic afectat de ceea ce tocmai i se

întâmpla. Peruggio gândi subit că frumosul necunoscut simțea pentru prima oara în viața lui acel vârtej de sentimente confuze, apoi brusc totul se limpezi și nu-i mai rămase decât dorința fierbinte și arzătoare, așa cum nu credea că e posibil să trăiască vreodată. Tânărul se desprinse din îmbrățișare tulburat și ascunzând un tremurat ușor. Imaginea dispăru iar Peruggio se trezi în mijlocul sufrageriei, cu senzația că fusese complet întors pe dos. Fără să spună o vorbă, se precipită pe ușă afară, făcu un bulgăre de zăpadă și-l lipi de fruntea care părea să-i ia foc.

Se întoarse în sufragerie după ce bulgărele se topise de tot, iar pe el îl răzbi frigul. Serafina și bunica ei îl primiră cu un aer speriat.

-Te simți bine? Ai schimbat ceva culori la față în ultimele câteva minute!

-Da, mi-e bine, zise el, dar nu îndrăzni să privească la Serafina. O senzație cumplită de jenă era tot ce simțea acum.

Se retrase repede în camera lui, motivând oboseala de peste zi și încercă să adoarmă. Zadarnic. Somnul se lăsa așteptat, imaginea întrezărită mai înainte revenea obsesiv, iar și iar. Avea să lupte cu o noapte albă, așa că hotărî să-și ocupe mintea cu ceva folositor. Deschise cartea primită cadou și începu să citească.

Deja pe-atunci Peruggio citea cumplit de repede. Cartea groasă îi luă vreo jumătate de oră, destul ca să parcurgă atent, pagină cu pagină, întregul volum de legende. Puse cartea pe noptieră și stinse lumina. Somnul tot nu voia să vină. Începu să se gândească la cele citite. Din tot volumul, mitul zburătorului îl lovise parcă direct în moalele capului. Oare asta văzuseră și el, și Serafina? O făptură diabolică, un duh venit din necunoscut să chinuiască sufletul bietei fete? Descrierea se potrivea ciudat de bine: părul și ochii negri, obrajii palizi, frumusețea ireală... Își spuse că trebuia să discute cu bătrâna de dimineață și s-o descoase asupra poveștii. Din moment ce avea un plan de acțiune, reuși să adoarmă.

Se trezi în zori și, simțind casa încă adormită, coborî tăcut în bucătărie. Bunica manevra deja ibricul de cafea și-l privi cu bunăvoință. Îi plăcea să stea la povești de dimineață și de obicei nu avea cu cine.

-Săru-mâna.

-Ai dormit bine azi-noapte?

-Oh, minunat. Credeam că voi veghea până în zori bradul din curte, atât de frumos arată cu luminițele pe el, dar până la urmă am adormit. Probabil pentru că am citit povești. Mulțumesc pentru legende, sunt foarte frumoase.

-Mulțumește-i lui Moș Crăciun, zâmbi bătrâna. Serafina mi-a spus că-ți place să citești, restul a fost floare la ureche. Sunt atâtea povești frumoase despre locurile astea și mi-am zis că ar fi păcat să nu le cunoști.

-Care e povestea preferată a Serafinei? întrebă Peruggio.

-Cea cu Lacul Dracului, bineînțeles. A crescut cu ea, i-am povestit-o de mii de ori. Ei nu-i trebuiau nici Albă ca Zăpada, nici Cenușăreasa, numai ciobanul care l-a păcălit pe diavol. în fond o definește: un tip atât de isteț că și-a pus mintea cu necuratul și l-a învins e tot ce putea s-o atragă. Vara merge adesea la lacul acela și stă ore întregi pe malul lui.

-Deci chiar există lacul?

-Oh, da, e la vreo trei ore de mers pe jos de aici.

-Cred că ar trebui să-l văd. Poate o conving să mă ia și pe mine până acolo.

Bătrâna se înveseli brusc.

-Da, și poate ai norocul să te trateze ca pe băieții de pe-aici care au pus ochii pe ea. S-a dus cu fiecare la lac și, din câte știu eu, nimeni n-a scăpat până acum fără o baie.

-Dar nu e periculos? Lacul Dracului, numele nu sună prea plăcut.

-Este periculos, făcu bătrâna. Nepoata mea e singura de prin zonă care face baie în lac și iese de acolo fără probleme. De fapt, vezi tu, Lacul Dracului e un lac de peșteră. Tavanul peșterii s-a prăbușit cândva în adânc, așa că apa apare ca un crater negru fără fund între pereți surplombați. De asta e periculos. Dacă ai căzut înăuntru, e puțin probabil să ieși prin forțe proprii.

-O, asta e chiar rău!

-Nu și dacă ai fost prevăzător și ai legat de un copac de pe mal o frânghie de alpinism solidă. Atunci pur și simplu o iei pompierește pe coardă în sus și ieși din lac. Nepoata mea face așa de fiecare dată. Nu știu de ce alții nu gândesc la fel, probabil îi sperie numele

lacului. Dar ea a fost mereu mai isteață decât ceilalți. Și cu asta, poți s-o pui și pe ea pe lista celor care l-au păcălit pe diavol.

Peruggio își luă inima în dinți să întrebe:

-Toate legendele de pe-aici au un sâmbure de adevăr? Adică chiar toate se bazează pe întâmplări reale?

-Desigur! Asta dacă crezi în drac și vrei cu tot dinadinsul ca lacul acela să fie al lui.

-Nu la asta mă referem, ci la povestea cu zburătorul.

Bătrâna surâse.

-Zburătorul? Ăla nu-i decât visul de dragoste al tinerelor fete, nicidecum o creație demonică. Dacă examinezi relatările cu atenție, vei vedea că în spatele descrierii pe care fetele o fac zburătorului se ascunde mai mereu câte o persoană pe care ele de fapt o cunosc. Ei, înfrumusețată uneori pe ici-pe colo, dar în esență un om ca toți oamenii.

Peruggio rămase gânditor.

-Dar de ce întrebi, de fapt? Ai auzit povești despre asta și tu?

-Nu, numai că...mă întrebam...Serafina se comportă uneori de parcă l-ar fi văzut.

Bătrâna deveni foarte vioaie.

-Fii serios, Serafina nu are în cap fantasme din astea. De fapt, cred că te place pe tine. Că ție nu-ți arată asta e altă poveste, dar eu n-am de loc impresia că te tratează cu indiferență. De fapt, vezi și tu dacă vei cădea sau nu în lac, așa, ca din întâmplare...

-Uneori îmi vorbește de el, murmură Peruggio: frumos, cu ochii și părul negru și fața albă.

-Păi tocmai, asta îmi confirmă ipotezele: descrierea ți se potrivește, nu crezi?

Acum Peruggio se simți de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Ar fi vrut să spună mai multe, dar asta însemna să vorbească despre incidentul de la Baalbek și despre modul în care citise gândurile în ajun. Spre norocul lui, Serafina apăru în bucătărie schimbând subiectul discuției.

O porniră tăcuți prin zăpada înaltă. Nu se vedea nicăieri nici o urmă de drum, dar se pare că Serafina știa bine unde vrea să ajungă și nu se sinchisea de atâta lucru. După nici jumătate de oră de mers,

se opriră în dreptul unui perete stâncos, de pe care coborau țurțuri imenși.

-Cam asta ar fi prima ta cascadă de gheață. Nici zece metri, nu-i mare lucru. Dar pentru început ar fi bine să ajungi până sus, indiferent cât de lent sau cu câtă neîndemânare.

Serafina scoase din rucsac doi pioleți strălucitori și două perechi de colțari mobili, urmați de nelipsitele cordeline de asigurare și câteva pitoane. Spre bucuria ei, Peruggio învăța repede. Spre prânz ședeau în zăpadă, descâlcind corzile. Urcaseră cascada de zeci de ori, de fiecare dată mai repede și mai bine. Serafina se întreba cine naiba lansase vorbe că Peruggio e un încurcă-lume neîndemânatic.

-Pe după masă ai un plan?

-Care după masă? La două ore după ce prânzim se întunecă și nu mai poți ieși din casă, făcu fata cu năduf.

-Și până atunci?

-M-aș da cu schiurile un pic. Dacă nu te-ai plictisit de stat pe afară, poți lua o sanie din cămară și să vii cu mine.

Peruggio se învoi.

Făceau ordine în sufragerie, când bunica o luă deoparte.

-Cum s-a descurcat amicul tău azi-dimineață?

-Oh, chiar bine. Neașteptat de bine, de fapt, pentru cineva neobișnuit cu zăpada.

-Frumușel băiat, murmură bătrâna în așa fel ca numai Serafina să audă.

-Zău, ți se pare? Eu credeam exact contrariul până acum, dar e adevărat că s-a schimbat mult în ultima vreme și cu obrajii îmbujorați chiar arată bine.

După prânz plecară pe un deal din apropiere, despădurit, cu o pantă lină înclinată spre casă. Îl urcară, apoi Serafina își puse schiurile. Peruggio ar fi vrut s-o urmeze cu sania, dar era o nebunie. Serafina schia cu o viteză uluitoare, aplecându-se elegant și ținându-și echilibrul cu dibăcie. În curând părea un punct mic în depărtare. Urmele ei se întipăriseră clar în zăpada pufoasă, așa că Peruggio n-avea decât să urmeze liniile lăsate de ea, cu sania lui înceată. Închise ochii și o văzu înaintea lui, închipuindu-și locul în care ea se oprise. Îi simțea mireasma părului de bronz atingându-l pe față și se

concentră intens, dorindu-și să scurteze distanța care îi separa. Pe coama dealului, unde stătea el, soarele încă arunca o lumină aurie, în timp ce valea se pierdea deja în umbrele lungi ale înserării.

Apoi se petrecu ceva ciudat. Peruggio înregistră într-un moment toate detaliile peisajului, o vedea pe Serafina în vale, își zărea propria umbră pe zăpada încă luminată de soare, iar în clipa urmatoare își dădu seama că imaginile se pierdeau într-un vârtej de culoare, iar el nu mai simți nimic - nici aerul rece, nici adierea vântului, nici mirosul zăpezii și al brazilor îndepărtați. Se pomeni cu nasul în claia ei de păr asemenea bronzului, tocmai când Serafina întorcea capul să privească în spate.

-Hei, tu de unde ai mai apărut? Imposibil să fi coborât panta în același ritm cu mine!

Apoi, brusc, rămase locului ca trăsnită. În urma ei, pe zăpadă, nu se vedeau decât dungile descrise de schiurile ei. Dârele lăsate de sanie dispăreau pe culmea dealului ca să reapară cu un metru în spatele fetei.

Îl privi contrariată și un pic temătoare.

-Poate ai o explicație pentru asta, Peruggio Sorriente!

-Nu, n-am nici o explicație.

Cap. 11 Moștenire de familie

Focul ardea în șemineu, bunica se uita la televizor. În camera de zi era plăcut și cald, totuși o oarecare tensiune se simțea în atmosferă. Serafina își consulta mail-ul, cu vădită îngrijorare. Peruggio observă că se ținea cât mai departe cu putință de el.

-Nici o veste de la părinții tăi?

-Nu, nici una.

-Poate c-ar trebui să cauți niște informații meteo. Te-ar scuti de bătaie de cap. Poate c-au rămas înzăpeziți undeva pe drum.

Serafina îi urmă sfatul, fără cine știe ce convingere. Trecu o jumătate de oră în care ea consultă diferite situri meteo și privi o sumedenie de hărți, dar cel mai mult stătea cu ochii în gol, dusă pe gânduri. Peruggio o trezi din reverie. Vorbi atât de încet ca bătrâna să nu audă nici un cuvânt. Prevedere de prisos, pentru că ea părea complet absorbită de serialul de la televizor.

-Ți-e teamă? Teamă de ce s-a întâmplat azi după masă sau teamă de mine?

-Nu...da...nu știu.

-Uite, asta-mi place la tine. Apreciez sinceritatea și hotărârea, în cazul de față.

Râseră amândoi.

-Serafina, nu știu nici eu ce mi se întâmplă. Ieri am citit gândurile bunicii - știi, își dorește cel mai mult o pereche de papuci de casă pufoși, azi m-am teleportat sau ce naiba...chiar nu știu.

-Zici că ai citit dorințele de Crăciun? Și a mea?

Simțea cum se sufocă. Ar fi vrut să mintă, dar îi era imposibil. Preferă să nu răspundă.

-În cazul ăsta să-ți fie rușine!

Ar fi fost greu de zis care din ei roșise mai tare.

-Serafina, a fost ceva contra voinței mele, înțelege. Nu mi-a făcut plăcere să te văd...cu ăla!

-Mulțumesc! Parcă asta ar schimba lucrurile...Își trase fotoliul și mai departe de el.

-Serafina! Parcă ți-am spus odată, demult, că suntem prieteni. Pe umărul cui ai plâns că te-ai plictisit la balul de absolvire? Cine ți-a organizat prima petrecere adevărată? Crezi că s-a schimbat ceva?

Din ochii fetei țâșniră câteva lacrimi.

-Of, parcă e o eternitate de atunci. Te simțeam apropiat și de încredere, iar acum...nu știu ce să mai spun. Ești misterios și ți se întâmplă lucruri ciudate.

-Poate, dar îți sunt în continuare prieten. Eu am încredere în tine. Încearcă să ai și tu încredere în mine, indiferent de ce mi se întâmplă.

Serafina lăsă ochii în jos. Peruggio simțea nevoia să fie un pic rău. Parcă în ajun suferise prea tare. Continuă cu o voce abia șoptită:

-Sau acum nu mai sunt demn de încrederea ta pentru că există altcineva de care te simți mai apropiată?

Fata îl privi în ochi. Doamne, cum puteau ochii ei să-și schimbe astfel culoarea? Mai deunăzi fuseseră albaștri-turcoaz, o culoare caldă, iar acum păreau un ocean în furtună, amenințători, gri-cenușii, reci. Senzația neplăcută pe care Peruggio o trăia se accentuă brusc. Acum ieși la lumină în deplinătatea ei îngrozitoare: nu mai era încordare, ci o panică fără limite. Un caleidoscop de culori și lumini începu să-i joace în fața ochilor, făcând să se estompeze contururile familiare ale încăperii. O durere ascuțită îl săgetă în tâmple. Își luă capul în mâini și-și strânse degetele până se albiră.

Serafina sesiză că ceva nu e în ordine. Își abandonă fotoliul așezat strategic la distanță, aruncă o privire bunicii ca să se asigure că urmărește atentă imaginile de la televizor, apoi veni repede și-l cuprinse cu brațele, presându-și mâinile peste degetele lui crispate.

-Rămâi așa, murmură Peruggio. Nici nu știi ce bine îmi face. Parcă-mi dai energie!

Apoi începu să vorbească rar, cu o voce catifelată, într-o stare de transă:

-Nu, rămâneți acolo! Nu porniți! Avalanșă! Nu! Nuuuu!

Se prăbuși epuizat cu capul pe speteaza fotoliului. Broboane de transpirație i se prelingeau pe chip, așa că Serafina înmuie un șervet în apă rece și i-l dădu. Peruggio îl luă și o privi cu recunoștință, dar Serafina rămase stană de piatră. Irisurile negri ale

băiatului erau înconjurate de un cerc foarte subțire argintiu, care parcă emitea o lumină proprie. Ochii aceia îi erau familiari! Simțea că pământul se învârtește vertiginos sub picioarele ei. De pe fața comună a lui Peruggio o priveau ochii magnifici ai frumosului necunoscut. Oare înnebuneau amândoi?

Serafina își reveni și vorbi prima:

-Ia o haină călduroasă pe tine, mergem să stăm un pic sub bradul luminat din curte. Poate aerul rece ne va limpezi gândurile.

Bătrâna nu păru de loc mirată când îi văzu bine înfofoliți, ieșind pe ușă. Se așezară în zăpada de sub brad, cu ochii la luminițele multicolore. Irisurile lui Peruggio își reveniseră la normal, dar tremura violent așa că Serafina îl luă în brațe.

-Ce-a fost asta? Ce-ai văzut?

-Părinții tăi! Am simțit primejdia toată după-masa și dintr-o dată totul a devenit clar. Am simțit hotărârea tatălui tău. Voia să părăsească hotelul chiar atunci și să se aventureze la drum, pentru că de-o oră nu mai viscolește pe-acolo. Apoi am văzut șoseaua strânsă între munți, făcând o mulțime de serpentine, și avalanșa pornind în noapte cu un bubuit de tunet și acoperind șoseaua și mașinile de pe ea.

-Părinții mei...ezită...părinții mei erau acolo?

-Nu! I-am schimbat hotărârea tatălui tău, au rămas la hotel. Dar a fost groaznic. Întâi de toate pentru că m-a stors de energie și-apoi pentru că mi s-a părut nedrept să-mi impun în felul acesta voința unei alte persoane.

-Să le salvezi viața nu e niciodată nedrept, așa că nu te simți vinovat, făcu Serafina.

Apoi stătură nemișcați în aerul încremenit al iernii, până când Peruggio nu mai tremura și se liniștiră amândoi. Din depărtare se auzi urletul unui lup, făcându-le pielea de găină.

-Mi-e cumplit de somn, murmură Peruggio. Și sunt epuizat. Cred c-ar fi timpul să intrăm în casă!

Se trezi cu soarele luminându-i fața. Probabil până și Serafina, căreia îi plăcea să doarmă mult, era deja trează. Aroma cafelei

plutea la etaj, așa că sări din pat și aterizâ sub duș. Oboseala din ajun dispăruse, la fel și neliniștea. Peruggio se simțea bine și-și spuse că viața e frumoasă. Soarele puternic de afară contribuia din plin la optimismul lui, deși în spatele geamului înghețat natura dormea sub un strat gros de omăt.

Reveni în cameră cu părul ud și un prosop în mână. Aruncă o privire oglinzii mari prinse pe ușa dulapului, în care tocmai se reflecta soarele. Încremeni. Soarele îi desena conturul siluetei în contralumină, dar mai era ceva în oglindă. Întoarse spatele dulapului și cuprinse camera dintr-o privire, deși știa că e inutil, pentru că în afară de el nu era nimeni în încăpere. Într-un târziu își roti din nou ochii spre oglindă și se convinse că nu deliriază. Cu brațele încrucișate pe piept, într-o atitudine relaxată, frumosul necunoscut îl privea cu un zâmbet pe buze.

Tânărul îi vorbi. Nu-și mișca buzele, dar Peruggio îi simțea vocea în gândurile lui.

-La ce te așteptai? Ți-am spus că mă voi întoarce odată! Ești pregătit acum să înțelegi mai multe?

-Cine ești tu?

-Sunt umbra gândurilor tale, ți-am mai spus!

-Lasă-mă în pace, făcu morocănos Peruggio.

-Atunci nu mă chema și eu nu voi veni.

-Aș vrea să pot face asta, să scap de tine!

-Oh, dar e simplu. Ajunge să nu te gândești la nimic, dar absolut la nimic și eu voi dispărea.

-Cum poți să nu te gândești la nimic?

Tânărul surâse.

-Aha, asta e problema acum. Tu ce credeai, că poți fi deștept fără să gândești? Să le luăm pe rând: un premiu Nobel la nici douăzeci de ani, abilitatea de a citi gânduri și nu numai atât, dar și de a impune oamenilor propria voință, arta de a te dematerializa și de a apărea în altă parte. Nu crezi că ai primit destule daruri ca să nu mai fii nemulțumit?

-Nu le-am cerut eu și mai mult mă încurcă!

-Nu contează dacă le-ai cerut sau nu, contează cum le folosești. Iar dacă te încurcă, înseamnă că nu știi să le

folosești...încă. Oricum, mi-a plăcut modul în care i-ai salvat pe părinții Serafinei.

-Da, și după aceea am simțit că mor, atât mi-era de rău!

-Inabilitatea de a-ți folosi optim energia - asta nu se învață decât din experiență.

Acum tânărul făcu un pas spre el și îl privea grav, cu ochii săi imenși, argintii.

-Peruggio, suntem fii ai luminii! Folosește din plin lumina soarelui, ea te va ajuta. Noaptea nu ți-e prietenă! La nevoie ai putea să-ți revendici și moștenirea de familie, folosește la transferul de energie, dar trebuie să înveți cum se face.

-De ce eu?

-Pentru că suntem fii ai luminii, ți-am mai spus. E scris în firea noastră să fim astfel.

-Da, dar o sperii pe Serafina. Îi îngrozesc pe cei din jurul meu. De tine nu se sperie, pe tine te visează sărutând-o. De ce?

-Peruggio, nu ei se sperie, tu te sperii! În clipa când nu-ți va mai fi frică, nu le va mai fi nici lor. Ascult-o pe bătrână, e înțeleaptă. Împacă-te cu tine însuți și acceptă-te așa cum ești.

-Ți-e ușor să spui asta! Pe tine oricine te-ar place. Ești atât de frumos!

-Nu sunt mai frumos decât tine, numai că tu îți ascunzi frumusețea în adâncul sufletului, ca pe un lucru rușinos, și asta nu-ți face bine. Frumusețea trebuie să vadă lumina soarelui, așa cum diamantele nu pot scânteia decât în prezența unei raze de lumină.

-Serafina e îndrăgostită de tine, făcu Peruggio cu năduf. Îndrăgostită până peste cap.

-O jignești acuzând-o că-și pierde capul după un tip frumos și-atât. Și-apoi nu pot fi clare sentimentele ei față de tine atât timp cât nu îndrăznești să afli ce simți tu față de ea.

La ultima frază, vocea necunoscutului, deși blândă și catifelată, avu totuși inflexiuni nervoase.

Peruggio privi în oglindă și se pomeni singur. Își vedea propria reflexie și-atât. Dintr-o dată, senzația de singurătate deveni copleșitoare. Simțea nevoia să-i împărtășească Serafinei ciudata viziune, așa că nu stătu să-și usuce părul ci fugi în bucătărie. O găsi acolo, în pijama, nepieptănată, căscând cât o ținea gura.

-Salutare! Ce bine c-ai apărut, nu-mi place să-mi beau cafeaua singură!

Apoi îi văzu privirea îngrijorată.

-S-a întâmplat ceva?

-A fost aici, murmură abia auzit Peruggio.

-Cine, el?

Dădu din cap imperceptibil. Serafina se apropie de geam.

-Oh, iarăși a nins azi-noapte! După ce ne bem cafelele, vrei să mă ajuți cu zăpada din curte? Poate facem și un om de zăpadă, că s-ar găsi materie primă din belșug!

Îi făcu șmecherește cu ochiul prin spatele bătrânei. Peruggio înțelese și declară că-și dorise dintotdeauna să înalțe un om de zăpadă.

Erau singuri în frigul și nemișcarea albă din curte, bătătorind mormanul de zăpadă cu lopețile. Serafina rezemase de gardul curții „material de construcție" - o mătură și o pălărie veche - apoi alese un morcov și câțiva cărbuni. Pentru nasul și ochii omului de zăpadă, lămurise ea. În timp ce lucrau, conversau în șoaptă.

-Deci fii ai luminii, hm… va trebui să facem o listă cu tot ce ne interesează și vom începe să căutăm. Până acum sunt trei subiecte: piatra cu inscripții de la Baalbek, chestia asta cu fiii luminii sau ce-o fi vrut să spună, și moștenirea ta de familie, de care va trebui să te interesezi. N-aș zice că lângă tine omul are timp să se plictisească...Mă gândesc numai la ce anume este el – „umbra gândurilor tale" - asta sună ca și cum ar fi ceva imaterial, dar eu l-am ținut de mână la Baalbek și pot să-ți spun că avea palma fierbinte și o piele catifelată, cu miros de cetină și fâneață cosită vara, ceva greu de redat în cuvinte. Și-apoi eu l-am văzut de două ori, tu de asemenea tot de două ori l-ai văzut, iar trei e o cifră magică. Dacă mai apare o dată, voi afla ce este.

-Cum? întrebă Peruggio.

-Simplu, îl voi săruta și voi vedea cum reacționează. Respiră, se înroșește, are sânge cald ca noi, este o ființă umană, o iluzie, un fel de fata-morgana sau...altceva?

-Bănuiesc că până acum ai sărutat o armată întreagă de bărbați, de ești așa încrezătoare în experiența ta... și în reacția lui.

-Oh, du-te naibii! N-am sărutat pe nimeni, dar e pentru că n-am vrut, nu pentru că n-aș fi avut ocazia. Iar cu el chiar aș vrea să încerc, e atât de tentant!

Peruggio se înnegură la față.

-Vezi numai cum reziști tentațiilor, nu care cumva să ajungi mai departe în povestea asta decât ți-ai dori.

-Ce-i, ești cumva gelos?

Apoi îi văzu expresia îndurerată și veni lângă el.

-Îmi pare rău, tu chiar ai probleme și eu mă gândesc la el. Dar poate că e și vina ta: prea iei lucrurile în serios. Viața ta e ca o tragedie greacă, nu știi de loc să te bucuri de micile lucruri drăguțe care pot să ți se întâmple. N-am dreptate?

-Nu știu, poate că ai. Acum se felicită că trecuse sub tăcere partea din conversația cu necunoscutul care se referea la Serafina.

-Păi, dacă am dreptate, poți schimba lucrurile, nu? Măcar un pic!

Zicând asta, îi mângâie pielea obrazului. Peruggio fusese luat pe nepregătite de gestul fetei, așa că îl prinse cu garda jos. Nu-și blocase mintea în fața acelei atingeri, iar acum se bucura din plin de căldura mâinii ei și de parfumul fin care i se răspândea din palmă. Oare necunoscutul avea dreptate și trebuia să-și dea seama ce simte față de Serafina? Fiorul atingerii ei îi persista pe obraz ca o flacără și dintr-o dată îi deveni clar că numai prietenia nu justifica tot amalgamul acela de senzații pe care le trăia acum.

Serafina se îndepărtă, se așeză în zăpadă și-și luă gânditoare fața în palme.

-O moștenire deci...hai să vedem ce poate fi asta. Peruggio, ce averi are familia ta?

-E simplu, zise el fără să stea pe gânduri. Bunicul dinspre mamă mi-a lăsat via, pe care am vândut-o ca să cumpăr terenul și clădirile pentru institut. Asta e tot.

-Și din partea tatălui tău?

-Asta e mai greu, nu mi-am cunoscut tatăl, a murit înainte să mă nasc. Știu doar că nu era din Napoli, n-avea pe nimeni în oraș până a nu se căsători cu mama. Pentru ei era un străin. Din câte spune mama, venea de undeva din nord, din Perugia - uite de unde mi se trage mie numele de botez. Părinții mei voiau o fată, tata se

gândise la numele de Ariana și n-aveau nici un nume pregătit pentru un băiat. Așa că mama mi-a dat numele ăsta fără să stea prea mult pe gânduri.

-Și-ți place, domnule Sorriente?

-Domnule Sorriente? Nu m-am gândit niciodată dacă-mi place sau nu. E pur și simplu numele meu și m-am obișnuit cu el.

Serafina reflecta serios acum.

-Știi, e ciudat ce mi-ai spus. Tații își doresc de obicei băieți. Tatăl meu, de pildă...

-A, în cazul tău nu e nici o diferență. Sari la bătaie ca un bătăuș înrăit și când ești furioasă înjuri zdravăn. Aș vrea să fiu așa ca tine!

-Da, să trebuiască să descâlcești și tu o claie de păr câte jumătate de oră în fiecare dimineață!

-Păi, tunde-l, dacă e așa de complicat.

-Ți-ar plăcea?

-Sincer, nu. Dar dacă n-ai nimic împotrivă, ți l-aș putea descâlci eu din când în când.

-Asta e tot ce-mi lipsește, să mă tragi de păr!

-N-aș face așa ceva! Știi că am multă răbdare!

-Bine, Peruggio, mai negociem, cine știe... Revenind la obiectul discuției, mă gândesc ce motiv logic a avut tatăl tău să-și dorească mai mult o fată.

-Crezi că e vorba de logică, sau de o preferință care nu poate fi explicată?

-Nu știu, încerc doar să înțeleg. Motive logice ar fi doar două: unul, că din câte mi-ai spus viața de pescar a tatălui tău era grea și nesigură. Poate credea că o femeie e mai ferită de pericolele unei astfel de vieți.

-Poate. Și al doilea motiv?

-Știi, mă gândesc la o moștenire de familie. Ceva ce o femeie ar putea să folosească mai bine: niște bijuterii de exemplu, din acelea foarte valoroase, material sau sentimental, care se transmit din generație în generație.

Peruggio zâmbi.

-Îți spun că tata a fost un pescar sărac și tu insinuezi că avea o comoară a piraților îngropată pe undeva. E ridicol!

-Ridicol sau nu, știu cazuri de oameni care au preferat să trăiască în sărăcie decât să vândă măcar o așchie dintr-o moștenire veche de familie.

-În cazul ăsta vei fi dezamăgită. Tot ce i-a lăsat tatăl meu mamei a fost o casetă mică de lemn, cu latura lungă atât de mică încât îți putea încape în palma deschisă. Am văzut-o deseori, mama o ținea într-o vitrină pentru că lemnul capacului e frumos sculptat. Ca să valoreze ceva ar fi trebuit să fie plină cu diamante și te asigur că nu e cazul.

-Știi ce conținea caseta? Serafina făcu ochii mari.

-Oarecum, dar împotriva voinței mamei. Tata i-a dat-o cu puțin înainte să moară. Avea previziuni funeste, i-a spus s-o păstreze ca pe ochii din cap și s-o dea copilului care urma să se nască atunci când acesta va împlini vârsta majoratului.

-Deci caseta e la tine acum?

-E tot în vitrină, acasă la noi. Mama mi-a dat-o dar m-a făcut atent să am mare grijă. Tata i-a pomenit ceva de faptul că poate fi periculoasă dacă o deschide cine nu trebuie. I-a spus că ea n-ar trebui s-o deschidă niciodată.

-Și mama ta a ascultat?

-Nu, știi cât e de curioasă Lucrezia. În perioada când avea cea mai disperată nevoie de bani pentru medicamentele mele a deschis-o ca să vadă dacă nu e ceva înăuntru ce ar putea vinde. A scos de-acolo un inel și un lănțișor cu o amuletă, micuțe și nu foarte valoroase, dar care au ars-o în contact cu pielea ca și cum ar fi fost un acid pe ele.

Serafina tresări. De când o cunoștea, Lucrezia avea pe mâini niște semne urâte de arsură, mai închise la culoare decât restul pielii, care nu păleau niciodată. Ea spusese că era urma unui fier de călcat manevrat fără îndemânare în tinerețe și lumea n-avea de ce să se îndoiască de cuvintele ei. Acum urmele de arsură apăreau într-o cu totul altă lumină.

-Tu ai văzut bijuteriile?

-Desigur, zise Peruggio cu naturalețe. Atât că le-am lăsat în caseta de lemn și nu le-am atins. Caseta în sine e total inofensivă. Chiar eram curios dacă inelul acela mi s-ar fi potrivit pe mână, dar mama a fost bineînțeles îngrozită că aș putea să-l iau din cutie. Nu

pot spune că era un inel feminin. Părea mai degrabă un fel de bijuterie neutră, pe care oricine putea să o poarte, ceva extrem de simplu și de clasic: o clepsidră micuță pe jumătate albă și pe jumătate neagră, dintr-o piatră șlefuită frumos, într-o montură simplă argintie. Lanțul avea exact același medalion, numai că un pic mai mare. Ce mi s-a părut curios era modul cum fusese aleasă piatra: jumătatea albă și cea neagră erau perfect egale și clar delimitate. Chiar mă întrebam ce putea să fie. Arăta ca agatul, numai că linia de demarcație între cele două culori părea trasă cu liniarul.

-Nu e posibil să fie două pietre îmbinate perfect, una albă și una neagră?

-Nu, nici vorbă. M-am uitat cu atenție, nu era posibil, cea mai perfectă îmbinare tot ar fi lăsat o urmă. Era o singură piatră.

-Cred c-ar trebui să mai săpăm în problema asta. Ești inginer chimist, sau ce naiba?

-Dacă asta e fabuloasa mea moștenire de familie - o bucată de agat și câteva grame de argint, atunci cred că „umbra gândurilor mele" n-a făcut decât să-și bată joc de mine.

-Mda, făcu Serafina. Niște zorzoane comune care odată atinse ard pielea și lasă urme pe viață ba mai sunt și selective - bănuiesc că proprietarului de drept nu-i vor face nici un rău, altfel tatăl tău n-ar fi insistat să le primești. Zău, Peruggio, minte ai dar să gândești la ce-ți mai trebuie?

-Mulțumesc frumos!

-Hei, te-ai supărat? Uite ce-i: tu ești de obicei foarte perspicace, dar de data asta intuiția nu te-a ajutat de loc, ceea ce n-ar fi chiar de mirare pentru că în general bărbații nu excelează la capitolul intuiție. Sau poate că nu te-ai concentrat asupra subiectului. Poate că văzând zi de zi caseta aia, ți s-a părut banală, dar cred că nu e de loc așa. Ar fi cazul să studiezi atent problema de îndată ce ajungi acasă - nu poți ști niciodată de unde vei primi niște răspunsuri.

-Bine, așa voi face. Acum ești mulțumită?

Serafina zâmbi.

-Tot nu ți-a trecut supărarea? Înseamnă că ești mai gelos decât credeam.

Peruggio se înroși.

-Vrei te rog să nu mai deschizi subiectul?

-Ba îl voi deschide, atât timp cât mă consideri o fată prostuță care se topește după primul tip frumos pe care-l vede.

-Și nu-i așa?

Dacă marea putea să arate ca ochii Serafinei, atunci era o furtună de gradul zece. Fata arunca pur și simplu fulgere din priviri.

-Să lămurim lucrurile. Până la incidentul de pe barcă și apoi cel de la Baalbek, se pare că mă considerai o persoană inteligentă și demnă de luat în seamă. Apoi eu mi-am arătat interesul față de o anumită persoană și dintr-o dată lucrurile au început să se tensioneze între noi. Recunosc că îmi place. Dar și tu recunoaște-mi dreptul de a fi intrigată. Avem de-a face cu cineva care apare și dispare din senin, ceea ce nu e tocmai la îndemâna oricui și nici nu e plăcut să știi că degeaba încui ușa cu șapte rânduri de lacăte, tot va intra când va avea chef. Eu n-am uitat că lucrez în cercetare și că e bine să feresc proiectele noastre de ochi indiscreți.

Peruggio rămase înmărmurit. Numai la asta nu se așteptase.

-Și eu, care te credeam plină de romantism!

-Romantismul nu exclude suspiciunea, cel puțin nu în cazul meu. Sunt o minte logică și organizată iar ce face individul ăsta pur și simplu scapă puterii mele de înțelegere. Dacă n-ar fi decât piatra de la Baalbek! Nu am nici o explicație pentru colosul ăla de o mie de tone care mi-a dansat deasupra capului. Știu că a anihilat atracția gravitațională, a făcut niște calcule de față cu mine, dar n-am nici o idee prin ce metodă a făcut asta.

-Totuși, ai niște ipoteze?

-Deocamdată una singură: tipul se înrudește într-un fel cu tine, asta e sigur.

-Zău?

Peruggio ciuli urechile.

-Păi, mai nou și tu apari și dispari din senin, am văzut asta ieri după masă. Ar mai fi culoarea argintie a irișilor, și asta am văzut la tine. Și-acum îți spune că sunteți amândoi fii ai luminii sau ce naiba - asta pare să fie un fel de organizație secretă, ca masoneria, dar îmi scapă cum poți fi primit în așa ceva fără să ceri și fără să fii anunțat.

-Acum chiar am pentru ce să-ți mulțumesc. Eu credeam că te topești după el și tu îl tratezi ca pe o insectă sub microscop!

Serafina zâmbi.

-Uneori mă tratez până și pe mine însămi ca pe un obiect de studiu. Aș vrea să înțeleg prin ce mecanism e atât de irezistibil pentru mine, atunci când știu atât de puține despre el. Iar tu nu mă ajuți de loc. Citești gânduri și totuși nu încerci să-l citești și pe el, nici reacțiile mele când apare sau când mă gândesc la el.

Peruggio căzu pe gânduri.

-Nu citesc gânduri decât din întâmplare și nu știu dinainte când mi se va întâmpla. Mai mult aș încurca lucrurile.

-Asta nu e bine! Ar trebui să încerci să citești gânduri în mod sistematic și deliberat, ca să te poți folosi de darul tău atunci când e nevoie. Eu cred că pe undeva e o treabă de antrenament, așa ca și urcatul pe munte.

-Și dacă ar fi așa?

-Păi, te-aș putea ajuta. Mă voi gândi la ceva și tu îmi vei spune la ce m-am gândit, de acord? Poate fi un joc interesant!

-Sau altceva decât un joc, murmură Peruggio pentru sine. Nu te temi să-ți dezvălui așa gândurile? Unii oameni se simt rău în preajma mea și au dureri de cap, nu crezi că te-ai putea simți așa și tu?

Serafina reflectă câteva clipe.

-Nu am nimic de ascuns față de tine. Ar trebui să meargă!

-Chiar așa? Și sentimentele tale?

Pe fruntea Serafinei apăru o cută. Rămase tăcută o vreme, apoi vorbi hotărâtă:

-Va trebui să accepți că am acele sentimente, dacă vrei să progresezi cât de cât cu cititul gândurilor. Eu nu mă simt vinovată pentru ele, așa că nu am intenția să le neg. Sunt normale, până la urmă. Nu găsesc nimic aberant în faptul că un tip frumos mă atrage, așa că n-am de ce să mă rușinez pentru asta.

Peruggio trebui să admită că nu se așteptase la o sinceritate atât de dezarmantă. Îi dădea o stare de bine - măcar exista cineva care gândea nesofisticat, direct și cinstit dincolo de orice îndoială. Loialitatea și francheța acestei prietenii i se păreau minunate. Ar fi vrut să spună și despre sine că poate fi atât de direct, de spontan și de deschis. Era clar, dacă această prietenie suferise, era numai din vina lui.

-Căutatul vinei și al vinovatului otrăvește degeaba relația și nu rezolvă lucrurile, spuse Serafina.

-M-ai citit?

-Încerc. Ar fi corect așa, să putem face amândoi același lucru.

Focul din șemineu era singura lumină din încăpere. Serafina se strecură neauzită în camera de zi, alese fotoliul cel mai apropiat de bibliotecă și aprinse o veioză.

-Nu dormi?

Vorbise stând cu spatele la încăpere și cu fața la bibliotecă, în timp ce alegea niște cărți.

-Nici tu, veni răspunsul.

Peruggio ședea turcește pe covorașul din fața focului, într-o liniște mormântală. Serafina abandonă cărțile și veni lângă el.

Ochii băiatului fixau jocul flăcărilor, cu o strălucire stranie. Când se întoarse spre ea, îi văzu irisurile înconjurate de un cerc argintiu.

-Ce faci aici?

-Urmăresc. Mă concentrez cel mai bine atunci când e liniște și am la dispoziție o sursă de lumină pe care să-mi fixez privirea. Știi, niciodată acasă n-am putut urmări pe cineva atât de bine. Acolo era mereu mult zgomot, multă agitație și lume în jurul meu. Aici - bunica ta doarme, are undele cerebrale extrem de liniștite, tu gândești relaxat și cunosc modul tău de gândire, așa că mă pot concentra foarte bine. E ceva la care nu mă așteptam, să pot citi gândurile cuiva aflat foarte departe de mine.

-Cât de departe? întrebă Serafina.

-Nu știu exact, dar sunt peste 1000 de kilometri. Tatăl tău a schimbat traseul pe care vor veni încoace și a pornit imediat după cină. A intrat într-un viscol puternic, acum o jumătate de oră. Vizibilitatea e mizerabilă.

-Poți să vezi ce se întâmplă?

-Parțial, da. Se suprapun două imagini. Privesc prin ochii mei flăcările din șemineu și privesc și prin ochii lui urgia de pe drum. E obosit, a băut două cești de cafea până acum, iar drumul e greu.

-De ce nu se oprește?

-A promis un Crăciun în familie, măcar a treia zi de sărbătoare vrea să fie aici. Îi e dor de tine și de mama lui.

-Știe că-l urmărești?

-Își dă seama de ceva, norocul e că mama ta face conversație ca să nu adoarmă și-i distrage atenția. Altfel ar putea să devină îngrijorat, deși eu încerc să rămân cât de relaxat pot.

-De asta ai rămas treaz?

-Da. Aș vrea să-l pot ajuta și nu prea știu cum, măcar încerc să-l urmăresc pe drum încoace. Cred că dacă aș vedea ceva periculos, aș fi totuși în stare să-l opresc cumva. Dar tu? E trecut cu mult de miezul nopții!

Serafina zâmbi.

-Avem camere alăturate, ai uitat? M-am trezit deodată, la etaj era prea liniște. Mi-am dat seama că nu ești acolo. Nu puteam să adorm, așa că am coborât.

-Cu mintea plină de idei, din câte îmi dau seama.

-Știi la ce mă gândesc acum?

-Dacă vrei să știu, voi ști! Peruggio o privi în ochi cu seriozitate. Dar bineînțeles că trebuie să rămân atent și la ce se întâmplă pe drum, cu tatăl tău.

-Atunci poate ar fi mai bine să-ți spun, ca să te scutesc de efortul citirii gândurilor. Uite, m-am gândit unde am putea să găsim un ajutor pentru descifrarea pietrei de la Baalbek. Cred că îmi voi petrece următoarea vacanță în Egipt.

Peruggio nu păru de loc surprins.

-Pot să vin și eu, sau e ceva care te privește numai pe tine?

-Oh, chiar te rog să vii!

Peruggio surâse.

-Și motivația logică pentru decizia ta? Accentuase intenționat cuvântul "logică". Spera ca fata să nu considere asta o ironie.

-Păi, am recitit dialogurile lui Platon.

Peruggio chicoti vesel.

-Deci o călătorie în Atlantida via Cairo, sau ce?

-Nu, doar că Platon a luat legenda aceea de la preoții egipteni pe care i-a vizitat în tinerețe. Avem de-a face cu o civilizație extrem de veche, depozitară a unor mărturii încă și mai vechi, care via legende se întinde până în timpurile mitologice. Și, ce e mai

important, scrierea acestei civilizații ne este în întregime accesibilă - vezi piatra de la Rosetta. Așa că putem găsi urme a ceea ce căutăm - de ce n-am găsi și noi o piatră care să traducă scrierea de la Baalbek în hieroglife?

-Bun, acum poate-mi spui și cu ce să începem. Egiptul e un imens șantier arheologic, ne-ar trebui ani să-l explorăm în întregime.

-Aici ai dreptate, acceptă Serafina. Nu ne rămâne decât să procedăm prin eliminare: întâi de toate scoatem muzeele din plan, pe ele le putem consulta dinainte pe Internet. Ne mai rămân principalele situri arheologice, unde vom căuta inscripții încă nedescifrate sau care au scăpat pur și simplu atenției cercetătorilor.

-O nimica toată, făcu Peruggio sceptic.

-Tocmai! M-am hotărât să le studiez scrierea, ca să fim mai eficienți.

-Deci când voi primi un mail în hieroglife să nu mă întreb de la cine vine, râse Peruggio. Mi-e teamă că oricâte elemente am elimina din ecuație, tot rămân prea multe. Ne așteaptă o viață întreagă de săpături, poate fără nici un rezultat.

-Ar mai fi o posibilitate... numai să vrei.

Peruggio ciuli urechile.

-Anume?

-Să-ți folosești darurile naturale. Ceva de genul detectării unor câmpuri energetice suspecte în jurul vechilor monumente, asta ne-ar limita mult căutarea.

-Serafina, tu ai fost vreodată în Egipt?

-O dată, cu tata, dar eram mică și nu am amintiri prea multe.

-Eu n-am fost niciodată acolo, recunoscu Peruggio. Cel mai simplu ar fi să mergem ca niște turiști obișnuiți, să ne băgăm nasul peste tot și apoi să ne filtrăm impresiile în căutarea a ceva care ne-ar putea pune pe drumul cel bun.

Serafina încuviință. Planul părea rezonabil.

Dumitreștii apărură spre prânz, rupți de oboseală. Mașina și-o lăsaseră la un vecin din sat, care avea o curte mare cu loc destul și urcaseră pe jos poteca spre casă. După o noapte nedormită, acest lucru le accentuase oboseala, așa că seara aceea fu scurtă.

A doua zi Peruggio trebuia să plece, spre dezamăgirea generală.

-Am promis să fiu de Revelion la institut, organizăm în fiecare an o mică petrecere între colegi, lămuri el.

Serafina părea tristă.

-Aș vrea să plec cu tine, dar aș vrea să rămân și cu părinții. Abia ce i-am văzut un pic!

Se plimbau în jurul omului de zăpadă. Peruggio aruncă o privire în urmă: curtea era pustie, cu excepția lor toți ceilalți aleseseră să rămână în căldura casei. Vorbi în șoaptă:

-În cazul ăsta, uite cum facem: aș putea să trimit poze pe telefon sau mail-uri dar probabil o parte din atmosfera petrecerii s-ar pierde. Așa că mai bine încearcă să rămâi singură câteva minute - ieși în curte sau susține că ți-e somn și retrage-te în camera ta. Alungă-ți din minte orice gând, cu excepția petrecerii de la institut. Vei putea face asta?

-Desigur, nu mi se pare greu.

-Bine, acum uită-te fix în ochii mei.

Serafina făcu ce i se ceruse. Faptul că vedea cercurile argintii înconjurând irisurile n-o mai mira de loc. Într-un târziu, Peruggio își desprinse privirea hipnotică.

-Așa. Când vei voi, concentrează-te pe imaginea ochilor mei. Voi simți că vrei să discutăm și voi încerca să iau legătura cu tine prin metode - Peruggio căută cuvântul - să zicem neconvenționale. Dacă nu reușesc, tot mai rămâne mail-ul ca alternativă. Voi face în așa fel ca tu să vezi prin ochii mei ce se întâmplă la institut. Ce zici, încercăm?

Serafina încuviință. Suna bine, avea sa fie o experiență interesantă.

Cap. 12 Sala hipostilă

Dumitreștii se bucurau de o seară liniștită. Urmăreau programul de la televizor, împreună cu câțiva oaspeți care se înduraseră să urce drumul lung din sat. În sinea lor, îi erau recunoscători Serafinei,

care rămăsese la petrecerea de familie, deși nu erau de față tineri de vârsta ei și ea încerca să nu arate că se cam plictisește.

-Lasă, tată, să fiu și eu cu voi măcar de Revelion, că petreceri la institut vor mai fi. Și-așa ne vedem destul de rar, motivase ea alegerea făcută.

Dar conversația virase rapid spre politică și fotbal, așa că Serafina profită să iasă în curte, unde omul de zăpadă și bradul cu beculețe colorate făceau casă bună împreună. Se gândi la institut. Ar fi vrut să plece cu Peruggio, să petreacă împreună cu colegii ei, dar adora și iernile de acasă și avea prea puțin parte de ele. Da la institut gândul îi fugi la Peruggio. Își aminti privirea aceea intensă și aproape hipnotică a ochilor lui și încercă să se concentreze asupra acelei amintiri, până când nu mai simți pe față mușcătura gerului și nu mai auzi vâjâitul vântului prin pădurea din apropiere. Apoi îi auzi vocea în mintea ei.

-Serafina, ești pregătită? Gândește-te numai la ceea ce vrei să vezi.

Dintr-o dată se făcu lumină. Peste curtea întunecată se suprapunea acum imaginea unei săli bine luminate, plină de lume. Îi recunoscu pe cei de la institut și contemplă atentă rochiile fetelor. Apoi acestea îi dispărură din câmpul vizual.

-Hei, întoarce-te spre Giovanna, rochia aia verde îi stă foarte bine și vreau s-o privesc de aproape, îi transmise ea lui Peruggio.

Îl simțea brusc amuzându-se.

-Nu pot face asta. Privitul prin ochii altcuiva are și dezavantaje: eu nu mă pot holba în decolteul prietenelor tale fără să stârnesc comentarii.

Serafina zâmbi în sinea ei.

-Tu vrei să vezi ce fac eu?

-Dar văd ce faci. Te plimbi prin bezna din curte și te uiți la omul de zăpadă pe care l-am ridicat împreună.

Acum Serafina se gândea intens. Încerca să-și explice senzațiile care-i năvăliseră în minte de îndată ce a intrat în contact cu mintea lui Peruggio. Era într-o stare de bine așa cum nu mai trăise niciodată. Se simțea pe deplin liniștită. Un flux de căldură îi porni din creier spre punctele cele mai îndepărtate ale corpului,

încălzindu-i degetele de la mâini, pe care nu mai era nevoită să le îndese în buzunare, și pe cele de la picioare. Ar fi putut sta ore în șir nemișcată în frigul acela nemilos, fără să-l simtă. În plus, o bucurie fără margini îi inundă toată ființa. Părea că prin vene îi curge fericire lichidă. Se întrebă ce simțea Peruggio și avu surpriza să primească răspunsul pe loc, direct din mintea lui: aceeași stare minunată îl cuprinsese și pe el.

-Ai o explicație pentru asta? îl întrebă în gând.

-O explicație logică sau o explicație pur și simplu? o tachină el. Din moment ce, atunci când pătrund în mintea cuiva care nu agreează acest lucru, persoana în cauză pare să sufere, n-aș vedea de ce situația inversă nu ar fi și ea valabilă - adică dacă cineva acceptă de bună voie contactul mental, ar trebui să se simtă fenomenal, nu?

-Serafina, vino în casă, vrei să răcești? Ai de gând să-ți petreci toată noaptea de Anul Nou afară în curte?

Nu-și dădu seama cine strigase, în nici un caz cei de-ai casei, care știau cât e de călită. Dar imaginea sălii de bal și a petrecerii de la institut dispăru. Deveni conștientă brusc de o senzație de singurătate apăsătoare, de frigul iernii și de vântul tăios. Pierduse legătura cu Peruggio și o durere cumplită de cap puse stăpânire pe ea. În gură avea un gust amar, deprimarea i se insinua în suflet. Încercă să restabilească legătura, dar nu reuși. Se întrebă dacă și Peruggio simte același lucru, apoi, neștiută de nimeni, în noapte, plânse cu sughițuri.

Conversația era în toi în camera de zi, când o văzură intrând – palidă, zgribulită, într-o stare evidentă de rău, cu ochii roșii.

-Ai pățit ceva, fetițo? Bunica se agita îngrijorată în jurul ei.

-Nimic, m-a răzbit frigul și oboseala. Am crezut că scap de ochii iritați afară, unde nu e fum de țigară, dar n-am reușit.

-Stă prea mult la calculator, aia-i problema, afirmă atoateștiutor nea Petre, tractoristul din sat pe care Serafina nu putea să-l sufere. Mirosea mereu a tutun, a alcool ieftin și a transpirație și venise cam neinvitat, Dumitreștii având gusturi mai fine în materie de oaspeți. Din fericire nimeni nu catadicsi să-l bage în seamă.

-Păi, dacă e trecut de două noaptea, eu m-aș cam duce în camera mea, făcu moale Serafina.

-Uite, să iei o aspirină, ai stat destul în frig azi. Bunica avea mereu la îndemână un stoc nelimitat de aspirine, bune la orice. „Aha", își zise fata, „altă pastilă care trebuie să ajungă în șemineu fără ca cineva să bage de seamă".

Urca deja scările, când nea Petre, care se cam amețise, strigă după ea:

-Ne părăsești, duduie? Rămânem pe-aici fără nici o prospătură?

Serafina nu răspunse, Dumitrescu dădu din mâini a lehamite. Dar apelativul „duduie" o enervase peste măsură. Daca n-ar fi fost părinții ei de față și nu erau în casa bunicii, nea Petre ar fi avut acum câțiva dinți lipsă în gură.

Ajunsă în camera ei, se trânti de-a curmezișul patului. Durerea de cap persista. Începea să se întrebe, daca ea se simțea atât de rău, cum naiba se simțea acum Peruggio, care fusese întotdeauna mai fragil decât ea? Puse mâna pe telefon, dar rețeaua era aglomerată în noaptea dintre ani. Se aruncă asupra laptopului, același rezultat. Blestemă în gând și decise că singura idee bună era să facă un duș cald. Sub duș se simțea bine și reuși să se relaxeze. Parcă nici durerea de cap nu mai era atât de intensă. Se gândea la zilele Crăciunului, petrecute în casa bunicii împreună cu Peruggio. Cât de mult reușise el să se schimbe în ultima vreme: tăiase lemnele bătrânei scutind-o de bătaie de cap până-n primăvară, se cățărase pe cascada de gheață, se descurcase în frigul aspru ajutând-o să împodobească bradul! Îi simțea lipsa, parcă de când plecase nici zăpada din curte nu mai era destul de albă. Lăsase la urmă amintirea lucrurilor inexplicabile. N-avea rost să-și bată capul, care o durea oricum, cu lucruri fără logică. Așa era el, mai ciudat, și cu asta, basta! În minte îi răsări iarăși imaginea ochilor mari și negri, înconjurați de un cerc argintiu. Nici nu sesiză când dispăruse durerea de cap - se simțea iarăși extrem de bine. Unde naiba s-a dus oboseala de peste zi și somnolența?

-Serafina, pune ceva pe tine că mă înnebunești!

Tresări. Se privi în oglinda din baie. Era singură în încăpere, dar îi simțea prezența în mintea ei. Își dădu seama că el putea să vadă reflectarea ei în oglindă, prin ochii ei, și, rușinată, se înfășură în primul prosop pe care-l găsi la îndemână.

-Peruggio! Îi șopti numele în gând cu imensă bucurie. Eu de ce nu pot să văd nimic?

-Pentru că nu e nimic de văzut! Stau cu ochii închiși, într-o parcare din afara orașului. Aveam chef să evadez un pic de la petrecerea institutului, dar asta e noaptea în care concetățenii mei plini de temperament își aruncă vechiturile pe fereastră. Așa că m-am refugiat aici, ca să nu mă pomenesc cu vreun dulap sau vreun frigider vechi în creștet. Va trebui să mă întorc la petrecere, dar eram foarte îngrijorat din cauza ta. Te simți bine?

-Oh, acum mă simt foarte, foarte bine!

-Știu asta. Dar înainte?

În mintea Serafinei răsări curtea înzăpezită, locul în care plânsese, senzația de gol sufletesc și de tristețe apăsătoare.

-Așa mi s-a întâmplat și mie, recunoscu Peruggio. Iar faptul că eram înconjurat de toți colegii noștri nu m-a ajutat, din contră.

-Ce le-ai spus?

-Durere de cap, doar sunt obișnuiți cu asta din partea mea. Nu s-au mirat prea tare!

-Deci e periculos să discutăm așa? Adică cititul minții și tot ce facem noi acum?

Peruggio rămase gânditor.

-Nu știu, dar n-ar trebui să fie. Probabil experimentul s-a terminat rău pentru că a intervenit ceva din afară, sau pentru că nu stăpânim noi metoda prea bine. Mie singurul lucru periculos acum mi se pare să te mai surprind în baie. Mă gândesc că ar trebui să existe o posibilitate de ecranare a minții și nu știu cum se face asta.

-Oh, îmi pare rău. Te-am speriat chiar atât de tare?

-Nu, nu de speriat e vorba. Pur și simplu nu-mi puteam imagina că ești atât de irezistibil de frumoasă.

Serafina plutea în nori. Nimeni nu-i mai spusese până acum că e frumoasă, nu pe tonul ăsta. Simțea că el nu face complimente gratuite - era purul adevăr, cel puțin din punctul lui de vedere.

-Acum mă lași să-mi iau pijamaua? Se presupune totuși că ar trebui să dorm la ora asta.

În minte îi pătrunse o stare de veselie. Clar, Peruggio râdea de ea. Apoi se simți singură, dar fără ca acest lucru să mai fie dureros sau întristător. Se îmbrăcă iute și se făcu ghem sub pătură. Stinse

veioza de la capul patului și închise ochii. Brusc, avu o senzație de viteză și de zgomot. O adiere de vânt călduț îi atinse obrazul. În fața ochilor îi jucau lumini colorate.

-Hei, ce-i asta?

-Mă întorc la petrecere gonind printre proiectilele pe care nebunii mi le aruncă de la geamuri în cap. Roagă-te să nu mă întâlnesc cu poliția, că sigur mi-ar spune să nu circul în noaptea asta. M-am întors să-ți urez somn ușor.

-Drum bun, Peruggio!

Apoi se făcu întuneric deplin și Serafina adormi bușteан.

Se întâlniră din nou la Napoli, după terminarea vacanței de iarnă. Peruggio venise s-o ia de la aeroport. Din noaptea de Revelion nu-și mai vorbiseră, nici măcar mintal, deși făceau zilnic schimb de mail-uri. Serafina deveni conștientă cât de mult îi lipsește și se întrebă dacă și el simțea același lucru. Așa că ieși din aeroport ca o vijelie, îl văzu așteptând-o și i se aruncă în brațe bucuroasă, fără să mai stea pe gânduri. Apoi încremeni. În fața ochilor îi răsări scena din baie și-și ascunse obrajii, care parcă luaseră foc, după gulerul ridicat al paltonului. Se pare că el îi citi gândurile.

-Hei, nu s-a întâmplat nimic! Lași prietenia noastră să se destrame din atâta lucru?

Îi ridică fața și o forță să se uite în ochii lui. Serafina roși. Îi vorbi la ureche, abia șoptit:

-Nu ai de ce să te ascunzi de mine. Ar trebui să spun c-a fost o întâmplare nefericită, dar nu pot fi atât de ipocrit. N-a fost nefericită de loc. Pur și simplu ești tulburător de frumoasă și ăsta nu e un motiv să-ți fie rușine. Rămânem prieteni, da? Încearcă să uiți sau să ignori ce s-a întâmplat. N-a fost nimic grav.

Se grăbiră la mașina lui, ținându-se de mână.

Iarna trecu pe neobservate. Nu-și mai vedeau capul de treburi, așa încât Serafina nu avu timp să analizeze în amănunt dacă se petrecuseră și alte lucruri stranii în jurul lui Peruggio sau nu. Prietenia lor rămase statornică - nici măcar amintirea frumosului necunoscut nu veni s-o mai tulbure, poate pentru că avea mereu mult de lucru. Urmau să se mute în noile clădiri construite pentru institut în afara orașului, ceea ce însemna că Serafina va avea propria locuință de serviciu acolo. Ideea unui spațiu numai al ei îi

surâdea atât de mult că orice clipă în care nu era într-unul din laboratoare și-o petrecea consultând cataloage de amenajări interioare. Așa că ziua în care el veni s-o vadă în laboratorul ei, fără să se fi anunțat dinainte, o luă prin surprindere.

-Se apropie vacanța de Paști. Am vrut să văd dacă tot Egiptul a rămas destinația sau vrei să mergi în altă parte.

-La naiba, Peruggio, am vrut să mă documentez în amănunt asupra subiectului și crezi c-am apucat cumva s-o fac? Sigur că mă interesează Egiptul, dar în afara unor informații de cultură generală n-am apucat să studiez nimic, iar la hieroglife mă uit tot cam ca mâța la calendar.

Peruggio surâse.

-Ei, se pare că eu n-am fost așa de ocupat ca tine. Aș zice că scrierea veche o stăpânesc destul de bine. Și-apoi nu trebuie să știm chiar totul - ar însemna să nu mai putem descoperi nimic nou și surprinzător la fața locului. Nu de parcă am ști exact ce căutăm!

-Da, dar trebuie să cumpărăm biletele de avion, să facem rezervări la hoteluri, să contactăm o agenție de turism de acolo și eu mă trezesc să fac asta chiar în ultimul moment!

Peruggio o privi cu un calm fără limite.

-Liniștește-te, nu trebuie să faci nimic. Totul e rezolvat, plecăm peste cinci zile.

Serafina sări în picioare și-l sărută zgomotos pe obraji. Vacanța aceea promitea să nu aducă nici o clipă de plictiseală.

Părăsiseră Cairo. Micul avion închiriat survola deșertul îndreptându-se spre sud, spre Luxor. Prin hublouri nu se zărea decât nisip albicios și panglica de aur lichid a Nilului sclipind în soare. Serafina vorbi prima, rupând tăcerea care se instalase în cabină:

-Deci nu știm nimic în plus față de ce știam despre Egipt când am venit încoace. Iar piatra de la Baalbek e la fel de tăcută pentru noi ca mormântul.

Timp de trei zile alergaseră între Sfinx, piramide, hotel, bazar, ruine și ritmul nebunesc nu-și arăta de fel roadele. Vizitaseră tot ce se putea vizita în timp atât de scurt, mâncând și dormind pe apucate.

Văzuseră sute, dacă nu chiar mii de hieroglife frumos săpate în piatră, dar simțeau instinctiv că în tot acest timp se învârtiseră pe lângă subiect. Nici o scriere măcar asemănătoare cu cea de la Baalbek nu se vedea, pe nicăieri.

Serafina insistase pe cele mai nebunești planuri. Plătise din greu pentru o vizită exclusivă la piramide, noaptea, și se lăsase abandonată în camera mortuară a lui Keops timp de-o oră. Relatările unor turiști vorbeau despre fenomene paranormale și iluminări subite, dar Serafina nu reuși decât să adoarmă ghemuită la pământ în timpul încercării care de obicei făcea nervii praf, până și oamenilor mai puțin sensibili. Peruggio n-o însoțise. Nu iubea noaptea nicicum și reținuse atenționarea frumosului necunoscut că întunericul nu-i e prieten, așa că se mulțumise să patruleze îngrijorat o oră întreagă în jurul piramidei, într-un hal de nervi greu de descris. Cu ocazia asta își dădu seama că piramida se comporta ca un ecran în calea gândurilor. Pierdu legătura mentală cu Serafina, ceea ce nu făcu decât să-i aducă îngrijorarea la paroxism. Serafina îl băgase în sperieți până și pe ghid, care venise s-o ia de acolo după trecerea orei cu pricina. Silueta fetei adormite se profila nemișcată pe pereți la lumina unei lanterne, dând impresia unui corp fără suflare. Când în mintea ghidului se îngrămădeau cele mai fanteziste spaime și teorii, Serafina îi simți mișcarea și se trezi căscând.

-Nu e nimic ciudat acolo, îl lămurise ea pe Peruggio de îndată ce ieși la aer. Poate că odată erau energii misterioase, dar cu trecerea atâtor curioși sigur nu se mai păstrează nimic. În afară de somnolență și de spațiul închis și neaerisit n-am simțit nimic.

Se învârtiseră apoi o zi întreagă în jurul Sfinxului. Căutau cu îndârjire o inscripție pe corpul lui străvechi, care să semene cât de cât cu scrierea de la Baalbek. Fără folos!

-Proști mai suntem, exclamase în final Serafina. E logic că ne pierdem vremea.

-De ce?

-Simplu: nisipul mânat de furtunile de vânt se comportă ca un abraziv, în atâta amar de timp sigur a șters orice urmă de înscris, dacă o fi fost vreunul. Piatra de la Baalbek nu a fost expusă intemperiilor naturii, de aceea s-a păstrat așa de bine.

Peruggio oftă.

-N-ar fi fost bine să-ți pice fisa înainte să ne rotim ca bezmeticii toată ziulica în jurul Sfinxului?

-Ideile vin din mers, replicase fata. Asta e frumusețea muncii de teren.

-Faptul că am un sac de nisip în păr se pune? Tot din frumusețea muncii de teren face parte și asta?

Serafina chicoti.

-Ce mai arheolog ai fi fost!

După ce investigaseră toată zona din jurul orașului Cairo, hotărâseră să plece către Luxor și Assuan. Avionul închiriat era o comoditate bine venită, scurta mult drumul cu mașina prin nisipul încins. La Luxor urma să-i aștepte un jeep care să-i ducă la monumentele din zonă. Își planificaseră o ieșire de două zile din Cairo, cu o noapte intermediară la un hotel modern din apropiere de vechea Tebă. De acolo urmau să se întoarcă la Cairo și apoi la Napoli, la institut. Erau destul de lipsiți de entuziasm, pentru că investiseră deja mult în cercetarea lor, iar aceasta părea mai fără folos ca niciodată.

Ruinele vechii Tebe se întindeau cât vedeai cu ochii. Văzuseră deja majoritatea templelor și-acum se îndreptau spre marele templu de la Karnak, cu imensa lui sală hipostilă. O pădure de coloane decorate din belșug cu hieroglife se zărea deja la orizont. Urma să fie o altă vizită exclusivă, aveau o oră la dispoziție să rămână singuri în templu, fără alți turiști. Costase, desigur, dar sperau în continuare că o vibrație a aerului, un flux de energie telurică sau cine știe ce amănunt greu de observat le va îndrepta atenția în direcția bună, producând o revelație. Pășeau acum pe aleea de piatră mărginită de uriașele coloane, printre care se vedea cerul. Serafina încercă să-și imagineze efectul vizual al acestora în vechime, când susțineau tavanul, acum de mult prăbușit, al edificiului. Chiar și după trei mii de ani păreau impresionante, făcând ca oamenii care se plimbau la baza lor să se simtă ca niște furnici. Fiind aproape de amiază, soarele lumina aleea de coloane până la bază. Erau complet acoperite de hieroglife săpate în piatră. Unele mai păstrau în adâncituri urme ale vopselelor pline de culoare din antichitate; era greu de imaginat cum arătase cândva piatra aceea albă vopsită ca

un mozaic, dar sala trebuise să fie în antichitate cel mai frumos loc din lume.

Ghidul se retrase într-un colțișor umbrit, dându-le întâlnire peste o oră, așa cum conveniseră. Urmau să fie singuri, doar ei și istoria.

-Sunt 134 de coloane și va trebui să le cercetăm pe toate, zise Peruggio. Serafina, ne vom împărți aleea de coloane, tu începi dintr-un capăt al aleii, iar eu din celălalt.

-Bine, dar tu ești mai rapid la citit hieroglife. N-o să termin într-o oră cu coloanele mele!

-Nu e nevoie să le citești. Semnele de la Baalbek le cunoști pe de rost, caută numai ceva asemănător printre hieroglife.

-Asta pare logic, numai că nu cuprind cu privirea decât sfertul de la bază al fiecărei coloane, cu toate că-mi dau capul pe spate cât pot. Ce vom face cu restul?

Peruggio îi făcu cu ochiul.

-Avionul, ai uitat de el?

Râseră amândoi, apoi se despărțiră luând-o spre cele două capete opuse ale aleii.

Serafina era la a treia coloană din șirul ei. Îl pierduse din vedere, Peruggio fiind ascuns pe undeva prin spatele unuia din pilaștri. Brusc, simți arsura soarelui pe piele mai puternică decât până atunci și o lumină stranie coborî peste străvechiul templu. Apoi îi auzi glasul, aceea voce catifelată care reverbera până în adâncul ființei ei.

-Serafina, vino pe mijlocul aleii.

Se răsuci pe călcâie și fugi spre locul indicat, atât de repede pe cât îi permitea fusta lungă. Purta aceleași veșminte ca la Baalbek - simplă superstiție? Când ajunse aproape de mijlocul aleii își ridică privirea. Simțea, înainte de a vedea, ce va găsi acolo. Intuiția n-o înșela nici de această dată. Sprijinită de una din coloane, cu chipul mângâiat de soare, cea mai frumoasă făptură a Pământului stătea imobilă ca o statuie, cu ochii negri strălucitori scrutând depărtarea. O aștepta.

-Eram în capătul celălalt - arătă cu mâna spre unul din capetele șirului de coloane - când am auzit o voce spunându-mi că trebuie să

înaintez până la mijlocul șirului și să caut la baza a două coloane alăturate. Și uite ce-am găsit!

Se aplecă la baza pilastrului de care se rezemase până atunci, îngenunche și-și trecu mâna peste piatra aspră. Mâna părea să aibă o lumină a ei, scoțând la iveală un șir de scrijelituri fine aproape de pământ, greu vizibile cu ochiul liber. Ar fi putut să pară semne străvechi făcute cu dalta la întâmplare, sau pur și simplu crăpături fine în piatră, datorate vechimii. Dar frumosul necunoscut căută în rucsacul pe care Peruggio îl aruncase pe o dală de pe alee și scoase o pensulă fină cu care îndepărtă urmele de praf depuse în zgârieturile pietrei. Sub un șir de hieroglife mai mici și mai fine decât tot ce văzuseră până atunci, semne identice cu cele de la Baalbek se puteau acum zări cu claritate.

Serafina încremeni, în parte datorită șocului și în parte datorită prezenței frumosului necunoscut. Acesta luă mâna fetei - atingerea pielii lui era caldă și nespus de catifelată - și-i trecu degetele peste inscripție.

-Simți ceva?

-Da, sigur, e o scriere. Și ar mai fi ceva ciudat: parcă piatra ar fi mai caldă aici decât pe restul coloanei. Hotărât lucru, e ciudat.

-Atunci ia aparatul de fotografiat și dă roată celor două coloane. Încearcă să ai umbre adânci, ca să se vadă semnele cât mai clar. Eventual ia lanterna pentru asta. Nu uita și hieroglifele de deasupra, par să fie un fel de dicționar sau traducere a înscrisului. Eu voi încerca să copiez textul pe hârtie între timp, ca să avem mai multe surse de informație pentru descifrat.

Era straniu să lucreze alături de el, să-i asculte glasul cristalin și să-i privească mișcările elegante. Serafina resimțea din plin emoția întâlnirii. Se chinuia cu aparatul de fotografiat, pentru că mâinile ei de obicei ferme tremurau. Îl privi în timp ce el copia semnele într-o agendă micuță, cu ochii în jos. Acum că el își plecase privirea, îl putea studia în voie. Nu numai chipul îi era frumos. Toată făptura îi degaja armonia perfecțiunii, deși era mai degrabă micuț și nu părea un tip puternic, exceptând bineînțeles ochii în care se concentra o magie necunoscută. Serafina îi remarcă apoi, uimită, modul de a scrie. Dacă acorda o atenție sporită hieroglifelor, studiindu-le cu grija de a le copia cât mai fidel, cu semnele de la

Baalbek proceda în mod diferit. Scria cu o cursivitate uimitoare, desenând cu naturalețe pe hârtie semnele complicate, cu o caligrafie artistică. Serafina își spuse că acela era, fără îndoială, cel mai elegant scris care existase vreodată.

Terminară repede, în parte și datorită siguranței cu care el trata scrierea necunoscută. Serafina isprăvise și ea de fotografiat baza masivă a coloanelor.

-Nu ne grăbește nimeni, n-ai vrea să descarci imaginile?

Scoase din rucsac laptopul de culoare argintie, ultraperformant, de care Peruggio nu se despărțea niciodată (Serafina bănuia chiar că Peruggio îl folosește ca perină atunci când, din întâmplare, doarme).

-Știai că există conexiune Internet fără fir pe aici? întrebă tânărul. Bănuiesc că e din cauza hoardelor de turiști, să-și poată împrăștia cât mai degrabă pozele pe la rudele rămase acasă. Așa că putem verifica, chiar aici și acum, semnificația hieroglifelor.

-Pentru asta nu cred că vom avea vreme, îl contrazise fata. Prefer să descarc pozele și să le verific claritatea pe ecran.

-Fie cum zici!

Serafina se așează pe piatra aleii, în spatele lui. Era curioasă cum se va descurca: Peruggio își păzea cu disperare calculatorul de mâini străine și orice manevră necesita coduri de acces complicate. De când își crease fișiere cu fotografiile de la Baalbek, devenise parcă și mai sensibil la măsurile de securitate. Ecranul calculatorului se lumină și acesta ceru parola de acces. „Acum e acum" gândi Serafina. Dar tânărul tasta deja, incredibil de repede.

-Ai spart parola? făcu ea mirată.

Băiatul întoarse spre ea ochii mari, plini de uimire.

-De ce să o fi spart? N-a fost nevoie, doar o știam.

Serafina catalogă informația. Dar tânărul nu terminase de vorbit.

-Ai dreptate în fond, parola e prea simplă. Aș putea să o schimb chiar acum și să aleg ceva mai greu de ghicit.

Serafina știa că Peruggio folosea nivele multiple de criptare pentru codurile de acces și că umblase în sistemul de operare pentru aceasta. Se întrebă acum în ce mod va reuși Peruggio să decodeze noua parolă, un șir amețitor de caractere pe care tânărul îl

tastase deja cu aceeași viteză nebună cu care făcea orice în jurul calculatorului. Fata îi dădu aparatul de fotografiat și privi ecranul.

-Ai făcut treabă bună, imaginile sunt excelente, o lăudă el.

Se simțea mândră, o căldură plăcută îi străbătu tot corpul. Să te laude un tip desăvârșit era ceva!

După ce priviră imaginile de pe ecran și le comparară cu semnele de pe coloane (Serafina voia să fie sigură că nu ratase nimic), băiatul închise calculatorul. Ora se apropia de final, ghidul aștepta.

Se ridicară scuturându-se de praf. Serafina se rezemă de o coloană și mai privi o ultimă oară aleea de pilaștri, făcând câteva poze „turistice", cum le numea ea, înainte de plecare. De fapt trăgea de timp. Cum de apăruse din nou ființa aceea minunată? La Baalbek, ca și acum, explorau un sit arheologic foarte vechi. Oare tânărul venea dintr-un alt timp și va dispărea de îndată ce vor părăsi incinta templului? În anticele locuri sacre existau porți magice care duceau în alt timp? în trecut? în viitor? în altă lume? Perfecțiunea și frumusețea necunoscutului erau cu totul nepământene - se va întoarce în lumea lui? Pentru cât timp? Când - și dacă - îl va mai reîntâlni? Senzația deveni cumplit de dureroasă, deși Serafina se bucura în gând de revederea cu Peruggio. Era convinsă că el, cu bunul lui simț excepțional, se pitise pe undeva ca s-o lase singură cu necunoscutul. Probabil îl va găsi alături de ghid, își zise fata. Îi era dor de senzația liniștită și familiară pe care i-o dădea prezența prietenului, dar inima îi bătea nebunește la vederea frumosului necunoscut. Acesta era pentru ea misterul, provocarea, enigma care dădea vieții poezie. Vor ajunge la mașina ghidului și poezia vieții ei se va evapora, înghițită ca o fata-morgana de nisipul fierbinte. Mâna catifelată care-i strângea delicat degetele se va topi în lumina soarelui amiezii, chipul frumos va păli în ceața depărtării...inima i se strânse dureros la gândul acesta, apoi își aduse aminte cu cât curaj îi promisese lui Peruggio că-l va săruta pe necunoscut. Ce nebunie! Ce bine că frumosul tânăr nu-i citea și el gândurile, asemenea prietenului! Ar intra în pământ de rușine!

-Nu zău? Ia stai așa!

La auzul vocii catifelate, Serafina încremeni. „La dracu, altă belea! Oare toți bărbații din jurul meu citesc gânduri? Va trebui să-l

întreb și pe tata!" Continua să stea înlemnită, cu spatele rezemat de coloană, în timp ce tânărul se apropia surâzând. O cuprinse în brațe și-și atinse obrazul de obrazul ei. Apoi, cu nesfârșită blândețe și încetineală, își întoarse capul și-i atinse buzele cu gura lui. Atingerea era mai delicată ca o boare de vânt, dar dezlănțui în toată ființa Serafinei explozia unui vulcan. Era prea puțin! Serafina își întredeschise buzele și le zdrobi cu putere de gura lui. Era primul ei sărut adevărat și voia să trăiască toată viața cu amintirea lui.

Tânărul reacționă puternic. Strânsoarea brațelor lui deveni mai hotărâtă, buzele mai fierbinți. Îi sorbi parfumul răsuflării, îi prinse între dinți una din buze și mușcă blând, îi lipi corpul de al său. Serafina gemu și-și încâlci o mână în părul lui inelat și lung. Îi simțea bătăile inimii, și le simțea și pe ale ei, asemenea unui bubuit de tunet care prevestește o furtună de vară. Tânărul închise ochii și, tremurând ușor, se abandonă cu totul valului de pasiune. Rămaseră așa, înlănțuiți, clipe lungi.

Într-un târziu el se îndepărtă, dar își desprinse buzele numai ca să și le așeze pe gâtul ei, apoi îi sărută lobul urechii și reveni iarăși asupra buzelor fetei, care deveniseră mai roșii decât dacă le-ar fi colorat cu rujul cel mai strălucitor.

-Serafina...ești așteptată. Trebuie să ne întoarcem la ghid!

O mai îmbrățișă o dată strâns, apoi o luă de mână și străbătură împreună aleea somptuoasă de piatră, flancată de magnificele coloane. În capul Serafinei răsuna, din nu se știe ce motiv, marșul gloriei din „Aida".

Înainte de a se întâlni cu ghidul, tânărul se opri la umbra întunecoasă a unui zid de piatră. Ochii minunați păstrau cercurile argintii care deveniseră extrem de intense în timpul sărutului.

-Serafina, mergi înainte, te voi ajunge și eu din urmă!

Da, sigur, aceeași istorie! Îi promisese și la Baalbek, și-apoi dispăruse. Știa deja că va ajunge singură la ghid - singură și cu inima plină de durere. Se întoarse brusc și-și aruncă încă o dată brațele în jurul gâtului lui, iar tânărul se lăsă iarăși furat de vraja sărutului. Când se desprinse din îmbrățișare, Serafina îi șopti la ureche:

-Pentru mine a fost cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Dar pentru tine?

Irisurile devenite complet argintii îi întoarseră privirea. Dacă ochii cuiva puteau zâmbi mai mult decât buzele, atunci cu siguranță că ochii necunoscutului tocmai asta făceau.

-Pentru mine? A fost ceva din altă lume!

Serafina se răsuci pe călcâie și înaintă printre ruine spre jeepul parcat mai încolo, când auzi pași în spatele ei, tocmai când distingea deja silueta ghidului. Peruggio se apropia în fugă, venind dinspre templu.

-Sper că n-aveai de gând să mă abandonezi aici, zise el cu obrajii roșii și răsuflarea întretăiată.

Urcară în mașina ghidului și-și petrecură tot restul zilei făcând fotografii printre ruinele mărețe. Serafina visa, înainte de-a ajunge la hotel, un duș cald. Era năclăită de sudoare și plină de nisip, iar oboseala îi dădea frisoane. Fusese o zi lungă și era convinsă că nu se încheiase. În mod sigur după cină Peruggio va încerca să se uite peste textele de la Baalbek. Asta îi dădu bătăi de cap. Își aminti de calculatorul care avea alt cod de acces acum, și despre care Peruggio n-avea habar. Iar ea nu știa să i-l spună! Apoi îi răsări în minte atingerea delicată a necunoscutului și amintirea sărutului îi înfioră întreaga ființă. Oare era o senzație normală ceea ce trăise cu el? Se simțise scăldată într-o lumină nepământeană, iar timpul și spațiul, așa cum le știa, parcă își încetaseră existența. Auzise și citise multe despre magia primului sărut, dar parcă nimic nu se potrivea cu ceea ce ea simțise. Și-apoi, un sentiment ciudat de confuzie i se instală în minte, când realiză diferența dintre prietenia pentru Peruggio și iubirea pentru necunoscut. Acum, după sărutul acela pasional, Serafina nu mai ezita să-i spună iubire. În clipele acelea îl dorise cu toata ființa ei, mai mult decât orice pe lume, și era foarte conștientă de asta.

Se întâlniră în restaurant, în fața unei cești aburinde de ceai verde. Apoi Peruggio ceru cafea - semn că avea să stea treaz până la ore mici. Serafina îi urmă exemplul. Era bine să fie lucidă, chiar dacă îi pica nasul în ceașcă. Abia se atinseră de mâncare. Emoția era prea puternică, iar nerăbdarea descifrării textelor nu le dădea nici o clipă de răgaz. Urcară în camera lui Peruggio, iar acesta scoase imediat calculatorul din rucsac.

-Ar cam trebui să schimbi parola de acces, sugeră Serafina.

-De ce? Știi bine că nu-mi place să fac acest lucru mai des decât e necesar. Nu am de gând să-mi încarc memoria inutil și oricum am schimbat-o în sala hipostilă de la Karnak.

Serafina rămase năucă. Da, codul de acces fusese într-adevăr schimbat în sala hipostilă, dar nu Peruggio fusese cel care tastase noul cod, ci frumosul necunoscut. Încă o dată, amintirea gurii lui presându-se peste buzele ei îi înfierbântă sângele.

Peruggio tastă codul cu naturalețe. Serafina nu se mai osteni să întrebe dacă l-a spart, știa că el n-ar fi recunoscut. Și dacă chiar îl știuse?

O cuprinse o stare vecină cu leșinul. Pământul parcă-i fugi de sub picioare. Ori avea ea halucinații și începuse să confunde oamenii, ori Peruggio și frumosul necunoscut erau una și aceeași persoană - dar cum era posibil să ia două înfățișări diferite și să aibă sentimente diferite față de el, într-un caz și în celălalt?

-Peruggio, cum ți s-a părut ziua de azi, de la Karnak?

-Oh, dar m-ai întrebat deja. Ți-am spus că era ceva din altă lume, dacă n-ar fi decât...

Nu continuă. Roși și-și plecă ochii. Serafina însă îi auzi mesajul în gând: „dacă n-ar fi decât sărutul acela, și tot ar fi cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Văzându-te atât de logică și de stăpână pe tine, n-aș fi putut să-mi imaginez cât de pasional și de sălbatic poți săruta".

Se aflau din nou față în față. Serafina închise ochii și-l sărută cuminte pe obraz, așa cum făcea întotdeauna cu bunul ei amic.

-Asta parcă nu așa trebuia să fie!

Abia ce Peruggio rosti aceste cuvinte la urechea ei, Serafina avu senzația, chiar cu ochii închiși, că încăperea se luminase brusc. De îndată simți două buze catifelate, dar ferme, alunecând peste buzele ei. Senzația era copleșitoare, aceeași pe care o simțise în sala hipostilă. Își întredeschise buzele, îl luă pe după gât și-i mângâie buclele mătăsoase. Deschise ochii - se simțea privită - și-și pierdu privirea în lumina acelor ochi negri, magnifici, conturați de cercuri argintii. Frumosul necunoscut stătea în fața ei, lipind-o de el și mângâind-o cu gesturi gingașe, dar pline de senzualitate.

-Peruggio... uită-te în oglindă! Acum!

El se desprinse cu greu din îmbrățișare și se opri în fața oglinzii. Încremeni.

-Nu se poate! Ăsta nu sunt eu!

Serafina veni și-i puse o mână pe umăr.

-Ești tot tu, Peruggio, nu crezi?

Înainte ca el să apuce să schițeze vreun gest, se aruncă asupra lui și-i mușcă buzele, apoi lobul urechii. Peruggio gemu și răspunse sărutului pasional. Oglinda reflecta fiecare mișcare.

-Ce ai simțit acum, Peruggio?

-Oh, amețesc rău de tot! Nu, nu se poate!

Se așeză la masă și-l trase lângă ea.

-Deci îți schimbi înfățișarea. Faci să leviteze o piatră de o mie de tone. Citești gândurile și folosești teleportarea. Și pentru toate astea nu ai nici o explicație!

-O explicație s-ar putea să fie. Trebuie numai descifrată și tradusă, zise Peruggio cu convingere și arătă spre calculator.

Cap. 13 Mesajul

Soarele răsărise deja, când Serafina deschise ochii. Nu înțelegea nimic. Știa că ajutase în ajun la descifrarea mesajului, căutând semnificațiile unor hieroglife într-un dicționar. Peruggio ajunsese la concluzia că un semn de la Baalbek corespundea mai multor hieroglife, așadar piatra aceea era bogată în informații. Apoi Serafina se simțise somnoroasă, în ciuda cafelei băute la cină, si de atunci nu mai ținea minte nimic. Acum zăcea de-a curmezișul unui pat, acoperită cu o pătură, și îmbrăcată în rochia cu care coborâse în ajun la restaurant. Dormise bine, deși nu știa cât de mult. Se întinse ca o pisică, își dădu brațele în lături, își scutură părul și-apoi se ridică în capul oaselor.

-Bună dimineața, frumoaso! Ai apucat să te odihnești un pic?

Peruggio stătea în dreptul geamului, absorbind parcă lumina soarelui. Arăta bine, dar nu spectaculos - trăsăturile lui nu radiau aceea strălucire interioară care-l făcea pe frumosul necunoscut atât de aparte.

-Poate îmi explici și mie ce se întâmplă, vru să știe Serafina.

Veni și se așeză lângă ea, mângâindu-i părul cu blândețe.

-Nimic, decât că ai lucrat până la patru dimineața și m-ai ajutat enorm cu textul acela, după care te-a răzbit somnul. Decât să te duc pe brațe în camera ta și să se uite la noi tot hotelul, te-am pus în pat la mine și te-am lăsat să dormi pe săturate. Ghidul a trecut pe aici și i-am spus deja că ne întoarcem la Cairo ceva mai târziu, să poată anunța pilotul avionului.

-Și tu?

-Eu am rămas să lucrez și am terminat traducerea acum o jumătate de oră, așa că n-avea rost să mai dorm. Soarele oricum a răsărit și îmi dă mai multă energie decât un somn bun.

-Oh, Peruggio! Se întinse spre el, căutându-i buzele, dar se trezi împinsă ușor la o parte, cu toată grija de care el era în stare.

-Iubito, ascultă-mă cu atenție!

Serafina notă în treacăt ce frumos suna cuvântul "iubito" așa cum îl pronunța vocea melodioasă a lui Peruggio. Acesta vorbi din nou:

-Nu putem continua așa. Suntem prea atrași unul de celălalt și nu vom ajunge nicăieri în felul ăsta. Cel puțin nu până nu aflăm câteva lucruri esențiale. Textele alea - arătă cu mâna spre calculator - spun că suntem din specii diferite și din lumi diferite.

Serafina rămase cu gura căscată. Peruggio o îmbrățișă delicat, dar n-o sărută decât pe obraz, frățește, așa cum făcuse ea de atâtea ori înainte, când nu erau decât buni amici. După ziua de ieri, gestul era de-a dreptul dureros!

Apoi el se duse la masă și porni calculatorul. Serafina veni și se așeză pe un scaun. Ceea ce vedea acum pe ecran erau grupuri de hieroglife desenate în dreptul câte unui semn de la Baalbek, apoi același lucru în caractere latine, în vechiul dialect copt din timpul dinastiei Ptolomeilor, și în fine traducerea modernă. Se zăpăci între atâtea variante, dar Peruggio îi arătă un fișier ușor de descifrat, care conținea traducerea completă. Și de această dată, simțul lui pentru

lucrurile frumoase se manifestase din plin, pentru că textul era suprapus peste o fotografie a ruinelor de la Karnak, prelucrate să apară ca o poză veche și ștearsă, în timp ce textul se reliefa puternic, scris cu caractere foarte vizibile, înclinate ca o scriere de mână.

Serafina citi și nu îndrăzni să respire între timp.

"Călătorule, dacă ai ajuns în acest loc, înseamnă că vremea blestemului a trecut și cei cu sânge argintiu trăiesc iarăși printre oameni. Noi suntem fiii luminii, fiii cerului strălucitor, cei veniți pe Pământ dar născuți în afara lui. Ceilalți zei, cei care au creat pe locuitorii acestei lumi din sângele animalelor, ca să le fie sclavi, au distrus pentru totdeauna lumea noastră. Ar trebui să-i urâm - numai că noi nu cunoaștem ura. Răzbunarea noastră e timpul. Nu poți blestema pentru totdeauna ceea ce ne-a fost dăruit de Cel Veșnic, cel care este deasupra tuturor lucrurilor, pentru că e cauza tuturor. El ne-a dat sângele argintiu și ne-a mai dat în păstrare cea mai frumoasă dintre lumile create de El. Când am venit pe pământul acesta, am vrut să facem aici o lume tot atât de frumoasă ca și a noastră. Dar asta i-a supărat pe ceilalți zei, care ne-au blestemat să fim asemenea oamenilor, să trăim pentru totdeauna în lumea aceasta întunecată laolaltă cu fiii pământului, care au fost creați să fie robi. În ei, ceilalți zei au sădit dușmănia și dorințele rele ca să-i poată stăpâni la nesfârșit. Dar ceea ce oamenii nu știu e că ceilalți zei sunt muritori și deci blestemele lor nu au putere infinită - ele se tocesc în timp ca lama unui cuțit folosit de prea multe ori, ca armele pe care ceilalți zei le-au adus oamenilor, călcând astfel legile firii. Dacă vrei să câștigi cunoașterea celor trecute și înțelegerea celor care vor veni, caută cele două cărți sacre ale neamului nostru, Cartea Străbunilor, în care e adunată istoria și înțelepciunea noastră și Cartea Mediatorului, cea mai de preț dintre toate comorile noastre. Rămas-bun, călătorule, și să ai mereu lumină strălucitoare pe drumurile tale".

Serafina reciti textul a doua, apoi a treia și a patra oară.

-Nu se modifică de la o lectură la alta, dacă asta voiai, spuse Peruggio râzând.

-Dar traducerea ta e sigur corectă? Serafina puse întrebarea cu speranța înecatului care se agață de un pai - Peruggio nu greșea

niciodată!

-Oh, e sigur corectă. Am înlocuit expresii arhaice și greu de înțeles cu un limbaj ceva mai modern, dar sensul e cel pe care-l vezi, de asta pot să te asigur fără nici o urmă de îndoială.

-Deci limba în care a fost scris textul...

-Este cea a fiilor luminii. Nu e nimic cunoscut, dintre limbile folosite în vechime.

-Și totuși ai putut să traduci dintr-o limbă necunoscută, folosind numai câteva hieroglife de acum trei mii de ani ca referință.

Peruggio înclină capul, fără să spună nimic. Hm, ceva de ținut minte! Serafina continuă șirul întrebărilor:

-Deci voi - își găsea cuvintele cu greutate - voi veniți din stele și ați fost considerați zei de către oameni.

-Da, așa se pare.

-Și în afara voastră mai existau și "ceilalți zei" , care nu vă voiau binele și care v-au blestemat.

-Iarăși e corect, confirmă Peruggio.

-Și în plus - oh, Doamne! - textul ăsta lasă să se înțeleagă că noi oamenii suntem rezultatul unui soi de inginerie genetică, un fel de ființe artificial obținute din selecția animalelor de pe planetă, în scopul de a-i servi pe „ceilalți zei". E groaznic ce gust amar poate avea o asemenea afirmație! Acum înțeleg textul - tu ești un zeu iar eu o biată muritoare.

Peruggio veni și o cuprinse în brațe. Îi privi ochii albaștri, apoi îi luă fața în palme și-i contură cu degetele sprâncenele, nasul, buzele. Atingerea îi era mai gingașă decât aripa unui fluture.

-Serafina, ai înțeles altceva decât trebuia. Nu știm de când datează textul acela. E foarte vechi, dar nu știm nici măcar dacă e cel original sau transcrierea unei transcrieri după o copie de cine știe când. Poate că în ideea „zeilor" oamenii au fost creați să fie robii cuiva, dar sigur nu asta au devenit. Tu ești o biată muritoare? Tu, care ești atât de isteață, de intuitivă și de-o inteligență atât de strălucita? Nu, nu pot crede asta! Dar aici avem o problemă: dacă cineva a blestemat vreodată neamul meu și știa că într-o bună zi blestemul acela se va sfârși - ce părere ai, ce ar trebui să facă?

Serafina ezită, dar într-un târziu răspunse:

-Depinde ce efect a vrut să obțină cu blestemul acela: fie să arunce un nou blestem sau ce-o fi fost și fiii luminii să fie iarăși asemenea oamenilor, fie...se gândi câteva clipe, apoi vorbi cu o voce amară și chinuită...fie să te ucidă.

Peruggio încuviință dând imperceptibil din cap.

-În cazul în care ei chiar asta vor, cine ar mai fi în pericol, în afară de mine?

Fata lăsă ochii în jos și răspunse abia șoptit:

-Cei apropiați de tine.

Ramaseră tăcuți câteva clipe, după care ea continuă, mânată de o nouă speranță:

-Dar ia stai! Textul ne spune cum au fost creați oamenii și ce au devenit fiii luminii. Tu ești, e adevărat, o ființă cu totul deosebită, dar nu există nici o legătură evidentă între tine și fiii luminii. Dacă textul se referă la altcineva? Dacă nu e decât o legendă străveche?

Acum o privi aspru.

-Tu crezi ce spui?

-Stai așa, s-o luăm logic!

La auzul apelului la logică, fața încordată a lui Peruggio se destinse într-un zâmbet.

-Bun, și ce-ți spune logica ta?

-Că ochii tăi luminoși cu irizații argintii ar putea fi un semn, dar în fond textul nu ni-i descrie pe acei fii ai luminii, așa că nu știm ce fel de ochi aveau. O singură caracteristică a lor e pomenită și probabil e cea care îi deosebea de oameni: sângele argintiu. Zău, Peruggio, batracienii cu sânge albastru pot fi candidați mai buni decât tine la statutul de fii ai luminii.

-Așa ți se pare?

Înainte ca ea să-l poată opri, Peruggio își trecu peste degete lama cuțitului de deschis scrisori, aflat pe masă. De îndată țâșniră câteva picături de sânge. Serafina își ținu respirația și privi. Picăturile se prelinseră peste mână, roșii închis. Fata răsuflă extrem de ușurată, dar Peruggio o trase după el în dreptul ferestrei și-și ținu mâna în lumina soarelui puternic. Un firicel subțire extrem de strălucitor se vedea printre picăturile roșii, apoi pe degetele rănite se iviră tot mai mulți stropi argintii. Serafina înlemni.

Scena nu dură mult. Părea că soarele vindecă tăietura cu repeziciune. După câteva secunde, sângerarea încetă, pielea se refăcu și rana se închise. Peruggio îi întinse mâna fetei, care o examină întorcând-o pe o parte și pe alta. Pe mâna albă, cu pielea fină și catifelată, nici ochiul cel mai atent n-ar fi putut distinge măcar o zgârietură.

-De când...de când știi asta?

-S-a întâmplat prima oară astă-iarnă, pe când tăiam lemne pentru bunica ta. Îndemânatic cum mă știi, toporul mi-a alunecat din mână, rănindu-mă destul de serios. Spre norocul meu, stăteam în lumina soarelui, așa că s-a vindecat în câteva minute, dar eu am apucat să văd sângele argintiu și m-am înfiorat. Asta mi-a amintit de lichidul din vasul de piatră de la Baalbek, arăta la fel. De atunci mi-am cam pierdut somnul liniștit. Nu știam nimic, bineînțeles, de vreun blestem sau ceva de soiul ăsta, dar mă gândeam la diferențele care există între noi. Simțeam cumva că o forță din afară te îndepărtează de mine și lucrul ăsta mă umplea de tristețe. Ce am făcut ieri în sala hipostilă ...uită întâmplarea, n-ar fi trebuit să se întâmple. A fost o greșeală de-a mea!

-Știi bine că n-a fost o greșeală! A fost cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată și știu că așa a fost și pentru tine, mi-ai spus-o doar și tu nu știi să minți! Dar să nu încurcăm lucrurile. Blestemul și cărțile acelea de care vorbește mesajul fiilor luminii sunt ceva, relația noastă e altceva - fac parte din planuri diferite ale existenței. De căutarea cărților ne vom ocupa, bineînțeles. Tot eram obișnuiți să căutăm, dacă nu texte indescifrabile, atunci cărți, deși nu știm unde ar putea fi și nici n-am idee ce înțelege prin cuvântul "cărți" o civilizație din celălalt capăt al Universului. Pot să-mi imaginez orice, de la suluri de papirus ca cele găsite la Marea Moartă și până la texte inscripționate pe CD-uri. Dar asta nu trebuie să umbrească ceea ce simțim unul pentru celălalt, Poate că venim din lumi diferite, poate că sângele nostru nu are aceeași culoare, dar atât timp cât avem încredere unul în celălalt, relația noastră trebuie să continue.

Peruggio surâse trist.

-Și cei care vor să mă distrugă?

-Cu ei treaba nu e chiar așa complicată! Nu știm cine sunt, nici dacă au rămas și dintre ei pe Pământ ori s-au întors în lumea lor, n-avem idee dacă ei știu cât durează efectul acelui blestem și, mai ales, nu știm cum măsoară ei timpul. Nu uita că oamenii îi considerau zei, deci nemuritori. Numai fiii luminii știau că „ceilalți zei" nu au viață infinită. Asta mă duce cu gândul la faptul că „ceilalți zei" aveau o existență atât de lungă, încât nu se schimbau de loc în cursul vieții unui om. Poate că, chiar dacă vor voi să te pedepsească într-un fel, acest lucru le va lua sute sau mii de ani. Așa că, vezi, eu nu consider că prietenia noastră ar putea fi amenințată de ceva imediat. Prefer să nu mă gândesc la ce va fi peste ani de zile - poate nici n-am curajul s-o fac. Dar acum suntem fericiți împreună și nu cred că mesajul de la Baalbek trebuie să stea în calea noastră.

-Optimistă ca întotdeauna! Zău, Serafina, există ceva care să te prost dispună?

-Desigur, gândul că între noi lucrurile s-ar putea termina, că poate nu mă mai placi sau că preferi să ai alt inginer-șef la institut, sau că un fiu al luminii merită pe cineva mai frumoasă și mai deșteaptă decât mine.

Acum Peruggio râdea, dar în râsul acela se strecură o undă de tristețe.

-Nu-ți face griji cu privire la asta. Pentru mine ai fost cea mai frumoasă și cea mai deșteaptă fată din prima clipă când te-am zărit. De atunci știam că aș vrea să fim prieteni, iar faptul că și tu păreai că mă placi a fost singura mea rază de speranță în mulți ani de viață chinuită. Măcar acum nu mai trebuie să fiu gelos pe fantasmele tale cu necunoscuți misterioși care apăreau din ceață la răsăritul soarelui sau se materializau de nicăieri la chemarea ta. Îți dai seama cât de mult mi-a otrăvit sufletul gândul că tu iubești pe altcineva, chiar dacă în închipuirea mea nu era decât o himeră?

Serafina rezumă situația în stilul ei simplu și direct:

-Dacă și tu mă iubești pe mine așa cum te iubesc eu pe tine, dacă avem încredere unul în celălalt, ceilalți zei sau ce or fi n-au decât să poftească - dar cerul mi-e martor că nu eu i-am chemat aici și dacă nu te vor lăsa în pace, am eu ac de cojocul lor!

-Să înțeleg că, în viziunea ta, zeii aceia se confundă cu o gașcă de bătăuși care vor să sară la mine și de care tu poți să mă

aperi? Zău, Serafina, poți măsura avansul tehnologic pe care „ceilalți zei" îl au față de oameni? Poți să te gândești la o civilizație care practica ingineria genetică înainte ca omul să existe pe Pământ și să crezi că te vor ataca cu pumnii? E ridicol!

-Ridicol e numai să-ți pierzi vremea cu spaime și să-ți otrăvești sufletul cu temeri despre care nu știi ce poți face împotriva lor. Atât timp cât nu cunoaștem natura pericolului și nu avem de unde s-o aflăm, cel mai evident lucru pe care îl avem de făcut e să dormim liniștiți și să căutăm cele două cărți care poate ne vor lămuri cumva. Nu te lăsa copleșit de frică și nu căuta să mă dai la o parte, atât timp cât inima ta dorește altceva.

Se apropiase de el și-l privi cu hotărâre în ochi, apoi continuă:

-Nu știm ce ne rezervă viitorul. Poate fi mai întunecat decât al altor oameni - sau poate fi mai luminos! Și pentru un viitor incert să-ți refuzi un prezent care poate fi minunat? Trăiește-ți viața și lasă zilei de mâine grijile ei, zilei de azi îi ajung propriile necazuri. Asta n-am spus-o eu, ci un om înțelept. Aș zice că e un sfat demn de luat în seamă!

Veni și îi luă fața în mâini, ținându-l cu buzele la un lat de palmă de buzele ei. Peruggio tresări și în ochi începură să i se ivească luminițe argintii. Nu o respinse, însă îi vorbi cu o voce extrem de blândă, în surdină.

-Vedem pericole peste tot în afara noastră și vrem să ne batem cu tot Universul, sau măcar cu o bună bucată din el, nu? Dar nu sesizezi că primejdia cea mai mare e aici, la un pas de tine? Facem parte din specii diferite, ăsta e un fapt stabilit. Despre cine și ce sunt eu nu știm aproape nimic - ți-aș putea face rău, fără să vreau și poate chiar fără să-mi dau seama. Despre asta nu vrem să vorbim. E mai comod să te gândești la bătălii imaginare cu tot felul de creaturi ciudate venite din stele, decât să recunoști tragedia acestei relații dintre noi. Te doresc nesfârșit de mult și știu că și tu simți același lucru față de mine. Poți trăi cu ideea că această relație nu se va împlini niciodată? Că în fiecare sărut, în fiecare îmbrățișare, în fiecare atingere, undeva pitit în umbră, va stărui gândul că nu avem voie să mergem mai departe, deși ne dorim aceasta din toată ființa noastră? Ești destul de puternică să reziști acestei tentații, fără să cedezi vreodată, fără să te lași copleșită de regrete și remușcări,

fără să fugi și să-ți găsești un partener uman care să-ți dea fericirea de care eu te voi lipsi? Poți accepta acest lucru? Poți să-ți imaginezi viața noastră de acum înainte, care nu va deveni mai simplă, ci din ce în ce mai complicată? Ești pregătită pentru așa ceva?

-Da, dacă și tu ești pregătit!

Nu mai spuse nimic, ci se apropie brusc de el, făcând ca și distanța aceea nesemnificativă care era între ei să dispară. Ultimul lucru pe care îl sesiză înainte să închidă ochii erau irisurile lui Peruggio, acum complet argintii. Își presă buzele pe gura lui - o aștepta deja, întredeschisă. Își despărți buzele și-i simți răsuflarea și-apoi făcu loc limbii lui care-i explora gura, înfiorând-o până în adâncul ființei ei. Simțea la propriu gustul dulce-amar al sărutului, îi simțea o mână în părul ei lung și încâlcit, de culoarea aramei, în timp ce mâna cealaltă îi mângâia gâtul, cobora pe umeri și pe spate, apoi i se încolăci în jurul taliei, lipind-o de el cu fermitate.

Când sărutul deveni mai dulce, Peruggio se îndepărtă.

-Poți suporta asta?

Buzele Serafinei deveniră amare și dureroase.

-Da, dar tu?

Fără o vorbă, el îi luă mâna și și-o puse pe inimă. Serafina îi simțea acum bătăile inimii, furios de puternice. Viața lângă un asemenea vulcan nu va fi lucru ușor - o viață plină de sărutări nespus de dulci, dar niciodată duse până la capăt. Gustul acela amar avea să persiste în fiecare îmbrățișare - gustul deprimant al renunțării, amintindu-i adevărul: o ființă dintr-o altă lume, mereu alături, mereu inaccesibilă. Hotărî să-și accepte soarta - oricum, nu va exista niciodată un altul în viața ei, de asta era sigură. Se va obișnui cu durerea - alesese și decise să nu mai privească în urmă. Îl mai sărută o dată, apoi se ridică brusc.

-Ar trebui să ne întoarcem la Cairo. Nu știu ce ai vorbit tu cu ghidul, dar eu mor de foame și la ora asta riscăm să nu mai prindem micul dejun la restaurant. Așa că merg în camera mea să fac un duș rapid și ne vedem în restaurant peste douăzeci de minute.

Peruggio surâse.

-Bine, dar ai grijă la ce te gândești în timp ce faci duș. Nu uita, ești incredibil de ispititoare și pot vedea prin ochii tăi atunci când te

gândești la mine. Nu-mi îngreuna situația, este și așa destul de disperată. Te rog!

Serafina îi făcu cu ochiul și închise ușa în urma ei. Simțea nevoia unui duș rece ca gheața, care să-i amorțească simțurile și să-i șteargă de pe piele senzațiile date de mângâierile lui. Acel „te rog" îi răsuna încă în urechi, dându-i fiori în tot corpul și frisoane pe șira spinării. Va fi greu, desigur, să trăiască așa.

„Greu, dar nu imposibil", își spuse Serafina. Avea de gând să fie fericită cu el, indiferent de prețul pe care trebuia să-l plătească.

Rămas singur, Peruggio se concentră intens. Avea mintea confuză și o stare ciudată - o amintire care parcă nu era a lui încerca să iasă la suprafață de undeva dintr-un colț ascuns al memoriei. Știa că există o metodă ca să risipească starea de tensiune care se instalase între el și Serafina. Știa că exista o metodă ca relația lor să continue, păstrând distanța și totuși nerefuzându-i nici o bucurie, nici o trăire din cele care erau normale între doi îndrăgostiți. Dar nu avea soluția la frământările lui, ci doar intuiția faptului că o soluție trebuia să existe. „Nu în lumea aceasta", își spuse Peruggio. Apoi căzu serios pe gânduri. Cuvântul „lume" declanșă o serie de viziuni extrem de ciudate. Daca el n-ar fi fost dintr-o altă lume, n-ar fi existat nici o problemă. Probabil ar mai fi așteptat câțiva ani, apoi ar fi urmat o nuntă ca-n povești, cu binecuvântarea părinților și o petrecere cu sute de oaspeți. Dacă...Se întrebă cum fusese viața părinților săi, ce amintiri avea Lucrezia legate de tatăl lui. Apoi alungă ideea: tatăl lui fusese om, așa ca și el, de altfel, atunci când se născuse și în primii ani din copilărie. Blestemul nu fusese ridicat încă, iar fiii luminii aveau sângele roșu și trăiau neștiuți printre ceilalți oameni, având grijile oamenilor obișnuiți și bucurându-se de bucuriile acestora.

Dar fiii luminii din vechime? Dar cei din lumea de unde veneau strămoșii lui? Care erau relațiile dintre ei, sau dintre ei și pământeni? Lumea strămoșilor lui...o lume care fusese distrusă de „ceilalți zei" cu mii de milenii în urmă, dar care era încă destul de prezentă și de puternică să se interpună între el și Serafina. Oare cum iubeau fiii luminii în lumea aceea? Oare exista vreo posibilitate să fie împreună cu Serafina, după legile acelei lumi?

Peruggio deveni conștient că îl interesa „cartea străbunilor", că îi stârnise curiozitatea mai mult decât orice pe lume. Îl interesa mai

mult decât orice cu excepția Serafinei, bineînțeles.

Oftă și coborî în restaurant. Serafina era deja acolo, cu o ceașcă de ceai aburind în fața nasului. Se îmbrăcase într-o rochie turcoaz, culoarea ochilor ei, părul de bronz îi era prins neglijent în creștetul capului, lăsându-i descoperite urechile în care atârnase cercei lungi, din mărgele turcoaz, și întreaga ei înfățișare părea o adiere de calm și de voie bună. Peruggio se așeză la masa ei și-i spuse „Bună dimineața" cu aerul cuiva care o vede prima oara în ziua aceea. Serafina zâmbi și-i răspunse la salut

-Bună dimineața, iubitule!

Stomacul lui Peruggio se strânse ghem și el făcu eforturi să-și ascundă un tremurat ușor care-i străbătu întreg corpul.

Cap. 14 În numele Profetului

Bazarul din Cairo era o aglomerație de oameni și de mărfuri, dar uneori Serafina nu avea nimic împotriva tumultului. Nu se omora din fire cu cumpărăturile, așa că nu se înghesuia să cumpere suveniruri ieftine ca ceilalți turiști, nici artefacte așa-zis antice, abia ieșite din mâinile meșterilor locali.

-Dacă vrei ceva cu adevărat antic și de valoare, întreabă-mă pur și simplu, îi șopti Peruggio la ureche. Să dai lucrurilor trăinicie de milenii e o știință aparte, necesită multă energie - voi o numiți magie în lumea voastră. Eu pot s-o simt, așa că pot deosebi cu ochii închiși un artefact antic autentic de un fals.

-Nu mă îndoiesc de asta, numai că eu am venit să-mi clătesc ochii, nu să cumpăr. Artefactele de milenii e bine să rămână aici, să vegheze mormintele celor din negura timpului, iar suvenirurile fără folos nu se numără printre preferințele mele.

Peruggio zâmbi. Auzise multe despre bărbații care se plângeau de apetitul consoartelor pentru cumpărături, dar din fericire Serafina era complet imună la această boală. Atât de imună încât uneori o enervau femeile din jurul ei, veșnic informate despre sezoanele de reduceri din magazine. Ea, una, parcă trăia pe o altă planetă. Se

îmbrăca fără fasoane, cu o eleganță naturală și nu dădea doi bani pe tendințele modei. Cu toate astea știa să fie extrem de sofisticată și de dichisită, dar acest lucru părea să nu necesite din partea ei nici un efort. Nu cumpăra decât lucruri care îi aduceau un folos și de care avea efectiv nevoie, așa că trecea indiferentă printre tarabele cu mici obiecte decorative („ce să fac cu astea? să șterg mereu praful de pe ele?"), pe lângă papirusurile noi-nouțe („nu-mi plac decât originale și doar cele nedescifrate"), pe lângă țesăturile multicolore („prea mult auriu și prea subțiri, rochii de vară am destule"). Putea zăbovi la nesfârșit numai în dughenele cu cărți vechi („investiția în propriul creier e întotdeauna cea mai bună investiție"), dar această pasiune o aveau în comun, așa că acum Peruggio căra pe spate un rucsac întreg de cărți, unele în arabă, altele scrise cu alfabet latin, iar o parte împodobite cu frumoase hieroglife. Nu cunoștea araba, dar era ferm convins că în foarte scurtă vreme se va descurca fără probleme printre semnele acelea frumos caligrafiate - exercițiul descifrării scrierii de la Baalbek îl umpluse de încredere.

Serafina mânuia cu pricepere aparatul de fotografiat, imortalizând furnicarul acela colorat, străduțele înguste, tipologia oamenilor, evitând cu grijă figurile patriarhale ale arabilor bătrâni cu turbane și bărbi albe, știind că religia lor nu permite redarea chipului uman. Cu bunul ei simț înnăscut se îmbrăcase adecvat vizitei într-o țară predominant musulmană, deși în jurul ei multe turiste purtau șorturi scurte, arătându-și pulpele bronzate. Serafina îmbrăcase o fustă lungă și o bluză cu mâneci trei sferturi, iar peste părul strâns înnodase la spate o basma cu franjuri lungi de mătase. Cu tot acest veșmânt tradițional, era incredibil de elegantă. Ca de obicei alesese turcoazul răcoros în căldura acelei zile înfierbântate de soarele deșertului. Se opriră în fața unei dughene cu țesături fine, colorate. Serafina cercetă culorile incredibile. Peruggio îi ceru aparatul de fotografiat și o surprinse în câteva instantanee, înconjurată de baloturi de bumbac strălucitoare, în toate nuanțele imaginabile. Apoi îi dădu înapoi micul aparat, iar Serafina privi prin vizor, fascinată, spectacolul străzii. Vizăun colț pitoresc din imediata apropiere, cu oameni care se târguiau în toate limbile Pământului, compuse cu atenție cadrul și apăsă cu grijă pe declanșator ca să activeze

focalizarea automată. Apoi apăsă hotărâtă butonul declanșatorului până la capătul cursei, privind mereu prin vizor, și se cutremură.

În cadru intrase fulgerător un individ destul de tânăr, îmbrăcat în haine largi tradiționale, cu turban. Omul își dădu cu o mână la o parte un soi de tunică lungă, albă, lăsând la vedere o centură plină cu explozibili, iar cu cealaltă mână activă detonatorul, în timp ce urla:

-Allah fie lăudat! În numele Profetului!

Ceea ce se imprimă pe senzorul aparatului de fotografiat era trupul care se dezintegra pur și simplu în timpul exploziei, umplând totul în jur de fâșii de carne sângerândă.

Serafina se simți împinsă cu putere cu spatele de un zid. Peruggio stătea în fața ei, apărând-o cu trupul lui de suflul exploziei. Lipită astfel de el, Serafina simți aceeași dorință intensă ca în momentul incidentului de la Baalbek, în timp ce stomacul i se strângea ghem în fața ororii văzute și nasul îi aducea miros de sânge și de explozibil. Sinucigașul mai ucisese doi oameni, iar alți câțiva se zbăteau pe jos în agonie. Serafina auzi țipetele ascuțite ale răniților ca și ale oamenilor în stare de șoc din jur, dar, peste toate zgomotele și agitația bazarului, în minte îi răsună o voce plăcută și liniștită.

-Iubito, încearcă să nu te uiți. Promite-mi! Va trebui să te las câteva minute singură și am multă nevoie de ajutor. Trebuie să faci toată agitația și să atragi asupra ta toată atenția, ca lumea să nu se holbeze la mine și să pot lucra nestingherit. Vei fi în stare?

Serafina dădu din cap afirmativ. Știa că e puternică și își impuse să reziste coșmarului aceluia fără să i se facă rău. Avea simțurile treze și notă în treacăt două lucruri. Primul o umplu de bucurie: îl simțea lipit de ea și la fel de plin de dorință cum era ea însăși. Al doilea o enerva: reperase în mulțime un nesimțit care n-avea altă treabă decât să filmeze zâmbind ironic cadavrele dezmembrate și oroarea din jur, probabil ca să-și impresioneze mai târziu amicii la o bere. Serafina întoarse ochii scârbită, dar figura individului i se întipări în minte.

Peruggio se îndepărtă iute de ea, cu părul fluturând în bătaia vântului și ochii plecați, argintii. Era incredibil, ireal de frumos, cu silueta lui subțire emanând parcă lumină. Serafina simți brusc energia vibrând în aer și începu să țipe după poliție sau după o

ambulanță, pe un ton atât de isteric, că se minuna ea însăși. Era bine, știa asta. În timp ce țipa, se concentră să nu-l piardă din ochi. Peruggio se afla acum chiar în mijlocul carnagiului. Cu o mână susținea capul uneia dintre victimele care agonizau, iar din palma celeilalte mâini izbucni un fascicol strălucitor de raze de lumină. Serafina se forță să se uite, obligându-și stomacul să se liniștească, deși îi venea evident să vomite. Își dădea seama că putea elimina cel mai bine greața și șocul țipând, și o făcu cu maximum de conștiinciozitate. Rănitul de care se ocupa Peruggio își revenea treptat. Acum Peruggio îl ajuta să se ridice. Omului culoarea îi revenise în obraji. Peruggio trecu la o altă victimă, o femeie care se zbătea urlând. Îi apăsă palma pe gură, obligând-o să tacă și să nu atragă atenția. Femeia se liniști, în timp ce din palma lui Peruggio izbucniră raze de lumină. Apoi Serafina îi auzi vocea în gând: „Cu doi am terminat, sunt mult mai bine acum. Ar mai fi trei, sper să mă descurc. Doi sunt morți, ăstora chiar nu le mai pot fi de nici un folos, iar de cei răniți ușor se va ocupa ambulanța. Ești minunat de convingătoare, iubito! Sper să nu urli vreodată așa și la mine".

Acum femeia se ridică. Era confuză, dar evident se simțea mai bine. Peruggio trecuse deja la cea de-a treia persoană rănită grav. Se ocupa de cea de a cincea, când se auzi sirena ambulanței, sau a mașinii de poliție, Serafina nu-și dădu seama cu exactitate. Așa că îi trimise mental ambele imagini, ca Peruggio să sesizeze ce se petrece, dacă ar fi fost prea absorbit de munca lui. Polițiștii își făcură apariția cu ceva întârziere - era greu să dai de o parte curioșii buluciți pe străduța îngustă. Serafina îi văzu venind și își scăpă prietenul din ochi. Acum îl căuta să-l avertizeze din nou - oricum, cei cinci răniți erau deja pe picioarele lor, când simți o mână fină, catifelată și extrem de rece strecurându-și degetele în mâna ei.

„Serafina" - Peruggio vorbi în gând – „trebuie să scăpăm de aici înainte ca cineva să pună întrebări incomode sau să fim remarcați. Încerc ceva, dar ajută-mă. Lipește-te de mine cât de strâns poți, închide ochii și nu da drumul mâinii mele, chiar dacă n-o să te simți prea grozav".

Serafina își lipi mâna liberă de spatele lui Peruggio, trăgându-l spre ea. În acel moment urletul sirenei de poliție se estompă, zgomotul și agitația străzii aglomerate păliră, iar culorile tarabelor și

ale maghernițelor din jur se contopiră într-un caleidoscop fantastic. Serafina simți că amețește, iar pământul îi alunecă de sub picioare. „Probabil că asta e senzația de leșin", își zise fata și strânse mai tare mâna lui Peruggio, acum mai rece decât gheața. Senzația de cădere în gol era evidentă. Apoi văzu o bucată cenușie de asfalt rotindu-se cu viteză, din ce în ce mai aproape de ea și căzu dur pe trotuar, pe o străduță pustie, din câte își putea da seama, aproape de hotelul în care locuiau.

-Elegantă metodă de deplasare, vorbi Peruggio. Păcat ca n-am mai avut destulă energie pentru o aterizare cumsecade și am căzut. Probabil vei fi plină de vânătăi până când mă voi putea ocupa de tine. Te superi?

Serafina râse încetișor.

-Of, Peruggio, e cazul să-ți ceri formal scuze sau ce naiba? Hai mai bine să căutăm o fântână pe undeva, ca să nu te întorci plin de sânge la hotel. Ești rănit?

-Da' de unde, e roșu, făcu amuzat Peruggio.

Rănit nu era, dar nici în ordine. Părea sfârșit de oboseală. Atunci Serafinei îi veni brusc o idee. „Fiii luminii...soare...lumină". Îi luă o mână și o puse pe talia ei, apoi îl luă pe după umăr și astfel susținându-l îl obligă să traverseze strada pe partea însorită. Îl puse încetișor pe asfalt și-i dădu deoparte părul lung de pe față, forțându-i ochii șterși, parcă lipsiți de viață, să privească spre soare. Rămaseră așa minute lungi. Din fericire străduța era pustie, nu multă lume fiind amatoare să se plimbe pe căldura nemiloasă a amiezii. Încet-încet, Peruggio se încălzi, apoi obrajii i se îmbujorară și în final în ochii iarăși sclipitori începură să joace luminițe argintii. Serafina remarcă în treacăt că în tot acest timp el își păstrase chipul de o frumusețe magnifică - aceea splendoare inumană de fiu al stelelor.

Peruggio se ridică sărind în picioare ca și cum niciodată n-ar fi fost obosit.

-Ești bine? întrebă Serafina.

-Bine? Excepțional! Cum să nu-mi fie bine, când mă ții atât de aproape de tine?

Acum mergeau de mână ca doi plimbăreți fără nici o grabă, până găsiră o fântână arteziană. Pretextând căldura, Peruggio se aruncă îmbrăcat în apă și avu grijă să-și scoată de pe cămașă orice

urmă de pată de sânge. Apoi se așezară amândoi pe marginea fântânii.

Serafina îl privi, spera ea, cu nu prea multă insistență. Apa șiroia pe el, cămașa udă, din pânză subțire, i se lipise de piele, scoțând în evidență frumusețea perfectă a corpului. Cu o mână, Peruggio își răsfiră părul, ajutându-l să se usuce în bătaia soarelui.

-Norocul meu că e atât de cald, murmură el cu ochii închiși, bucurându-se de soare. În câteva minute voi fi uscat și vom putea merge la hotel. Nici o șansă să ratăm avionul la întoarcerea acasă.

Apoi adăugă, serios și precaut:

-Nu uita că citesc gândurile.

Serafina roși - poate-și lăsase ochii să hoinărească prea mult pe trupul lui splendid. Hotărât lucru, unele calități se puteau transforma pe moment în defecte! Peruggio surâse, semn că chiar îi citise gândurile.

Bărbatul cu turban, așezat la masă într-o încăpere boltită, extrem de veche, își mângâia barba neagră.

-Și zici că fratele Ahmed a murit fără să-și îndeplinească misiunea?

-Da, maestre. Interlocutorul, mult mai tânăr, stătea cu respect în picioare.

-Și yankeul?

-Necredinciosul a reușit să facă ce i-am cerut. Bărbatul mai tânăr se aplecă servil și puse pe masă o casetă micuță, din cele folosite de amatori în aparatele lor de filmat.

-Aș fi preferat un disc, nu mă pricep la invențiile astea diabolice.

-Dar, stăpâne, avem și discul. Ți-am dat caseta pentru că, așa cum ne-a fost înțelegerea, am reușit să iau yankeului tot ce ar putea să ducă la noi.

-Sunt mulțumit de tine, Mustafa.

Numitul Mustafa porni calculatorul aflat pe o măsuță într-un colț, departe de masa la care ședea maestrul. Acesta urmărea totul cu o mimică scârbită. Evident îl deranja tehnologia modernă în

încăperea aceea veche. Mustafa introduse discul în fanta pentru DVD-uri și scene colorate din bazar începură să se deruleze în fața ochilor celor doi. Bărbatul mai în vârstă părea un fundamentalist religios, pentru că le privea pe femeile îmbrăcate modern, care apăreau în imagini, cu o repulsie pe care nu încerca să și-o strunească. Era scandalizat!

Acum pe ecran apăru o fată tânără, cu părul strâns într-o basma verde-albastră. Tânăra fotografia. Maestrul deveni atent.

-Ea e?

-Da, stăpâne. Măcar asta nu arată ca despuiatele celelalte.

-Te înșeli, Mustafa, alea sunt uneltele necuratului, asta e diavolul însuși.

Tânăra părea inofensivă, totuși. Fotografia cu un aer liniștit și detașat aglomerația gălăgioasă din bazar. Apoi, brusc, scena se modifică. Se auzi un zgomot puternic, iar ecranul se umplu de scene terifiante. Corpuri dezmembrate, bălțoace de sânge, urlete. Se părea însă că ori cameramanul, ori camera de filmat pățiseră ceva, pentru că imaginile deveniră subit neclare și extrem de luminoase, ca și cum omul ar fi filmat de-a dreptul mersul soarelui pe boltă.

Maestrului i se întipări un rictus pe față. Filmul era evident totalmente compromis.

-Nu înțeleg ce a făcut yankeul. Trebuia să filmeze jertfa fratelui Ahmed și nu cerul sau mai știu eu ce pânză albă. Mustafa se dezvinovățea cu stângăcie, el îi spusese doar străinului ce urma să vadă - imagini fantastice pe care le putea vinde pe bani buni televiziunilor, iar yankeul ratase totul. Noroc că Mustafa fusese plătit înainte pentru serviciile lui de ghid, fiindcă după asemenea secvențe clientul sigur i-ar fi tăiat din bacșiș.

-Omul tău n-a fost șocat? întrebă maestrul.

-Cui ii pasă, stăpâne?

-Prea bine. Te mai vezi cu el?

-Ar trebui?

Maestrul îl privi aspru.

-Da, Mustafa, du-te și ucide-l!

-Și fata, și băiatul care era cu ea?

-I-ai mai văzut după aceea?

-Băiatul a făcut ceva ciudat, a vindecat răniții numai cu un gest al mâinii. Apoi au dispărut amândoi, de parcă i-ar fi înghițit pământul. Spune-mi doar să-i găsesc și dacă trebuie îi voi căuta în tot orașul ăsta imens și-i voi ucide și pe ei, dacă asta e pe placul lui Allah.

Maestrul clătină din cap.

-Nu poți face asta, Mustafa. Nimeni nu e destul de puternic ca să-i ucidă pe ăștia doi. Misiunea mea e să-i opresc, fie chiar cu prețul vieții. Tu n-ai nici o șansă.

Mustafa ridică mirat din umeri. Doar îi văzuse în bazar și-i cântărise din ochi pe amândoi. Erau aproape copii și păreau două persoane vulnerabile și fragile. De ce oare maestrul se temea de ei? Acesta vorbi într-un final, pe o voce joasă:

-Frații noștri din Liban au raportat că băiatul a ridicat fără efort cea mai mare piatră de pe Pământ - gândește-te dacă toate pietrele din Marea Piramidă ar fi puse la un loc și cântărite ca una singură. E cam la fel.

Mustafa încremeni. Ceea ce i se spusese părea de neimaginat. Maestrul nu-i băgă de seamă uimirea, ci continuă liniștit:

-Puterea lor stă nu în arme, nu în mușchi, nu în șiretenie. Pur și simplu stăpânesc forțe necunoscute oamenilor, pe care cei din vechime le cunoșteau, dar apoi secretul lor s-a pierdut. Așa că, atacându-i, nu faci decât să atragi atenția lor asupra ta - asupra noastră, de fapt. Du-te și omoară-l pe yankeu și nu mai veni aici până nu te chem.

Mustafa se înclină, urcă rapid câteva trepte și ieși din încăperea aceea aflată la demisol, de-a dreptul în soarele puternic de amiază. Maestrul rămase singur...sau cel puțin așa părea. Unul din pereții de piatră era acoperit cu o tapiserie neagră, pe care se aflau brodate cu litere verzi versete din Coran. Acum tapițeria părea înfoiată de vânt. Din spatele ei ieși un om, dezvăluind în mișcarea lui o ușa mascată abil.

-Ai încredere în omul ăsta?

Maestrul se înclină în fața nou-venitului. Barba, turbanul și veșmintele îi erau albe ca neaua, numai sprâncenele dese și stufoase îi rămăseseră negre, dând chipului său ars de soare o înfățișare sălbatică.

-Mustafa e drept credincios și extrem de cinstit, răspunse Maestrul.

-Eu nu asta te-am întrebat. Mai de folos ne-ar fi să fie supus și să nu pună întrebări. Ai făcut bine să-i ceri să-l omoare pe yankeu. Probabil a văzut caseta și n-avem nevoie de așa ceva.

-Învățătorule, ar fi bănuit poate că i s-a stricat aparatul de filmat. Lumina aceea nu înseamnă nimic pentru cine nu cunoaște adevărul.

Bătrânul privi mustrător.

-Nu era decât un necredincios - unul în plus ce mai contează? La Baalbek au murit destui oameni - erau dintre ai noștri, plăcuți Profetului - și tu îți faci griji pentru acest străin?

-Da, dar noi nu suntem fanatici. Noi nu suntem islamiști!

Ochii bătrânului sticliră amenințător.

-Nu, dar ne folosim de ei ca să ne recrutăm oamenii și ei acoperă sângele vărsat de noi. Se va spune că în bazar a fost un atentat împotriva turiștilor din Occident - sau ai prefera să se știe adevărul? De mii de ani ne ascundem și păstrăm secretul! Și tu acum ai fi în stare să-l dezvălui dintr-o greșeală?

Maestrul își plecă fruntea și nu mai scoase o vorbă.

Pe terasa hotelului, Peruggio și Serafina se relaxau sorbind din ceștile de ceai aromat și privind spectacolul multicolor al străzii. Puțini clienți se înduraseră să stea în aer liber, majoritatea preferând camerele sau restaurantul cu aer condiționat. Căldura zilei era încă înăbușitoare, deși soarele se apropia de apus. Cei doi tineri puteau discuta nestingheriți.

-Deci nu au fost teroriști arabi, vorbi fata în șoaptă.

-Nu, nu asta am simțit. Bine, sinucigașul era unul din ăștia, fără îndoială. Dar altcineva îi controla mintea și acel altcineva lăsa impresia că e un fanatic religios, fără ca de fapt să fie. Am simțit asta cu claritate. Fanaticii au tot timpul mintea sub control - în general un control din afară. Nu poți fi fanatic decât dacă îți lipsește imaginația să conștientizezi urmarea acțiunilor tale. Mintea fanaticului e de fapt extrem de simplă și pe undeva incompletă, față de mintea unui alt om. Și prin această structură simplă poți să simți prezența și gândirea celui care îl controlează pe fanatic.

-Așa funcționează? N-aș fi bănuit, zise fata privindu-l în ochi.

Peruggio îi întoarse privirea și zâmbetul.

-Mințile oamenilor simpli sunt ușor predictibile și le poți citi ca pe o carte deschisă. Cu cât omul e mai inteligent, cu atât acest lucru devine mai greu.

-Așa. Atunci ce să înțeleg din faptul că tu mă citești întotdeauna, și încă extrem de ușor?

-Pe tine te cunosc de când lumea. Am crescut cu imaginea ta în minte și-ți auzeam vocea în gând chiar și atunci când erai departe. Și-apoi, tu mă lași să te citesc și nu opui nici un pic de rezistență.

-Da, pentru că îmi face plăcere acest lucru. Serafina roși. Nici n-ai idee cât de mult îmi place.

-Aici te contrazic, știu exact ce simți în momentele alea. Chiar mă gândeam...

Lăsă propoziția neterminată. Serafina nu insistă să afle. Avea prea multă încredere în el. Cândva, poate, îi va spune la ce se gândise. Peruggio reflectă câteva momente, apoi o prinse de mână. N-o privea. Pur și simplu se uita la lumea care trecea pe stradă, fără prea mare interes. Sub masca indiferentă însă, ceva se petrecea. Serafina îi simțea acum gândurile, în timp ce plutea într-o stare de bine cum nu credea că poate trăi vreodată.

„Iubito, mă gândeam la relația noastră. La faptul că noi nu putem fi niciodată împreună, din cauza diferențelor care ne separă. Mă întrebam cum iubeau fiii luminii, în lumea lor". Serafina deveni extrem de atentă, deși Peruggio continua să privească impasibil înainte. Îl auzi în gând continuându-și ideea. „Știi, am constatat și eu cât de bine mă simt atunci când comunicăm mental. E o stare de euforie, un fel de plutire în neant pe care n-o pot trăi nicicum altfel. Dacă într-un fel o asemenea relație ar fi echivalentă în lumea lor cu..."

-Cu a face dragoste pentru noi, oamenii, șopti Serafina ceea ce el nu îndrăznea nici să gândească. Peruggio își plecă ochii și dădu ușor din cap, aprobator.

„Ar fi fantastic", gândi fata. „Să poți fi cu cel pe care-l iubești indiferent de depărtare, de oamenii din jurul tău, de lumea din afară...o relație la nivel pur mental". Era grozav! Apoi rememoră îmbrățișările și sărutările lui și se întrebă dacă o iluzie putea fi la fel de puternică precum realitatea.

-Dar nu e vorba de nici o iluzie. Este realitatea, pentru că nimic nu există în afara creierului nostru, vorbi Peruggio preluându-i firul ideilor.

-Bine, merită să încercăm experiența, conveni Serafina cu privirea brusc atrasă de desenul feței de masă. Acum spune-mi dacă ai mai multe informații despre explozia din bazar și spune-mi și cum i-ai vindecat pe oamenii aceia.

Peruggio răspunse încetișor:

-Cu vindecarea mi-a venit așa, deodată. Habar nu aveam că pot să fac asta. Cât despre explozie, în ciuda a ceea ce voia să pară, cred că de fapt ne era destinată nouă. Ceilalți n-aveau altă vină decât că s-au aflat în momentul nepotrivit la locul nepotrivit.

Serafina își aduse aminte de scena masacrului și brusc îi veni rău. Peruggio o văzu schimbându-se la față, albindu-se în timp ce fruntea i se acoperea de broboane de sudoare.

-Hei, să nu leșini acum. Mai avem puțin timp și trebuie să mergem la aeroport.

-Încerc să mă țin tare, dar mă tot gândesc că în locul celor doi care au murit puteam să fim noi.

-Ba nu puteam! Uiți că avem metodele noastre să dăm peste cap planurile celor care ne vor răul? Cititul minții ar fi numai una dintre metode, dar nu e singura. Ne vom descurca, fii liniștită.

-La Baalbek ăia cu pușile, aici ăștia cu dinamita...Peruggio, eu nu cred în coincidențe. Ce naiba am făcut de le stăm în drum la toți?

-Nici eu nu cred în coincidențe, drept pentru care voi face propria mea mică investigație, fie că unora sau altora le va plăcea, fie că nu. Dacă nu-mi vor spune de voie ce vor de la noi, o vor face de nevoie. Știu că a opune rezistență la cititul gândurilor poate fi dureros, dar cred că nu voi avea milă, având în vedere că sunt viețile noastre în joc.

Serafina privi la ceas.

-Mă duc în cameră să-mi adun bagajul. Sper că n-o fi vreo bombă în avion. Dacă mă supăr prea tare, voi învăța să pilotez și nu vom mai călători cu avioane de linie.

Peruggio surâse.

-Ai dreptate, așa să faci!

Primul lucru pe care îl făcu Serafina la bord a fost să ceară un coniac mare, pe care îl dădu pe gât fără multe fasoane.

-În fine am scăpat de greața aceea insuportabilă, zise ea apoi închise ochii.

-Nu spera că vei dormi, îi șopti Peruggio. Zborul durează prea puțin pentru un somn bun. Vezi, o tachină el, dacă tu ai fi pilotat, în loc să bei și să te relaxezi, acum trebuia să fii atentă la aparatura de zbor.

-Da, dar eram mai liniștită!

-Poți fi liniștită și așa. Am scanat mintea tuturor ființelor vii de la bord, începând cu pilotul și terminând cu pisica pe care doamna grasă din ultimul rând de scaune o transportă în coșul de nuiele și în mod sigur nu e nici un pericol. Singurul lucru care a fost ascuns în avion și n-ar trebui să se afle aici e guma de mestecat pe care puștiul obraznic din rândul doi a lipit-o de brațul scaunului. Taică-su i-a cerut s-o scuipe înainte de îmbarcare, dar puștiul a plimbat-o printre dinți până acum, în speranța că o lipește de ciorapii stewardesei, dar tatăl a întors capul spre el la momentul potrivit și a fost nevoit să-și schimbe planurile.

-Te distrezi, nu?

-E interzis? Au fost câteva zile de muncă intensă, de agitație ca la balamuc, dar cu rezultate. Ne întoarcem acasă, fetițo, după concediul ăsta de vis, și ne putem odihni și noi un pic.

Serafina zâmbi și închise ochii. Încercă să se relaxeze, dar imaginea trupului care se dezintegra în bucăți nu-i dădea pace. Mai văzuse oameni murind, dar nu în felul acesta. Își strânse spasmodic mâna pe brațul fotoliului, luptând cu greața care îi revenise. Coniacul nu fusese bun decât să-i aducă aminte cât era de obosită. Halal stare la întoarcerea din concediu! Rahat, își zise Serafina. Nu putea să accepte asemenea semne de slăbiciune din partea propriei persoane! Apoi simți degetele lui Peruggio înlănțuindu-i mâna. Încercă să se elibereze de orice alt gând, exceptând gândul la el, care-i făcea plăcere. Parcă și imaginile de coșmar care-i jucau în fața ochilor deveniră acum mai îndepărtate și mai palide, ca niște amintiri vechi, nu trăite abia în urmă cu câteva ore.

Deodată în fața ochilor îi apăru un câmp cu maci, undeva pe coasta unui deal. Era singură cu el acolo, în lumina blândă a soarelui

la apus. „Îți plac macii?" Auzi întrebarea în mintea ei și răspunse tot așa: „Da, îmi plac. Poate că luați câte unul nu sunt flori spectaculoase, dar priviți în ansamblu sunt fascinanți." Apoi se așezară între macii aceia purpurii și Peruggio îi mângâia părul și umerii. Se întinse relaxată în iarba înaltă. Macii i se aplecară peste față, părând că o acoperă în întregime.

Deschise ochii și privi în jur. În avion lumea citea, unii ațipiseră sau stăteau cu ochii închiși pur și simplu.

„Întoarce-te printre maci", auzi în gând. „E mai plăcut decât aici". „Da, îi răspunse, dacă vii și tu cu mine". Acum era întinsă între flori, cu el aplecat deasupra ei. O sărută, întâi încetișor și timid, apoi din ce în ce mai pătimaș. Fata îi răspunse înlănțuindu-l cu brațele și lipindu-l cu totul de ea. Acum îi simțea buzele pe gât, coborând pe umeri, în timp ce cu o mână îi răsfiră părul și apoi îi contură linia buzelor. Serafina deschise ochii, pentru că își simțea pulsul accelerându-se și avu brusc senzația că tot avionul se uită la ea. Rămase mirată: oamenii ședeau la locurile lor, nemișcați, ignorând-o cu desăvârșire. Peruggio se întorsese și el cu fața spre hublou, respirând atât de încetișor încât părea că doarme adânc. Dar mâna lui rămăsese înlănțuită de mâna ei și când Serafina închise ochii din nou, câmpul cu maci reapăru atât de clar în mintea ei încât acum simțea mirosul ierbii uscate de soare și adierea vântului pe față. Plutea fericită în lumina aurie a soarelui, când auzi vocea stewardesei cerându-le să-și lege centurile de siguranță: aterizau.

-Vai, atât de repede, făcu ea cu regret.

Peruggio îi zâmbi.

-Timpul nu-i pierdut! Te vei obișnui treptat cu imaginile și cu trăirile astea și va fi din ce în ce mai bine. La un moment dat vei reuși să faci abstracție de lumea din jurul tău și să te desprinzi cu totul de realitatea imediată. Abia atunci vei fi cu adevărat fericită.

-Bine, și tu?

-Eu? Peruggio surâse, privind-o malițios dintr-o parte. Eu ador macii roșii, sau nu ți-ai dat seama până acum?

Cap. 15 Concurs

Știa că n-avea scăpare. Dumitrescu petrecuse exagerat de mult timp în baie, își schimbase cămașa de cel puțin trei ori și se privise în oglindă tot atât de des ca în ziua când fusese mire. Și totuși, momentul se apropia. Nu putea pretexta că doarme până la apus, știa asta. Așa că mai devreme sau mai târziu trebuia să coboare în sufragerie. N-ar fi fost o problemă că urma să dea acolo de Lucrezia (veșnic îngrijorată), de Serafina (calmă și amuzată ca de obicei), sau chiar de Peruggio (într-o stare greu de definit). Dar trebuia să-și ceară scuze de la acesta din urmă și așa ceva nu-i venea la socoteală. Era totuși un om corect, care-și recunoștea greșelile. În lumina soarelui, propriile temeri din ajun i se părură prostești. Desigur că Peruggio avusese dreptate spunând că excursia deasupra Etnei în erupție fusese o plimbare plăcută, chiar dacă lui i se mai făcea stomacul ghem numai rememorând imaginile. Și el ce reacție a avut? Panica prostească l-a făcut să vorbească răstit și să acuze de iresponsabilitate un om care nu merita de fel acest lucru. Peruggio nu-i ripostase nimic, deși în ochii lui imenși Dumitrescu văzuse o urmă de durere. Știa că trebuie să iasă singur din penibilul situației: Serafina în nici un caz nu-i va fi de nici un ajutor. Era din ce în ce mai clar de partea cui înclinau simpatiile fetei, de asta nu avea nici o îndoială.

Oftă din greu când își făcu nodul la cravată. Acum chiar nu avea nici o scăpare. Ușa camerei se închise în urma lui cu un sunet sec și iată-l pe coridorul pustiu, luminat din plin de razele soarelui. La parterul casei tăcerea era mormântală. Doar nu dormeau încă cu toții, nu? Își aminti de petrecerea din ajun și se întrebă când avusese Lucrezia timpul necesar să rearanjeze sufrageria, în care se

înghesuiseră cel puțin douăzeci de persoane. Oare ea nu dormise deloc?

O văzu stând la masă și se felicită că nu apăruse în halat de casă. Lucrezia purta o rochie de mătase fină, crem cu imprimeu floral, asortată cu un șirag de perle în culoarea rochiei. Părul îi era coafat elegant, deși cenușiu ca de obicei (Lucrezia încărunțise fără să se vopsească), iar chipul fin machiat.

-Ah, bună, se pare că cineva n-a avut somn.

Lucrezia zâmbi.

-Dacă la mine te referi, află că m-am trezit abia de-o oră. Copiii însă sunt în bibliotecă și deja lucrează de zor.

Masa era pusă pentru două persoane.

-Ei au mâncat deja? Arătă cu capul în direcția bibliotecii, cu care sufrageria comunica printr-o ușă dublă din sticlă, bogat împodobită cu vitralii florale.

-Dacă îți închipui că aia se poate numi mâncat! Au băut probabil câte un pahar cu lapte sau o cafea și au ronțăit biscuiți. Dacă-l asculți pe fiul meu, asta înseamnă că s-a săturat pe toată ziua. Habar nu am cum trăiește cu atât de puțină mâncare, și nici măcar exagerat de slab nu mai e. Serafina zice uneori ceva de fotosinteză, pentru că adoră să se prăjească la soare. De parcă asta ar putea ține de foame!

Dumitrescu era în schimb flămând, așa că Lucrezia avu în fine ocazia să îndoape bine pe cineva - o îndeletnicire care-i făcea o reală plăcere. Nu observă faptul că la ultimele înghițituri Dumitrescu mânca cu noduri. Se gândea să treacă în bibliotecă, era inevitabil. Urma momentul scuzelor, Doamne, ce penibil!

Lucrezia nu-l urmă. Rămase să debaraseze masa. „Mai bine", gândi Dumitrescu. Ușile cu senzori glisară silențios la apropierea lui, dezvăluindu-i o cameră imensă. Asta era „biblioteca mare", pentru că exista una mai mică și la etaj. Pe geamurile imense intra soarele puternic al sudului, inundând totul de lumină. La început nu-i văzu. Apoi îi detectă într-un colț mai întunecat al încăperii, în fața ecranului unui calculator.

Peruggio înclină din cap în semn că-l văzuse. Tocmai vorbea la telefon.

-Da, sigur, știu că te interesează. De aceea ți le-am și trimis, sunt imagini proaspete, de azi-noapte. Cu oamenii tăi sigur că ne-am întâlnit, cred c-au făcut treabă bună acolo. Crezi că n-o să se supere dacă publici și pozele noastre?

Apoi Dumitrescu auzi ceva de un preț, iar Peruggio zise râzând:

-Sunt cel mai prost negociator de pe fața Pământului și n-am de gând să mă fac de râs tocmai în fața ta. Așa că în locul meu va negocia Serafina, oricum jumătate din poze sunt ale ei.

Îi trecu receptorul fetei, în glasul căreia se simțea o umbră de zâmbet.

-Peruggio exagerează, ca de obicei. Îți dăm pozele gratis, dacă ne lași pe noi să alegem coperta și paginarea. Da, sigur, știi că ne pricepem. Din toată treaba asta ieși câștigat. Râse. Nu, nu-i păcăleală, pe bune că sunt gratis. Vrem numai un singur lucru: niște legitimații de reporter de la tine, că plecăm în țări depărtate după niște artefacte vechi și ne-ar ajuta să ne băgăm nasul acolo unde muritorii de rând nu prea ajung. „National Geographic" sună impresionant, oamenii tăi sunt mereu bine primiți peste tot. Uite, supralicitez, îți iese și un fotoreportaj din expediția noastră, tot gratis. Nu, nu știu încă pe unde, dar în mod sigur nu vom umbla în locuri comune. Deci s-a făcut? Bine, batem palma, mulțumesc!

Serafina puse receptorul în furcă.

-Punct ochit, punct lovit. Ce vrei mai mult de-atât? Ne-am văzut și ziariști!

Peruggio râse.

-Minunat. N-as fi crezut că într-o zi voi pretinde că fac cea mai enervantă muncă de pe fața Pământului.

-Nimeni nu te obligă să te comporți ca paparazzii ăia nebuni. „National Geographic" e o firma decentă!

-Da, dar ce știu ziariștii să facă cel mai bine? Să scoată lumea din sărite, nu? Ne pricepem noi la așa ceva?

-Poate c-ar fi cazul să încercăm, chicoti fata. Orice se rezolvă cu un pic de experiență.

Dumitrescu tuși ușor să-și facă simțită prezența, chiar în clipa în care Peruggio se apropiase de Serafina și se pregătea s-o îmbrățișeze cu tandrețe. Gestul rămase în faza de intenție. Se

mulțumi s-o ia pe după umăr și s-o întoarcă cu fața spre nou-venit. Serafina îi adresă zâmbind un „Bună, tată", dar nu veni înspre el ci se strânse mai aproape de Peruggio.

-Bună, fetițo! Bună, Peruggio. Ție îți datorez niște scuze.

Greu, greu, dar reușise totuși să rostească cuvântul magic: „scuze".

-Pentru ce? Peruggio părea sincer mirat.

-Pentru că ți-am făcut mizerie azi-noapte. Nu trebuia să țip la tine că ai riscat prea mult cu zborul acela deasupra Etnei. În fond știi bine ce faci și trebuia să am mai multă încredere în tine. Iar insinuările mele în legătură cu relația dintre tine și fiica mea au fost cu totul...

-Alea, într-adevăr, au durut ca naiba, recunoscu Peruggio. Pentru restul nu te-am luat în serios . Dar ai oricum o scuză și nu trebuie să te învinovățești. Am simțit cât erai de speriat - în starea aceea oricine putea spune lucruri pe care să le regrete mai târziu.

-Deci știai ce simțeam? Dumitrescu rămase îngândurat. Asta părea să confirme ce-i spusese fata despre abilitatea lui Peruggio de a citi gândurile.

-Da, știu întotdeauna. Uite, mintea ta refuz s-o citesc, pentru că ești tatăl prietenei mele și m-aș simți vinovat să fac așa ceva fără acordul tău. Dar dacă a citi mintea cuiva e un proces voluntar și conștient pentru mine, pe care pot să-l inhib, nu același lucru îl pot spune despre emoțiile oamenilor. Pe astea le simt, fie că vreau, fie că nu. Am destulă experiență la capitolul ăsta ca să-mi dau seama că în starea de panică în care erai, vorbele puteau să-ți fie necontrolate. Așa că n-ai de ce să-ți ceri scuze, te-am iertat în clipa în care le-ai rostit.

-M-am purtat prostește, recunoscu Dumitrescu. Și tu ai rămas atât de calm!

Peruggio surâse.

-Calmul meu e urmarea unui exercițiu îndelungat. Mai ții minte flăcările pe care le-am făcut să apară din senin azi în zori în biblioteca de la etaj?

Cum să nu le țină minte? Atât că acum, când întâmplarea era povestită cu voce tare, ipoteza că avusese un coșmar nu mai stătea în picioare. Deci până la urmă fusese ceva real!

Peruggio continuă liniștit:

-Crezi că pentru o persoană care controlează atât de multă energie din mediul înconjurător, furia e un lucru bun? Trebuie să rămân calm chiar și-atunci când acest lucru nu-mi convine, sau consecințele pot fi imprevizibile și situația poate să scape complet de sub control.

-Ai o viață dificilă, bănuiesc, recunoscu Dumitrescu. Își puse întrebarea cum naiba s-ar descurca el însuși să ducă o viață aparent atât de liniștită, cu spaima continuă că o clipă de neatenție ar putea să incendieze toată casa sau să aducă cine știe ce alte nenorociri.

-Nu mai grea decât a celorlalți oameni, zise Peruggio împăciuitor. Fiecare avem partea noastră de belele, dar și metodele să le facem față. Nu mă plâng de soartă.

„Cum să te plângi", gândi Dumitrescu, „atunci când abia ai trecut de douăzeci de ani și ai deja două premii Nobel?"

-Am noroc în viață, continuă Peruggio, ca un răspuns la gândurile nerostite ale lui Dumitrescu. Soarta mi-a dat prieteni minunați și alături de ei nu am nici un motiv să-mi pierd stăpânirea de sine.

Telefonul, aflat în capătul opus al încăperii, începu să sune ca un ecou la comentariile despre prieteni. Serafina fugi să răspundă și apăsă un buton ca vocea de la celălalt capăt al firului să se audă în toată biblioteca.

-Bună Giorgio, da, și noi ne-am trezit târziu astăzi. În cazul nostru mai pune o petrecere la socoteală, aseară când am ajuns aici Lucrezia avea o mulțime de oaspeți. Așa că și noi am adormit spre dimineață. Noroc că azi e sâmbătă.

-Și ai de gând să rămâi în oraș? Nu te întorci la institut?

-Păi, e și tata aici și Lucrezia l-a invitat să stea la ea, așa că pe moment stau și eu tot aici. Dar tu bănuiesc că voiai să vorbești cu Peruggio.

-Nu neapărat. Voiam doar să știu dacă veniți după masă la institut.

-Pe mine puteți conta, n-am de gând să ratez forumul foto. Peruggio nu știu ce vrea să facă, stai să întreb.

-Încercați numai să vă descurcați fără mine, strigă Peruggio destul de tare ca Giorgio să poată auzi. Și vedeți voi pe naiba!

-Aha, deșteptule, chicoti Giorgio, ai deschis și tu ochișorii când ai auzit ce se discută? Ei bine, cred că va fi un concurs pe cinste. Meriți din plin să te bată cineva, ca să-ți mai ia din trufie.

-Va fi mai greu decât crezi, dacă asta ai de gând. Nu uita că până după masă am timp să cumpăr arbitrii și să seduc concurența.

-Istețule, nu cred că ai timp. Dacă ați petrecut până dimineață și v-ați trezit la prânz, află că mai aveți două ore până începe forumul. Nici măcar tu nu reușești să faci totul deodată.

-Bine, vom vedea, ne întâlnim peste două ore!

Giorgio pusese probabil receptorul în furcă; se făcu liniște. Peruggio și Serafina se priviră câteva clipe cu seriozitate, apoi izbucniră amândoi în râs.

Dumitrescu deveni interesat când auzi expresia „forum foto". Poate că acum era momentul să aducă vorba și de coperta „Vogue". Dar îl intriga ceea ce auzise despre un concurs și niște arbitri, când știa că Peruggio detestă din adâncul sufletului orice putea să semene cu o confruntare deschisă. Sau nu? Poate că se schimbase și din punctul ăsta de vedere? În lumina strălucitoare a amiezii îl putea vedea mai bine decât în seara dinainte, cu toți oamenii aceia pe cap. Unde dispăruse băiatul firav și urâțel pe care-l întâlnise cu mai bine de zece ani în urmă? Îl privea și nu-i venea să creadă că are în fața ochilor aceeași persoană - Peruggio era hipnotic de frumos, cu aerul străin, ireal și misterios care-l înconjura. „Sărmana Serafina", gândi Dumitrescu. Ea însă părea extrem de bine dispusă.

-Așa, deci ai de gând să joci murdar. Va trebui să muncești din greu pentru fiecare afurisit de punctișor pe care-l vei primi din partea mea. Dacă-ți voi da mai mult de cinci puncte, să zici mulțumesc!

Peruggio surâse.

-Tu în schimb vei primi de la mine exact atâtea puncte câte vei merita și să te văd atunci!

Serafina se apropie de el și-i vorbi în șoaptă:

-Și care era treaba cu sedusul concurenței?

-Fată dragă, știi bine că era o simplă figură de stil.

-Aha...

Lucrezia își făcu și ea apariția.

-Mamă, noi plecăm la institut. S-ar putea să ne întoarcem iarăși târziu.

-Dar azi e sâmbătă! Peruggio, nu crezi că exagerezi?

-E pentru forum, lămuri Serafina.

-Asta e altceva. Atunci, succes, deși nu știu căruia dintre voi să-i urez așa ceva. Bănuiesc că iarăși veți fi unul împotriva celuilalt.

-Probabil, chicoti Peruggio. Înfumurata asta nici nu merită altceva decât o înfrângere zdrobitoare.

-La clasamentul general am două puncte în plus față de tine, îl puse la punct Serafina. Poate dacă vei concura pe nivelul trei, să ai și tu o șansă cât de cât...

Dumitrescu rămase surprins. Își dădea seama că probabil nu era nimic grav, pentru că cei doi râdeau, dar auzise ceva despre o înfruntare, o înfrângere, un concurs între fiica lui și Peruggio și-l ținea minte pe acesta aruncând flăcări din vârful degetelor. Oare nu era periculos?

-Tată, vii cu noi?

-Aha, aduci întăriri din afară! Nu uita, vizitatorii nu votează!

-Nu pe votul lui mă bazez, ci pe al tău, Peruggio. În fața talentului meu de neegalat, trufia ta se va topi ca zăpada în bătaia soarelui!

-Oho, câtă modestie!

Dumitrescu hotărî să onoreze invitația care-i fusese adresată. Devenise prea curios. Lucrezia îl luă de braț.

-Iustin, nu știu dacă tot ce faci e prudent. Fiul meu probabil va vrea să-ți arate biroul lui. Nu știu, eu n-am fost acolo, l-am văzut numai în poze, dar se spune că produce stări ciudate. Mă refer la halucinații, leșin, nebunie - în fine, ziarele au cam scris despre asta. Așa că ai grijă. Nici Peruggio și nici Serafina nu se gândesc la ce-și expun oaspeții, pentru că ei trăiesc acolo în majoritatea timpului și au devenit deja nepăsători.

Peruggio își privi mama cu ochii amuzați, plini de lumină.

-Fii serioasă, mamă. Dacă citești ziarele și mai și crezi în ele, vei evita să ieși la soare ca nu cumva propria ta umbră să sară la tine. E un birou ca toate birourile din lumea asta, cu un decor un pic mai exotic, e adevărat, dar pot să garantez că cei care au ieșit nebuni de acolo de fapt tot așa au și intrat. Uite, dacă vrei să te obișnuiești cu atmosfera, cam așa arată!

Merse și culese dintr-un raft al bibliotecii, înțesat cu reviste, un număr din „Architecture Today" și-l întinse către Dumitrescu.

-E chiar coperta, n-are rost să cauți mai departe. Fotografia aparține Serafinei, probabil ți-ai dat seama după compoziția pe diagonala ascendentă, e specifică pentru fiica ta.

Primul lucru pe care-l remarcă Dumitrescu pe fotografie era semnătura: HD.

-Hei, asta am văzut și în „Vogue" și Serafina nu-și putea face singură un portret glamour. Cine e HD?

-„Himera digitală", forumul foto al institutului, răspunse Peruggio. Tocmai te pregătești să întâlnești cea mai țicnită echipă de artiști din lume și, crede-mă, merită osteneala. Noi toți ne semnăm lucrările cu inițialele forumului, urmate de numărul legitimației de membru al fiecăruia.

-Atunci coperta ultimului „Vogue"...

-Da, ai ghicit, e fotografia mea, încuviință Peruggio.

Acum Dumitrescu cerceta coperta revistei, dând din cap sceptic.

-Și zici că ăsta e un birou?

-Sigur, dar ce altceva?

-La naiba, chiar îmi trebuie timp să mă obișnuiesc.

-Stai să vezi la fața locului, făcu Peruggio flatat. La tipar se pierd o grămadă de detalii și nici culorile nu pot fi redate identic.

Ajunseră la institut cu mașina Serafinei, care dăduse pilotatul pe șofat. Plecaseră din timp, ca fata să poată face un ocol larg pe malul mării. Dumitrescu știa drumul, dar îl savura de fiecare dată. Acum se aflau în holul circular de la ultimul etaj al clădirii principale, în fața unor uși masive de cristal transparent, cu balamalele și clanțele din argint, închipuind un desen complicat. În dosul lor nu se deslușea decât un spațiu uniform, albastru-închis ca cerul nopții, despre a cărui întindere era greu de spus ceva.

-O iau eu înainte și aprind luminile, se oferi Peruggio.

Dumitrescu păși emoționat dincolo de ușile acelea spectaculoase, pe mocheta bleumarin care îi amortiza zgomotul pașilor. În afara spațiului parcă nesfârșit nu se zărea nimic. Peruggio își pocni degetele și încăperea ieși din beznă. Locul era halucinant - senzația de altă lume era aproape materială, deși locul acela părea

mai degrabă imaterial. Și tot imaterială părea călăuza - o siluetă albă, parcă translucidă, luminată de flăcări albastre, tremurătoare, care se ridicau din boluri de cristal așezate de-a dreptul pe podea. Undeva în fața lor izbucni o strălucire albă atât de puternică încât ochii lui Dumitrescu se strânseră. Acum putea contempla în liniște imaginea aceea nepământeană. O forță necunoscută umplea întreg spațiul, invizibilă, dar cu o prezență atât de puternică precum cea a unei persoane.

Mocheta albastră nu se întindea decât pe mijlocul sălii, care era deosebit de spațioasă. De-a lungul pereților se vedea pardoseala bleumarin, părând din marmură șlefuită. Pereții, îmbrăcați în catifea albastru-închis, erau brăzdați din loc în loc de oglinzi verticale, care urcau până în tavan. În fața fiecărei oglinzi, pe podea, se afla câte un bol de cristal, în care ardeau flăcări albăstrui, tot mai înalte și mai luminoase spre adâncul sălii. Dublate de reflectarea lor în oglindă, flăcările dădeau un aspect magic locului. Centrul încăperii era dominat de o masă rotundă, părând lucrată în cristal transparent. Din tavan se desprindea un soi de braț alb care se răsucea în jurul mesei, coborând în podea. Pe el erau amplasate sute de spoturi luminoase, inundând literalmente masa cu lumină. Mijlocul mesei era decupat, centrul fiind ocupat de un superb buchet de flori într-un bol de cristal. Dumitrescu nu-și dădu seama de la început pe ce se afla bolul acela, buchetul părând că levitează. Se apropie și văzu că buchetul se sprijinea pe un suport de oglindă care reflecta albastrul tavanului, creând impresia falsă că se află suspendat. În jurul mesei erau unsprezece fotolii și Dumitrescu făcu imediat legătura cu consiliul de zece membri ai institutului, plus Peruggio.

Masa de lucru a acestuia se situa lângă peretele opus ușii - un soi de birou semicircular înțesat de calculatoare. Dacă exista și o bibliotecă sau măcar un fișet, acesta trebuia să se afle pe peretele din spatele biroului, mascat de desenul fantezist al unor constelații de mici lumini strălucitoare, formând o Calea Lactee în miniatură, incastrate în catifeaua bleumarin. Peretele acesta era întrerupt numai de un monitor uriaș, aproape de mărimea unui ecran dintr-o sală de cinema.

Peruggio acționă un buton ascuns sub masa de lucru și tavanul ca noaptea, plin de constelații, se despărți în două, alunecând la o parte și oferind vederii un al doilea tavan, de sticlă, cu vitralii, reprezentând un soare galben imens care filtra lumina de afară adăugându-i nuanțe aurii. Astfel luminată, încăperea îți tăia răsuflarea. "Băiatul ăsta a văzut o grămadă de filme SF la viața lui și a luat ce era mai bun din decorul fiecăruia din ele, dar trebuie să recunosc că a făcut-o în stil mare", gândi Dumitrescu

-E magie! E pur și simplu magie! Nu credeam că poate să existe.

Peruggio surâse.

-Nu, e un pic din toate: inginerie, arhitectură, viziune artistică, materiale novatoare, soft de calculator. În fond e un loc în care să mă simt bine, atâta tot.

-Și totuși e magie, se încăpățână Dumitrescu.

-Magia e în noi, răspunse Peruggio.

Mâna îi zvâcni din încheietură într-un gest scurt și poruncitor iar flăcările albastre din bolurile de cristal se stinseră.

-E mai bine să rămână așa până lipsesc eu de aici, altfel iarăși îmi face pompierul proces-verbal că vreau să incendiez clădirea. Ei, asta a fost. N-ai înnebunit, n-ai halucinații și pari destul de bine dispus. Dacă vrei într-adevăr să-ți pui nervii la încercare, treci pe la fiica ta, să vezi ea unde lucrează.

-Poate fi mai mult de atât?

-Nu e mai mult, e diferit. Eu am ales ca temă cosmosul, ea a preferat un răsărit de soare pe munte, explică Peruggio. N-o să uit cât trăiesc noaptea în care am urcat ca nebunii pe Mont-Blanc să prindem răsăritul pe vârf, în loc să dormim și noi ca oamenii într-o cabană încălzită. Fotografiile panoramice le-am realizat la minus 20 de grade, de-am crezut că-mi îngheață și sufletul. După care Serafina a ales o pardoseală de sticlă și a pus o parte a imaginii sub podea. Așa că la intrare ai impresia că soarele răsare de sub picioarele tale și că te prăbușești în gol. E magnific, dar e mai prudent să nu prea ai mare lucru în stomac când te duci acolo.

Dumitrescu își spuse că trebuie să vadă neapărat și biroul acela. O căută din ochi pe Serafina, dar fata nu mai era cu ei. Peruggio privi liniștit în jur.

-Nu-ți face griji, probabil s-a dus demult să se vadă cu prietenii noștri de la fotoclub. Nu uita că ea e uneori sătulă de magia mea și de locul ăsta - aici ne adunăm în fiecare săptămână pentru ședințele operative, care uneori sunt lungi și dificile.

-Și fiecare aveți locul vostru la masa rotundă sau vi-l schimbați de la o ședință la alta?

-Nu există reguli, vorbi calm Peruggio, dar în general ne place să ne păstrăm locurile. Întotdeauna stau față în față cu ea.

Dumitrescu schiță un gest de mirare. Se așteptase să stea alături. Peruggio îi prinse ideea și explică în continuare.

-E cel mai bine așa, ne putem privi în ochi fără să trebuiască să tot întoarcem capetele pentru asta. Și cum de regulă noi comunicăm în acest fel...

Nu mai continuă. Dumitrescu trăia acum din plin ciudățenia locului. Una era să știe, sau mai bine zis să intuiască existența acelei comunicări non-verbale, și alta era să audă lucrul acesta explicat de Peruggio cu glasul său liniștit.

-Uite, ăsta e locul obișnuit al Serafinei. Peruggio arătă spre unul din fotolii. Pe masă, în dreptul lui, se găsea un bol mic de cristal. În bol, un minunat trandafir îmbobocit, roz-pal. Nici un alt loc nu era marcat în felul acesta. Peruggio luă floarea și o duse la buze, apoi o puse înapoi în vas. Gestul delicat era încărcat de o senzualitate lipsită de echivoc.

-Să știi că-și dă seama, făcu Peruggio serios.

Dumitrescu se pomeni întrebându-se dacă Serafina simțea în acel moment pasiunea reținută a sărutului și-și alungă repede gândul din minte. Era imposibil, sau sala aceea fantastică îl cuprinsese deja în mrejele ei, ștergând granițele realului...

-Cred că vrei să nu întârziem la forumul foto. Vocea lui Peruggio îl trezi și-l aduse cu picioarele pe pământ. Era un adevărat noroc.

Peruggio surâse și se grăbi spre ieșire. Ajunseră în hol și o luară pe unul din coridoarele care se intersectau în incinta aceea circulară, până ajunseră la o ușă cu o plăcuță agățată de ea, cu inscripția „Fotoclub". Dedesubt o mână scrisese cu creta „Himera digitală" - scrisul era gotic și extrem de elaborat.

-Suntem toți un pic nebuni pe aici, recunoscu Peruggio. Nu cred că e cazul să te sperii.

Dumitrescu se întrebă ce urma să vadă. Se aștepta la o adunătură de tineri emo, îmbrăcați în negru, și-și puse întrebarea ce naiba căuta el acolo. Peruggio deschise ușa, care dădea într-un amfiteatru de dimensiuni reduse și coborî scările spre locurile aflate jos, în mijlocul încăperii. Giorgio ședea la o masă, cu calculatorul pornit, având în spatele lui un ecran pe toată mărimea peretelui și un raft pe care se înșirau clepsidre de sticlă, de toate mărimile posibile. Serafina nu se vedea pe nicăieri, așa că Dumitrescu se așeză lângă Peruggio, în primul rând. Acesta se întoarse spre el și-i explică în șoaptă:

-Sunt două concursuri: unul este pe o temă dată de câștigătorul ediției precedente și durează o lună. Toată lumea poate participa și toată lumea poate da note de la unu la zece. Al doilea concurs e competiția unu la unu, care naște majoritatea discuțiilor. Cineva deschide competiția anunțând un nivel. Pe nivelul întâi se situează subiectele ușor de fotografiat, accesibile până și începătorilor: peisaj, portret, genul ăsta de teme clasice. Pe nivelul doi subiectele sunt mai dificile: compoziții abstracte, redarea unor stări de spirit, sugerarea unei anumite atmosfere. Nivelul trei e rezervat celor foarte avansați: ilustrarea unor teme literare sau alte subiecte care se pretează la interpretări multiple. Și ar mai fi nivelul patru, rezervat maeștrilor. Aici nu există nici un fel de reguli și se acceptă cele mai dure competiții.

Dumitrescu își aminti că Serafina spusese ceva de nivelul trei. Începu să se facă în fine lumină în mintea lui.

-Deci avem un concurent și un nivel anunțat, continuă Peruggio. Un al doilea concurent se va prezenta, el va fi oponentul și va propune o temă. Cei doi vor fi obligați să prezinte câte o fotografie pe tema dată, iar toți ceilalți pot să dea note. În mod excepțional pe nivelul patru se poate merge cu notarea până la 12 puncte, dar numai cei cu legitimații aurii pot da 12 puncte, numai de trei ori în decursul unui an și numai dacă își justifică hotărârea cu voce tare, în fața tuturor participanților.

Dumitrescu urmărea atent.

-Așadar, șopti Peruggio, concurentul a ales nivelul, iar oponentul prima temă. Acum concurentul va alege a doua temă, deci în total se pot vota patru fotografii și se însumează punctele fiecăruia din cei doi participanți. Ultima alegere revine tot oponentului, care va lua de pe raft una dintre clepsidre și o va înmâna lui Giorgio, care e moderatorul. Aceasta va marca durata concursului.

Între timp în sală începuse dezbaterea a tot felul de imagini, pe care Giorgio le proiecta pe ecranul imens. Dumitrescu recunoscu în sinea lui că, deși fotografia de mai bine de 30 de ani, depășise nivelul unu dar abia putea concura pe nivelul doi. Începuse și concursul „unu la unu", pe ecran apăru primul grup de patru imagini - două portrete de bătrâni, extrem de reușite, și două peisaje cu bărci pe malul unei ape. Participanții dezbătură mult pozele, Peruggio luă cuvântul lăudând imaginile și în final notă plin de mărinimie: doi de doi, un trei și un patru.

Încet-încet, nivelul confruntării urca. Temele erau tot mai dificile. Peruggio dădea acum note de șapte și opt. Pe nivelul trei se desfășura o competiție acerbă între două lucrări ale Giovannei, una pe tema fricii de moarte, cealaltă o fotografie subacvatică, și două lucrări pe aceleași teme ale unei alte tinere. Peruggio dădu Giovannei un 9, salutat cu aplauze de câțiva dintre participanți.

În acel moment ușa se deschise și claia de păr ca bronzul a Serafinei își făcu apariția în capul scărilor. Fata coborî până în primul rând și se așeză simetric cu tatăl ei și cu Peruggio. Dumitrescu își aminti de comunicarea non-verbală și văzu ochii celor doi lucind hipnotic. Toată sala fremăta și chicotea.

-Mai vrea cineva să lanseze un concurs? întrebă Giorgio când agitația se mai potoli un pic.

Serafina se întinse alene, cu mâna dreaptă ridicată, arătând cifra patru din degete. Câțiva comentară, râzând:

-Nivel patru, fraților! Se-ncinge atmosfera! Riscă cineva sau ne facem de râs?

Peruggio schiță un zâmbet și se ridică în picioare.

-Accept provocarea. E cazul să primești și tu o lecție de modestie.

Toata sala râdea. Giorgio îi potoli cu greu și se întoarse spre Peruggio.

-Bine, și tema ta este...

-„Per aspera ad astra", enunță Peruggio cu vocea extrem de limpede și de sigură. Fără astro-fotografie, sau te descalifici! Vreau să văd interpretarea simbolică a temei.

Sala aplaudă în delir. Giorgio tastă ceva pe calculator și tema apăru înscrisă pe ecranul imens din spatele lui.

-Și tu, Serafina?

-Zece milenii de civilizație, enunță Serafina. Giorgio, să pui un semn de întrebare, pentru că tema mea se vrea o dezbatere - dacă omenirea a făcut sau nu progrese în această direcție? Evident exclud tratarea facilă - n-am chef să văd Sfinxul, piramidele sau Colosseum-ul ci argumente.

Sala făcea un vacarm de nedescris. Cei doi erau încurajați puternic.

-Bine. S-au înregistrat temele. Și timpul de concurs?

Peruggio alese cea mai mică dintre clepsidrele de pe raft și o puse în fața lui Giorgio.

-O oră, zise el.

-Hm, bine, voi ați vrut. Să vă văd aici într-o oră cu temele făcute! Și fair-play, nu uitați!

Serafina coborî și ea până la masa lui Giorgio și-i întinse mâna lui Peruggio, peste clepsidră. Peruggio îi strânse mâna și Giorgio răsturnă clepsidra. Concursul începuse.

Dumitrescu reflecta încă la cele văzute. I se păruse, sau când cei doi își strânseseră mâinile, o undă de tristețe plutise peste chipurile lor, ca la o despărțire dureroasă? O voce venind din spatele lui îi întrerupse firul gândurilor:

-Hei, vii cu mine sau mergi pe mâna fiicei tale?

-Păi, știu ce-i poate pielea Serafinei. Prefer să vin cu tine, deși nu știu unde plecăm.

-Hai-hui prin oraș, răspunse Peruggio, să fac rost de fotografia pentru prima dintre teme.

Dumitrescu ieși din sală, în grabă, în urma lui Peruggio. O oră nu era mult!

Cap. 16 O oră

Coborâră în parcarea institutului. Peruggio se apropia acum de cea mai prăpădită dintre mașini, un mic Fiat 500, portocaliu strident.

-Să nu-mi spui că e a ta!

-Ba da, râse Peruggio. E pe bune! De obicei stă aici - mai rar acasă, pentru că nu-mi prea place să șofez și o folosesc numai atunci când n-am încotro.

Dumitrescu se întrebă panicat cum va reuși să se plieze ca să încapă în mașinuța aceea. Peruggio se așeză la volan - el nu avea probleme, dar Dumitrescu ședea acum pe scaunul din dreapta cu genunchii la gură, într-o poziție cum nu se poate mai incomodă.

-Zău, Peruggio, nu te-ai gândit să-ți schimbi mașina cu ceva mai omenesc?

-Sunt foarte mulțumit de asta. Și apoi ți-am mai spus că o folosesc destul de rar. Și în plus, la ce șofer de catastrofă sunt, cred că nici nu merit alta mai bună. Așa că pune-ți centura și încearcă să nu mă înjuri prea rău pentru că efectiv conduc tare prost.

Dumitrescu avu ocazia, în scurtă vreme, să evalueze exact ce însemna „tare prost" în varianta lui Peruggio.

-Scuză-mă, dar ție ce iresponsabil ți-a dat permisul de conducere?

-Oh, ți-ai dat seama, nu?

Cum să nu-și fi dat seama? Îl dureau stomacul și fundul de la atâtea hopuri: era când aruncat în parbriz, când trântit în scaunul lui, după cum Peruggio frâna brusc sau schimba vitezele - acest lucru îl făcea fără nici o noimă, absolut la nimereală. El, unul, nu părea deranjat de acest amănunt.

-Uneori e chiar plăcut să fii o persoană publică. Dacă nu era institutul și nu aveam premiile Nobel, acum trebuia să mergem pe jos. Dar așa nu se făcea să mă pice la examen, nu? Polițistul care era cu mine în mașină cred că avea ochii închiși când am dat examenul.

Peruggio surâse.

-De fapt, dacă m-aș ambiționa, aș putea învăța să șofez bine în câteva ore, numai că niciodată n-am catadicsit să pierd câteva ore

pentru lucruri lipsite de importanță.

-Cum naiba lipsite de importanță? Tu nu-ți dai seama ce pericol public ești? Semnalizezi totalmente aiurea, dacă n-ar fi să amintesc decât unul din aspecte.

-Da, dar cu toate astea n-am fost niciodată implicat într-un accident, ca să nu mai zic că mașinuța asta n-a avut vreodată o zgârietură măcar. Pe aici toată lumea șofează bine - e un sport național și toți băieții tineri ies la agățat cel puțin într-un Alfa-Romeo, visând ziua când își vor putea cumpăra un Ferrari sau un Lamborghini. Atunci ce treabă am eu? Sunt singurul prost într-o adunare de deștepți, iar ceilalți sunt așa de drăguți încât să aibă grijă de mine. Și-apoi omul nu-i perfect, nu? Dacă aș șofa tot atât de bine pe cât gândesc, iartă-mă că par încrezut, dar aș deveni de-a dreptul antipatic. Cine crezi că suportă un tip perfect? Așa măcar au motive să se minuneze că am rămas în viață după fiecare ieșire pe șosea și să mă compătimească. Iartă-mi lipsa de modestie, însă e purul adevăr!

-Bine, dar ce faci când nu ești aici în oraș, unde toată lumea se ferește de tine?

-Păi, e simplu. Șofează Serafina, care e expertă în chestia asta și-i face plăcere. Și-apoi - acum ochii negri ai lui Peruggio aveau o lucire de un argintiu metalic - ce nevoie de șofat are cineva care se dematerializează, ca să apară unde vrea, atunci când vrea?

Da, asta era o bună întrebare. Chiar, ce nevoie? Dumitrescu nu-și putu reține gândul că ori de câte ori îl găsea simpatic și foarte uman, Peruggio spunea sau făcea ceva care să arate cât e de diferit.

Ajunseră în vacarmul și tumultul din centrul orașului. Peruggio se descurca relaxat (cum naiba făcea asta?), șofând evident la fel de prost.

-Hei, ăla e spațiu pietonal, unde te bagi?

-Pe panou era o mașină neagră tăiată cu un "X" mare și roșu, comentă Peruggio. Crezi că eu n-am observat? Deci aici nu au voie mașinile negre, nu-i evident lucrul ăsta? Iar mașinuța mea e portocalie, dacă n-ai băgat de seamă până acum.

Dumitrescu nu știa dacă să râdă sau să se enerveze. Se lămuri în scurt timp că Peruggio avea o interpretare cu totul personală a

tuturor semnelor de circulație care le ieșeau în cale. Coborâră pe niște trepte, evident pentru pietoni, hurducându-se de mama focului („pe acolo n-au voie mașinile negre și bicicletele, tot negre") și ajunseră în fața unei biserici impunătoare. Peruggio opri lângă ea, la un pas de indicatorul de staționare interzisă, și se rezemă de un zid, urmărind din ochi razele de soare care se strecurau pe străduța îngustă, în trepte, pe care ei tocmai coborâseră. Un bătrân sprijinit în toiag urca alene pe drumul acela.

Peruggio scoase fulgerător din toc aparatul de fotografiat cu obiectivul gata montat - o garnitură de diamante, albe și albastre, scânteia pe inelul exterior al obiectivului - compuse imaginea și declanșă.

-Gata, am poza pe care o doream pentru tema „per aspera ad astra". Urmează numai s-o prelucrez un pic și să sper că Serafina n-are ceva mai bun de-atât. Ne putem întoarce la institut.

-Cum, nu știi cu ce vine Serafina la concurs?

-Nu. Ar fi o lipsă de fair-play să-i citesc gândurile acum, așa că am rupt orice legătură dintre noi pentru o oră. Crede-mă, e destabilizant și foarte dureros pentru amândoi.

-Atunci de ce o faceți?

-Concursul e concurs, nu?

Dumitrescu avea un nou subiect la care să reflecteze.

Se înapoiau deja spre institut, când Dumitrescu începu să urmărească în oglinda retrovizoare (de a cărei existență părea că Peruggio n-avea habar) două mașini puternice, cu geamurile fumurii, care se țineau după ei. Într-un târziu Peruggio catadicsi să bage și el de seamă neobișnuitul fenomen.

-Nu le da importanță, zise el molcom. Tatăl Giovannei apelează din când în când la câte o echipă de asasini plătiți ca să-și recupereze fata și să pedepsească institutul care-i acordă protecție. Nu e prima oară și din păcate prevăd că nu va fi nici ultima.

-Sunt înarmați?

-Da, sigur, până-n dinți. Și trăgători excelenți, de asta poți fi convins. Numai că au un mare neajuns: o minte cât o furnică. Nu pot fi eu înlăturat de soiul ăsta de indivizi înrudit cu protozoarele, iar tu nici atât. În vocea lui Peruggio se simțea o ironie mușcătoare și rece. Dacă n-aș fi grăbit, mi-aș permite să mă distrez un pic pe seama

băieților, dar așa îmi voi lua timp numai să-i salut de la distanță și să le transmit că nu sunt doriți în orașul ăsta.

„Băieții" se pare însă că-și luau treaba în serios, pentru că un glonte le făcu țăndări oglinda laterală de pe partea șoferului.

-Atâta pagubă! Tot n-o foloseam la nimic, exclamă Peruggio.

Dumitrescu se foi nervos pe scaun. Acum cele două mașini se apropiaseră amenințător. El, unul, mai trecuse prin așa ceva - într-o vreme chiar destul de frecvent. Dar pe-atunci fusese polițist și-și făcuse meseria. Acum se gândea cu nostalgie la anii când nu se despărțea de revolver niciodată, nici când mergea să cumpere apă minerală la doi pași de casă. Arma îi lipsea. La naiba cu principiile umaniste ale lui Peruggio, ce bine ar fi fost să poată riposta!

Peruggio părea că se distrează copios, nimic mai mult. Dumitrescu se gândi îngrozit că instinctul de autoconservare îi era tot atât de absent ca și abilitățile de șofer. Spusese, e drept, că nu se va lăsa ucis de urmăritori, pe care îi trata cu evident dispreț, dar oare chiar știa ce vorbește? E drept că strategia lui dădea roade. Se aflau în orașul vechi, înțesat de străduțe înguste dispuse în jurul portului, și Peruggio începuse un joc de-a pisica și șoarecele profitând din plin de gabaritul micuței mașini și de cunoașterea perfectă a locurilor. Urmăritorii pierdeau timp la fiecare colț de stradă, încercând să întoarcă în spațiile acelea extrem de strâmte, fără să le scape din ochi Fiat-ul portocaliu. Dumitrescu admise în sinea lui că Peruggio se descurca de minune. Numai că acesta tocmai hotărâse să-și schimbe planurile și țâșni pe un bulevard larg, ieșind din labirintul de străduțe.

-Peruggio, ai înnebunit? La drum deschis nu ai nici o șansă contra lor, unde pui un Fiat contra unui BMW?

-Nu-mi jigni mașinuța, te rog! Să n-o superi, că ne-a fost de mare ajutor! Îi făcu semn spre ceasul de bord. Da, sigur, concursul! Puteau să-și plimbe mult și bine urmăritorii prin oraș, numai că minutele treceau implacabil în defavoarea lor.

-Ce ai de gând să faci?

-Vom ieși undeva în afara orașului, pe un drum mai puțin circulat și scap eu de ăștia! Dacă îi înfrunt chiar aici, în centru, va trebui după aceea să șterg memoria la o grămadă de lume și nu-mi

face plăcere nici măcar să mă gândesc la asta. Nu pot ști când o asemenea procedură poate deveni periculoasă pentru bieții oameni!

Ah, iarăși Peruggio cu metodele lui! Dumitrescu privi prudent în urmă. Se întrebă cum naiba credea Peruggio că reușește să iasă din oraș cu cele două mașini puternice pe urmele lui, dar își păstră temerile pentru el. Acum se aflau pe un bulevard larg, plin de intersecții semaforizate, iar Peruggio trecea sistematic pe roșu, fără nici o jenă. În plus, profita de tumult, folosind din plin abilitatea mașinuței de a se strecura printre celelalte mașini, în timp ce urmăritorilor le era practic imposibil să facă acest lucru. Dar situația nu putea ține așa la infinit. Aglomerația se domolea. Se apropiau de ieșirea din oraș, iar drumul drept și larg evident nu era în favoarea lor.

-Mi se pare mie sau una din mașini e plină de praf? Peruggio întrebase vesel, cu ochii sclipind cu șiretenie.

-Așa-mi pare și mie. Dar ce-i cu asta?

-Păi, ar cam trebui să găsim o spălătorie, nu?

Era culmea!

Ajunseră în zona docurilor și Peruggio găsi un dig care înainta în mare, pe care se sui ignorând semnele de acces interzis. Cele două mașini îl urmau la mică distanță. Urmăritorii renunțaseră să tragă, convinși că-i vor prinde oricum și că nu avea rost să risipească muniția degeaba. Peruggio îi lăsă să câștige teren. Erau periculos de aproape de capătul digului, dincolo de care Marea Tireniană unduia albastră ca într-o carte poștală.

Peruggio nu dădea vreun semn că vrea să-și schimbe direcția, iar marea se apropia cu viteză. Dumitrescu trase adânc aer în piept și-și desfăcu centura. Urmau să se prăbușească în apă. Dacă ăsta era super-planul lui Peruggio, putea să fi găsit ceva mai deștept...Apoi lucrurile se precipitară. Dumitrescu se pricepea la mașini, dar nu-și putea explica nicicum modul în care micul Fiat întoarse pe loc, cu o viteză incredibilă. Acum porneau înapoi spre țărm, în timp ce una din mașinile urmăritorilor, purtată de inerție, făcu un salt spectaculos peste marginea digului, aterizând în apa aceea albastră. Peruggio zâmbi și scoase capul pe geam.

-Hei, băieți, apa e rece în sezonul ăsta! Și e plină de crabi!

Modul în care scăpaseră de o jumătate a escortei lor nu făcu decât să întărâte cealaltă jumătate. Acum trăgeau ca apucații, rafală după rafală. În plus, iarăși se apropiaseră periculos de mult.

-Crezi că e prudent ce faci? Ne pot găuri roțile în orice moment!

Lui Dumitrescu situați i se părea într-adevăr fără ieșire. Drept răspuns, Peruggio puse una din obișnuitele lui frâne, plantându-l cu capul în parbriz.

-Nenorocitule, o să-mi crească un cucui chiar pe mijlocul frunții!

Peruggio nu răspunse. Ieși fulgerător din mașină, nu înainte de a-i arunca un „rămâi aici" poruncitor și una din privirile acelea argintii, hipnotice. Ceea ce urmă depășea puterea de înțelegere a lui Dumitrescu. Se pregătea să iasă și el și să încerce să-l apere cumva pe micuțul Peruggio, care urma să sfârșească sau sub roțile urmăritorilor, sau sfârtecat de gloanțe. Nu se întâmplă însă nici una, nici alta. Rafalele de mitralieră își greșeau sistematic ținta, toate gloanțele înfigându-se în pavaj ca și cum ar fi fost atrase de un magnet. Mașina neagră puternică se opri brusc, de parcă ar fi dat de un zid invizibil. Șoferul coborî fereastra, Peruggio se apropie și zise ceva în șoaptă, apoi mașina neagră se întoarse și o luă spre oraș, iar Peruggio urcă în micul Fiat portocaliu și privi îngrijorat ceasul de bord.

-Ce-a fost asta?

-Pot să fiu foarte persuasiv atunci când vreau. Le-am oferit viața cu condiția să plece frumușel și să nu ne mai incomodeze.

-Adică, vrei să spui că ei erau în pericol, nu noi?

-Așa este. Dac-ar fi continuat să mă înfurie, erau în foarte mare pericol.

Dumitrescu încercă să priceapă toată situația. Peruggio se cufundă în tăcere. Avea irisurile complet argintii. Se învârtiră câteva minute printre docuri, până când în cele din urmă portul rămase în spatele lor. Se pregăteau să se întoarcă la institut pe drumul cel mai scurt cu putință, când Dumitrescu zări BMW-ul negru parcat lângă una din clădirile de pe faleză și mai multe siluete ude strecurându-se pe ușă. Era un bar micuț, probabil plin cu mușterii la ora aceea, pentru că de îndată ce urmăritorii lor ajunseră înăuntru, geamurile se făcură țăndări și mai mulți indivizi zburară pe ferestre.

-Hei, acolo se bea o cafea excelentă și îl cunosc pe patron. Mergem să-l scoatem din necaz?

Înainte ca Peruggio să-și termine fraza, Fiat-ul portocaliu era deja în parcarea localului. Când intrară, bătaia era în toi. Din spatele tejghelei, patronul, un tip jovial și grăsuț, privea cu spaimă cum tot ce era de sticlă în încăperea aceea se transforma în cioburi. Clienții care nu fuseseră scoși pe geam se refugiaseră în spatele meselor răsturnate sau căutau să scape pe ușă. Teroarea era provocată de nouă indivizi în haine negre, din care patru în haine ude. Își rataseră misiunea și acum se răzbunau pe ce le pica în mână.

Dumitrescu se gândea iarăși cu nostalgie la revolver. Când intrară ei, se făcu liniște. Gestul lor putea fi etichetat cel puțin ca insolență. Era o sfidare evidentă.

Peruggio profită de liniștea de-o clipă, ca să lanseze comanda cu voce clară:

-Don' Costello, dacă mai găsești niște cești nesparte pe aici, te rog două espresso-uri scurte. Până tu prepari cafelele, eu le voi explica băieților ăstora cum e cu oalele sparte și cine plătește distracția. Și să sune cineva la poliție, un proces-verbal n-ar strica, măcar să poți fi despăgubit de cei de la asigurări.

„Băieții" își reveniră din șocul inițial. Evident, nu le plăcea modul în care mititelul îi tratase. Acum se adunaseră toți nouă în jurul lui Peruggio, care nu le ajungea nici măcar până la piept, și-l priveau iritați. Acesta își frecă palmele între ele, după care se întoarse fulgerător, descriind un cerc cu mâna. O perdea compactă de flăcări izbucni din mâna lui, interpunându-se între el și cei nouă, care rămaseră perplecși. Unul voi să-l atingă printre flăcările albastre, întinse mâna și și-o retrase urlând. În aer se răspândi un miros insuportabil de carne arsă.

-Dacă atâta minte ai! murmură Peruggio.

Apoi ieși din cercul de flăcări, care se prelinseră pe corpul lui, fără să-i facă vreun rău.

-Avem ceva de discutat, băieți.

Peruggio le arătă una din mesele lungi, care rămase în picioare, și-i obligă să se așeze. Apoi strânse în palmă flăcările și făcu din ele o sferă orbitor de strălucitoare, pe care o rostogolea de colo până colo pe masă, întocmai ca un pisoi care se joacă cu un

ghem de sfoară. Focul nu lăsa nici o urmă pe tăblia mesei. Se așeză în capul mesei și-i arătă lui Dumitrescu un scaun liber în dreapta lui.

-Ai grijă să nu te atingi de asta, îi șopti la ureche arătând spre ghemul de flăcări. E mai al dracu' decât pare!

Zdrahonii în negru continuau să se holbeze, fără să facă nici o mișcare. Păreau hipnotizați. Dumitrescu însuși simțea o ușoară somnolență și o amorțeală plăcută în creier, care-l împiedicau să gândească sau să reacționeze. Peruggio își întoarse fulgerător ochii argintii spre el.

-Tu nu! Rămâi treaz și conștient!

Dumitrescu avu senzația că Peruggio îi cufundase capul într-o găleată de apă cu gheață. Se dezmetici scuturat de un frison.

-Să înțeleg că domnul Reni v-a trimis încoace? Nu v-a spus nimeni că Mafia calabreză nu are ce să caute pe pământ napolitan?

Unul din indivizi încercă să nege, dar se chirci ca și cum era chinuit de niște crampe teribile la stomac.

-Ia seama, eu nu mint dar nici nu pot fi mințit! Așa că ai grijă ce spui și ce gândești!

Vocea lui Peruggio nu se schimbase: tot melodioasă și cristalină ca susurul unui izvor, contrastul dintre tonul domol și cuvintele dure fiind cu atât mai straniu. Don' Costello puse cu o mână tremurătoare două cafele pe masă. Dumitrescu rupse colțul unui plic cu zahăr și acum amesteca lichidul cu aerul cel mai calm cu putință, în timp ce Peruggio bău toată cafeaua dintr-o singură înghițitură, neîndulcită, cu ochii la cei nouă indivizi din fața lui.

-Bănuiesc că aveți careva numărul de telefon al domului Reni memorat pe mobilele voastre. Îl am și eu pe undeva printr-o agendă, doar nu-mi încarc mintea cu prostii!

De undeva apăru un telefon mic, auriu.

-Vorbește! ordonă scurt Peruggio tipului care ședea cel mai aproape de el.

Omul execută comanda, speriat. Când se asigură că interlocutorul era cel căutat, Peruggio îi luă telefonul din mână.

-Respectele mele, domnule Reni. Sunt Peruggio Sorriente. Și de astă dată ai dat greș, iar eu încep să mă plictisesc de insistențele dumitale. Giovanna a decis singură pe ce drum să apuce în viață și cred că ți s-a explicat deja că nu ai de ce să te amesteci în deciziile

ei, așa că, dacă-ți mai prind vreodată oamenii pe aici, s-ar putea să vin eu la tine, ca să vorbim între patru ochi. Nu cred că ți-ar plăcea! Pentru distracția de azi vei primi o mică factură, ai de achitat renovarea barului lui don' Costello din portul Napoli. La revedere, deși pentru tine ar fi mai sănătos să eviți să mai ai de-a face cu mine.

Peruggio închise telefonul, apoi se duse la bar și plăti cafelele.

-În locul tău aș cere cincizeci de mii de euro despăgubire, indiferent de ce vor zice asigurările.

Don' Costello privi in jur.

-Dar nu face nici zece mii!

-Adevărat, însă ai cea mai bună cafea din orașul ăsta și meriți un local ceva mai bun.

Patronul râse hâtru.

-Acum n-are rost să închid pentru lucrări. Dacă se va afla ce ai făcut, mâine voi avea cu o mie de mușterii mai mulți decât astăzi. Tot orașul o să vrea povești!

Peruggio zâmbi.

-Treaba ta cum te vei descurca cu ei!

De afară se auzeau sirenele mașinii de poliție. Polițiștii dădură buzna în încăpere și priveau cu respect la Peruggio, așteptând.

-Nu a fost decât o încăierare de scandalagii. Treceam pe aici din întâmplare...

Apoi adăugă încet:

-Nu are rost să-i închideți. Mâine ar fi sau liberi, sau morți, hienele lui Reni așa procedează de obicei.

Micul ghem de flăcări dispăru și atmosfera hipnotică se risipi. Peruggio se pregătea să iasă pe ușă, când unul din cei nouă se repezi urlând în urma lui. Peruggio se întoarse fulgerător și individul căzu la doi pași de el, ca și cum o sfoară invizibilă i-ar fi fost întinsă de-a curmezișul drumului.

-Împiedicatule!

Dumitrescu se plie din nou în micuța mașină portocalie. Peruggio porni motorul și se uită îngrozit la ceas.

-Îmi pare rău, Iustin, dar dacă până acum m-ai înjurat pentru stilul de a șofa, de-acum chiar îți voi da motive să te superi pe mine.

Dumitrescu se întrebă ce putea să urmeze mai rău. Oare avea de gând să-i arate cum șofează cu ochii legați? Peruggio scoase dintr-o servietă un laptop argintiu, foarte mic și extrem de elegant.

-Pozele de concurs trebuiesc prelucrate corespunzător și nu mai am vreme să fac lucrul ăsta la institut, zise el. Se afundă comod în scaun, își puse laptopul în poală și fixă volanul cu un genunchi, pe care-l ținea ridicat. Mai spune-mi din când în când dacă e cazul să schimb direcția!

Dumitrescu simți un fior rece pe spate. Orașul avea străzi sinuoase și o circulație nebună.

-În fine, mă ocup și eu de ceva la care sunt cu adevărat bun, spuse Peruggio satisfăcut.

Și era într-adevăr bun! Mâinile îi lunecau pe tastatură cu o viteză incredibilă, schimbând cu totul fotografia inițială. Din lumina de zi, Peruggio transformă imaginea într-un soi de apus în culori fascinante, apoi deschise un ecran de text.

-E Apocalipsa Sfântului Ioan, lămuri el. Cu soarele negru și alte chestii de la sfârșitul lumii.

Suprapuse un cerc negru peste discul soarelui, lăsând la vedere numai un inel subțire de lumină, ca la o eclipsă. Umplu cerul întunecat de păsări negre, iar pe scările din prim-plan lăsă să se scurgă dâre roșiatice de sânge. Bătrânul care urca scările se transformă într-o siluetă neagră pe fondul acela roșu-auriu, gârbovită și fantomatică. Imaginea devenise într-adevăr apocaliptică.

Dumitrescu simți o durere de stomac și știu că nu era din vina zidului de beton din fața lor, pe care Peruggio îl evită în ultimul moment. Ceea ce-l șoca era imaginea de pe ecran: lumea în ultimele ei clipe, în care viața pe Pământ urma să se stingă. Ce rost mai avea atunci strădania omului să ajungă la stele?

-E cumplit, Peruggio. Așa simți tu?

-Nu știu ce simt exact și nu știu de unde mi-a venit imaginea asta. Dar e ca și cum ar fi fost întipărită în mintea mea dintotdeauna. Parcă ar fi o amintire dintr-o viață anterioară, de care nu îmi mai aduc aminte. Nu pot să mă întreb decât de ce omenirea caută de milenii drumul spre stele - oare nu cumva ne așteaptă așa ceva de acolo? De unde știm că lumile care roiesc cu milioanele pe cerul

nopții ne sunt prietenoase și favorabile? Ah, scuze, mă gândeam la prostii - nu mă asculta, n-are nici un sens.

Peruggio făcu ultimele reglaje de contrast, apoi puse titlul și semnătura și închise programul de prelucrare de imagini. În fundal rămase o poză a unor ruine părând din Egipt, peste care se suprapunea un text scris cu caractere elegante.

-Îți place fondul meu de ecran? E destul de povestit și despre asta, trebuie să-mi fac timp să-ți spun!

Ajunseră în parcarea institutului cu cinci minute înainte să se încheie ora. Peruggio oftă din greu.

-Asta chiar a fost o cursă contra cronometru!

Când intrară în sală, Serafina ședea deja la locul ei. Se ridică și le veni în întâmpinare. Își sărută și-și îmbrățișă tatăl - Dumitrescu simți îngrijorarea fetei și avu revelația faptului că ea știa cumva de încăierarea de la docuri, deși acest lucru nu părea posibil. Apoi se apropie de Peruggio, fără nici un fel de efuziuni sentimentale. Îi puse numai o mână pe braț și-l privi în ochi, fără o vorbă. Dumitrescu văzu și simți, deopotrivă, ceva ciudat. Tinerii roșiseră amândoi, deși stăteau destul de departe unul de celălalt. Mâna Serafinei lunecă în mâna lui Peruggio , strângându-i degetele cu putere, spasmodic, de câteva ori. Aerul deveni brusc fierbinte și o senzație de fericire și exaltare plutea în aer. Serafina își ridică ochii și întâlni privirea argintie a lui Peruggio. Respira sacadat și superficial în timp ce-l privea, apoi zise un "mulțumesc" scurt și se grăbi să se așeze la locul ei.

-Ce-a fost asta?

Peruggio surâse.

-Comunicare non-verbala, bănuiesc. Am pus-o la curent cu tot ce ni s-a întâmplat în ultima oră și am aflat noutățile de la institut, iar la final a fost și ceva foarte personal, despre care n-am intenția să vorbesc acum.

Giorgio își reluase deja rolul de moderator și ceru fotografiile pentru prima din teme. Sub titlul „per aspera ad astra" apărură două imagini pe ecranul imens al sălii. Prima era fotografia lui Peruggio, o apocalipsă halucinantă, sumbră, aproape dureroasă. Te făcea să te întrebi pentru ce vrea omul să-și găsească drumul spre stele, când totul era menit să se termine în felul acela. Imaginea răspândea în

jurul ei un gust amar. Fotografia Serafinei reprezenta institutul, pustiu, la orele mici ale dimineții. La răsărit o geană de lumină spărgea negura nopții. Poza fusese făcută din balconul locuinței fetei, priveliștea magnifică a salbei de lumini din institut, a cerului înstelat și a orașului pierdut în depărtare fiind abil speculate. În parcarea pustie la ora aceea nu se vedea decât o singură siluetă, un om dezorientat în noapte, părând că se străduiește din greu să-și găsească drumul - spre una din clădiri, ori poate drumul în viață? Fotografia era o alegorie a alegerii - bună/rea, aceasta era soarta pe care fiecare și-o crea cu propriile mâini.

Acum pe ecran apăru a doua temă: „zece milenii de civilizație?" așa cum ceruse fata, cu semn de întrebare la sfârșit. Amândoi concurau cu fotografii mai vechi, de portofoliu. Peruggio selectase o imagine din Cairo. În depărtare, praful înghițea conturul cețos al piramidelor, se vedeau turiști plimbați pe cămile împodobite cu șei pline de ciucuri, în timp ce în prim-plan un bătrân uscățiv cerșea la marginea drumului. Întrebarea stăruia în aer: ce aveau oamenii aceștia nevoiași din strălucirea civilizației? Apoi apăru și imaginea Serafinei, iar Dumitrescu simți instantaneu nevoia să vomite: într-un bazar colorat, plin de lume, un corp omenesc se dezintegra în suflul unei explozii, împroșcând totul cu sânge. Sala fu străbătută de un murmur. Imaginea era dură, crudă și hipnotică, făcută să nu-ți poți desprinde privirea. Dumitrescu trebui să recunoască forța obsedantă a acelei imagini. Cel puțin pentru a doua temă, imaginea Serafinei era superioară.

Începură comentariile și votul. Serafina îi dădu câte zece puncte lui Peruggio pentru ambele imagini. Peruggio votă cu nouă pentru prima imagine a Serafinei, motivând un ușor deficit de impact dramatic. Apoi își ridică legitimația care sclipea auriu și-i dădu douăsprezece puncte pentru cea de-a doua fotografie.

Giorgio căută ceva într-un tabel.

-Două condiții din trei sunt îndeplinite. Ai legitimație aurie și anul ăsta n-ai mai votat 12 puncte. Dar totuși, consideri că o imagine atât de crudă poate fi o capodoperă de artă? Îți menții cele 12 puncte?

-Douăsprezece puncte, repetă Peruggio. Motivația mea stă în semnul de întrebare din titlul temei.

În sală liniștea deveni mormântală. Vocea lui Peruggio reluă, calmă și măsurată:

-Nu a fost vorba să vedem poze frumoase. Astea le puteți găsi în toate revistele. Tema asta nu e frumoasă, nu e fotogenică, nu e corectă politic. E morală, pur și simplu. Avem dreptul să vorbim despre civilizație atunci când ucidem, indiferent că o facem pentru bani sau în numele ideilor sau al gloriei? O asemenea temă cerea o abordare ca asta: agresivă, șocantă, răscolitoare, crudă. Eu nu văd o fotografie mai bună posibilă decât asta. Deci douăsprezece puncte, nici unul mai puțin. Mulțumesc!

Sala oftă. Peste un sfert de oră, Giorgio însumă punctajele. Serafina pierduse la prima temă, dar câștigase la cea de-a doua, având în total un punct în plus față de Peruggio, pe globalul celor două teme. Se auziră aplauze entuziaste, Giorgio anunță următoarea adunare peste două săptămâni, iar lumea începu să plece. Peruggio și Serafina își abandonară locurile și se întâlniră în mijlocul sălii, aruncându-se fără reținere unul în brațele celuilalt.

-Aș vrea să discutăm ceva, îi șopti Peruggio fetei. În fotografiile tale am observat ceva ciudat și vreau să-ți cer părerea.

Dumitrescu își târâi picioarele către ieșire. Ora petrecută cu Peruggio în mașină îl epuizase, iar acum acest concurs de fotografie promitea să-i dea insomnii la noapte. Oare cei doi tineri trăiau întotdeauna în modul acesta intens și dramatic, sau aveau și ei momentele lor de odihnă? Se resemnă cu gândul că probabil nu va avea niciodată un răspuns la întrebarea lui...

Cap. 17 Orfan într-o lume străină

„Măcar acum știu la ce să mă aștept", gândi Iustin Dumitrescu intrând în biroul lui Peruggio . Serafina mergea în fața lui, în pași de dans. Părea fericită. De câteva ori, mâinile ei și ale lui Peruggio se atinseră ca din întâmplare și de fiecare dată o văzu surâzând. Încăperea era cufundată în beznă, dar Peruggio aprinse deîndată luminile. Cum naiba făcuse asta, era o întrebare grea, pentru că nu se vedea pe nicăieri vreun întrerupător sau ceva similar. Flăcările din bolurile de cristal se înălțau vesele, până la jumătatea peretelui, reflectându-se în oglinzi. Peruggio aranjase trei fotolii în fața monitorului imens din spatele biroului, iar acum cele două fotografii ale Serafinei împodobeau peretele. Se așezară în fotolii, iar Peruggio luă o telecomandă de pe masa de lucru. Prima imagine, cea cu răsăritul la institut, părea că explodează, mărindu-se până când cele mai nesemnificative amănunte se vedeau clar. Dumitrescu aruncă o privire îngrijorată spre monitor. Se întreba dacă Peruggio va face la fel și cu a doua imagine, iar gândul îl făcu să se cutremure. N-avea chef să vadă oroarea aceea întinsă pe tot peretele. Peruggio părea mulțumit să se oprească la prima imagine. Se concentra asupra siluetei personajului din parcare. Acum această siluetă devenise ceva mai mult decât un punct neidentificabil în centrul fotografiei. Serafina se apropiase și ea, cu un aer extrem de încordat.

-După unghiul din care se luminează cerul și după copacii desfrunziți din plan îndepărtat, fotografia a fost făcută între mijloc de

noiembrie și sfârșit de februarie, dimineața între orele 7 și 8,30, zise Peruggio.

-Să vedem datele tehnice asociate fotografiei. Serafina se aplecă și-și lămuri tatăl:

-Există un fișier cu date tehnice asociat fiecărei fotografii realizate digital, din el ne putem da seama de multe amănunte dacă imaginea nu a fost editată excesiv.

Pe ecran apărură o grămadă de informații, dar Peruggio nu selectă decât data și ora realizării fotografiei, apoi căută ceva într-un calendar.

-A fost într-o marți dimineața, la 8 fără un sfert. Pe 28 ianuarie!
Dumitrescu nu pricepea ce importanță au toate aceste lucruri, dar tinerii păreau extrem de îngrijorați. Peruggio îl lămuri:

-Avem obiceiul să lucrăm până târziu în noapte și din cauza asta nimeni la institut nu e prea matinal. N-o să găsești țipenie de om în parcarea aia înainte de ora nouă dimineața, exceptând sfârșitul de săptămână, când petrecăreții se întorc acasă spre dimineață. Prezența aceea e ceva neobișnuit. În plus, e din afara institutului - recunosc siluetele tuturor colegilor mei și în mod sigur individul nu e de pe la noi. Așa că mă întreb cum naiba a ajuns aici și ce căuta de fapt.

În mintea lui Dumitrescu se aprinse un bec:

-Spionaj industrial?

-Nu cred. Peruggio zâmbi. Clădirile astea par un sat fără câini, dar n-ai idee ce dispozitive sofisticate de pază are fiecare din ele. În mod sigur n-a reușit decât să se plimbe prin curte, dar mă întreb cine era și cu ce scop a făcut-o.

-Turist?

-Fii serios! Noaptea? Iarna? Institutul are ore de vizitare vara, când e mare fluxul de turiști, așa că cine vrea să vină, n-are decât să poftească! E mai sănătos să încurajezi curiozitatea științifică a oamenilor, decât să-i alimentezi cu baliverne din ziare, așa că vizitele turistice mi s-au părut cea mai convenabilă soluție. Și asta nu-i decât prima dintre fotografii! Stai să vezi, când ajungem la a doua!

-Ai de gând s-o mărești și pe aia la fel de mult? Mi se face rău!

Peruggio îl privi cu ochii mustrători.

-Doamne ferește! Avem și noi sensibilitatea noastră. M-a șocat până și faptul că Serafina a înscris imaginea în concurs, dar până la urmă bine a făcut. Altfel n-aș fi pus ideile cap la cap niciodată!

Din cea de-a doua imagine, Peruggio nu selectă să afișeze decât portretul unui individ pe jumătate ascuns după videocameră.

-Ăla m-a enervat și atunci, zise fata. Filma atât de detașat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat și părea inuman de nepăsător la suferința din jur. L-am urât, pur și simplu!

Peruggio mări mâna care ținea videocamera, până când imaginea deveni neclară. Pe mână se răsucea o cicatrice veche, urâtă, brăzdând pielea de la încheietură la cot și extinzându-se pe dosul palmei, ca un șarpe negru. Apoi reveni la imaginea bărbatului din parcare. Acesta purta o jachetă de piele cu mâneci lungi, dar pe dosul palmei se zărea o dâră mai închisă la culoare. Peruggio suprapuse imaginile și le aduse la aceeași scară. Deși neclare, detaliile mâinii ieșeau totuși în evidență. Cicatricea era aceeași!

-Oh, la naiba, făcu Serafina. Eu nu cred în coincidențe!

-Nici eu. Și asta n-ar fi totul!

Acum Peruggio se întorsese spre Dumitrescu.

-Îmi pare rău, dar n-am putut să-ți povestesc toate amănuntele excursiei noastre la Cairo. Am avut ghinionul să asistăm la un atentat în bazar.

-Asta știu. Serafina a povestit că a văzut totul prin zoom-ul obiectivului și a fotografiat de la distanță.

Peruggio își mușcă buzele. Dumitrescu intui că urmează ceva neplăcut: Peruggio făcea așa când trebuia să spună un lucru șocant. Scena din port îi reveni în fața ochilor: eu nu mint și nici nu pot fi mințit. Ciuli urechile.

-De fapt, obiectivul ăla nu prea avea zoom. Așa că am fost amândoi teribil de aproape.

Oare de ce Dumitrescu nu fu mirat? I se confirma cumva o temere mai veche. Nu era Serafina genul de om care să stea deoparte la o situație fierbinte!

-Cei din jurul nostru au fost răniți - noi am avut noroc, continuă Peruggio. Cinci oameni erau întinși pe jos, răniți grav, iar eu am avut deodată o străfulgerare de intuiție: știam că pot vindeca oamenii aceia, dacă mă concentrez suficient. Din păcate nu aveam

experiență și nu puteam evalua câtă energie îmi va lua acest lucru, așa încât, în momentul în care i-am pus pe răniți pe picioare, eram așa de epuizat că mi-a venit să leșin. Nici vorbă să pot șterge pe moment memoria celor care văzuseră ceea ce nu trebuiau să vadă. N-am putut decât să le scanez memoria repede și superficial, ca să-i pot găsi mai târziu. Am mizat pe confuzia oamenilor și pe faptul că vor începe să uite în mod natural, iar eu aveam apoi tot timpul din lume să-i găsesc pe rând și să le șterg amintirile. Ar fi luat-o ca pe ceva firesc , și-ar fi zis că uitau pentru că făceau eforturi să nu-și amintească grozăvia - un lucru uman, în fond. Amestecul meu în toată tărășenia ar fi fost insesizabil. Dar ce mi-a atras atenția a fost tocmai individul cu videocamera. Pe el trebuia să-l fac să uite primul. Știam că n-ar fi avut nici o șansă să obțină imagini clare cu mine vindecând oamenii, dar voiam să fac să dispară orice urmă. Ei bine, pe tipul în cauză nu l-am mai găsit niciodată.

Serafina tresări. Nu-ți era dat să auzi prea des că Peruggio ratase ceva. Acesta continuă:

-Mi-a trebuit ceva vreme să înțeleg cum de s-a putut ascunde de mine. Abia recent am înțeles de ce nu-i pot simți undele cerebrale.

Dumitrescu și Serafina îl priveau încordați.

-E mort, de aia! Individul a murit imediat după întâmplarea cu pricina, cel mult a doua zi. Și nu cred să fi fost moarte naturală! De atunci am tot încercat să adun informații despre el și de fiecare dată am avut impresia că vreau să dau cu capul într-un zid de beton. Nu pot să cred că un individ poate să moară așa, fără să lase nici o urmă a trecerii lui pe fața Pământului. Cred mai degrabă că cei care știau ceva despre el nu sunt străini de tehnicile de ascundere a gândurilor și-și bat joc de încercările mele puerile..

-Tată!

Serafina folosea din plin șantajul psihologic. Torcea ca o pisicuță blândă, cu ochii la tatăl ei, zâmbind.

-Bine, fata tatii, bine. Știu ce vrei și dacă există o șansă minimă de a obține de undeva informațiile pe care voi le căutați, le voi obține. În fond, mormăi Dumitrescu mai mult pentru sine, ar fi interesant de aflat dacă după atâția ani vechii amici din poliție m-au uitat sau nu.

Ședeau în vila Lucreziei, în biblioteca spațioasă de la parter, cu focul arzând domol în șemineu, deși iarna napolitană părea mai degrabă o glumă - Serafina cu un laptop în brațe, Peruggio cu altul. Dacă nu concurau iarăși unul împotriva celuilalt, atunci făceau în mod sigur ceva asemănător, fiindcă se distrau pe tăcute fiecare în colțul său, doar aruncându-și din când în când priviri fulgerătoare. Așa îi găsi Dumitrescu în clipa când năvăli pe ușă, agitat și cu o hârtie în mâna.

-Copii, ați avut noroc la Cairo! Individul pe care îl căutați era o cunoștință veche de-a Interpolului și era mai mult decât periculos. Voi ați auzit de cel supranumit Hiena?

-Dacă noi nu, atunci wikipedia sigur a auzit, zise calm Peruggio. Dădu drumul motorului de căutare, în timp ce Serafina și tatăl ei veniră lângă el. Dumitrescu îi privi peste umăr pagina de pe ecran.

-Ăla-i praf în ochi. Hai să vă spun cum e cu individul ăsta, pe bune.

-De unul Șacalul am auzit. De fapt cred c-a auzit toată lumea. După poreclă, trebuie să fie de același soi. Dar nu le pot ști nici eu pe toate - nu le am cu teroriștii și pace! Detest violența!

-Peruggio, asta chiar nu mai trebuia s-o spui! Știm oricum! Spre norocul vostru, Hiena asta era de alt soi decât Șacalul. Omul nu era terorist, ci un soi mai deosebit de fotoreporter.

-Parcă nu-i tot aia? întrebă Peruggio. Și când zici „un soi mai deosebit", de ce nu mă gândesc la un fotograf de nunți și botezuri, ci la ceva mult mai urât?

-Ar rămâne înmormântările, observă Serafina.

-Justă remarca. Omul era free-lancer și făcea exact ceea ce ați intuit voi: poze la tragedii atât de cumplite încât profesioniștii veritabili greu suportau să se bage. Vreau să zic, față de pozele obișnuite care apar în ziare, individul ăsta specula imaginea de șoc și cruzimea dusă la extrem. Avem dovezi clare că majoritatea filmulețelor cu execuții Al-Qaeda care circulă pe internet sunt filmate de el.

-Hm, majoritatea. Ca și cum ar fi avut contract cu organizațiile teroriste să presteze la evenimente. Adică era plătit de ei, nu ajungea acolo din întâmplare.

Serafina reflecta masându-și tâmplele.

-Să spun că-mi pare rău de un tip ca ăsta? Nu mă dau ipocrită! Și în afară de Al-Qaeda mai avea și alți clienți?

-Da, pe oricine plătea gras. Cât mai gras!

-Umanist până-n vârful unghiilor, făcu Peruggio. Simt că nu-mi place individul!

-Îți place sau nu - Dumitrescu deveni extrem de grav - în ultima perioadă a fotografiat mai ales atentate nerevendicate politic sau religios. Interpolul chiar se întreba ce organizații clandestine mai există, pe care ei să nu le aibă în evidență, și mai ales ce doresc. Un lucru e sigur - gradul de cruzime din ultimele fotografii a crescut considerabil. Nu știm dacă așa a vrut el sau era o comandă a clientului. În orice caz predominau scenele de tortură cele mai macabre cu putință.

-Ce să zic? O adevărată comoară la casa omului. Și nu i-a reclamat nimeni moartea?

Întrebarea lui Peruggio era în fond logică. Dumitrescu răspunse într-un târziu:

-În cazul unuia ca el, e mai greu. Lucra și călătorea singur, nu avea familie, luni de zile nu se știa nimic despre el ca apoi brusc să trimită fotografii sau filme presei. La drept vorbind Interpolul nici nu-l consideră mort, așteaptă doar să se „reactiveze".De peste un an nu s-a mai auzit de el, dar au mai fost perioade, unele chiar mai lungi, de tăcere. Ei au presupus că a luat bani buni pe ultima campanie foto și că s-a retras undeva să se bucure de ei. Așteptau doar ca foamea să-l scoată iarăși din bârlog. În fond nu au ce să-i facă, pentru că nu i se poate atribui nici o crimă. Era mai degrabă un tip care merita urmărit datorită legăturilor cu lumea teroristă, decât propriilor activități - nu poți aresta pe nimeni pentru că face fotografii de prost gust.

-Deci ei nu cred că e mort?

-Nu sunt convinși. N-au nici o dovadă, nici un cadavru.

-Mai degrabă vor descoperi cadavrul meu decât pe al lui, zise sumbru Peruggio. Dar asta nu înseamnă că trăiește!

-Ar mai fi ceva. Se pare că am reușit să vorbesc cu unul din ultimii oameni care au văzut Hiena în viață.

-Tată, ești formidabil!

-Fetițo, mai ții tu minte palatul Topkapi? Sala în care e expusă harta lui Piri Reis?

Peruggio și Serafina schimbară priviri îngrijorate.

-Ei bine, individul ăsta se afla acolo primăvara trecută, în timp ce un cunoscut de-al meu, fost polițist ieșit la pensie, se plimba prin sală. L-a remarcat imediat pe individ, care a avut o discuție destul de dură cu gardianul sălii, pe tema fotografiatului. Omul nu voia și pace să priceapă că n-are voie să facă poze acolo. După ce a parlamentat o jumătate de oră cu paza, părea că se resemnează. Și-a pus în toc aparatul de fotografiat, o cameră profesionistă, și-a scos un pix și o agendă și a început să facă notițe privind atent harta, ceea ce nu-i interzis. Numai că nici amicul meu nu era născut alaltăieri. El spune că a identificat în mod cert un aparat de fotografiat mascat în pix, de tipul celor folosite în spionaj. Altceva se pare că nu l-a interesat din tot muzeul, așa că după ce a fotografiat harta, a trecut în viteză prin celelalte săli și a ieșit din muzeu, pierzându-se prin mulțime. Omul cu care am vorbit nu l-a mai văzut niciodată, dar își amintește că el fusese în Turcia anul trecut în primăvară, în vacanța de Paști.

-După aceea traseul Hienei e simplu de urmărit, vorbi Serafina. A venit la Cairo, a filmat explozia din bazar, probabil a predat undeva pozele și filmul iar apoi a fost lichidat de clienții lui, care voiau să li se piardă urma. Asta nu dovedește decât că ideea mea fixă legată de harta lui Piri Reis e corectă, altfel nu s-ar mai interesa și altcineva de ea.

-Pe trena rochiei tale arăta spectaculos! Dar cred că ar trebui să-ți pui și tatăl la curent cu preocupările tale, altfel discuția noastră va fi greu de urmărit.

Dumitrescu îi fu recunoscător în gând lui Peruggio pentru această intervenție.

-Dacă vrei să discutăm, pune pe ecran imaginea care trebuie!

Peruggio căută un fișier în memoria calculatorului și harta apăru, clară până în cele mai mici detalii.

-Deci ăsta e obiectul: harta unui amiral turc înfățișând globul terestru, cu zone care nu fuseseră încă descoperite acum trei secole

și mai bine, când harta a fost desenată. De asemenea să observăm contururile țărmului antarctic, care corespund situației reale de pe teren așa cum ar fi ea dacă Antarctica nu ar fi acoperită de gheață - o situație valabilă acum peste zece mii de ani, adică înainte de ultima glaciațiune. Și în final desenul ușor alungit înspre poli, care corespunde unei vederi din perspectivă aeriană. Pentru comparație avem aici o vedere actuală din satelit a zonei.

În timp ce Serafina vorbea, Peruggio găsi imaginea din satelit și o suprapuse peste contururile vechii hărți. Potrivirea era uimitoare. Serafina aprobă și continuă expunerea:

-Oamenii de știință au desigur o grămadă de explicații pentru acest artefact ciudat, dar nici una nu rezistă unei critici serioase. Multă lume crede, fără să o spună însă, că Piri Reis a copiat pur și simplu un document mult mai vechi și extrem de valoros, care nu putea fi realizat decât de o civilizație mult mai avansată decât a noastră, posibil cu câteva mii sau zeci de mii de ani în urmă.

-Atlanți? întrebă Dumitrescu. Sau extratereștri?

Peruggio închise acum toate fișierele. Pe ecran apăru imaginea de fond de ecran a calculatorului: un câmp de ruine al templelor egiptene de la Karnak, peste care se suprapunea un text scris cu caractere înclinate, foarte proeminent și vizibil.

-Ar fi bine să citești asta. Este traducerea textelor pe care le-am găsit la Baalbek și ne duce de-a dreptul spre a doua ipoteză. În plus, Serafina crede că identificând pe hartă toate punctele în care s-au găsit artefacte din acestea inexplicabile - Stonehenge, Cairo, Baalbek, ca să dau numai câteva exemple, și unind între ele aceste puncte, am putea obține imaginea hărții constelației din care veneau vizitatorii.

-Interesantă ipoteză, mormăi Dumitrescu pentru sine. Dar nu e ușor deloc de făcut o asemenea legătură logică, având în vedere că trebuie să considerăm imaginea cerului de la data realizării hărții, despre care nu știm nimic, și să găsim toate artefactele, și nu știm câte sunt. E de-a dreptul imposibil!

-Lucrurile care se pot realiza simplu sunt mereu pentru ceilalți, murmură Peruggio încetișor. Ar trebui să-mi atârn de gât o plăcuță cu această inscripție, dacă am cumva nesocotința să uit.

-Chiar așa, de ce vă zbateți voi? Parcă arheologia nu era domeniul vostru. Fata tatii, lasă-i pe alții să-și bată capul cu artefacte de proveniență presupus extraterestră și vezi-ți liniștită de chimia ta!

Serafina nu răspunse. Privea fix imaginea de pe monitor și murmura textul pe care îl cunoștea din cap: „călătorule, dacă ai ajuns în acest loc, înseamnă că vremea blestemului a trecut și cei cu sânge argintiu trăiesc iarăși printre oameni. Noi suntem fiii luminii..." Nu mai continuă. Privi fix la Peruggio și două lacrimi cristaline i se prelinseră de-a lungul obrajilor. Dumitrescu înmărmuri. Fata lui nu era o plângăcioasă! O văzuse expunând calmă fotografia aceea de o grozăvie fără seamăn în concurs. Unii părăsiseră sala oripilați - probabil mergeau de-a dreptul să vomite, dar Serafina nici măcar nu clipise, deși ei poza îi trezea amintiri foarte personale. Și-acum plângea! Să mai priceapă cineva ce e în mintea fetelor!

Dumitrescu găsea lipsit de bun-simț să-și privească fata plângând, așa că hotărî s-o ignore și-și concentră atenția asupra textului. Citi...o dată...de două ori...de trei ori...și tot așa până simți că ochii îi parcurg automat textul acela, dar el de fapt se gândea la întâmplările ultimelor zile. Își dădea seama că mintea lui respingea cu putere cele citite, furnizându-i în schimb imagini familiare: orașul, portul, o ceată de bătăuși, o încăierare...Apoi, brusc, din neant răsări amintirea lui Peruggio descriind un cerc cu mâna și în jurul lui perdele de foc înălțându-se cu putere. Îl văzu stăpânind fără probleme banda aceea de asasini, care se înmuiaseră ca niște mielușei și-i așteptau ordinele. În mintea lui, focul acela ciudat izbucnea iar și iar, suprapunându-se peste textul de pe monitor. Focul...textul...focul...textul...fiii luminii. O durere sălbatică îi străfulgeră creierul, vrând parcă să i-l despice. Apoi durerea dispăru și în urma ei nu rămase decât o stare de liniște și o înțelegere calmă a unor lucruri care aparent nu puteau fi înțelese. Acum și lacrimile Serafinei aveau o logică și o explicație. O privi parcă încercând să-și ceară scuze că se gândise la ea ca la o ființă slabă. Serafina zâmbi. Apoi îl căută din ochi pe Peruggio. Acesta îl privea fix. Dumitrescu avu brusc intuiția faptului că tot ce i se întâmplase mai înainte fusese din voința băiatului, că era dorința lui ca el să priceapă unele adevăruri.

Peruggio îi făcu un mic semn din cap, apoi zâmbi complice.

-Ai înțeles, Iustin. Îmi pare rău că a fost șocant pentru tine, dar nu putea fi altfel. Puținii oameni foarte apropiați care știu sau intuiesc ceva sunt și ei șocați - și eu în primul rând.

Dumitrescu vru să întrebe ceva, dar își simți gura uscată. Peruggio își dădu seama și continuă:

-De anul trecut știm asta, din timpul concediului la Cairo de Paști. Dar de atunci n-am făcut nici un pas înainte în a găsi cele două cărți despre care e vorba în text, deși am străbătut în lung și-n lat tot bazinul Mediteranei și am cercetat toate siturile arheologice mai importante. Pur și simplu nu avem nici un reper și asta este foarte frustrant.

-Zona Mediteranei, făcu Dumitrescu. Să înțeleg că cercetările voastre numai la atât s-au restrâns?

-Numai? Dar am fost în Egipt, în Grecia, în Orientul Mijlociu, în Malta și în Cipru. Se spune că primele civilizații de acolo proveneau, nu? Serafina a trecut și prin nordul Bretaniei franceze și pe la Stonehenge și n-a găsit nimic care să-i atragă atenția.

-Cărțile sunt un lucru foarte fragil, observă Dumitrescu. Nu mi-aș pune mari speranțe că au supraviețuit timpului. V-ați gândit ce ați face dacă nu le-ați găsi niciodată? Ați trăit și până acum fără ele, nu?

-Nu tocmai!

Peruggio își trase fotoliul mai aproape de el și explică:

-Nu uita că am fost un copil ca toți ceilalți, să zicem doar un pic mai firav și mai inteligent decât media. Dacă aș fi găsit acum zece ani textul de la Baalbek, probabil nu i-aș fi dat nici un fel de importanță. Scrierea aceea nu aș fi simțit că mi se adresează mie sau că mă vizează în mod deosebit. Apoi, pe măsură ce am crescut, lucrurile au început să se schimbe. La început mai încet, dar eu tot m-am speriat. Uneori intuiam gândurile și stările de spirit ale celor din jur. Pe urmă am devenit tot mai sigur de aceste viziuni. Am început să mă folosesc de ceea ce știam și să-mi dezvolt abilitățile cu bună știință. A urmat să descopăr faptul că pot influența oamenii să facă și să gândească ceea ce vreau eu, apoi mi-am dat seama că pot șterge sau modifica amintirile lor, că le pot controla trăirile și chiar subconștientul. Toate astea cu din ce în ce mai multă claritate și precizie. Am ajuns să stăpânesc energiile mediului, pe care să le pot folosi cum vreau. Pot să vindec numai printr-un efort mental și

pot să aprind flăcări din senin - crezi că nu m-am întrebat mereu de unde am toate aceste daruri și ce trebuie să fac cu ele? Îți mai aduci aminte de mine atunci când m-ai găsit? Eram un puști slab, urâțel ca vai de lume și stângaci peste poate. Crezi că eu nu sesizez diferența? Crezi că nu caut un răspuns de fiecare dată când mă privesc în oglindă? Un timp, trăsăturile mi se schimbau la lumina puternică a soarelui, de parcă eram două ființe, una strălucitoare în soare și alta necăjită și firavă la umbră sau în zilele mohorâte. După o vreme nu m-am mai transformat sub razele soarelui, ci am devenit cel pe care-l vezi acum. După ce am descifrat textul de la Baalbek am înțeles ce am devenit: un fiu al luminii. De atunci mă simt cu adevărat un orfan. Tu n-ai vrea, în locul meu, să știi de unde veneau ai tăi și cărei lumi îi aparții de fapt? Și n-ai vrea să știi cine ți-a dat toate aceste lucruri minunate și de ce? Nimic nu e gratuit pe lumea asta. Toți primim ceva și trebuie să dăm altceva în schimb. Și firul de nisip de pe plajă are un rost al său, și picătura de apă din mare. Care e rostul meu? Ce trebuie să fac eu pe lumea asta ca să plătesc pentru toate cele ce mi-au fost date?

-Ai două premii Nobel, îi reaminti Dumitrescu.

-Alea? Peruggio dădu a lehamite din mână. Crede-mă, uneori mă simt vinovat pentru ele. Sunt cercetători care-și petrec zeci de ani urmărind o idee și transpiră amar pentru fiecare formulă pe care o pun pe hârtie. Iar eu? Am totul de-a gata! Nu sunt un tip deștept, nu sunt decât un soi de medium: pun o întrebare și imediat primesc răspunsul, de parcă cineva mi l-ar dicta în ureche. Toate marile mele descoperiri au existat cândva, într-un alt timp și un alt loc. Eu nu fac decât să-i aduc omenirii aminte că ele există. De fapt nu am descoperit nimic, niciodată. Am fost o curea de transmisie a unor cunoștințe pe care le-am luat din alte părți ale Universului și le-am dat oamenilor. Asta e tot!

-Destul, zise Dumitrescu. Ai făcut destul ca oamenii să-ți fie recunoscători o sută de generații de acum încolo. Ce mai vrei?

-Vreau să știu cine sunt și ce trebuie să fac de acum înainte!

-Și crezi că, dacă vreodată ai găsi cărțile alea, ai avea răspunsul?

-Cred asta, șopti Peruggio. „Cartea strămoșilor" trebuie să fie istoria poporului meu. Am nevoie să-mi cunosc trecutul ca să iau

decizii pentru viitor. Iar „Cartea Mediatorului", asta chiar n-am idee ce poate să fie.

-Păi, mediator e titulatura ta la institut. Parcă nu-ți place să ți se spună director sau patron sau ceva pe-acolo, zise Serafina punând lucrurile la punct. Mă întrebam chiar când vei face legătura între Cartea Mediatorului și funcția ta la institut.

Peruggio rămase gânditor. Serafina continuă:

-Ce faci tu, ca mediator la institut? Iei decizii atunci când noi nu ne punem de acord în consiliu. Fiecare își susține cu argumente punctul de vedere, iar tu hotărăști fără părtinire. Prin analogie, cred că în „Cartea Mediatorului" ar trebui să fie descrisă organizarea statală - dacă ei aveau așa ceva - a fiilor luminii și modul lor de guvernare.

Peruggio urmărea cu atenție. Deducția Serafinei era, ca de obicei, o combinație de logică și de bun-simț.

-E o chestie elementară, zise ea cu convingere.

-Bine, și unde vom găsi, după părerea ta, chestia aia elementară? „Cartea Mediatorului" sau „Cartea Străbunilor"? Zău, Serafina, o spui de parcă n-ar trebui decât să caut într-un sertar al biroului!

Dumitrescu tuși ușor ca să atragă atenția, apoi începu să vorbească:

-Eu din toată povestea asta poate nu înțeleg mare lucru, dar am totuși câteva întrebări de pus.

Peruggio își întoarse spre el ochii imenși.

-Vrei te rog să te uiți în altă parte? Am nevoie de concentrare ca să pot vorbi coerent în prezența ta!

-Ah, scuze!

-Deci întrebările mele ar fi următoarele: de ce v-ați restrânge aria căutărilor la Europa, nordul Africii și Orientul Mijlociu? Aici s-au născut, e adevărat, civilizațiile pe care le considerăm astăzi ca stând la baza civilizației noastre. Dar înainte? Nu avem nici o dovadă palpabilă a evoluției umanității înaintea ultimei glaciațiuni - înainte de potopul biblic. Ce știm despre restul Pământului? De ce excludeți din căutări Australia sau Americile? O altă întrebare - Peruggio, ești convins că numai tu ai supraviețuit dintre fiii luminii? Ar trebui să-ți cauți semenii pe toată suprafața Pământului. În primul rând ar fi

cazul să te interesezi de bunicii tăi dinspre tată, de care n-ai vorbit niciodată. Cine știe, poate niște relații la Poliție te-ar putea ajuta, nu crezi?

-Nu, mulțumesc, am făcut deja cercetările cu pricina.

Serafina tresări. Nu știa că Peruggio investigase deja aceste aspecte. Acesta reluă calm:

-Părinții tatălui meu erau din Perugia și au murit într-un accident de avion. Tatăl meu a venit la Napoli când rămăsese complet singur, fără nici un fel de rude. Istoria părinților lui e cea a unei familii scăpătate, puțin numeroase. Așa că n-am avut mulțime de rubedenii care să-mi poată povesti amintirile lor și genealogia familiei. Tatăl meu nu și-a cunoscut decât părinții, bunicii lui muriseră de timpuriu. Povestea familiei se poate urmări până în Evul Mediu, pe o durată de mai bine de 500 de ani. Ai mei erau la origine meșteșugari - fierari. Nu m-am mirat să aflu asta, explică într-un fel pasiunea mea pentru foc. Singura avere transmisă mie pe linie paternă e o casetă cu bijuterii, pe care o păstrez și acum în vitrină și pe care am privit-o de nenumărate ori. Dar nu mi-a suscitat niciodată curiozitatea mai mult decât un fapt divers. Aș fi preferat o moștenire scrisă, o carte sau niște scrisori din care să pot reconstitui cumva lumea alor mei. Dar bijuteriile acelea sunt reci și tăcute. La drept vorbind, nu asta așteptam. Cealaltă întrebare e fascinantă, cea referitoare la alți eventuali fii ai luminii. Dar din păcate mi se pare o pură ipoteză fantastică. Am scanat mintea a milioane de oameni și nu am simțit pe nimeni gândind la fel ca mine, având aceleași abilități mentale. Colegii din institut sunt oamenii cei mai apropiați de felul meu de a raționa, și peste toți e bineînțeles Serafina - da nici măcar noi nu gândim identic. Din partea mamei mele am simțit mereu dragoste, milă și compasiune, dar niciodată n-am fost pe aceeași lungime de undă: ea gândește cu totul altfel decât mine. Vezi, singurătatea mă omoară. Dacă n-ar fi Serafina, m-aș simți abandonat de toată lumea.

-Și caseta?

-E aici, zise Peruggio calm. Deschise una din vitrinele cu cărți și scoase de acolo o casetă simplă de lemn, cu capacul frumos decorat. Lemnul era unul închis la culoare, maro spre negru, lucios.

Părea dens ca fildeșul sau ca abanosul, dar în mod clar nu era abanos, fiind totuși mai deschis la culoare.

Peruggio așeză atent caseta pe o măsuță și ridică încet capacul. Pe fundul casetei se zăreau un inel și un medalion pe un lănțișor, așezate pe o bucată de postav fin, albastru-închis. Pereții interiori ai casetei erau căptușiți cu un lemn mai deschis la culoare decât exteriorul, mătuit simplu.

Serafina auzise deja descrierea bijuteriilor din relatările lui Peruggio. Se aplecă totuși, curioasă, atrasă de povestea arsurilor de pe mâinile Lucreziei. Dumitrescu nu cunoștea acest lucru, așa că aruncă o privire rapidă, care nu făcu decât să-i confirme spusele lui Peruggio: o familie modestă lăsându-și din generație în generație câteva grame de argint fără mare valoare.

-Peruggio, lasă caseta din mână! Nu vei atinge sub nici o formă blestemățiile alea!

Tresăriră toți trei. Lucrezia intrase în bibliotecă în timp ce ei discutau concentrați, fără să fie băgată în seamă. Dumitrescu făcu ochii mari. Peruggio își compuse o figură surprinsă, deși știa foarte bine ce voia Lucrezia să spună.

-De ce mamă, ce are caseta asta?

Lucrezia înaintă spre ei cu palmele întinse. Urmele mai închise la culoare, părând arse, erau acum foarte vizibile pe pielea ei.

-O singură dată le-am atins și ăsta e rezultatul!

Dumitrescu se îngrozi.

-Adică, au fost tratate cu acid și n-au fost neutralizate?

Peruggio făcu discret un semn de negare din cap. Apoi își întoarse spre Serafina ochii până atunci plecați cu prudență. Fata îi văzu strălucirea argintie a privirilor și deveni extrem de atentă.

-Mamă, nu crezi că semnele alea s-au mai decolorat cu timpul?

-Nu, nici vorbă!

-Dă-mi voie să-ți văd mâinile! Îi luă o mână în palmele sale și o ținu strâns.

-Peruggio, ai temperatură cumva? Palmele tale sunt așa de fierbinți...

-E o impresie, mamă, probabil am stat prea mult lângă șemineu. Hai la lumină, să vedem ce-ți fac mâinile.

Acum îi apucă mâna cealaltă și o ține în palme, în timp ce o ducea spre geam. Lucrezia își privi dosul palmelor în lumina care se filtra prin fereastră.

-Ai dreptate, parcă s-au mai decolorat semnele alea blestemate. Dar totuși, să nu scoți bijuteriile din casetă, te rog. Sau măcar ia-le cu o pensetă, dar nu le atinge!

-Mamă, sunt inginer chimist sau ce?

Lucrezia bâigui o scuză neinteligibilă și ieși din încăpere, lăsând însă, prudentă, ușa deschisă. Peruggio rămase cu ochii în pământ.

-Cum de nu și-a dat seama? murmură Serafina.

-Cred că n-a vrut. Ceva-ceva tot am reușit să repar pe mâinile ei, dar nu sunt nici pe departe vindecate. Va avea semnele acelea toată viața. Peruggio se lăsă să alunece într-un fotoliu, vădit ostenit. La câtă energie mi-a luat să deschid cu o nuanță pielea mamei, cred că puteam să învii și morții.

Examină iarăși caseta.

-Nu știu ce taină ascunde, dar e teribilă.

-Păi, ești inginer chimist, nu? Serafina zâmbi.

Peruggio ridică ochii, din care fulgerele argintii dispăruseră.

-Mulțumesc că mi-ai amintit! Poate îmi spui și mie ce ar trebui să fac cu tabelul lui Mendeleev: să-l las așa, ca să reflecte chimia terestră, sau să-l transform într-un tabel cosmic și să adaug în el elementele din care sunt făcute bijuteriile familiei mele?

Serafina rămase cu gura căscată.

-Ai făcut analiza chimică?

-Am încercat, atât cât am reușit prin metode non-distructive. În mod cert nu e vorba de argint, așa cum pare. Nici platină nu e, nici aur alb sau aluminiu sau ceva similar sau vreun aliaj al lor. Nu am văzut nicăieri ceva asemănător. Își modifică densitatea în funcție de locul în care le păstrezi - la soare sunt mult mai grele. Parcă ar fi un material viu și nu un metal. Sunt și fosforescente. Și încă ceva: muchiile lor taie diamantul întocmai cum un cuțit taie o bucată de unt.

-Ceee?

Peruggio scoase cu o pensetă bijuteriile din casetă și le așează pe măsuță. Acum trei perechi de ochi se aplecară curioși asupra lor.

-Și...n-ai încercat niciodată să le atingi?

-Nu. De ce, crezi că ar trebui?

-Aș zice că da.

„Ah, Serafina", gândi Dumitrescu. „Nesocotită ca de obicei". Dar se pare că Serafina nu era chiar așa de nesocotită, fiindcă aduse din bucătărie un vas cu cuburi de gheață și un spray contra arsurilor.

-Așa poate că e mai sigur, zise ea. În fond tatăl tău i-a zis Lucreziei să ți le dea la majorat. Crezi că ar fi vrut să-ți facă vreun rău?

-Iar tu crezi că tata a deschis caseta și știa ce zace înăuntru?

Serafina își mușcă buzele. Îl iubea prea mult ca să înceapă să se certe. Cu o mișcare prudentă, Peruggio își duse palma cu câțiva milimetri deasupra bijuteriilor. Păreau să nu-i facă rău.

-Nu simt nici un pic de căldură, exclamă el mirat. Apoi, cu infinită precauție, atinse piatra medalionului în formă de clepsidră, jumătate albă și jumătate neagră.

În primul moment nu se întâmplă nimic, doar că Serafina și tatăl ei, venind prea aproape, se loviră cap în cap, iar Peruggio transpiră de emoție. Apoi lucrurile se precipitară și scăpară cu totul de sub control. Serafina se pomeni azvârlită cu o forță neobișnuită la o parte, la fel și Dumitrescu. Cine anume ar fi fost în stare să facă asta, nu putea spune, pentru că Peruggio stătea în continuare aplecat deasupra mesei, cu mâna întinsă, având în palmă inelul și medalionul din casetă. Acestea începură să strălucească, la început mai slab, apoi atât de intens că Serafina fu obligată să-și întoarcă ochii. Părea că se uită direct în lumina orbitoare a unui aparat de sudură. Umbrele lor dansau straniu pe pereți, în timp ce lumina soarelui, care intra pe geam, părea nu mai mult decât o biată lumânare. Glasul lui Peruggio se auzi venind de undeva de departe:

-Ciudat, nu simt de loc că m-ar arde...Silueta lui fragilă dispăru, înghițită de lumina aceea nepământeană. Strălucirea deveni atât de intensă încât Serafina simți că ochii îi iau foc, chiar dacă nu se uita în direcția sursei de lumină. Închise ochii și rămase așa, simțind lacrimi usturătoare prelingându-i-se pe față. Nu știa de cât timp zăcea așa. Într-un târziu se făcu parcă mai întuneric. Îndrăzni să-și deschidă ochii, la început abia mijindu-i. Își văzu tatăl - respira,

Doamne ajută! Apoi caută pe covor trupul lui Peruggio, pe care și-l imagina carbonizat, mistuit de focul care se dezlănțuise pe neașteptate. Se uită în dreapta și în stânga - nimic. Pe covor, nici o urmă de arsură! Se ridică în picioare, se dezmorți și îndrăzni să privească spre locul din care izbucnise lumina. Peruggio era acolo, cu un aer oarecum confuz, dar părea nevătămat. Își contempla mirat inelul cu clepsidră, acum aflat pe degetul mic al mâinii lui stângi, unde părea să se potrivească perfect. Inelul devenise mult mai strălucitor, dar în rest părea inofensiv. Își atârnă la gât lănțișorul, cu gesturi calme, apoi murmură pentru sine:

-Ciudat...mă simt ciudat. Dar nu e rău de loc, ba chiar e foarte plăcut!

Serafina se repezi la el, dar încremeni la un pas distanță. Cum să atingi o asemenea făptură? Peruggio sesiză încurcătura ei, veni și-i luă mâna cu nesfârșită băgare de seamă. În clipa când mâinile lor se atinseră, fata simți o descărcare electrică și timp de o secundă lumina aceea orbitoare își făcu loc în mintea ei. Peruggio o privi cu blândețe.

-Vai, m-am speriat de moarte! Mi-era teamă pentru tine și tatăl tău! Sunteți bine amândoi?

Dumitrescu înclină din cap. Era bine, dar evident foarte îngrozit. Serafina se prelinse într-un fotoliu, moale ca un aluat necopt.

-Ce-i mult, e prea mult, zise ea.

Peruggio se așeză și el.

-Ce simți? vru să știe Serafina.

-Ceva bizar, asta cu siguranță. Eram ostenit după ce am încercat să vindec arsurile de pe mâinile mamei, iar acum oboseala aceea a dispărut ca și cum...ei bine, ca și cum aș fi stat la soare o grămadă de vreme. Mă simt mai puternic decât am fost vreodată. Parcă am mintea mult mai limpede și văd mult mai clar decât înainte. N-aș putea să explic asta - dar e o stare de bine cum nu am simțit niciodată până acum.

-Și dacă te duci să stai la soare? Ce ți se întâmplă - ție sau pietrelor din inel și din medalion?

-Ai dreptate, ar fi interesant de aflat.

Peruggio se duse la geam și dădu la o parte perdelele, astfel încât soarele zgârcit al iernii să intre în încăpere. Închise ochii - avea talentul acela de a lenevi în lumină complet nemișcat și relaxat asemenea unei pisici întinse pe un cuptor călduț. Minutele se scurgeau în tăcere.

-Cum e?

-Cum să fie? Bine! Îmi place soarele, mi-a plăcut întotdeauna.

-Și pietrele, nu au devenit fierbinți?

Peruggio atinse medalionul cu mișcări domoale.

-Nu, e în ordine cu pietrele. Deschise ochii. În ei se citea acum mirarea. Doar că...doar că nu mai arată deloc la fel ca atunci când le-am scos din casetă. Nu mai sunt pe jumătate albe și pe jumătate negre. Partea neagră e acum mai puțin de un sfert din suprafața pietrei!

-Și mai zici că strămoșii tăi n-au avut grijă de tine! Uite ce moștenire fabuloasă ți-au transmis: niște pietre care se pot încărca energetic. Ce bune ar fi fost pietrele alea la Cairo, când te-am târât la soare ca să fiu sigură că vei supraviețui, după ce ți-ai consumat întreaga energie vindecând rănițiii de la explozia din bazar și apoi făcându-ne să dispărem de acolo.

Peruggio rămase gânditor. Intuiția îi spunea că Serafina ghicise exact secretul din spatele bijuteriilor de familie: un fel de baterii solare extrem de puternice, capabile să-i furnizeze energie în situații-limită. Veni și-i ciufuli părul arămiu.

-Ca de obicei, ai dreptate. M-ar mira foarte mult ca tu să te înșeli vreodată.

-Aș vrea eu să am mereu dreptate! În cazul ăsta n-aș ezita să fixez ținta următoarei noastre călătorii de vacanță, numai că n-am habar unde ar trebui să mergem.

-Și dacă de astă dată nu vom pleca să căutăm ceva, ci pur și simplu să ne relaxăm?

Serafina rămase cu gura căscată.

-Poate că pietrele alea vin din stele, dar tu ai început să gândești mai uman decât ai făcut-o vreodată!

Cap. 18 Ucigașul

Era cumplit de cald în micul avion, care părea o cutie de conserve argintie suspendată pe cerul nemilos de albastru, în ziua aceea fierbinte fără un nor și fără o pală de vânt. Începutul de toamnă în emisfera sudică era insuportabil, inuman de cald, iar faptul că zburau la joasă altitudine nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Serafina nu se plângea, încântată că poate să piloteze, dar ținea la îndemână o batistă mare cu care-și ștergea fruntea de transpirație. Peruggio se ocupa de partea cu fotografiatul. Motorul micului avion bâzâia zgomotos, așa că trebui să urle cât îl ținea gura ca să se facă auzit:

-Măcar până acum am avut noroc. În astea zece zile n-am simțit că ne-ar fi urmărit cineva.

Serafina nu răspunse, dar dădu din cap aprobator. Fusese ideea ei această vacanță sud-americană, în care își propuseseră să vadă cele mai frumoase locuri ale continentului. Cum timpul era mereu o problemă, călătoreau cel mai adesea cu avionul iar pentru locații izolate închiriau mici avioane turistice. Plecaseră cu mai bine de o săptămână în urmă din sudul extrem al continentului, făcând fotografii printre ghețuri și vulcani în Țara de Foc. Serafina nu uitase promisiunea făcută celor de la National Geographic de a le furniza imagini inedite din voiajul lor. Legitimațiile de ziariști pe care le aveau făceau adevărate minuni, deschizând toate ușile și facilitându-le închirierea de avioane. În mod îmbucurător, nu detectaseră nici o „coadă". Senzația de la Baalbek și de la Cairo, că cineva îi urmărea, dispăruse. Trecuseră din Chile în Peru și se pregăteau să cerceteze ruinele civilizației incașe, deși Peruggio declarase că e evident prea nouă ca să posede artefacte dinainte de potop, epocă spre care se părea că se îndreaptă cercetările lor. Dar acum se purtau ca simpli turiști și păreau amândoi foarte mulțumiți de acest lucru.

-Mai dăm o tură sau te-ai lămurit?

-Lămurit. Cred că poți să faci un semn pe harta lui Piri Reis, asta se pune sigur la socoteală în lista de ciudățenii.

Serafina întoarse avionul, având acum în față soarele care se îndrepta deja spre apus. Aterizară pe un mic aeroport particular, de fapt o porțiune de teren plată și curățată de vegetație, dar altminteri neamenajată. Lăsară în urmă o dungă de praf roșiatic și ajunseră în fața unui hangar cam prăpădit. Proprietarul veni frecându-și mâinile bucuros. Făcuse bani buni în ziua aceea, turiștii fiind mereu amatori de o plimbare deasupra misterioaselor semne de la Nazca.

-Și de-aici, încotro?

-Păi, din sud venim, spre nord ne ducem. Vom merge până la granița cu Ecuadorul, de unde poate zburăm în Bolivia. Nu avem un plan dinainte stabilit. Suntem ziariști și sunăm seara la redacție. Itinerarul pe a doua zi e în funcție de ce ni se cere să fotografiem sau să scriem.

O rupeau amândoi binișor pe spaniolă, ceea ce dezlega limba localnicilor. La început fuseseră catalogați de "gringos" nord-americani: aveau pielea albă și o mulțime de bani de pus la bătaie. Răspundeau extrem de amabil la întrebările tuturor, fără ca de fapt să spună prea multe despre ei înșiși.

-Se înserează rapid, observă omul care închiria avioane turiștilor. Ați rezervat deja o cameră la vreun hotel prin zonă?

-Am sunat în câteva locuri și am înțeles că n-ar fi o problemă. La nevoie avem un cort și saci de dormit, așa că chiar nu ne pasă. Nu suntem morți după confort.

-Păi, e un hotel la o oră de șofat de aici, spre nord, chiar la șosea. O clădire mare, cu un etaj vopsit în roșu, din bârne masive de lemn. E a fratelui meu și mă gândesc că poate vă interesează.

Fata surâse.

-Mulțumim de informație, s-ar putea să înnoptăm acolo. O seară bună!

Închiriaseră un jeep de loc sensibil la praful drumului. Serafina urcă la volan.

-Zicea de o oră. Ce părere ai, ne prinde noaptea pe drum sau nu?

-Sincer, aș prefera să nu.

-Da, știu, te simți mult mai bine pe lumină. Să sperăm că n-o să ai nevoie de cine știe ce energie în noaptea asta. Pare să fie liniște.

-Ai vorbit destul de mult cu omul ăsta, observă Peruggio îngrijorat.

-Am vorbit mult și am spus puțin, asta e tehnica. Nu poți să taci mereu, trezești suspiciuni. Poate suntem noi îngrijorați degeaba și ce ni s-a întâmplat la Baalbek și la Cairo e mai degrabă legat de fanatismul religios al orientului decât de problemele noastre.

-„Ceilalți zei" nu crezi că ar putea trezi și ei manifestări de fanatism religios?

Serafina apucă volanul cu mâna stângă și-și puse dreapta peste mâna băiatului, evitându-i cu grijă inelul de pe degetul mic, într-un gest tandru și ocrotitor.

-Zău, Peruggio, ai putea să te relaxezi un pic. Nu e obligatoriu ca de fiecare dată când plecăm în concediu să fim vânați de asasini. De altfel poți avea parte de așa ceva la câțiva pași de casă, ajunge pentru asta excesul de zel al Mafiei calabreze. Sau simți ceva și nu spui?

-Nu pare nimic în neregulă, răspunse Peruggio.

Serafina nu-și putu reține un fior de teamă. Cuvântul „pare" fusese accentuat un pic cam prea mult – ea ar fi preferat ca Peruggio să spună că nu „este" nimic în neregulă. Era oare liniștea dinaintea furtunii? Noaptea se lăsă brusc, neagră ca smoala. Lumea se limita la bucata de drum luminată de faruri.

-Unde dracu' e hotelul ăla nenorocit?

-Nu mergem încă de o oră, n-ai motive să devii nerăbdătoare.

-Sunt transpirată, obosită, nu visez decât un duș cald și un somn odihnitor și capac peste toate monotonia drumului mă adoarme.

-Vrei să șofez eu?

-Mă descurc cu drumul. Tu încearcă să rămâi atent la ce se întâmplă în jurul nostru.

Peruggio chicoti. Îl simțise în mintea ei cu câteva clipe în urmă, când tocmai se gândea ca n-avea chef să-și petreacă jumătate din noapte pe șosea, cu el la volan. Apoi fără s-o prevină, își retrase mâna de sub palma ei și-i înlănțui degetele. Mâna lui deveni brusc fierbinte, iar Serafina se simți odihnită ca după un somn adânc.

-Mă simt nemaipomenit, dar chiar nu trebuia să faci asta. M-aș fi descurcat încă o jumătate de oră.

-Sau ai fi adormit la volan. Suntem în concediu și ne putem permite un program mai lejer, sau ai uitat? Țara e muntoasă și drumurile sunt grele, iar noi am mai stat o grămadă de timp în locurile unde era ceva de văzut - e normal să fii obosită.

-Bine, data viitoare voi sta într-un șezlong la plajă cât e ziulica de lungă.

Râseră amândoi.

-N-ai tu față de așa ceva! Și dacă mai vezi o parcare pe aici, n-ar fi rău să oprești.

Serafina nu se chinui să găsească o parcare amenajată. Puse o frână și trase mașina la marginea drumului.

Se priviră câteva clipe în tăcere. Serafina stinse farurile. Erau acum în plin câmp, în liniștea nopții, întreruptă rareori de zgomotul mașinilor de pe șosea. „Aș vrea să discutăm aici, hotelurile și hotelierii pot avea urechi prea sensibile". Peruggio vorbea în gând, așa că fata se concentră și răspunse în același mod.

„Care e problema?"

„Ce facem mâine? Ai vreun plan?"

„Urcăm în munți, la Machu Picchu. Și de-acolo mergem spre Cuzco, oprind pe drum în toate locurile care merită văzute"

-N-o să fie un drum ușor, observă Peruggio. Ai nevoie să te odihnești în noaptea asta.

Se țineau de mână în tăcere. Era atât de liniște încât Serafina îi putea auzi bătăile inimii. „Trebuie să părem iarăși colegi de ziar". Îi auzea vocea în gândurile ei. „Să te privesc cu calm, să te privesc ca și cum ai fi o persoană oarecare pentru mine, să nu am nici o lucire argintie în ochi. Greu."

-Asta la hotel, murmură fata. Dar încă n-am ajuns acolo. Aici suntem singuri în noapte...

Peruggio o luă în brațe și o trecu ușor de pe scaunul șoferului în poala lui. Serafina i se ghemui la piept, dar se îndepărtă imediat: simțise, pe sub cămașa lui, medalionul de care Peruggio nu se mai despărțea niciodată.

-E inofensiv, șopti el. Îi luă mâna și-i conduse degetele peste conturul clepsidrei, apăsându-le. Simți? E în ordine.

-Cum de nu mă arde?

-Controlez energia înmagazinată în piatră, asta e tot.

Serafina își sprijinea acum mâna pe medalionul ușor călduț, simțind vibrațiile ciudate degajate de acesta. Senzația era extrem de plăcută, dar ea își găsi în scurt timp altceva de făcut. Își lăsă degetele să alunece de pe medalion pe pielea lui, mângâindu-i pieptul, strecurându-se cu tot mai mult curaj pe corpul iubitului. Peruggio gemu dar nu încercă s-o îndepărteze. O întoarse cu fața spre el și începu să-i dezmierde părul cu buzele. Serafina se așeză mai comod pe genunchii lui, apoi îi atinse gâtul cu gura întredeschisă. Se mișcară încet, cu nesfârșită băgare de seamă, până când buzele li se atinseră. Răsuflau amândoi sacadat, iar Serafina își auzi pulsul în urechi, ca un bubuit de tunet. Își încolăci o mână pe după gâtul lui, în timp ce cu cealaltă continua să-i mângâie pieptul, înfiorându-l. Peruggio o strânse puternic în brațe, lipind-o de el. Sărutul îi deveni fierbinte și pasional. Ochii Serafinei priveau întunericul prin parbriz, când noaptea se sparse în mii de cioburi. Se văzu întinsă pe iarbă în lumina strălucitoare a soarelui, pe un câmp plin cu maci roșii, cu florile care se unduiau în vânt peste tot în jurul ei. Peruggio o acoperea cu corpul lui, mai fierbinte decât i-l simțise vreodată. Razele soarelui se filtrau prin buclele lui negre, lăsate ca o perdea peste fața ei. Serafina închise ochii. Mintea i se goli de orice avea legătură cu lumea exterioară. Nu se mai concentra decât la senzațiile pe care i le dădea atingerea lui, la căldura care se răspândea din îmbrățișarea lor. Cu toate că închisese ochii, lumina îi stăruia în fața ochilor, părând s-o absoarbă în întregime. I se abandonă cu totul, simțind că devine imaterială și că plutește într-o strălucire aurie. Universul întreg se dizolvă într-un vârtej de culori, până când nu mai rămaseră decât ea și el, într-un alt timp, într-o altă realitate, scăldați în lumină. Acum părea că razele acelea de aur veneau chiar din interiorul ei, înlănțuindu-i unul de celălalt. Se transformaseră parcă amândoi într-o singură sferă de strălucire aurie, asemenea soarelui, luminând neantul. Apoi își pierdu cunoștința.

Deschise ochii în întuneric. Ceva o trăgea înapoi în lumea cunoscută, reală. Lumina și câmpul cu maci dispăruseră. Ședea cuminte în poala lui, în jeep, undeva pe câmp lângă șoseaua

transamericană, auzind zgomotul rarelor mașini care treceau pe drum, pierzându-se în noapte. Avea o mână încleștată pe medalionul de pe pieptul lui, iar mâna lui îi înlănțuia degetele. Peruggio tremura. În ochii plecați îi ghicea luminițele argintii, care se stingeau treptat. Inspiră adânc, încercând să-și găsească ritmul normal al respirației și să-și calmeze bătăile inimii. Peruggio îi dădu drumul mâinii, iar ea își desprinse degetele de medalion.

-Ce-a fost asta?

Abia vorbea. Avea gura uscată de parcă ar fi traversat deșertul pe jos.

„Nu rupe vraja. Lasă magia să se destrame de la sine". Îi auzea vocea în gând. Era asemenea șoaptei vântului prin iarba uscată într-o noapte caldă de vară.

-Peruggio, ești bine?

Îi auzi râsul cristalin.

-Oh, mai bine de atât nu se poate!

Nu mai tremura. Își șterse fața asudată, o strânse puternic în brațe, apoi o ajută să revină la locul ei de la volan. Se aplecă brusc spre ea și-i șopti la ureche, atât de încet încât nici nu era sigură că îi auzea glasul sau totul se petrecea doar în închipuirea ei.

-Nici eu nu știu ce-a fost asta. Știu doar că am mers foarte departe în relația noastră - atât de departe că mi-ai pus stăpânirea de sine la grea încercare.

-Și câmpul cu maci?

-Un lucru venit de dincolo. Dintr-un alt timp sau dintr-o altă realitate mai frumoasă decât asta, în care chiar putem fi împreună cu adevărat.

-Ai văzut și tu lumina?

-Da.

-De unde venea lumina aceea aurie? Era atât de frumoasă...

-Nu venea de nicăieri. Lumina aceea eram noi.

-Peruggio...„oh, la naiba, ce bine că e întuneric și nu mă vede roșind", gândi Serafina.

-Da, dar citesc gânduri. Deci, ce voiai să-mi spui atât de jenant că ai roșit? Nu uita, dacă nu-mi spui, voi afla oricum!

-Cum se întâmplă când fac dragoste fiii luminii? Se transformă așa, în razele acelea aurii, sclipitoare? Și după aceea?

-Uite o întrebare de o mie de puncte. Habar n-am și nici n-am de unde să știu. Dar tu ai fost minunată în tot ce s-a întâmplat. Nu credeam vreodată că pot trăi asemenea clipe.

După care îi dezmierdă cu limba lobul urechii. Serafina simți în gură un gust atât de dulce cum nu mai simțise niciodată. Acum Peruggio îi ținea palmele în mâinile lui, într-un gest tandru și cuminte. Ochii lui deveniseră iarăși negri și liniștiți. O privea calm, cu un surâs în colțul buzelor, când deodată atenția îi fu atrasă de mașina care trecea pe șosea, cu farurile spărgând zidul negru al nopții. Se încruntă.

-Să mai rămânem aici câteva minute, să se depărteze ăștia. Ne caută!

-Le-ai citit mintea?

Făcu un mic semn de aprobare.

-Nu știau că suntem aproape și nu și-au luat măsuri de apărare. Măcar acum sunt împăcat. Intuiam tot timpul că sunt pe urmele noastre și mă îngrijora faptul că nu puteam să-i vad.

-Cum de ți-ai dat seama?

-Sunt trei în mașină. Cel de lângă șofer avea în minte imaginea ta din "Vogue". Și am mai văzut ceva, ce nu pot să interpretez nicicum. Pasagerul din spate citea o hartă pe care se vedea pulsând un punct luminos.

-Ai putut să vezi harta?

-Destul de sumar, dar totuși am recunoscut locurile în care ne aflăm. Semăna destul de bine cu harta noastră de bord.

-Și punctul ăla luminos eram noi?

Peruggio râse.

-Nici chiar așa. Nu te transformi mereu într-un mic soare strălucitor! Punctul acela era undeva pe drum, înaintea noastră. Iar tipul care se uita la hartă nu cred că-l vedea, altfel probabil s-ar fi mirat foarte tare.

-Adică, tu n-ai văzut prin ochii lui? Serafina era acum teribil de surprinsă.

-Ba da, într-un fel. Omul privea harta și locul marcat era acolo. Doar ca el nu putea percepe lumina. Sunt conștient că numai eu am văzut-o.

-Bun, și ce facem acum?

-Găsim hotelul, tragem un pui de somn și mâine dimineață plecăm să căutăm locul acela. Părea, oricum, destul de aproape de zona în care ne-am propus inițial să ajungem.

Serafina porni motorul. În scurt timp opreau într-o parcare a unei case, separată de șosea printr-un șir de copaci înalți. Parcarea era luminată în cele două colțuri depărtate de casă de becuri instalate pe doi stâlpi de beton. Casa se zărea destul de bine la lumina lor: un parter din piatră, solid, și un etaj din bârne vopsite în roșu. Părea foarte încăpătoare, cu câte o aripă în dreapta și în stânga intrării. Deasupra ușii din lemn masiv se aprindea și se stingea o firmă din lumini albastre și roșii. În parcare mai erau câteva mașini, pe care Peruggio le examină cu atenție.

-Oricine ar fi fost, nu par să se fi cazat aici.

Serafina îl privi mirată.

-Au trecut pe lângă noi într-o fracțiune de secundă. Doar nu le-ai reținut numărul!

-Asta nu, dar culoarea mașinii da. Nu e nici una din astea.

-Noaptea toate pisicile sunt negre, făcu Serafina.

-Da, dar miaună diferit! Astea au toate motorul rece.

Râseră amândoi și Peruggio bătu la ușă.

-E deschis, intră, se auzi o voce dinăuntru. La recepție ședea o femeie mărunțică, omorându-și timpul cu o revistă de cuvinte încrucișate. Spre norocul lor, avea camere libere.

-Două camere până mâine dimineață, ceru Peruggio.

Femeia ridică ochii, brusc interesată. Se așteptase evident ca tânărul cuplu să-i solicite o singură cameră, dar văzu că aveau amândoi legitimații de ziariști prinse pe gulerele hainelor.

-Ah, înțeleg, în misiune de serviciu.

-Scriem pentru National Geographic despre civilizațiile precolumbiene, lămuri Serafina.

-Ați fost la Machu Picchu?

-Nu, dar ne îndreptăm într-acolo. De fapt ne interesează locurile mai puțin bătute de turiști și legendele locale puțin cunoscute.

-Păi atunci ar trebui să vorbiți cu patronul, apare dimineață pe la nouă. Omul ăsta știe o grămadă de povești interesante.

Serafina ciuli urechile și-și așternu pe buze cel mai fermecător zâmbet cu putință. Încurajată, femeia continuă:

-Face comerț cu indienii dintr-un sat pierdut în munți. Aduce pături de lână, o minunăție, pe care le vinde în târg, uneori chiar la Lima sau la Cuzco. Și le duce în schimb tot felul de lucruri, de la unelte de grădinărit la cărți. Nu parcă oamenii aceia ar citi prea mult, dar mai au și ei copii de școală. E o comunitate destul de mică și de retrasă, care trăiește cu poveștile ei de demult și intră rar în contact cu alți oameni.

-Oh, asta pare foarte interesant! Ar fi dispus șeful dumneavoastră să ne dea un interviu?

-Întrebați-l pe el, zise femeia. Dar nu cred să pună probleme, adoră să povestească.

Se despărțiră zâmbind. Serafina și Peruggio urcară la etaj, în camerele lor, iar femeia își văzu în continuare de revista ei de cuvinte încrucișate. Peste nici cinci minute, Serafina era sub duș, eliberându-și mintea de orice gând referitor la prietenul ei. Ieși din baie cu părul ud, învelită într-un halat, și se aruncă pe pat, unde tot calabalâcul ei aștepta să fie despachetat.

-Să înțeleg că s-a schimbat planul? Că nu mai plecăm mâine în zori?

Peruggio ședea la masă, zâmbindu-i. Serafina nu se miră să-l vadă.

-Sper că nu te-a văzut nimeni! Nu uita, suntem doar colegi de redacție, nu?

-N-am venit pe coridor.

Râse, apoi făcu o piruetă rapidă și dispăru într-o mare de lumină. Serafina îl căută, dar părea singură în cameră. Și totuși, îi simțea prezența. Peruggio reapăru chiar în fața ei, într-o explozie de strălucire.

-Ce zici, merge ca metodă de deplasare? În felul ăsta nu trebuie să deschid uși și nu mă împiedic de ziduri.

-Te miști bine! Fata zâmbi. Și ești plin de originalitate. Oamenii nu prea circulă în felul ăsta!

-Da, dar nu mi-ai răspuns la întrebare: ce facem de dimineață?

Serafina deveni gânditoare.

-Noi de fapt am pornit spre Machu-Picchu, dar tu ai văzut un punct strălucitor pe o hartă, iar mie mi s-au promis niște povești indiene străvechi. Cum nu aveam un scop precis în călătoria noastră, aș zice că trebuie să culegem ceea ce răsare în drumul nostru fără să fie planificat. Hai să explorăm astea două lucruri și după aceea avem timp și pentru Machu-Picchu - ruinele alea oricum nu pleacă de acolo între timp. Ce zici de planul ăsta?

-Zic că vrei să dormi până târziu mâine dimineața. Și dacă tot vei dormi până înainte de amiază, acum nu ai nici un motiv temeinic să te culci odată cu găinile.

-Zău? E acuși miezul nopții. Dă-mi un motiv să rămân trează la ora asta!

Peruggio se așează lângă ea și o înlănțui cu brațele.

-Motivul ar fi că nu te las eu!

Începu să o sărute. Întâi delicat, pe palme și pe încheietura mâinilor, apoi pe umeri, pe gât, și când ajunse la buzele ei era deja fierbinte și pasional. Ea îi răspunse în același fel, strângându-l puternic în brațe și trecându-și o mână prin buclele lui mătăsoase. Peruggio se desprinse primul, punând capăt sărutului. O privi plin de tristețe.

-Știi ce? Mai deștept din partea mea ar fi să te ajut să despachetezi!

Serafina cărase dupa ea tot echipamentul necesar supraviețuirii departe de civilizație, în condiții extreme. Nu se baza prea mult pe hoteluri și nici n-avea încredere în paza parcării, așa că transportase în cameră un rucsac din care se iviră o coardă de alpinism, un cuțit de vânătoare nou și strălucitor în teacă de piele, niște plicuri de supă și pachete de biscuiți, totul de-a valma cu laptopul, lentilele aparatului foto și o sumedenie de cabluri electrice, care măcar fuseseră etichetate ca să se știe fiecare la ce folosește.

-De ăsta nu te atingi, zise Peruggio autoritar și puse laptopul pe masa. Altfel cauți iarăși nu știu ce pe Internet și mă acuzi că n-ai putut dormi din cauza mea.

-Fii serios, hotelul ăsta n-are conexiune la Internet în camere. Deși, decât să citesc wikipedia, aș putea să te întreb pe tine - e cam același lucru.

Peruggio surâse.

-Nu chiar același. Eu dacă n-am chef, nu răspund! Aruncă o ultimă privire prin încăperea acum ordonată, după care o sărută delicat pe obraz și dispăru fără zgomot, înghițit de lumina aceea nepământeană în care părea că se dizolvă cu totul. Serafina se întinse sub pătură și închise ochii. în amintire îi răsări un câmp cu maci, dar auzi în minte un glas dojenitor.

"Parcă dimineața la nouă voiai să fii trează ca să vorbești cu patronul. Așa că, noapte bună!"

"Dar, Peruggio..."

"Nu negociem nimic. Mă voi asigura că nu ai la ce să te gândești și că vei dormi liniștită".

Gândurile ei dispărură. Îi golise mintea, desigur, ca ea să se poată odihni cât mai bine. Urmări umbrele pe care le lăsau pe pereți becurile aprinse din parcare, apoi căzu într-un somn adânc și fără vise.

Părăsiseră șoseaua principală și acum înaintau prudent pe un drum de căruță, neasfaltat, care urca pieptiș coasta muntelui. Serafina arunca din când în când o privire îngrijorată în oglinda retrovizoare, urmărind mașina mare și neagră care păstra constant aceeași distanță în spatele lor. Alături, Peruggio își frângea mâinile și spumega de furie.

-N-am mai pățit așa ceva! E peste poate! Să mi se întâmple una ca asta!

-Ești convins că e mașina de aseară?

-Mai mult decât convins. Nu încape îndoială ca sunt tot ei. N-am mai pomenit o apărare atât de ermetică de când mă știu! Parcă ar fi roboți și nu oameni! Nu simt nimic, nici un gând, nici o idee, nici o frântură de imagine. Nu gândesc de loc sau dacă o fac atunci au o tehnică diabolică de a-și bloca mințile. Tocmai acum, când aș vrea să știu ce urmăresc, ce vor de la noi și cine i-a trimis încoace.

Serafina mai privi o dată în oglindă.

-Deci e exclus să aibă același drum cu noi din întâmplare!

-Fii serioasă, hotelierul zicea că pe drumul ăsta trece un autobuz odată pe săptămână, când e zi de târg în vale. În rest,

sătenii folosesc o scurtătură când merg pe căluții lor de munte sau pe jos. Și în plus, aseară i-am putut simți pe tipii din mașina din spate și crede-mă că nu aveau sentimente prea prietenoase față de noi!

Serafina se încruntă.

-Va trebui să vorbesc într-o bună zi cu tata despre toată povestea asta. Baalbek, Cairo, acum și aici. Nu e normal ca de fiecare dată când ieșim pe porțile institutului să purtăm o hoardă de ucigași plătiți după noi!

-Așa e, încuviință Peruggio. Nu pot să cred decât că cineva știe mai multe despre mine decât știu eu însumi și că există oameni care au primit, de nu știu unde, ordin să mă distrugă înainte să apuc să aflu prea multe despre secretele fiilor luminii. Nu văd altă explicație, pentru că spionarea activităților institutului ar implica mai degrabă capturarea noastră decât lichidarea, asta dacă cineva ar fi așa de prost să creadă că am descoperit nu știu ce armă sofisticată sau ce secret teribil pe care să-l ascundem la institut.

-Aici ai dreptate. Serafina mai privi odată în oglindă și reluă: dacă ținta lor ar fi institutul, colegii noștri din consiliu ar putea fi și ei amenințați, și în afară de Giovanna care își are socotelile cu tatăl ei, restul prietenilor de la NRC duc cea mai liniștită existență cu putință.

Făcu fără veste câteva viraje bruște, care îi apropiară periculos de mult de marginea drumului îngust de munte, care acum se desfășura între un perete de stâncă și o prăpastie. Evident, pe partea dinspre prăpastie nu exista nici un fel de parapet.

-Ne ucizi, Serafina!

Fata rămase calmă.

-Mai bine eu decât ei, nu crezi? Au puști cu lunetă și au încercat deja să tragă după noi.

Peruggio scoase capul pe geam și se convinse că fata avea dreptate. Mașina neagră se apropiase îngrijorător de mult. Gloanțele mușcau piatra drumului chiar lângă roțile jeepului . Valea pe care o parcurgeau acum se îngusta cu trecerea fiecărui kilometru și traseul devenea tot mai periculos, regiunea tot mai aridă și mai stâncoasă. Peruggio făcea eforturi disperate să pătrundă în mintea urmăritorilor. Își ținea ochii argintii abia întredeschiși, avea fruntea încruntată și mâinile mici strânse sălbatic în pumn.

Merseră așa în tăcere, ajutați de sinuozitățile drumului, dar era evident că ceilalți câștigau teren. Acum Peruggio deschise ochii mari și examină terenul. Un soi de potecă extrem de abruptă cobora printre pereții de stâncă, având trepte săpate grosolan în roca dură, și se oprea în șosea. Intrarea în potecă era mascată de un țanc de stâncă, o santinelă solitară desprinsă din peretele masiv de piatră, asemeni unui turn de veghe. Peruggio scoase iarăși capul pe geam, în ciuda faptului că urmăritorii trăgeau cu înverșunare.

-Lasă-i să se apropie, zise el.

Când mașina neagră aproape ajunse în dreptul turnului singuratic, din mâna lui Peruggio, brusc întinsă în urmă, se ivi o lumină orbitoare. Turnul se surpă cu un zgomot năprasnic, blocând drumul cu bolovani uriași. Mașina neagră, atinsă de o avalanșă de pietre, se dezechilibră și se rostogoli în prăpastie. Serafina opri pe dată, destul de departe de căderea de pietre. Fugiră amândoi pe marginea drumului și priviră în hău, de unde izbucni o minge de foc în clipa în care mașina explodă.

-I-am ucis, șopti Peruggio cu glasul pierdut. Oh, Doamne, dar nu asta voiam să fac! Calculasem ca drumul să fie blocat de pietre chiar înainte să ajungă ei acolo și să fie obligați să oprească și să ia calea întoarsă, pentru că nu puteau trece. Și când colo, uite și tu ce s-a întâmplat! Șoferul a accelerat să se apropie și mai mult de noi, iar căderea de pietre i-a prins la mijloc și i-a târât în prăpastie. Când mă gândesc că eu am făcut asta!

-Parcă ziceai că șoferul a accelerat, primind bolovanii din plin. Nu s-ar fi terminat așa, dacă el n-ar fi făcut asta, așa că nu te acuza pentru ce s-a întâmplat.

-Da, dar dacă eu nu aș fi surpat stânca peste drum, ei ar fi rămas în viață!

-Ei da, dar noi?

Întrebarea Serafinei era de bun-simț.

-Sunt un asasin! N-o să mă pot privi în oglindă niciodată de acum încolo. Am ucis. Acest lucru nu mi-l voi putea ierta vreodată!

Serafina veni și-l îmbrățișă cu grijă.

-Peruggio, dragul meu, e inutil procesul tău de conștiință. Știu cât ești de bun la suflet, dar chiar nu are rost! Crezi că ai fi găsit o altă metodă să-i ții și pe ei în viață, să ne aperi și pe noi? Știi că ne-

ar fi ucis, dacă le-am fi dat prilejul să o facă. Nu trăgeau după noi ca să ne arate cât de mult ne iubesc! Decât să ne frământăm degeaba, mai bine să vedem ce drum de întoarcere găsim de aici, după ce acela pe care am venit a devenit impracticabil.

-Se poate debloca, șopti molcom Peruggio. Atât că pentru moment e mai bine să nu fac acest lucru.

Îl trase cu greu din fața priveliștii mașinii carbonizate, spre care ochii lui se întorceau tot mereu, și-l obligă să urce în propriul jeep lăsat de izbeliște mai încolo pe drum. Despături harta de bord și urmări cu degetul arătător drumul parcurs.

-Nu mai e nici o cale normală să ieșim de aici, vorbi Peruggio care nu se uitase la hartă, ci-și ținea ochii plecați și părea că privește în interiorul propriului suflet.

-De unde știi?

-Harta lor era mai detaliată, arăta nu numai șoselele, ci și potecile. Trebuie să ne întoarcem în locul unde a fost țancul ăla de stâncă, să urcăm pe poteca aceea abruptă până pe un platou cu niște case. Din sat mai coboară un alt drum spre lumea civilizată, pe partea cealaltă a muntelui. Din păcate e tot o potecă, așa că mașina asta va trebui s-o lăsăm aici și să mergem pe jos.

-Și șoseaua pe care am venit unde duce?

-E o șosea forestieră, se înfundă mai încolo. Nu duce decât până la un grup de case părăsite, sau cel puțin așa ceva era figurat pe hartă. Undeva mai sus e o apă, peisajul arid ia sfârșit și de-a lungul apei e o pădure. Acolo se termină șoseaua, în pădurea aceea.

-Ai văzut tu toate astea într-o fracțiune de secund pe harta aceea?

-Da, răspunse Peruggio. Ți-am spus că era foarte detaliată.

Serafina deveni gânditoare.

-Mă întreb ce nevoie aveau indivizii ăia de o hartă așa amănunțită. Din ce-mi descrii tu, era o hartă turistică din cele folosite de drumeți pentru mersul pe munte. Dar urmăritorii noștri numai excursioniști nu păreau. Ce nevoie aveau de o descriere atât de exactă a locului, cu tot cu poteci, când ei nu păreau capabili să se deplaseze decât cu mașina?

-Poate hotelierul nostru de azi-noapte le-a spus și lor povestea cu comoara? Trebuiau să scape de noi, iar apoi erau liberi să

găsească satul și să caute aurul indienilor, presupuse Peruggio.

Serafina se încruntă.

-Nu era nevoie să le fi spus hotelierul ceva. Nu uita că n-au tras la același hotel cu noi. Se pare că prin zonă povestea e cunoscută de cam toată lumea și multe capete înfierbântate au plecat în căutarea comorii. Întorsul cu buzele umflate e sport național pe aici, asta dacă nu cumva oamenii cad victime ținuturilor aspre, ceea ce nu e de loc de mirare, și nu se mai întorc niciodată.

Serafina dădu în marșarier cu băgare de seamă, pe drumul sinuos și îngust, până ajunseră în apropierea turnului prăbușit. Opri la o distanță respectabilă de barajul de bolovani și începu să vorbească repede, pentru a nu-i da prilejul lui Peruggio să se uite iarăși la imaginea terifiantă a mașinii din prăpastie.

-De aici se pare că n-avem altă șansă decât un urcuș pe jos. Ar trebui să ne împachetam bine bagajele și să nu luăm cu noi decât strictul necesar.

În jumătate de oră erau pregătiți de drum. Abandonară jeepul, ocoliră o serie de bolovani căzuți din munte și o porniră pieptiș în sus pe poteca săpată în stâncă.

-Peruggio, drumul ăsta poate fi lung și obositor. Dacă crezi că e mai bine să sari peste etapa asta, ne întâlnim sus.

Tânărul surâse.

-Adică să mă dematerializez și să te aștept la capătul drumului? Fii serioasă, cu tot rucsacul ăsta greu pe spate mi-ar lua o grămadă de energie. Și-apoi urcușul lent mă ajută să admir peisajul și să-mi limpezesc cumva mintea. Poate reușesc chiar să găsesc răspuns la unele din întrebările mele.

Serafina se opri pe o treaptă ceva mai lată, așteptându-l. Aveau loc unul lângă celălalt pe bucata de stâncă, așa că făcură un mic popas să-și tragă sufletele. Serafina îi scrută chipul ireal de frumos. Efortul îi îmbujorase obrajii și dădea o lucire aparte ochilor lui.

-Ce te frământă, Peruggio?

Se așezară pe piatră, dădură jos rucsacii grei și-și masau umerii unul celuilalt.

-Ar fi niște lucruri, vorbi Peruggio. Oamenii chiar dacă au un scut mental care să-i protejeze de intruziuni nedorite, acest scut este anulat în momente de panică puternică. Frica în pragul morții e cel

mai sigur mod de a dezactiva orice condiționare din exterior impusa asupra creierului cuiva.

-Să înțeleg că i-ai „citit" pe cei trei?

-Din păcate n-am avut timp. Atât că am simțit la ei același lucru pe care l-am simțit la sinucigașul din bazarul de la Cairo: mintea altcuiva care îi controla de la distanță pe acei oameni. Acest altcineva e cu totul lipsit de sentimente: a devenit conștient că îi pierde, dar n-am simțit din partea lui nici o undă de regret, nici măcar acel regret pur financiar al omului care plătește niște ucigași pentru o misiune, iar ăia ratează.

-Poate că înțelegerea era cu plata la final, reflectă Serafina.

-Nu știu. Ceea ce stă în spatele acestor oameni e atât de rece și de impersonal de parcă nici n-ar fi uman. N-am idee cine sau ce poate fi, și nu e prima dată că simt așa ceva.

-Avem posibilitatea, aici și acum, să aflăm mai multe despre asta?

Întrebarea Serafinei era justificată. Peruggio lăsă ochii în jos când răspunse:

-Nu, în nici un caz.

-Bine, atunci întrebarea asta se pune la o parte pentru altă dată. Altceva, ce ar mai fi? Ce gând nu-ți dă pace?

-Povestea comorii, răspunse încet Peruggio.

-Fii serios! Serafina îi dădu un ghiont. Acum chiar ai luat-o razna. N-ai tu față de vânător de comori! Hai, urcă, pauza s-a terminat!

Drumul se lărgea, așa că puteau merge unul lângă celălalt. Continuau să discute vorbind rar și drămuindu-și eforturile. Respirau adânc, solicitați din plin de panta mare și de rucsacii grei.

-Deci, ce știm despre comoară?

-L-ai auzit doar pe hotelier. Indienii din sat făceau cu sute de ani în urmă sacrificii umane, aruncând într-un fel de fântână, într-un ritual de îmbunare a zeilor, fete tinere superb înveșmântate și pline de bijuterii de aur. De atunci se tot încearcă găsirea aurului și scoaterea lui la lumină. Deși eu nu cred o iotă din povestea asta.

-De unde poți fi așa de sigură?

-Peruggio, dar e absurd. Aici vorbim despre incași. Genul ăsta de sacrificii se practica în Mexic, de către azteci. Fântânile cu pricina

se numeau cenote sacre și dacă erai o fecioară care arăta cât de cât bine, aveai toate șansele să ajungi mesageră către zei, azvârlită într-o fântână din asta, cu gâtul frânt. Dar despre incași nu știm să fi avut asemenea ritualuri.

-Poate că era o particularitate locală. Ai auzit că aveau un zeu al satului, căruia îi spuneau „omul strălucitor", zise Peruggio.

-Da, alt Eldorado. E plin de ăștia pe aici, dar n-aș băga mâna în foc că ar fi existat măcar vreunul adevărat.

Peruggio o privi cu neîncredere.

-Nu te pot convinge, nu?

-Să mă convingi despre ce?

-Că sunt unele lucruri care merită cercetate în zona. Comorile sunt de mai multe feluri, nu neapărat din aur. Cunoașterea trecutului e și ea o comoară. Sau comorile spiritului - tot comori sunt, nu?

-Nu mă mai fierbe atâta și spune ce știi, făcu Serafina.

Peruggio se opri cu un aer preocupat.

-Ar fi două lucruri. Primul, că punctul luminos de pe hartă era chiar în zona asta. Al doilea, că de două zile tot am o viziune în cap. Știi, tu m-ai întrebat cum ar putea să arate o anumită carte. Iar eu văd tot mai des niște coperți din piele, încrustate cu plăcuțe de aur, și care închid în interiorul lor pagini din foiță de aur atât de subțire că pare aproape translucidă, acoperite cu semne negre. Pe măsură ce ne apropiem de locul acesta, detaliile cărții devin tot mai clare.

Serafina îl privi gânditoare.

-Hai, urcă, vom vedea ce găsim când ajungem sus pe platou.

Urcară încă o oră - erau pe drum de aproape trei, și nici unul din ei nu se plângea de lipsă de entuziasm, dar drumul acela le scosese sufletele. Erau transpirați și murdari, obosiți ca vai de ei și abia răsuflau. Dar peisajul devenea din ce în ce mai măreț. Zarea se deschidea larg în fața lor, dezvăluindu-le șiruri nesfârșite de creste până departe la orizont. Poteca se mai domolise și era acum un hățaș printre ierburi aspre, care deveneau din ce în ce mai mari, vestind apropierea apei. Soarele amiezii le ardea deasupra capului, când ajunseră pe un teren dintr-o dată plat, cu un covor de iarbă mătăsoasă. Serafina chiui veselă, își scoase rucsacul de pe umeri și se aruncă în iarbă. Peruggio îi urmă exemplul. Se odihniră și mâncară în liniște câțiva biscuiți uscați, după care fata urmări locurile

unde vegetația devenea tot mai deasă și mai verde. Găsiră izvorul și-și spălară praful de pe fețe. Dintr-o dată lumea părea frumoasă. Se apucară să fotografieze peisajul măreț. De undeva din depărtare vântul aduse hămăit de câini.

-Satul e aproape, zise Serafina. Se opintiră să-și pună iarăși rucsacii pe spate, după care porniră prin iarbă, pe cărarea care acum șerpuia liniștită. Platoul se termina brusc la baza unui haos de stânci culminând cu un vârf semeț. La poala muntelui se zărea un grup de căsuțe din piatră, construite cu simplitate. Câțiva copii curioși ieșiseră la drum să-i vadă.

-Sigur nu aici e Eldorado. Casele lor par mai degrabă sărăcăcioase, observă fata.

-Oare noi căutăm Eldorado, sau altceva? Oricum, nu te lua după aparențe. Stradă mai săracă decât cea a aurarilor din Oravița nu credeam că poate să existe, și acolo lumea chiar stă pe o mină de aur.

Serafina își strânse buzele. Peruggio ăsta, cu simțul lui de observație... Se apropiaseră destul de mult de sat.

-Lasă-mă să vorbesc mai mult eu. Nu știm ce fel de oameni sunt pe aici așa că s-ar putea să fie nevoie de câteva mici minciuni nevinovate, iar tu la capitolul ăsta...

Nu mai continuă. Îl privi doar și râse, după care îi ciufuli părul.

-Să sperăm că am ajuns unde trebuie.

-Asta e sigur, zise Peruggio cu încredere. De fapt am plecat spre nicăieri, ceea ce înseamnă că nu ne putem rătăci, nu?

Cap. 19 Omul strălucitor

Ca în toate satele izolate de munte, lumea era curioasă, dar neîncrezătoare. Faptul că în cele zece zile petrecute în America de Sud își îmbunătățise mult spaniola o ajuta enorm pe Serafina, deși mulți dintre localnici vorbeau un dialect ciudat, probabil o reminiscență a limbii folosite de incași. Erau cu toții mici de statură,

cu părul drept, lung și negru, cu ochii negri și pomeții proeminenți. Păreau să ducă un trai extrem de simplu.

Serafina salută pe toți cei întâlniți pe ulițele satului, un obicei păstrat din satul bunicii și care făcea întotdeauna o impresie plăcută.

-Oamenii sunt peste tot aceiași, comportă-te de parcă ai fi la Sasca sau la Anina și lucrurile vor merge bine, îi șopti ea lui Peruggio.

Faptul că se dădeau ziariști dezlega limbile sătenilor.

-Aici din păcate vin puține ziare. Don Fernando mai aduce câteva, din când în când.

Fata cotrobăi în rucsac și scoase un braț de ziare amestecate.

-Pe astea mi le-a dat don Fernando azi-dimineață. Sunt pentru voi. Am stat azi-noapte la „Lâna de Aur".

-Ești un om bun dacă le-ai cărat până aici, zise cineva.

Serafina roși.

-Don Fernando e un om cumsecade și el, observă un localnic. Cum îi mai merg afacerile?

-Părea că bine. Noi am ajuns aseară târziu și parcarea era aproape plină. Cred că avea destui clienți.

-Nevastă-sa e din sat de la noi, lămuri careva. Așa că jumătate din sat ne înrudim acum cu el.

-Ciudat, femeia pe care am văzut-o ieri seară la recepție nu părea să vă semene. Era blondă și palidă.

-Aha, aia-i Rozita, cumnată-sa, soția celui mai mic dintre frați. Sunt cinci frați și două surori, dar nu-i cunoaștem pe toți. Numai Fernando și bărbatul Rozitei vin pe la noi, ceilalți s-au răspândit prin țară, care pe unde. Una din surori e tocmai la Lima. Dar voi cu ce treabă sunteți pe aici?

-Scriem pentru un ziar, zise Serafina cu convingere. Unul care publică tot felul de povești din vechime.

Văzu câteva chipuri încruntându-se, așa că decise sa continue imediat:

-Dar acum suntem în trecere și dacă nu vreți, nu vom scrie despre satul vostru. Nu vrem să vă aducem pe cap căutătorii de comori, dacă asta nu vă place.

Atmosfera se mai destinse.

-Ce știi despre comoară? întrebă cineva.

-Ce știe toată lumea, bănuiesc. Don Fernando ne-a spus legendele care circulă. Frumoase povești, atât că unora le iau mințile.

-Și nu crezi în ele?

-Dacă cred sau nu, e tot aia. Poveștile sunt frumoase cât timp rămân învăluite în mister.

-Și-acum ce veți face?

-Dacă tot am venit până aici, cred că vom urca pe muntele de lângă sat, apoi ne vom întoarce. Și mai trebuie să deblocăm cumva șoseaua dacă vrem să ajungem înapoi, sau să mergem pe jos până la prima intersecție importantă iar de-acolo să facem autostopul. Mașina noastră a fost prinsă de o cădere de stânci și drumul încoace e închis.

-Nu e mare lucru, zise Peruggio molcom. Câteva pietre pe care le vom muta din drum, atâta tot.

Serafina își aminti de megalitul de la Baalbek și-și mușcă buzele. Era evident că Peruggio putea lua bolovanii de acolo cu un simplu gest, dar de ce naiba n-o făcuse? În minte îi răsări imaginea unei alte mașini gonind pe șoseaua forestieră, oprind în fața barajului de pietre și făcând cale întoarsă. Ochii lui Peruggio luciră argintii pentru o clipă. „Cei pe care i-am ucis nu erau singuri", auzi în gând. „Așa măcar nu vine nimeni după noi până suntem aici".

Printre săteni își făcu loc un bătrân cu chipul ridat, ars de soare și părul lung și alb. Ceilalți se dădură cu respect la o parte. Bătrânul se opri în fața lor.

-Muntele ăla e sfânt pentru noi.

-Ne pare rău că n-am știut acest lucru. În cazul ăsta cred că e mai bine să plecăm și să renunțăm la ideea de a-l urca. Nu vrem să supărăm pe nimeni.

-Ce fel de ziariști sunteți voi? Ochii bătrânului o ardeau, apoi trecură asupra lui Peruggio.

-Unii cu bun-simț, care nu insistă atunci când e mai bine să n-o facă, lămuri fata.

Bătrânul își miji ochii privindu-l pe tânăr de la o palmă distanță, scrutându-i fiecare trăsătură cu o atenție încordată.

-Pentru că nu ați insistat, vă voi duce chiar eu. Atât că va trebui să plecăm mâine dimineață, devreme, pentru că la anii mei umblu încet și seara e mai bine să ne întoarcem în sat.

Serafina îi mulțumi plină de însuflețire. Toată după-amiaza hălăduiră prin fânețele satului, fotografiind munții, iar seara își ridicară micul cort în apropiere de un izvor, la margine de sat.

Era încă beznă când Serafina simți că cineva trage de ea. Deschise ochii și recunoscu părul argintiu și lung al bătrânului. Peruggio era deja la izvor și-și turna apă rece pe față. Se echipară repede, strânseră cortul, înghițiră câțiva biscuiți udați cu apă ca gheața (Serafina visa la un ceai cald dar n-avea timp să facă focul) și porniră pe potecă, cu cel puțin o oră înainte să se lumineze de ziuă.

Bătrânul mergea agale, sprijinit în toiag. Cunoștea la perfecțiune terenul sau avea ochi de pisică, pentru că îi conduse cu îndemânare în afara satului, fără să miște din loc o frunză sau să facă vreun zgomot. Abia părăsiră satul când apăru prima surpriză. Casele nu erau lipite de munte așa cum păreau văzute de departe, ci mai era un soi de canion îngust și foarte accidentat de traversat, plin cu apa unui pârâu negru ca smoala și rece ca gheața. Bătrânul nu se sinchisi. Merse un timp pe mal, până găsi un loc cu un buștean gros prăvălit peste apă.

-Ăsta-i vadul, zise el.

-Bun banc! Dacă e să murim înecați, măcar se va rezolva repede. Îmi doresc ca toți dușmanii mei să fie acum cu mine!

Serafina vorbea volubilă încercând să-și alunge temerile. În hăul aflat dedesubt, apa fierbea ca într-o căldare uriașă, împroșcându-i cu stropi reci.

Bătrânul nu păru impresionat. Arătă cu mâna o coardă întinsă în aer între doi copaci de pe cele două maluri ale apei și zise calm:

-Te ții de aia și ai grijă la echilibru. Uite așa!

Porni primul, după ce-și prinse toiagul în boccea. Părea imposibil să treacă. Peruggio și Serafina nici nu cutezau să răsufle, dar bătrânul era deja la mijlocul bușteanului, calculându-și fiecare pas cu multă atenție. Trecu aparent fără nici un efort. Serafina înghiți în sec, apucă frânghia și puse piciorul pe bușteanul alunecos de la

stropii de apă. Trecu, simțindu-și inima cât un purice. În clipa când Peruggio făcu primul pas pe podețul improvizat, vântul porni scuturând frânghia și învolburând apa, care crescu trecând peste buștean și făcându-l și mai alunecos. Peruggio se dezechilibră, Serafina își puse o mână la gură să nu țipe, bătrânul se întoarse și privi cu atenție. O lumină strălucitoare izbucni în mijlocul apei, iar Peruggio aterizâ chiar lângă ei pe iarba udă.

-Iartă-mă, Serafina, a fost nevoie. M-ar fi luat curentul.

Priviră amândoi speriați la bătrân. Acesta doar înclină din cap și nu zise o vorbă, ci își continuă drumul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Soarele răsărise de mult când mai aveau puțin până pe vârf, dar bătrânul se abătu din potecă și urmă un hățaș sălbatic, neumblat.

-Nu mergem pe vârful muntelui?

-Ați fi ajuns și singuri acolo! E împădurit și arată ca toți ceilalți munți, nu e nimic deosebit. Dacă vreți povești de demult, ăsta e drumul și puțini îl știu.

Făcu un semn cu toiagul înainte, în timp ce mergea pe urma aceea care părea că se pierde în iarbă. Ocoliră astfel, mergând de-a coasta, o bună parte din munte, până ce satul se pierdu din vedere. Peisajul se schimbase cu totul. În partea opusă satului, la înălțime se găsea un tăpșan neted, după care pantele repezi coborau într-o vale adâncă, în care părea că niciodată nu bate soarele. Pădurea făcea loc ierburilor mărunte și Serafina își puse deodată întrebarea dacă absența copacilor era un fenomen natural sau fuseseră scoși de om, pentru că prin iarbă se zăreau ridicături paralele care puteau fi urmele unor ziduri extrem de vechi. Bătrânul înaintă mai vioi decât lăsase să se creadă fața lui ridată sau părul alb, atras parcă de un magnet spre mijlocul acelei câmpii de pe munte. Deodată se opri și făcu un semn cu mâna, arătând înainte.

-Asta căutați.

Priviră din spatele lui și rămaseră înmărmuriți. În mijlocul câmpiei plate se deschidea un ochi de apă negru, între pereți abrupți de stâncă.

-Dacă ar fi împădurit, aș zice că sunt la Lacul Dracului, murmură Serafina.

Asemănarea cu locurile știute de acasă era izbitoare. Ca și acolo, lacul era aproape perfect rotund, situat la mare adâncime, între pereți verticali. Luase naștere probabil în același fel, prin prăbușirea tavanului unei peșteri. Pereții care formau malurile lacului se umpluseră de-a lungul timpului de o vegetație crescută haotic, ascunzând o parte din luciul apei. De sus se vedea un curs de apă, un pârâiaș care forma un canion abrupt și despre care cu greu s-ar fi putut spune dacă izvora din lac sau dacă din contră alimenta lacul. Apa se pierdea undeva sub pământ și canionul se închidea, formând probabil o peșteră cu tavanul intact, undeva mai jos. Stâncile erau calcaroase și albe. Serafina sări pe loc - suna a gol. În mod evident dedesubt erau cavități în pământ.

-Iată locul sacru, vorbi bătrânul. Apa se pierde într-o peșteră și acolo trăia omul strălucitor. Bine, el nu era strălucitor - era un om ca noi ceilalți, atât că avea pielea albă. Dar se trăgea din cei strălucitori care au venit în noaptea dinainte de facerea omului și au stăpânit Pământul. Omul strălucitor i-a învățat pe strămoșii mei toate câte le știm astăzi. A fost primul care a lucrat pământul, pentru că el refuza să vâneze și să mănânce carnea animalelor, așa cum făceam noi. Ne-a învățat să țesem și să dăm formă lutului, să socotim mersul anilor și al anotimpurilor, să ne înălțăm case din piatra muntelui în loc să trăim în peșteri sau în bordeie de pământ. Pe femeile noastre le-a deprins să poarte cercei și să-și facă brățări și mărgele. Ne-a arătat ierburile de leac și plantele cu care să vopsim firele din lână de alpaca, astfel ca păturile și covoarele noastre să nu-și piardă culoarea la soare. Ne-a spus că animalele ne sunt mai de folos crescute pe lângă casă și nu vânate, pentru că el nu ucidea niciodată, nici o făptură.

-Și ce s-a întâmplat cu omul strălucitor?

Serafina privea curioasă la bătrân, cu concentrarea celui care nu vrea să piardă o singură vorbă.

-A murit în final, ca orice om. Era foarte bătrân și de la o vreme nu mai venea prin sat. Copiii din sat urcau uneori până aici, să vadă ce mai face și să-i aducă provizii pentru iarnă. Ieșea la gura peșterii, le spunea povești și se bucura de soare. Apoi, dintr-o dată, n-a mai ieșit din peșteră. Câțiva tineri l-au găsit mort într-o primăvară și l-au

pus pe o lespede, în peștera în care locuia, și acela i-a fost mormântul. Nimeni de atunci n-a mai coborât în peștera aceea.

-Când s-a întâmplat asta?

-Oh, de mult. Oamenii albi încă nu veniseră să trăiască pe aici. Sunt sute de ani, dar nu pot ști câte sute, pentru că strămoșii noștri s-au apucat să măsoare scurgerea anilor abia după moartea lui. Dar în orice caz de la omul strălucitor se trage povestea comorii.

Serafina lăsă să-i scape o exclamație de surpriză. Bătrânul continuă:

-Pentru că ne-a învățat atâtea, oamenii din sat au început să-l socotească un zeu, deși omul strălucitor a spus întotdeauna tuturor că este un om ca noi și că este muritor. Dar unii aveau nevoie să creadă în el și au scornit povestea că e nemuritor și că e zeu. Așa au început jertfele. După ce albii au venit în ținuturile noastre, aducând boli pe care noi nu le cunoșteam, viața a devenit tot mai aspră și oamenii au spus că trebuie să-l îmbunăm cumva. Așa au hotărât să aleagă o dată pe an câte o fată frumoasă și s-o arunce în râpă, sperând că va ajunge la omul strălucitor și va mijloci pe lângă el pentru binele oamenilor. Cu timpul, au început să-i aducă daruri și fata era practic învești mântată în aur atunci când era aruncată în lac. Evident că nici una nu s-a întors vreodată și nici vremurile nu s-au schimbat în mai bine.

-Deci totul e o poveste...

-Desigur, chiar dacă mai sunt oameni în sat care se declară creștini dar se închină în taină omului strălucitor. Totul e o poveste.

-Cum de cunoașteți toate astea?

-Omul strălucitor, când a îmbătrânit și s-a săturat să le tot vorbească sătenilor în zadar, spunându-le că nu e un zeu așa cum voiau ei să creadă, a chemat o mână de înțelepți și i-a pus să jure că vor păstra istoria adevărată și că după moartea lui o vor transmite mai departe, iar când va veni vremea, vor spune adevărul celui care va sosi în numele omului strălucitor.

-Deci omul strălucitor a murit fără să aibă urmași aici în sat?

-Așa este. Nu și-a luat niciodată vreo femeie din sat. Trăia complet singur. Iar cei aleși de el au povestit din tată în fiu istoria adevărată a omului strălucitor, indiferent de ce au crezut sau au făcut restul sătenilor. Au vrut, desigur, să oprească jertfele fără rost,

dar urechile celorlalți erau astupate și n-au ascultat. Așa că eu mi-am făcut datoria: am spus povestea așa cum a cerut omul strălucitor ca ea să fie spusă.

Serafina medită o clipă.

-Dar de unde știau cei aleși cine trebuie să vină în numele omului strălucitor?

-După ochii argintii. Uite!

Zadarnic își plecă Peruggio privirile. Ascultase cu atâta încântare povestea, încât uitase să privească în pământ. Soarele era acum sus de tot pe boltă, dăruindu-i energia lui, și ochii îi deveniră extrem de luminoși, cu flăcări argintii izbucnind din irisurile negre.

-Omul strălucitor îi numea fii ai luminii, încheie bătrânul.

Peruggio scoase din buzunarul de la piept al cămășii o hârtie îndoită cu grijă. Purta întotdeauna la el textul de la Baalbek, scris cu aceea scriere superbă, ciudată, pe care se chinuise atât s-o descifreze. Dădu bătrânului hârtia. Acesta o răsuci de câteva ori în mână, apoi vorbi încet:

-Omul strălucitor avea și el o carte cu astfel de semne, dar nu le înțelegea rostul. Spunea însă că odată cineva va veni și va înțelege. Știi ce reprezintă?

-Vorbește despre fiii luminii, șopti Peruggio. Am descifrat-o. Despre cei cu sângele argintiu.

-Așa da, e bine, întări bătrânul. Despre cei cu sângele argintiu ne-a vorbit și omul strălucitor. Numai că noi acum trebuie să ne onorăm strămoșii, pentru că locul este sfânt pentru noi. Desigur, nu mai facem jertfe umane.

Zicând acestea, bătrânul se aplecă și culese de pe pământ buruieni uscate. Deși locul era despădurit, se găseau vreascuri din belșug și tije de ierburi arse de soare. Poate că jos în râpă era o apă, dar pe platou vegetația părea atinsă de secetă. Bătrânul făcu un fel de rug, apoi scoase din boccea o sticluță mică, turnă câteva picături plăcut mirositoare peste rug și dădu foc. Pălălaia ar fi trebuit să se ridice imediat din ierburile uscate, dar nu izbucni decât un fum înecăcios, care se risipi la prima adiere de vânt.

-Ciudat, zise bătrânul, ar trebui sa ardă! Nu-i nimic, mai încercăm o data.

Scoase încă un chibrit din cutie, mai presără câteva picături din lichidul uleios și înmiresmat, apoi aprinse iarăși rugul. Rezultatul fu același. Rămase gânditor și nu mai încercă să facă focul si a treia oara. Se lăsă o tăcere sumbră. Priveau toți trei în pământ, fiecare adâncit in propriile gânduri. Vocea lui Peruggio îi scoase din reverie.

-Cred că știu de ce se întâmplă așa. Daca locul e într-adevăr sfânt, așa cum pare, atunci totul are o explicație. Sunt murdar, de aceea nu se aprinde focul.

Serafina îl privi cu atenție. Doar îl văzuse spălându-se de dimineață în apa izvorului rece ca gheața.

-Nu de soiul ăla de murdărie e vorba. Am ucis ieri trei oameni și sufletul meu nu s-a curățat după fapta aceea.

-Dar nu a fost vina ta și oricum nu aveai de ales. Am stabilit deja că altfel ne-ar fi ucis ei pe noi!

Bătrânul deveni atent.

-Fiule, îți pare rău? Felul în care i se adresase încălzi atmosfera rece.

-Da, sigur, îmi pare sincer rău. Erau trei vieți de om și faptul că n-am vrut s-o fac sau că nu aveam altă alegere nu-mi spală păcatul. Peruggio vorbise cu convingere.

-Asemenea păcate se spală cu sânge, nu cu apă, zise bătrânul încetișor.

-Serafina, ți-ai luat cuțitul de vânătoare?

În ochii fetei se citea îndoiala, dar fără o vorbă îi azvârli cuțitul, peste rugul de vreascuri. Peruggio îl prinse și-l dădu bătrânului, în timp ce-și ridica mâneca de la cămașă. Bătrânul îi ținu încheietura și o crestă cu cuțitul, lăsând câteva picături argintii să cadă peste vreascuri. Acestea luară foc imediat, ca și cum ar fi fost aprinse de soare. Bătrânul se retrase câțiva pași. În spatele lui, Serafina făcu la fel.

-Fiule, pe tine nu te poate judeca nimeni, e peste puterile omenești. Rămâne să te rogi singur și să găsești iertarea în propriul suflet.

Era greu de spus ce făcea Peruggio acolo. Se așezase în iarbă, privind țintă flăcările, cu o expresie serioasă și concentrată pe chip. Serafina încercă să-l contacteze mental, dar dădu peste un zid

de netrecut. În tăcerea din jur se răspândi o tristețe atât de adâncă, încât deveni aproape materială. Serafina își simțea buzele amare.

Ultimele vreascuri arseră cu o flacără albă, apoi vântul risipi fuioarele de fum. Aerul se umplu din nou de zgomote: ciripit de păsări, clipocitul unui izvor, și tristețea dispăru. Peruggio se ridică din iarbă și Serafina îi putea simți starea sufletească: o liniște și-o împăcare minunate care pluteau peste locul acela ciudat, ca o ceață aurită de razele soarelui. Bătrânul puse apa dintr-un bidon pe locul unde arsese focul, ca să stingă și ultimii tăciuni, apoi se priviră toți trei.

-E bine ce ai făcut. Veniți acum cu mine.

Îi duse până pe buza râpei cu pereți verticali, în care se găsea lacul. Terenul devenea tot mai stâncos. Bătrânul dădu la o parte vegetația de pe o piatră, apoi o șterse cu grijă de pământ și de praf. Un semn săpat în piatră se vedea acum cu claritate.

-Nu am știut niciodată ce înseamnă asta. Nici omul strălucitor nu știa, dar îl avea marcat pe lucrurile lui și înțelepții din vechime spun că îl venera.

-De când e semnul ăsta aici? întrebă Peruggio. E făcut cumva de el?

-Nu, a apărut după moartea lui. Bătrânii satului l-au pus, ca să însemne locul prin care cobora omul strălucitor ca să ajungă la peștera lui.

Priviră cu toții în hău. Serafina vorbi prima:

-N-avea cum, dacă nu era alpinist. E complet vertical peretele de sub noi.

-Si totuși legendele noastre spun că urca și cobora pe aici, cu mâinile goale.

-Probabil levita, sau se dematerializa.

-Serafina, uiți că blestemul nu fusese încă ridicat pe vremea lui? Era om ca toți oamenii așa că nu putea să se dematerializeze. Nici eu n-as fi reușit cu câțiva ani în urmă.

-Prea bine! Dacă un om a reușit să coboare și să urce pe acolo, voi putea s-o fac și eu. Să nu uităm că și copii din sat mergeau la omul strălucitor tot pe acolo, așa că sigur se poate.

Bătrânul clătină sceptic din cap.

-Înțelepții noștri spuneau că în vechime exista o scară de lemn, care a putrezit de secole. De aici erau azvârlite mai apoi fecioarele în lac, și n-a scăpat nici una cu viață.

-Tocmai. E cazul ca o fată să repare onoarea nenorocitelor ălora și să se întoarcă vie și nevătămată. Serafina își desprinse rucsacul din spate.

-Mergem împreună, zise Peruggio.

-Nu, tu ai să stai aici și să mă aștepți.

-Cum te gândești? E o nebunie!

-Nebunie ar fi să vii și tu. Dacă sătenii alegeau numai fete tinere pentru ritualul ăsta, tu ce treabă ai avea cu lacul acela?

-Ah, ritualul. E o prostie, doar ai aflat!

Ochii Serafinei sclipiră aspru. Se coloraseră în griul intens al mării pe furtună.

-Peruggio, folosește-ți logica! De ce crezi că erau amestecate fecioare în treaba asta? Ai cumva impresia că sătenii intenționaseră de la început să le sacrifice? Uite care e explicația: drumul trebuie să se continue spre peștera omului strălucitor pe o cărare probabil atât de îngustă că un bărbat nu ar putea să se strecoare pe acolo. Asta e singura explicație valabilă.

Peruggio nu părea convins.

-Dar, chiar și în ipoteza că ce spui tu e corect, cu ce te-ar deranja să vin și eu? Sunt aproape la fel de scund și de slab ca tine, iar la nevoie mă pot pur și simplu dematerializa.

-Iar eu la nevoie îți pot spune să ții de capătul corzii și eu să cobor în rapel, simplu și sigur. Numai că n-am de gând să fac asta, ci voi coborî așa cum au făcut-o fecioarele satului. Mă voi azvârli de pe stâncă.

-De ce?

-Pentru că odată a existat acolo jos un drum care s-a pierdut. Ca să-l regăsesc, trebuie să cobor în exact același mod și să privesc stâncile din același unghi cum au făcut-o cei din vechime. Până mă voi întoarce, te poți distra să descifrezi ce scrie pe blocul ăsta de piatră. Vom discuta oricum în gând și am nevoie de cineva care să mă îndrume de sus. Mulțumit așa?

-Deloc. Îți riști viața pentru mine.

Serafina dădu din mâna a lehamite.

-Nu risc nimic. Fetele alea, săracele, poate au fost frumoase și caste, dar în mod sigur n-au fost prea deștepte. Au plecat de la ideea sacrificiului, ceea ce este greșit. Eu plec de la ideea că mă voi întoarce bine sănătoasă și vei vedea că va fi chiar așa.

Se strânse la pieptul lui și-i șopti la ureche:

-Am nevoie de tine aici sus, pe bune. Îmi poți fi de mare ajutor. Am un plan!

Scoase din rucsac o coardă de alpinism și începu să și-o înfășoare strâns în jurul trupului.

-Ăsta va fi scutul meu de protecție.

Apoi luă cuțitul de vânătoare și-l piti printre buclele corzii. La sfârșit trase un tricou vechi și larg pe ea, acoperind totul (tricoul în care dormea, își aminti Peruggio cu un zâmbet).

-Acum sunt gata! Scoase o a doua coardă din rucsac și puse un capăt al corzii în mâna tânărului. După ce voi sări, o desfășori și aștepți. Dacă am nevoie să fiu trasă la suprafață, voi face semn.

Bătrânul îi privise tăcut tot timpul cât duraseră pregătirile. Acum veni și o ajută să urce pe bolovanul marcat cu inscripția.

-Să ai noroc, fetițo! Ești foarte curajoasă!

Drept răspuns, Serafina își ridică brațele ca un înotător care sare de la trambulină. Privi în hăul negru de sub picioarele ei, apoi, într-o fracțiune de secundă, își dădu drumul de sus.

Peruggio amuți, dar apoi îi scăpă o exclamație de mirare. Înțelese planul. Serafina nu sărise în hău, ci se lăsase să alunece, pășind ușor peste marginea prăpastiei. Așa că în loc să se prăbușească în gol, căzând în lacul negru, cu marginile pline de stânci ascuțite, se rostogolea pe panta abruptă, frânată de ierburile înalte. Se făcuse ghem, apărându-și capul cu mâinile, in timp ce corpul îi era prins ca într-o platoșă de oțel de coarda înfășurată în jurul ei. Peruggio recunoscu în sinea lui că nu se așteptase la asta. În acest fel, exista o șansă ca Serafina să ajungă vie jos la lac. Nu îndrăzni să răsufle, nici să privească suprafața neagră a apei. Apoi îi percepu gândurile, cu infinită bucurie. Era vie, lucidă și conștientă.

„La naiba. E o beznă aici jos ca într-o fântână. Va trebui să mă obișnuiesc"

„Ești bine?"

„Stai să fac inventarul. Nimic rupt, doar o mulțime de zgârieturi pe mâini și pe picioare. Unele sângerează, așa că mă duc la apă să mă spăl. Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu te-ai uita prin ochii mei atât timp cât fac baie".

În mintea lui Peruggio se lăsă liniștea. După câteva minute în care rămase extrem de încordat, avu în fața ochilor luciul unei ape în fundul unui hău de stânci.

„N-ai idee cât e apa de bună. Rece ca gheața și limpede. O minunăție, lacul ăsta. Deja mă simt mai bine și zgârieturile nu mă mai ustură așa de rău. Dacă aș fi căutătoare de comori, ar trebui să fiu fericită. M-am scufundat, atât cât am putut să-mi țin respirația. Fundul apei e plin de ace de stâncă - moarte curată să sari în lac. Am văzut o grămadă de oase și între ele lucirea aurului. Bietele fete!" Un timp, în mintea lui Peruggio nu se auzi decât clipocitul apei. Apoi iarăși vocea ei, venind din adânc: „Baia a fost minunată, cred că am găsit și drumul spre peștera omului strălucitor. Lacul e alimentat de două izvoare subterane iar din el iese un pârâiaș care formează acel canion impresionant pe care l-am văzut de sus. Acolo roca e calcaroasă, cred că e locul unde trebuie să fac cercetări, pentru că direct spre lac nu văd să se deschidă nici o peșteră. Atât că nu pot ajunge decât tot prin apă până la firul pârâului, așa că ies din lac să-mi recuperez hainele și să le leg într-o bocceluță cât de cât impermeabilă. Mă voi îmbrăca pe malul celălalt".

Peruggio se forță să nu privească în jos peste buza prăpastiei. Îi auzi din nou vocea venind parcă de la mare depărtare, deși lacul avea un diametru de numai câțiva metri.

„Oh, la naiba! Nu poți ajunge în canion decât prin apă până la gât, așa că am pe mine niște haine ude. Aici nu bate deloc soarele și e un frig de mori".

„Serafina, ce se întâmplă? Abia te mai aud! Ești obosită, nu te mai poți concentra,sau ce e?"

„Nu știu, dar și eu simt ceva care parcă ar fi un soi de bruiaj. Stâncile din canion sunt infernale, trebuie să fiu atentă la fiecare pas. Mai bine vorbim după ce mi-am scăpat pielea de aici, de preferință întreagă". Se făcu liniște. Peruggio se așeză pe lespedea de pe care se rostogolise fata și ochii lui scrutau cu atenție lacul și malurile lui, care păreau în amurg datorită luminii slabe care ajungea până acolo.

Jos nu se zărea nici o mișcare, nici o urmă a trecerii vreunei făpturi omenești. Probabil Serafina găsise totuși intrarea în peșteră și acum explora măruntaiele pământului. Peruggio și-o închipuia rebegită de frig și plină de răni și simțea o îngrijorare vecină cu panica. Își forță ochii să se întoarcă la lespedea pe care se așezase , compară semnul misterios cu scrierea de la Baalbek dar nu reuși să identifice nimic asemănător. În cele din urmă desenă semnul cu atenție, făcu câteva fotografii și se puse pe o așteptare chinuitoare. Uitase de bătrân, când acesta veni și-l bătu prietenește pe umăr.

-Nu pot ști pentru cine e mai greu - pentru tine sau pentru ea. Dar aveți amândoi curaj și vă meritați unul pe celălalt.

-Mulțumesc.

Peruggio își strânse pumnii până când unghiile îi intrară în carne. Minutele se scurgeau ca melcul. Așteptarea devenea dureroasă.

Albia pârâului, strânsă între chingi de piatră, se adâncea până când picioarele Serafinei nu mai puteau atinge solul stâncos. Începu să înoate, atentă la panta mare a cursului apei, la cascade și praguri de stâncă. Practic se lăsa purtată de curent. „Întoarcerea tot pe aici, contra curentului, promite să fie o distracție pe cinste" gândi ea.

Apa se pierdea sub o boltă neagră. „Hopa, peștera. E bine, dar drăcia asta are și o intrare?". Trase adânc aer în piept și se scufundă cu capul sub apă, bâjbâind cu mâinile în direcția dată de curentul pârâului. Reuși să se ridice la suprafață fără să-și lovească creștetul de tavanul de piatră și simți aerul rece inundându-i plămânii. Ochii începură să i se obișnuiască, treptat, cu bezna aproape de nepătruns. Avea și o lanternă prin buzunar, dar era desigur udă, așa că renunță să o mai caute. Tavanul peșterii se îndepărta de luciul apei, așa că măcar putea respira în voie. În schimb, pereții de stâncă erau uneori atât de apropiați că era obligată să expire și să-și țină răsuflarea ca să poată trece de unele porțiuni. Mergea prin apa care acum îi ajungea până în talie, pipăind cu mâinile marginile ascuțite ale pereților și bucurându-se la rarele fâșii de lumină care se vedeau uneori, marcând locul unde peretele calcaros prezenta mici orificii.

Pierduse noțiunea timpului. Simțea îngrijorarea pentru cei rămași în urmă, își putea imagina cam ce era în sufletul lui Peruggio. Iar cursul subteran al apei nu părea să aibă sfârsit! Îi venea să lase totul baltă, când pârâul făcu un cot și în lumina puțină se zări un soi de mal nisipos. Sări pe mal și privi în jur. Se afla la baza unui horn natural, pe care ascensiunea era ușurată de niște trepte de piatră. De sus venea lumină.

Părăsi cursul apei și se avântă pe horn. După câțiva metri de urcuș se găsea într-o sală imensă, luminată de două deschideri oblice în stâncă. Sala avea podeaua aproape plană. Era o zonă fosilă a peșterii, cu un aer uscat. Dacă vreodată cineva se adăpostise în locurile acelea sălbatice, aici ar fi fost cel mai potrivit să o facă. Serafina traversă cu atenție sala, urmărind fiecare posibil indiciu al trecerii omului. Descoperi un perete mai negru decât restul, într-o adâncitură. Îl atinse cu mâna și-și privi degetele murdare. Funingine...era pe calea cea bună. Cineva aprinsese focul în locul acela, posibil cu secole în urmă.

Sala se continua cu un coridor ascendent, dincolo de care se zărea o altă încăpere, de data asta micuță. Serafina trecu în sălița aceea, decorată bogat cu coloane de calcar și luminată de o fereastră laterală, de fapt o deschidere în zidul de stâncă, nu mai mare decât pumnul. În sală domnea un clarobscur prin care se deslușeau cu greu ornamentele încăperii. Clipi des, își obișnui ochii cu întunericul și păși încrezătoare spre o lespede plană, care ocupa cea mai mare parte a încăperii. Pe lespede se zăreau niște oase ale unui schelet de om, alături de bijuterii străvechi din aur și nestemate, prelucrate în stilul colțuros și masiv al artei amerindiene.

Serafina era o ființă cu nervii tari. În plus, se așteptase să găsească mormântul omului strălucitor, așa că n-o speria ideea de a fi îngropată în măruntaiele pământului, singură cu o ființă care murise cu sute de ani în urmă. În aerul uscat și nemișcat, oasele se păstraseră neașteptat de bine. Pe alocuri se mai vedeau urmele țesăturii care acoperise cadavrul, o pânză prețioasă cu fire de aur, care cândva trebuia să fi avut o culoare minunată. Serafina cercetă din ochi lespedea, fără să atingă nimic - în fond nu ăsta era genul de comoară pentru care venise. Privirea i se opri asupra scheletului, care fusese al unui bărbat, judecând după oasele înguste ale

bazinului, un tip nu prea înalt. Serafina încercă să și-l imagineze. În minte îi răsări imaginea unui om mai degrabă fragil: oasele erau destul de subțiri. Murise oare tânăr sau bătrân? Hotărî că, nefiind medic legist, examinarea scheletului nu-i va aduce nici o informație în plus, așa că începu să inspecteze pereții sălii, pășind cu grijă de-a lungul lor și pipăindu-i cu degetele. Întorsese deja spatele lespezii, când auzi undeva în urma ei un fâșâit ușor. Privi în urmă cu gândul că probabil deranjase eventualii lilieci agățați de tavanul înalt, dar ceea ce văzu era ultimul lucru la care se așteptase vreodată.

Cap. 20 Cartea Străbunilor

Nu era singură în peșteră. Bine, nu fusese nici până atunci, dacă e să punem la socoteală scheletul de pe lespede. Dar acum de pe piatra rece se ridică un om bătrân care pluti spre ea în clarobscurul încăperii. Serafina aruncă o privire lespezii – oasele erau tot acolo, din fericire. Înseamnă că nu era bântuită de fantoma omului strălucitor, deși cel care venea spre ea părea mai degrabă o stafie decât un personaj viu, având în vedere că efectiv levita deasupra pământului. Serafina simți nevoia să se sprijine de perete. Își spuse că n-are rost să intre în panică și-și pipăi mânerul cuțitului de vânătoare, deși intuiția îi spunea că probabil n-ar fi ajutat la nimic. Ochii omului prinseră mișcarea fetei și în clipa următoare o liniște plăcută se răspândi în mintea ei, teama dispărând cu totul. Era genul de lucruri pe care de obicei le făcea Peruggio, dar de data asta Serafina nu îi simțea prezența în minte. Dacă tot era acolo, hotărî că e cel mai înțelept să studieze cu atenție personajul pe care îl avea în fața ochilor.

Acesta era, fără îndoială, extrem de bătrân. Îmbătrânise frumos: părul îi era ca argintul, lung până pe umeri, contrastând plăcut cu fața arsă de soare, brăzdată de mii de riduri subțiri, care dădeau chipului o expresie liniștită și senină. Deși era îmbrăcat în straie amerindiene, bogat împodobite - Serafina își spuse că nici la muzeul din Lima nu văzuse ceva mai frumos - omul nu era, cu siguranță, o piele-roșie. Pometii obrajilor nu-i erau atât de proeminenți, avea buzele mai subțiri și fata mai albă, în ciuda faptului că soarele îl dăruise cu straturi succesive de bronz în cursul lungii sale vieți. Trăsăturile îi erau mai degrabă grecești sau romane - putea fi luat drept o statuie din antichitate. Avea nasul drept, sprâncenele arcuite, la fel de albe ca și părul, și fruntea înaltă. Cel mai viu element pe chipul cu trăsături imobile erau ochii, negri și strălucitori, care se opriseră asupra fetei cu o curiozitate evidentă.

Serafina se încruntă. Nu pentru că se simțea studiată, acest lucru n-o deranja. Ci pentru că intuiția îi spunea că spaniola n-o va ajuta deloc în cazul de față. O enerva faptul că nu putea lua legătura cu Peruggio, care evident studiase dialectele locale și probabil s-ar fi descurcat de minune să discute cu straniul personaj. Apoi simți o prezență străină în mintea ei, o prezență extrem de liniștitoare, care îi sugera să folosească imagini mentale în locul cuvintelor pentru a înjgheba un dialog. Serafina tresări. Până acum numai Peruggio comunicase cu ea în felul acesta și în mod sigur nu prezența lui o simțea în această încăpere rece de piatră. Celălalt deveni interesat de subiect.

„Cine e Peruggio? Te gândești mereu la el, cu multă intensitate"

Serafina se concentră să aibă în fața ochilor chipul drag și cunoscut, pe care memoria ei îl reținuse în cele mai mici detalii. Faptul că se gândea la el îi făcea bine. Rememoră una din multele scene în care îi mângâia obrajii și-i contura buzele, se oglindea în lumina ochilor acelora imenși, strălucitori, cu irisurile înconjurate de cercuri argintii.

Bătrânul făcu un pas spre ea. Pe chipul plin de riduri fine se citea un interes nedisimulat.

„E rudă cu tine?"

„Nu, deși sper sincer să devină într-o zi". Serafina își mușcă buzele. Era straniu cum de nu se gândise la asta până acum. Apoi își aduse aminte de sângele argintiu și zâmbi tristă unei amintiri dragi. Erau din lumi diferite. Ar fi putut avea un viitor comun, vreodată?

„E iubitul tău?" Bătrânul continuă interogatoriul mental cu calm.

„Da, este". În clipa în care răspunse, deja regreta. Se întreba cine naiba e omul din fața ei, ca să-i ceară socoteală de relațiile dintre ea și Peruggio. Așa ceva nu făceau nici măcar părinții ei!

„El te-a învățat să vorbești prin imagini mentale?"

Serafina înclină din cap.

„Bine a făcut! Altfel nu ne-am putea înțelege și chiar am nevoie să-ți povestesc o mulțime de lucruri"

Era rândul Serafinei să dezlănțuie întrebările.

„Dar tu cum de vorbești astfel? Cine te-a învățat? Cum de trăiești aici, în izolarea asta, rupt de sat și de oameni? Și de fapt trăiești sau ești un soi de fantomă? Știu că uneori yoghinii levitează, dar n-am văzut niciodată așa ceva, iar pentru tine se pare că ăsta e modul normal în care te deplasezi". Apoi îi păru rău că dăduse drumul șuvoiului de întrebări. Dacă nu era politicos ceea ce făcuse? Își lăsă rușinată ochii în pământ.

Omul nu părea nici supărat, nici încurcat. Pluti mai aproape de ea și-i luă o mână în mâinile lui reci ca gheața. Serafina tresări.

„Știu că atingerea mea nu e plăcuta. Probabil o simți mai rece decât orice lucru rece pe care l-ai atins vreodată. Dar în felul acesta, atingându-te, pot să-ți transmit mai repede și mai bine gândurile mele și nici efortul tău de a mă urmări n-o să fie atât de mare. Și chiar am să-ți spun destule, că doar aștept de secole să treci pe aici".

Ultima afirmație avea ceva misterios și cumva înfiorător. Dacă secolele alea erau altceva decât o expresie figurată, atunci personajul din fața ei ori era Matusalem în persoană, ori ea chiar vedea o stafie.

„Ca să fac șederea ta aici mai plăcută, cred că voi lua altă înfățișare, cea pe care am avut-o în tinerețe. În fond nu e prea vesel să stai în lumina asta chioară și să asculți litania unui om bătrân."

Trăsăturile bătrânului se dizolvară și în locul lor apăru un chip tânăr, drag și binecunoscut. Dacă Serafina trecuse cu bine peste probele de rezistență fizică până să ajungă la peșteră, dacă n-o impresionase descoperirea unui schelet în locurile acelea izolate și nici apariția misterioasă a bătrânului, acum era prea mult chiar și pentru nervii ei tari. Simți că podeaua și tavanul își schimbă locurile între ele, încercă zadarnic să găsească un reazem în peretele de stâncă și ultimul lucru pe care îl simți era o negură rece care părea că o absoarbe cu totul.

Se trezi cu o mână înghețată apăsată pe fruntea ei. Chipul străinului se aplecase aproape de al său, așa încât acum putea să-l studieze în amănunt. Era ...și totuși nu era Peruggio. Avea desigur aceeași frumusețe strălucitoare a chipului palid, părul și ochii negri, genele lungi și buzele frumos conturate. Dar ochii nu luceau argintiu iar figura în ansamblu era prea serioasă. Nici un zâmbet nu lumina buzele sau ochii aceia. Serafina își spuse că nu-l văzuse niciodată pe minunatul ei prieten cu desăvârșire serios în fața ei. Oricât de concentrat lucra, sau oricât de formală era ocazia în care se aflau, simpla prezență a Serafinei făcea ca Peruggio să zâmbească - dacă nu cu buzele, măcar cu ochii, și ochii aceia imenși se luminau de o bucurie interioară ori de câte ori cei doi tineri erau împreună. Acum nu vedea același lucru. Chipul frumos avea ceva rece și distant. Serafina decise că acela nu putea fi Peruggio al ei, chiar dacă nu accepta ideea că pe Pământ putea trăi cineva la fel de frumos și care să-i semene atât de mult. Întrebările porniră din două părți, practic în același timp.

„Cine ești tu?"

„De ce te-ai speriat? Eu sunt omul strălucitor, sau cel puțin așa îmi spuneau bătinașii din sat pe vremea când trăiam printre ei"

„Iar eu m-am speriat pentru că semeni ca două picături de apă cu iubitul meu. Bine, exceptând ochii. Ai lui au un cerc argintiu în jurul irisurilor și zâmbesc mereu. În fine, zâmbesc mereu când se uită la mine sau când numai bănuiește că aș fi și eu prin preajmă."

„Iubitul tău s-a tăiat cumva în ultima vreme? Sau a fost rănit?"

„Dacă întrebarea ta se referă la sângele argintiu, răspunsul este da. El are într-adevăr sângele argintiu, pentru asta pot să bag mâna în foc"

„Și părinții lui i-au spus adevărul? Știe? Cunoaște ceva din istoria noastră și din Profețiile neamului nostru?"

„Nu, pentru că tatăl lui a murit înainte ca el să se nască, iar mama lui nu pare să știe nimic. Iar despre o profeție aflu acum pentru prima dată."

„Deci secta aia a asasinilor mai activează încă? Nu pot să cred că tatăl lui a murit din senin."

-O sectă? Ce sectă e asta? Serafina se surprinse vorbind cu voce tare, și tot așa îi răspunse interlocutorul ei.

-Cred că ți-am studiat destul mintea ca să pot de-acum să-ți vorbesc limba. A fost ușor, pentru că oamenii, chiar dacă uneori gândesc în imagini, descriu lucrurile în cuvinte, chiar și în gând. Așa că n-a trebuit decât să asociez imaginile și cuvintele ca să pot vorbi ca tine. Totuși, dacă voi spune lucruri de neînțeles, ar fi bine să mă întrerupi și să punem totul la punct cu claritate, imediat.

Se așeză comod pe o piatră, îi făcu loc lângă el și continuă pe o voce monotonă, înceată:

-Universul acesta a fost locuit de multe civilizații înaintea pământenilor. Practic oamenii sunt socotiți cea mai nouă, și cu regret trebuie să o spun, cea mai puțin evoluată dintre ele. Mult timp nici n-au fost considerați o civilizație, având în vedere că sunt rodul unor încrucișări voite dintre animalele de pe planeta aceasta și reprezentanții unor civilizații mai vechi și mai avansate. Cei care au insistat ca oamenii să aibă aceleași drepturi cu ceilalți au fost fiii luminii, și ei desigur că nu puteau fi contrazișI, fiind primii și cei mai vechi, cel puțin din Universul cunoscut. Aici trebuie să-ți spun că nici eu nu înțeleg pe deplin civilizația fiilor luminii, fiind în esență om. În timpul vieții nu i-am înțeles chiar deloc, deși știam că posed moștenirea lor. Înțelegerea a venit abia după ce am trecut dincolo și m-am ridicat deasupra percepției omenești care se sprijină pe conceptul de materie. Vezi tu, civilizația fiilor luminii era non-tehnologică și nu era orientată spre materie - din câte știu, singura de felul acesta și tocmai de aceea atât de exotică pentru toate celelalte civilizații ale Universului. Asta le-a dat tăria și tot asta le-a adus moartea, firește dacă privim moartea prin prisma unor făpturi materiale, ceea ce fiind vorba de ei nu prea e cazul. Pe scurt, imaginează-ți dacă poți o lume extrem de sofisticată, care trăia zilnic

și în mod constant experiențe pe care noi le-am numi paranormale. Vorbeau prin imagini mentale, se conectau unii la mintea celorlalți. Foloseau dematerializarea, puteau ieși din propriul corp sau puteau să se transforme pur și simplu în raze de lumină care străbăteau incredibil de repede distanțe uriașe. Citeau gândurile și modificau stările sufletești ale celorlalți. Dețineau controlul asupra tuturor celorlalte ființe înzestrate cu suflet și sensibilitate. Modul lor de manifestare în tot ce făceau era artă pură. Rafinamentul lor estetic era fără limite, începând cu propriul corp. Își făceau în tinerețe o imagine mentală a ceea ce voiau să devină și la maturitate arătau exact așa ca imaginea pe care și-o proiectaseră în minte - asta făcea ca toți să fie deosebit de frumoși. Pe de altă parte, latura materială a existenței îi interesa puțin spre deloc. Era mult mai interesant pentru ei să scrie versuri decât să rezolve problemele practice de zi cu zi. Aveau extrem de puține unelte și toate arătau mai degrabă ca niște opere de artă. Nu se foloseau de mașinării, dar e drept că nici nu prea aveau nevoie, pentru că pur și simplu controlau întreaga energie a mediului înconjurător și orice transformare a acestuia se făcea prin voință, mental.

Omul strălucitor o privi cu atenție.

-Ei, ții pasul?

-Încerc să-mi imaginez tot ce spui și nu e ușor deloc. E așa diferit de lumea noastră! Dar cred că acum înțeleg de unde s-au născut poveștile cu elfi sau cu zâne. Dar continuă, te rog!

-Acum să vorbim un pic despre filozofia lor și modul de organizare a societății. În primul rând erau atât de pașnici că non-violența era un fel de religie de bază. Se lăudau cu milenii în care nu uciseseră pe nimeni, deși recunoșteau că la începuturile civilizației lor existaseră și criminali, ca în toate societățile. Respectau în egală măsură tot ce era viu și promovau legăturile cu alte civilizații, chiar dacă acestea le erau mult inferioare, pentru că credeau că la un moment dat toți se vor dezvolta în aceeași direcție ca și ei. Normal că nu ucideau nici un fel de animal pentru a se hrăni și nu manifestau nici un pic de cruzime. Se hrăneau cu plante și cu laptele animalelor domestice, pe care le răsfățau și le iubeau. Ah, și bineînțeles cu lumină. Puteau sta la soare ore în șir și-și încărcau corpul cu energie. După care erau capabili să nu mănânce

săptămâni de-a rândul. În lumea lor se pare că acest lucru era mai ușor de făcut, pentru că proveneau dintr-un sistem cu două stele, așa încât nu cunoșteau noțiunea de noapte. Considerau că erau alcătuiți mai mult din spirit decât din materie și încercau să ducă o existență cât mai spiritualizată cu putință. Asta însemna că respingeau orice formă de lăcomie sau poftele trupești, pe care le considerau defecte de copilărie ale unei civilizații. Bine, când spun ca respingeau ceva, să nu te gândești la proteste sau manifestări violente. Așa erau ei, dar admiteau că ceilalți sunt altfel și nu condamnau pe nimeni pentru modul de a fi sau de a se comporta. Pur și simplu evitau politicos contactul cu civilizațiile care aveau alte principii decât ale lor și care puneau pe primul plan ghiftuirea sau forța.

-Atunci înseamnă că erau foarte izolați, făcu Serafina.

-Oh, nici pe departe. Dacă ei nu căutau compania altor forme de viață, acestea în schimb o căutau pe a lor. Fiii luminii nu călătoreau de pe planeta lor, considerând-o cel mai binecuvântat loc din Univers și probabil aveau dreptate. Dar asta nu însemna că nu primeau vizite, unele din locuri foarte îndepărtate, chiar din alte galaxii. Vezi tu, toată lumea avea nevoie de sfatul Mediatorului.

Serafina înlemni. Iarăși Mediatorul! Gândul îi fugi spre inscripția de la Baalbek, în care se vorbea despre Cartea Mediatorului.

-Cine era Mediatorul?

-Răbdare, ajungem și acolo! Trebuie să-ți povestesc câte ceva despre cum era condusă lumea lor. Fiii luminii aveau un consiliu de zece persoane, alese în mod democratic de toată suflarea lor, care conduceau treburile obștii și care luau hotărârile importante. Puteai fi propus în această demnitate dacă te distingeai prin înțelepciune, prin talente artistice, dacă făceai fapte considerate de ei excepționale sau dacă făceai parte dintr-una din vechile familii întemeietoare ale societății lor. Aceste familii formau un fel de nobilime, deși ei nu foloseau termenul ăsta - le spuneau case. Dar erau nucleele cele mai vechi care se ridicaseră din barbarie și care în felul acesta aveau un avans de civilizație asupra celorlalți. Asta însemna implicit o educație mai aleasă pentru progeniturile lor și un plus de rafinament în tot ce făceau. Așa că involuntar atenția se îndrepta spre ei atunci când trebuiau să aleagă conducătorii. Dar dacă tu, un

fiu oarecare al luminii, considerai că acel consiliu te-a nedreptățit cumva, puteai cere ajutorul Mediatorului, care era autoritatea supremă, întâi în lumea lor iar mai apoi, când tot mai multe lumi au evoluat spre civilizație, în tot Universul.

-Și cum alegeau Mediatorul? Cine era el?

Omul strălucitor zâmbi.

-În primul rând, Mediatorul nu era ales. În al doilea rând, era mai degrabă o ea, deși au fost și câțiva bărbați amestecați în povestea asta. Trebuie să știi că fiii luminii nu aveau propriu-zis o religie. Credeau într-un Univers rezultat din voința supremă a Celui Veșnic, dar pe care nu-l venerau altfel decât prin faptele lor bune și viața lor fără pată. Nu aveau temple, sanctuare, preoți sau sărbători religioase și nu aduceau jertfe. E destul de greu de înțeles credința aceasta rațională și abstractă, sau poate că părinții mei nu au știut să-mi explice prea bine. Dar ei îmi spuneau că fiii luminii credeau că aceea entitate care a creat Universul îl alegea și pe Mediator. Cum anume se făcea alegerea, zău că nu știu. Doar că de regulă persoana în cauză apărea într-o lumină strălucitoare în fața consiliului, care lua la cunoștință. Din acel moment consiliul trebuia să sprijine Mediatorul în toate hotărârile dificile pe care le lua și să-i acorde suport moral. Și, se zice, nu era ușor să fii investit cu funcția asta, pentru că ajungeai să controlezi, practic, toată energia Universului. Rolul Mediatorului era să ia hotărâri atunci când nimeni altcineva nu putea să o facă. De regulă, asta se referea la dezamorsarea conflictelor dintre civilizații și evitarea războaielor. Din acest motiv preferau femeile ca mediator. Considerau viața ca bunul suprem în Univers și credeau că cele mai bune hotărâri pentru protejarea ei le poate lua o mamă. Mediatorul era o combinație ciudată: ființa cea mai puternică a lumii vii și un fel de mamă universală pentru toate formele de viață. Hotărârile Mediatorului nu se luau niciodată numai cu mintea, ci și cu inima. Bunătatea fără margini și iubirea erau principalele calități necesare pentru a ajunge Mediator.

-Să înțeleg că era o societate matriarhală?

-Nu, nici vorbă. Ceea ce pot să-ți spun însă e că nu era o societate patriarhală și prin aceasta se deosebea iarăși radical de ceea ce exista pe Pământ, cel puțin în epoca în care am trăit eu. Nu

desconsiderau bărbații, dar aveau o încredere limitată în ei. Credeau că, fiind mai puternici, ei erau în mod natural mai aplecați către folosirea forței în raport cu alte ființe vii, ceea ce ei dezaprobau, ca și războaiele, de altfel, sau orice lucru impus din afară cuiva dotat cu rațiune. Pentru ei, a fi puternic avea o cu totul altă semnificație decât pentru restul Universului. Detestau indivizii care făceau paradă cu mușchii lor - știi, sunt multe civilizații războinice în care aceasta e o mare calitate. Asta explică și aspectul lor aparent fragil, cu toate că, chiar și așa, erau deosebit de frumoși. Bine, aspectul era ceva de suprafață, pentru că de fapt nu exista în tot Universul o altă ființă la fel de puternică. Și dintre toți, cel mai puternic era Mediatorul. Se spun lucruri teribile despre unii dintre ei - de exemplu că unul din Mediatori, o femeie probabil nu mai zdravănă decât tine, ca sa evite coliziunea unei civilizații cu un meteorit gigantic, a deviat mental de pe traiectorie ambele corpuri cerești. Poți să crezi așa ceva?

Serafina rămase cu gura căscată.

-Ce ochi are iubitul tău?

-Negri, uriași, cu irizații argintii. Când se înfurie sau când are sentimente și trăiri foarte puternice, devin cu totul argintii.

Omul strălucitor o privi aspru.

-Știi că ochii aceia pot ucide? La propriu, asta nu e o vorbă în vânt. Nu știu cum făceau, dar celelalte civilizații evitau să-i privească în ochi. Îi considerau deosebit de periculoși. Când civilizația lor a dispărut, ochii supraviețuitorilor au devenit obișnuiți, pierzându-și lumina argintie. Practic ei s-au transformat în oameni.

Serafina nu-și putea ascunde mirarea.

-Dar cum...

-Stai să-ți povestesc! Au fost atacați de o ...hm...să-i spunem civilizație, deși ei n-o numeau așa. În fine, niște brute care posedau arme extrem de sofisticate. Asta s-a întâmplat pe vremea Arianei, ultimul Mediator cunoscut din istorie. Știau dinainte ce va urma, dar au decis să se sacrifice și să nu riposteze. Altminteri și-ar fi încălcat principiile referitoare la non-violență.

-Parcă spuneai că erau capabili să ucidă cu privirea...

-Așa este. Numai că victima trebuia să-i privească în ochi. Era o metodă care nu se putea aplica atunci când erai atacat cu arme de distrugere în masă.

Serafina tresări.

-Te miră că vorbesc despre războaiele moderne și arme care nu existau pe vremea mea? Dacă am murit pe vremea arcului cu săgeți, nu înseamnă că n-am urmărit evoluția lumii oamenilor. De universuri paralele, în mai mult de trei dimensiuni, ai auzit?

Asta era chiar culmea! Discuta fizică cuantică cu stafia unui ins mort înaintea descoperirii Americii! Acesta însă părea să nu se impacienteze.

-Deci ajunsesem la armele de distrugere în masă. În materie de așa ceva, exista posibilitatea de a provoca explozia unei planete locuite și implicit moartea tuturor celor care trăiau acolo. Asta s-a și întâmplat, numai că o mică parte, vreo sută de fii ai luminii, au fost capturați și duși în prizonierat pe navele învingătorilor. Printre ei a fost și Ariana, Mediatorul, și copii ei. Restul au pierit, cu toții.

Serafina se înfioră.

-Deci știau dinainte...și n-au încercat să scape!

-Nu, pentru că și-ar fi trădat principiile. Și apoi nu le era frică de moarte și aveau profeția. Ca sa înțelegi asta, trebuie să cunoști un pic din filozofia lor. Ei considerau că Cel Veșnic le-a dăruit trei comori de preț: prima era instituția Mediatorului, a cărui alegere îi revenea Celui Veșnic și cu care nu-și băteau capul. A doua era sângele argintiu: aveau convingerea că simțul artistic extraordinar și morala lor fără cusur erau un fel de moștenire genetică. Oricine avea sânge argintiu poseda implicit aceste calități. În fine, a treia comoară era moartea.

-Ceee? Cum?

-Știu că ți se pare ciudat, pentru că omenirea a alergat mereu după utopia nemuririi. Dar fiii luminii descoperiseră demult că tot ce e material este supus schimbării continue. Corpul tuturor vietăților suferă de uzură. La un moment dat, e de dorit să-l poți înlocui cu un altul, proaspăt.

-Deci ei credeau în reincarnare?

-Da, dar într-un mod diferit de oameni și tratau problema cu destulă ușurință. Deci ca evoluția și progresul să fie posibile, materia vie trebuia să se schimbe. Schimbarea ducea la moarte, deci moartea și progresul erau cumva echivalente. Partea nematerială din ființa lor - ceea ce numim noi suflet - se putea reincarna mai

devreme sau mai târziu. Spre deosebire de oameni, memoria vieților lor anterioare persista, așa că se năștеau cu tot bagajul de cunoștințe și de experiențe acumulat dinainte și puteau începe o viață pe care s-o perfecționeze față de ceea ce deja trăiseră. Iar în intervalul dintre reincarnări credeau că sufletele lor merg într-o dimensiune paralelă a Universului, în care bogatele lor experiențe paranormale le îngăduiau uneori celor vii accesul. Inutil să-ți spun că pentru Mediator acest uneori însemna totdeauna, deci practic Mediatorul avea la dispoziție toată experiența celor care îndepliniseră înaintea lui - sau a ei - această demnitate. Ariana s-a întors dintr-o altă dimensiune spunându-le că i s-a făcut o profeție de una din strămoașele ei: civilizația lor urma să fie distrusă, dar nu definitiv. I se promisese că va renaște odată print-o fecioară cu ochii ca marea, dintr-o lume îndepărtată.

-Următorul Mediator? întrebă Serafina.

-Nu. Puteau trece milenii sau milioane de ani fără existența unui Mediator. Acesta apărea numai atunci când vremurile aspre o cereau, pe timp de pace nu exista Mediator.

-Si au crezut profeția?

-Au crezut-o, pentru că se baza pe una din cele mai vechi și mai bine înrădăcinate credințe ale lor: aceea că darurile Celui Veșnic, fiind veșnice, nu puteau fi distruse. Așadar nimeni nu putea distruge sângele argintiu sau instituția Mediatorului.

-Sau moartea, completă Serafina.

-Da, sau moartea. Despre asta chiar pot să-ți vorbesc din propria experiență.

-Ești o stafie?

-Nu sunt o ființă materială, dacă la asta te referi, și depun ceva efort ca să pot fi perceput de tine cu simțurile omenești obișnuite. Tot ce a rămas din mine, ca entitate materială, sunt oasele de pe lespedea asta. Pot să-ți garantez că după ce am murit, evoluția mea s-a oprit. Bine, am dobândit noi cunoștințe și o nouă înțelegere a lucrurilor. Dar sufletul meu a rămas același - nici o emoție nouă, nici un sentiment nou, nimic. Destul de plictisitor, nu crezi?

Serafina îl privi contrariată.

-E greu să spun ce cred și ce simt acum. Sunt confuză, asta e sigur.

-Explicabil acceptă omul strălucitor. Nu vrei să afli ceva despre blestem și despre cum au fost creați oamenii, adică noi?

-Ceva știu. Am descoperit o piatră cu o inscripție ciudată și prietenul meu a descifrat-o. Vorbea despre modul în care „ceilalți zei" au creat omul, plecând de la animalele de pe planetă, și la rolul de sclavi hărăzit oamenilor. Dar nu știu mai mult de atât.

-Atunci e cazul să afli! Civilizația care i-a anihilat pe fiii luminii își dorea să conducă Universul si să preia rolul Mediatorului, numai că nu era capabilă să arbitreze un conflict altfel decât prin forță. Pretenția acestei civilizații că e cea mai evoluată se baza pe un singur fapt: avea armele cele mai performante. Lucrul ăsta e de înțeles dacă te gândești că nu aveau altă preocupare decât războiul și nu trăiau decât pentru a lupta. Dacă aveau vreo calitate, aceasta era vitejia și rezistența la durerile fizice, dusă la extrem. Nu erau inteligenți, dar erau tenaci și inimaginabil de puternici. Dacă nu puteau urca un munte, îl dărâmau pur și simplu. Pe lângă forța fizică, mai aveau o caracteristică explicabilă în fond prin modul în care era construită lumea lor. Planeta lor de baștină se învârtea la mare distanță în jurul unei stele centrale, astfel că anii lor erau egali cu mileniile noastre. Asta a făcut să aibă un mod de calcul al timpului foarte diferit de al nostru. Reacțiile lor fiziologice erau adaptate unor cicluri lumină-întuneric și vară-iarnă extrem de lungi: erau rapizi în mișcări dar lenți în gândire și practic trăiau zeci de mii de ani. Viețile lor erau atât de lungi în comparație cu cele ale oamenilor sau ale fiilor luminii, încât ne considerau nu mai mult decât niște efemeride. Ăsta era un lucru bun, pentru că limita în mod natural răspândirea lor în galaxie. Spre deosebire de fiii luminii, ei aveau nevoie disperată să ocupe și alte planete decât cea de origine. Erau un fel de creaturi parazite, incapabile să creeze altceva decât arme. Știau să extragă și să prelucreze metalele, dar niciodată nu le-ar fi dat prin cap să se ocupe cu agricultura de exemplu, să facă o unealtă bună la altceva decât la ucis. Distrugeau sistematic resursele locului în care trăiau, secătuiau mediul și consumau vietățile.

-Erau carnivori, deci.

-Și oamenii sunt, în majoritate. Dar ei erau ceva mai rău de-atât: pentru a-și întreține creierele, se hrăneau cu creierul ființelor evoluate. Cu cât mai evoluate, cu atât mai bine.

Serafina se înfioră.

-Deci fiii luminii au servit ca hrană acestor monștri.

Vorbea în șoaptă și abia răsufla. Dintr-o dată deveni conștientă că are hainele ude și suferă de frig. Nu-și putea ascunde tremuratul. Omul strălucitor o privi cu atenție. Observase că tremură și se învinețește.

-Așteaptă-mă aici și nu te mișca. Cunosc peștera asta mult mai bine ca tine, așa că mă voi întoarce foarte repede.

Dispăru de lângă ea. Rămasă singură, Serafina își luă capul în mâini. Ardea, dar mai ales îl simțea gata să explodeze, de la câtă informație acumulase în ultima jumătate de oră. Omul strălucitor reveni fără zgomot, mai repede decât se așteptase fata. Ducea cu sine un mănunchi de frunze proaspăt culese, plăcut mirositoare. Rupse o frunză și i-o dădu.

-Ia și mestecă asta. Restul, când vei ajunge înapoi în sat, să le fierbi și să bei ceaiul. E un leac folosit din vechime contra guturaiului și e mai eficient decât multe medicamente. Și să stai mult la soare sau să-ți pună prietenul tău mâna pe frunte, ceea ce e cam același lucru. Ai nevoie de căldură după tot frigul îndurat în hruba asta. Și-acum să-ți răspund la întrebare: nu, nu asta le-a fost soarta. N-au fost mâncați, deși alte vietăți inteligente cam asta au pățit. Dar fiii luminii nu, ei au fost mistuiți de foc - un mod frumos de a muri, din punctul lor de vedere. Nici o creatură din Univers nu e capabilă să se hrănească cu sângele lor argintiu: unele pentru că nu pot, fiziologic, asimila lumina, iar altele pentru că nu vor.

-Considerente de morală sau...

-Și de morală, dacă vrei să le spui așa. Dar în principal lumea nu e fraieră. Toți voiau puterea fiilor luminii, dar nimeni n-avea chef să treacă prin ceea ce fiii luminii treceau.

-Adică?

Omul strălucitor o privi în față, extrem de serios.

-Cât de mult cunoști viețile marilor artiști ai omenirii? Pictorii și sculptorii Renașterii, sau marii compozitori...

-Stai, vorbim despre o epocă ulterioară morții tale, sau nu?

-Ți-am spus că odată trecut dincolo am păstrat legătura, ba chiar am încercat să studiez ca să înțeleg lucrurile. Ar fi bine să-mi răspunzi la întrebare, ca să putem continua discuția.

-Am ceva cultură generală, dacă asta vrei să știi. Peruggio a fost mereu atras de muzee și de multe ori am mers împreună sa le vedem.

-Bun, deci putem trece la următoarea întrebare. Răspunde-mi cât mai scurt și mai concis: ce a caracterizat în esență viața acestor oameni?

-Pasiunea, încercă Serafina. Creativitatea, dăruirea, munca încordată.

-Nu! Ai dreptate, dar eu am zis „în esență". Mai încearcă!

-Tenacitatea, căutarea, sacrificiul...

-Te apropii!

-Asumarea conștientă a suferinței?

-Da, suferința! Sensibilitatea artistică și căutarea perfecțiunii aduc în mod invariabil suferință. Bine, fiii luminii o trăiau altfel, cu mai puțină încrâncenare decât noi, oamenii. Erau mai senini, poate fiindcă de mici știau ce-i așteaptă. Nu cunoșteau bolile sau suferința fizică în viața lor, în schimb suferința morală, sacrificiul în căutarea perfecțiunii, făcea parte din peisaj. Credința lor că acest lucru se transmite prin sângele lor argintiu e explicația care i-a ținut departe pe toți cei care ar fi vrut să le folosească sângele într-un fel sau altul. Cine ar vrea să sufere de bunăvoie?

Serafina se simți năpădită de un val de tristețe.

-Deci Peruggio...

-Gândește-te bine dacă să continui relația cu el sau să renunți. Dar vei lua o hotărâre pentru o viață.

-Oh, vorbește-mi de asta!

-În esență ce trebuie să știi e că fiii și fiicele luminii nu iubeau decât o singură dată în viață și erau credincioși până la moarte persoanei alese. Nu cunoșteau trădarea, falsitatea, necredința sau minciuna.

-Asta știu. Tatăl meu l-a întrebat odată un lucru lipsit de importanță și Peruggio nu voia să-i spună adevărul, ca să-i menajeze sensibilitatea. I s-a făcut rău de îndată, l-a apucat o stare ca de leșin , o durere de cap îngrozitoare și a zăcut câteva ore chinuindu-se. Nu credea că e posibil așa ceva.

-Este, pentru că ei nu mint. A încercat probabil să denatureze un adevăr și a plătit pentru asta. E și un aspect plăcut aici - nu

trebuie să-l întrebi decât o singură dată dacă te iubește și apoi poți să stai liniștită o viață întreagă. Dar moneda are două fețe: te alegi cu un tip hipersensibil, care va trăi problemele cele mai mărunte cu intensitatea unor drame, iar pentru asta nu există decât un singur remediu: dragostea ta, la fel de sinceră, de adâncă și de dezinteresată ca a lui. Și, evident, pentru toată viața. Dacă nu-i răspunzi în același mod, îți vei dori să te fi ucis, asta-i sigur. Va trăi cea mai neagră dintre tristeți și va răspândi în jurul lui această stare, ca pe o maree neagră și otrăvită. Oricât ai vrea să scapi, tristețea te va înlănțui cu mii de brațe, ca iedera, se va cuibări în sufletul tău și te va împiedica să mai ai vreodată fie și o singură clipă fericită. Îți va ucide sufletul cu încetul - vei deveni o moartă vie și singura dorință care-ți va mai rămâne va fi aceea ca sfârșitul să vină cât mai repede. Și toate astea le va provoca fără să vrea, pentru că nu va înceta o clipă să te iubească.

-Nu mă sperie, șopti Serafina. Îl iubesc din adâncul inimii și pentru totdeauna. Doar că...

Roși sub privirea iscoditoare a omului strălucitor. Închise ochii și-și impuse să continue. Interlocutorul ei ciudat era singura persoană capabilă să-i răspundă la întrebare.

-Doar că eu sunt om și îl iubesc omenește, ceea ce înseamnă că-l și doresc fizic. Nu știu dacă pot fi vreodată împreună cu el, dar sunt gata să-i rămân credincioasă și dacă acest lucru nu va fi posibil.

-Ai spus o vorbă mare acum, ai grijă. Din păcate cred că răspunsul nu poate să ți-l dea decât Ariana însăși. Ea a fost ultima din neamul lor care a trăit o iubire în legea celor veniți din stele. Vezi tu, legea fiilor luminii le cerea să nu se căsătorească decât cu cineva de același sânge.

Serafina păli. Era dureros să audă asta, deși se așteptase.

Omul strălucitor continuă imperturbabil:

-Din punctul tău de vedere e în ordine. Tot ce ar trebui el să afle este dacă se trage sau nu din casa Arianei.

-Dar cum poate fi în ordine din punctul meu de vedere? Eu am sângele roșu, iar el argintiu.

-Hai să lămurim o treabă: toți oamenii sunt copiii Arianei. Și ajungem la istoria care ne interesa pe noi de fapt: cum au fost creați oamenii. Avem deci o pseudo-civilizație, de fapt o adunătură de

brute înarmate până în dinți, care au luat prizonieri câțiva fii ai luminii, au distrus civilizația lor și se îndreptau prin spațiul interstelar spre orice planetă capabilă să le susțină viața. Ajung pe Pământ și descoperă animale destul de evoluate, numai că ei au nevoie de ființe inteligente care să le exploateze resursele planetei și în același timp să le asigure baza de hrană.

Serafina se scutură dezgustată.

-Și ce fac atunci „zeii" noștri? Combină în laborator sângele celor mai evoluate mamifere de pe Pământ cu propriul lor cod genetic și fac încercări. Urmau să obțină o rasă perfect adaptată condițiilor de pe această planetă, dar și nevoilor lor: forță și robustețe combinate cu o viață extrem de lungă. Ai uitat că Biblia ne vorbește de Matusalem și alții ca el care au trăit o mie de ani? Bineînțeles urmau să fie viteji, rezistenți la durere și extrem de disciplinați – niște soldați buni de folosit și la cucerirea altor planete, dacă tot le plăcea să ucidă. Numai că uitaseră din socoteala aceasta pe Ariana. Închipuie-ți-o prizonieră pe o navă care i-a distrus propria civilizație, incapabilă de ură sau de răzbunare, dar sfâșietor de tristă. Legendele spun că se izolase în camera ei și cosea o broderie cât era ziulica de lungă.

-Vrei să spui că o femeie, pe o nava intergalactică, broda goblenuri?

-Nu știu ce broda ea acolo, dar legenda s-a transmis exact așa. Era bineînțeles păzită și supravegheată, numai că văzând-o atât de calmă, de resemnată, paza din jurul ei s-a mai diminuat. Războinicii aceia nu înțelegeau rezistența pasivă și au considerat-o nebună și lipsită de pericol. Nici măcar nu cred că și-au dat seama că ea era Mediatorul, pentru că ei nu purtau însemne exterioare ale rangului pe care îl aveau în societate. În orice caz, au cruțat-o pentru că voiau să afle în ce consta secretul puterii Mediatorului, dar taina asta fiii luminii au dus-o cu ei în mormânt. Iar planurile Mediatorului de a le întinde o capcană dușmanilor nu erau pentru o lună, un an sau un mileniu. Ariana vedea dincolo de limitele timpului și ale Universului - asemenea Celui Veșnic, unitatea ei de măsură era eternitatea. Și s-a răzbunat! Cumplit s-a mai putut răzbuna! A reușit să intre în laboratorul unde se făceau experiențele, s-a înțepat cu acul la deget și a lăsat să curgă o picătură argintie într-una din eprubete.

Rezultatul a fost cel așteptat de ea: oamenii au fost creați cu simț artistic, au dobândit bunătate și iubire, dar au început să cârcotească și să nu execute comenzile ca niște automate. Au început să judece cu propria minte binele și răul. În plus, nu mai erau comestibili pentru cei care se dădeau zei. Răzbunarea Arianei a fost cruntă și cu totul în acord cu filozofia lumii din care venea – dușmanilor le-au fost dejucate cele mai ascunse planuri, fără a se vărsa nici o picătură de sânge. În scurt timp, planeta pe care o visau cucerită s-a dovedit a fi ostilă, așa că au trebuit să plece. Înainte de asta însă, au pedepsit-o exemplar pe Ariana și pe toți cei de un sânge cu ea.

-I-au ucis?

-Nu, au găsit ceva mult mai crud. În primul rând au inventat povestea cu femeia care e la originea tuturor relelor și au făcut-o vinovată de un închipuit păcat originar. În acest fel au distrus fundamentul moral al civilizației fiilor luminii și au impus propria gândire. Ce putea naște culpabilizarea decât resentimente și ură? Aveau astfel o jumătate de omenire înrobită de cealaltă jumătate, oropsită, exploatată, adunând frustrări după frustrări. După aceea iubirea pe Pământ n-a mai fost niciodată perfectă, așa ca în lumea Arianei - nu a fost niciodată o trăire liberă între egali. Pentru niște indivizi care își măsurau inteligența în grosimea bicepșilor, asta era o mare realizare. Apoi i-au adunat pe puținii fii ai luminii care supraviețuiseră și au hotărât că nu mai au nevoie de ei, din moment ce tot nu puteau să se înțeleagă și să afle tainele puterii Mediatorului. Așa că i-au blestemat - în fine, asta zice legenda, nu se știe exact ce le-au făcut, unii sugerează că i-au ținut la întuneric, alții că le-au injectat sânge de animale, dar i-au transformat în oameni și i-au abandonat pe planetă. Din acel moment fiii luminii și-au pierdut calitățile paranormale și au devenit ființe materiale, ca orice om. Nu-și mai puteau controla trupurile cu mintea în același fel cum o făcuseră odinioară, așa că au cunoscut din plin sălbăticia lumii în care fuseseră obligați să trăiască - au cunoscut durerea fizică, frigul, frica, toate acele lucruri urâte care până atunci nu existaseră pentru ei. Ariana a murit pe Pământ, nu înainte de a apuca să povestească viziunile ei unui grup credincios.

-Și?

-De aici se trage legenda reînvierii fiilor luminii. Ariana a spus că ea nu va fi ultimul Mediator, că sângele argintiu se va reface și că dispariția lumii fiilor luminii va fi răzbunată, dar răzbunată amarnic.

-Cum putea vorbi de răzbunare, dacă ea nu era capabilă decât de iubire și bunătate?

-Când a spus asta era deja om. A povestit de fata cu ochii ca marea. A zis că pe vremea ei va veni următorul Mediator, un bărbat care va fi pe jumătate om și care va distruge lumea „celorlalți zei".

Serafina privi încurcată în jos.

-Ceva nu-mi place - nu se potrivește! Cum poate deveni Mediator o ființă care distruge o întreagă civilizație? Unde e bunătatea aici? Aș fi preferat ca Ariana să fi spus acest lucru cât încă nu era om - măcar puteam fi siguri că e adevărul.

-Îmi pare rău, fetiță, dar asta e povestea. Nu știu mai mult de atât și nu te pot ajuta. Va trebui să mă întorc în cealaltă lume, din care am venit. Morților nu le este îngăduit să rătăcească prea mult în lumea celor vii.

Serafina se ridică de pe piatră.

-Îți mulțumesc. Nici nu știi cât de multe lucruri mi-ai lămurit astfel.

-Nu-mi mulțumi. Poate n-ai făcut decât să intri în belea. Dacă e să-mi mulțumească cineva, e prietenul tău. Am un dar pentru el, unul foarte prețios bănuiesc, pentru că vine în linie dreaptă de la Ariana.

Se aplecă la baza lespezii care îi slujea ca mormânt și dislocă o piatră din podeaua peșterii. Căută cu mâna în deschizătura formată și extrase o casetă de aur.

-Poftim, asta e. Ce e înăuntru n-am reușit să citesc niciodată, dar eu am fost numai un om. Se pare că literele acelea au sens numai pentru fiii luminii. Acum, urmează-mă!

O luă înainte prin cotloane neumblate ale peșterii, până când începu să se zărească lumină și dădură de firul apei. Bărbatul se opri în umbra unui portal de piatră.

-O iei de-a lungul pârâului și numeri cam o sută de pași. Apa coboară și valea se lărgește. Pe stânga vei vedea un bolovan mai mare de un stat de om, din spatele lui urcă o cărăruie care te va scoate mult mai confortabil pe platou. Rămâi cu bine!

Serafina mai vru să spună ceva, dar se pomeni singură. Își spuse că în mod sigur n-ar mai nimeri drumul înapoi spre mormântul omului strălucitor, strânse caseta la piept și începu să-și numere pașii până la bolovan. Găsi cărarea, o alcătuire din lespezi de piatră formând o scară naturală, și urcă pe câmpia însorită unde Peruggio și bătrânul ședeau cufundați fiecare în tăcerea și în gândurile lui. Se apropie fără zgomot. Oricum, cei doi priveau ca hipnotizați suprafața lacului.

-Peruggio, strânge te rog coarda aia. N-o să mai am nevoie de ea.

Tânărul tresări violent.

-Cum naiba ai apărut așa? Mă așteptam să te trag afară din lac! Oh, dar ești udă toată și probabil rebegită de frig.

Serafina puse caseta în iarbă. Peruggio strânse fata în brațe, fără să țină seama de hainele ei ude.

-Vai, mi-a fost atât de teamă! Nu-ți puteam auzi gândurile și mă temeam pentru viața ta, mai mult decât pentru orice pe lume. Spune-mi că n-ai pățit nimic rău! Spune-mi că nu te-ai speriat!

Serafina râse.

-N-am pățit nimic altceva decât că am făcut o baie nedorită într-o apă rece ca gheața si după aceea am stat într-o peșteră în care era să înghețț.

Peruggio îi găsi în rucsac un schimb de haine uscate și un prosop cu care se apucă să-i șteargă părul. Bătrânul păru brusc atras de gâzele care mișunau prin iarbă și-și lăsă ochii în jos, oferindu-le câteva clipe de singurătate în care Peruggio începu să o sărute. Serafina se desprinse când nu mai putea respira și ridică superba casetă de aur.

-E de la omul strălucitor pentru tine!

În ciuda vechimii, mecanismul de închidere și deschidere funcționa perfect. Peruggio extrase o carte cu foi aproape translucide din aur, acoperite cu un scris elegant, filigranat, negru. Coperta era din piele în ferecătură de aur, bătută cu nestemate. Serafina își ținu răsuflarea - nu mai văzuse niciodată un obiect atât de frumos. Acum caseta pe care o admirase mai înainte părea lucrarea unui bijutier începător, comparată cu splendoarea și perfecțiunea cărții.

Peruggio se așeză în iarbă și o trase pe fată lângă el, îmbrățișând-o delicat. Deschise cartea și examină cu grijă semnele de pe prima pagină.

-Ce este? Reușești să descifrezi?

-Desigur. E Cartea Străbunilor!

Cap. 21 Amenințarea

În întunericul din cort, Serafina termină de povestit. Nu era prima oară - Peruggio voise să audă iarăși și iarăși cele întâmplate în peșteră, punând mereu întrebări și vrând să știe tot felul de detalii, aparent neînsemnate. Serafina se întinse în sacul de dormit, după ce mai bău o cană de ceai fierbinte. Leacul contra guturaiului părea eficace, dar ei încă îi era puțin frig, iar noaptea la munte se anunța răcoroasă. Peruggio ședea examinând caseta cu mâinile și cu ochii, la lumina unei lanterne chioare, și întinzându-se din când în când spre Serafina, ca să verifice că aceasta nu se descoperise. Ea însă era vârâtă în sac până la bărbie, așa că tot ce putea face Peruggio era să-i mângâie obrajii și părul, dar se pare că și asta era destul ca să ofteze amândoi la fiecare atingere.

-Mi-ai povestit chiar totul?

-A suta oară, răspunse fata.

Peruggio abandonă studiul casetei și se întinse lângă ea, stingând lanterna.

-Restul nu poți să-l spui, nu vrei sau i-ai promis tăcerea omului strălucitor? Sau ți-e jenă?

-Ultima variantă, șopti Serafina.

-Atunci scoate o mână din sac și nu va mai trebui să spui nici o vorbă.

Își împleti degetele cu ale lui și rememoră partea discuției din peșteră pe care o tot omisese până atunci, cea în care întrebase dacă oamenii și fiii luminii pot avea un viitor împreună.

-Deci ar trebui să avem același sânge. Adică eu să fiu cumva înrudit cu Ariana, reflectă Peruggio. Mi-ar plăcea enorm de mult acest lucru, din motive evidente, dar nu pot să scap de gândul că ar fi extrem de periculos.

-De ce?

-Tu nu-ți dai seama? Dacă cineva a dorit să distrugă orice urmă a civilizației fiilor luminii, ce soartă putea să-i rezerve cuiva din casa ultimului Mediator, sau apropiaților lui?

-Bună întrebare! Totuși mi-ar plăcea o viață scurtă și agitată alături de tine, decât să îmbătrânesc singură în liniște.

-Și chiar ai fi gata să rămâi alături de mine oricum, în orice condiții, mai degrabă decât să trăiești o viață normală?

Serafina își simți pulsul bubuind în urechi. Începea să se înfurie.

-Ascultă, dacă nu știi să minți, asta nu înseamnă să suspectezi pe altcineva de minciună, numai pentru că e om! Dacă tu ești altceva, bravo ție dar să nu-ți închipui că ești singura persoană cinstită și onestă de pe fața pământului. Ce am spus rămâne bine spus, am reflectat și am decis gândind cu un cap limpede. Ești totul pentru mine și ar trebui să știi bine asta.

Peruggio zâmbi.

-Nu vreau să mă cert cu tine, nu astăzi după ce am tremurat numai la gândul că ai coborât în lacul ăla negru fără să te pot vedea, fără să-ți pot simți prezența. Crede-mă, a fost cel mai rău dintre coșmaruri! Mai bine să discutăm despre casetă și după aceea vedem împreună ce sunt sau ce nu sunt pentru tine.

-Da? Și ce nu ești, mă rog?

-Nu sunt un mincinos, îi susură Peruggio la ureche, și acum tocmai îți spun că ești cea mai curajoasă, cea mai minunată făptură de pe fața pământului, cea pe care am dorit-o întotdeauna și fără de care viața mea ar fi un nonsens.

-Și ce ești?

-Iubitul tău, presupun, murmură Peruggio cu o voce suavă, în care se simțea zâmbetul mai mult decât de obicei. Se aplecă și-i

săruta buzele, făcând-o să-și scoată și mâna cealaltă din sacul de dormit și să-și arunce brațele pe după gâtul lui, trăgându-l spre ea și strângându-l în brațe cu toată forța de care era în stare.

Peruggio se desprinse numai când rămaseră amândoi fără aer și-i șopti:

-Bănuiesc că nu-ți mai e frig de loc. De fapt cred că am descoperit o metodă mult mai bună să te încălzești decât ceaiul ăla.

Râseră amândoi.

-Nu știu ce să-ți răspund. Ce faci tu nu e nicicum să mă încălzești, ci să-mi dai foc de-a dreptul. Deși mă tentează să-ți spun că încă mai mor de frig, ca să mă ții în brațe.

-Poate e pământul prea rece, gândi Peruggio cu voce tare. Ai avea nevoie de o saltea.

Se răsuci pe spate, trăgând-o deasupra lui, așa cum era înfofolită în sac, și începu să o sărute.

-Ei, e mai bine acum?

-Categoric mai bine, gemu Serafina.

Peruggio părea mulțumit.

-Atunci putem să dezbatem subiectul zilei: ce naiba facem cu caseta?

-Ce te obsedează la caseta aia? întrebă Serafina.

-Nimic, doar că aș vrea să scap de ea cumva. E sigur un obiect de artă precolumbiană, nu aparține fiilor luminii. Deci nu am nici un drept asupra ei - nu suntem căutători de comori și nici n-am chef să fiu luat la întrebări în aeroport. Și așa am emoții ori de câte ori trebuie să-mi folosesc pașaportul, cu poza aia care e o capodoperă de trucaj numeric, dar nimic altceva. Și nu doresc să am de-a face cu un muzeu, care sigur ne-ar întreba unde și în ce condiții am găsit-o.

-Pai, e simplu atunci, zise fata. Ori o dăm bătrânului care ne-a dus până la lac - în fond, strămoșii lui au făurit-o și e aurul lor, ori o azvârlim în lac sau o îngropăm pe aici pe undeva.

-Ai dreptate, dar înainte aș vrea să verific ceva, să mai arunc o ultimă privire atentă asupra ei.

-Eu sigur nu te opresc să faci asta!

-Știu că nu mă oprești. Dar am nevoie de multă lumină și nu vreau să atrag prea tare atenția. Cred că va rămâne pe mâine

dimineață.

-Pe mâine atunci, încuviința Serafina. Era curioasă ce metodă va folosi Peruggio să verifice caseta, dar o voce interioară îi șoptea că în nici un caz una la îndemâna arheologilor umani. Oboseala zilei îi închise ochii, făcând-o să nu mai reflecteze la întrebările privind caseta, care i se învârteau haotic în cap. Peruggio intrase și el în propriul sac de dormit și-și puse un braț peste ea. Serafina se întoarse cu fața spre el și i se ghemui la piept, simțindu-i căldura.

-E minunat așa, îi șopti Peruggio tandru la ureche.

-Minunat pe naiba!. Sacul meu e prea gros!

-Sigur, ai vrea să dormi descoperită, ca să îngheți până în zori!

De fapt nu suferea de cald, dar stratul de puf dintre ei o făcea să nu-i simtă apropierea cu atâta intensitate pe cât și-ar fi dorit. Peruggio intui și o lipi mai strâns de el. Ultima amintire a zilei aceleia lungi erau buzele lui catifelate pe obrazul și în parul ei...

Împachetaseră tot calabalâcul cu excepția cortului. Iarba era udă de rouă, dimineața senină și răcoroasă. Serafina șterse deja cortul de umezeală, dar Peruggio sa încăpățâna să aștepte ca razele soarelui care răsărise pe după munți să ajungă la micul cort.

-Asta îl va usca temeinic, zise el, dar Serafina bănui că se ascundeau mai multe lucruri ciudate în spatele încercării lui Peruggio de a întârzia ridicarea taberei. De astă dată, mintea lui era impenetrabila. Într-un târziu cortul fu inundat de lumină. În interior aerul se încălzi brusc și Serafina se pregăti să evadeze de-a bușilea înainte ca incinta să se transforme în saună. Se simți apucată blând de gleznă și reținută.

-As vrea să rămâi aici, dacă se poate! Te rog eu mult!

Se opri, privindu-l mirată și așteptând explicații.

-Te-aș ruga să te uiți afară, pe cât posibil fără să atragi atenția. N-aș dori să mă surprindă cineva din sat atunci când mă transform. Poți să-mi vorbești oricând – voi auzi fiecare cuvințel, atât că nu voi putea răspunde - nu cu voce tare.

Se retrase în colțul cel mai îndepărtat al cortului, după ce o sărutase pe obraz, puse caseta între ei și deschise capacul.

-Ar fi bine să nu te uiți.

-Nu pot să nu mă uit la tine, orice ai face.

-Bine, atunci privește cu ochii strânși, printre gene, și pune-ți ochelarii de soare!

Când Serafina termină pregătirile, din capătul opus al cortului izbucni o lumină atât de violentă încât îi trecu prin ochii mijiți și părea să-i perforeze creierul. Peruggio dispăruse. Lumina descrescu în intensitate și formă un fel de sferă strălucitoare, nu mai mare decât un degetar.

-Hei, Peruggio, ești pe-aici? Tu ești ăla?

Auzi în minte un chicotit și răspunsul lui amuzat. „Desigur, dragă. Da' cine crezi că poate fi?" Apoi sfera de lumină se roti lin în jurul capului ei, la înălțimea ochilor, Îi coborî pe un obraz, se învârti la câțiva milimetri de buze, încălzindu-le, apoi îi alunecă de-a lungul gâtului în decolteu.

-Astâmpără-te și ieși imediat de acolo, șușoti Serafina. Adevărul e că sfera de lumina îi producea o senzație plăcută de căldură și o gâdila puțin.

Sfera se ridică și i se plimbă de-a lungul brațului, până când ajunse la degetele mâinii, după care țâșni de-a dreptul în caseta cu capacul deschis. Serafina se repezi într-acolo, se întinse pe burtă cu palmele pe obraji și urmărea, cu nasul aproape lipit de casetă, mișcarea extrem de înceată a sferei de-a lungul pereților. Lumina scotea în evidență basoreliefurile de pe pereții interiori, o succesiune complicată de motive zoomorfe și geometrice. Dădu astfel ocol paralelipipedului de aur, apoi pluti, la fel de încet, pe suprafața interioară a capacului, pe care se regăseau aceleași motive ca și pe pereții interiori. Acum sfera de lumină se rotea pe lângă pereții exteriori - era ca și cum cineva plimba cu încetineală o lanternă prevăzută cu o lupă extrem de puternică. Serafina putea vedea în mintea ei fiecare detaliu al lucrăturii de orfevrerie. Își examinase odată cu lupa un medalion de aur, o moștenire de familie veche și delicată, dar ce vedea acum era o imagine mult mai clară și mai puternic mărită. Claritatea detaliilor era halucinantă. Sfera de lumină părea să-și fi încheiat inspecția, pentru că reveni milimetric deasupra mâinii Serafinei. Aceasta închise ochii, concentrându-se asupra senzației plăcute date de sfera caldă pe pielea ei, când, chiar cu

ochii închiși, simți o fulgerare de lumină și imediat după aceea degetele lui Peruggio împletindu-se cu ale ei.

Serafina deschise ochii uimită și-i văzu chipul surâzător aproape de fața ei.

-Mă simt liniștit acum că am făcut asta. Măcar suntem siguri că nu există nici o Inscripție cifrată sau mesaj secret pe caseta aia. De-acum mi-e indiferent dacă o donăm satului sau va sfârși pe fundul lacului, deși mi-ar părea rău, pentru că lucrătura e frumoasă. Dar pe noi nu ne mai leagă nimic de casetă și nici de locul ăsta, așa că putem pleca.

În final, spre mulțumirea tinerilor, caseta poposi în altarul bisericuței din sat, cărată în triumf de sătenii fericiți că cineva le găsise comoara. Sătenii îi binecuvântară pentru darul minunat, iar Peruggio zâmbi, în timp ce-i susura Serafinei în ureche, abia perceptibil:

-Încântător! Se potrivește acolo ca nuca în perete!

Pe când coborau poteca abruptă din sat până în șosea, Serafina rememora faptele ultimelor două zile. Ocolul se dovedise inspirat - pe fundul rucsacului lui Peruggio, învelită cu grijă într-o eșarfă de mătase, se odihnea Cartea Străbunilor.

Peruggio îndepărtă într-o clipă bolovanii prăvăliți pe șosea. Aceștia se rostogoliră în hău, acoperind și ce mai rămăsese din resturile carbonizate ale mașinii urmăritorilor. Serafina mergea pe partea prăpastiei, obligându-l sa stea aproape de pereții de stâncă. N-avea chef să mai treacă odată prin mustrările de conștiință ale lui Peruggio, care bineînțeles s-ar simți extrem de vinovat de moartea celor trei. Adevărul e că și ea voia să părăsească locul acela cât mai repede, așa că, de îndată ce văzu jeepul închiriat, care îi aștepta cuminte, alergă spre el și demară motorul, răsuflând ușurată. În acel moment, prin mintea Serafinei trecu gândul extrem de neplăcut că, ocupându-se prea mult de Cartea Străbunilor, uitaseră cu desăvârșire să descoase lumea referitor la "sectă" - sau ce naiba or fi ăia care îi urmăreau. Hotărî că n-avea sens să-și facă probleme - ajungea să deschidă ochii bine spre a preveni orice atac neașteptat, indiferent din partea cui ar veni. Dar ziua petrecută la Machu Picchu se dovedi liniștită. Nu se zărea nici țipenie de urmăritor și se amestecară în hoarda de turiști care se buluceau să vadă

faimoasele ruine. Până și Peruggio găsea situl arheologic minunat, așa că fu capabil să renunțe câteva ore la cititul Cărții Străbunilor ca să se conecteze la realitatea imediată. Se părea că frumoasa carte avea particularitatea de a domoli ritmul nebunesc în care el citea de obicei. Acum se concentra cu atenție asupra fiecărui rând, încercând să facă cele mai bizare conexiuni logice între conținutul cărții și diferitele mituri ale omenirii. Aparent, în cele mai vechi dintre legendele Pământului se regăseau , explicate în termeni arhaici, elementele creației așa cum i le povestise Serafinei omul strălucitor. Cartea confirma în întregime povestea acestuia. Istorii din negura timpului, acoperite de praful mileniilor, ieșeau brusc la lumină, căpătând noi înțelesuri. Peruggio găsise în fine modelul Atlantidei lui Platon și al Cetății Soarelui a lui Tomaso Campanella, trecând și prin Avalonul nordic. În Cartea Străbunilor exista o descriere amănunțită a civilizației fiilor luminii și a orașelor acestora. Cele patru râuri izvorând din centrul orașului de aur și curgând spre cele patru puncte cardinale erau descrise cu exactitate. Peruggio citea adesea fragmente cu voce tare, și Serafinei i se părea un poem în proză. Deși nu înțelegea nimic, limba străveche avea o muzicalitate minunată. Apoi urma traducerea, care îi confirma că istoria fiilor luminii nu era o relatare seacă a unor întâmplări, ci o superbă operă literară.

Peruggio nu se minuna deloc: se obișnuise cu ideea că fiii luminii aveau din născare o genă artistică și cartea aceea trebuia să reflecte acest lucru. Serafina se întrebă cum ar arăta un jurnal ținut de Peruggio. Trebuia să-l îndemne să-și pună pe hârtie evenimentele vieții - ar rezulta probabil o carte excepțională. Peruggio refuză, înainte măcar ca fata să-și ducă ideea la capăt.

-Iubito, crezi că omenirea e gata să accepte să-și cunoască evoluția reală?

-Dar toate legendele vorbesc despre asta!

O privi cu gravitate.

-Tocmai, oamenii au învățat să le considere nimic altceva decât legende!

-Dar mitul Troiei ne-a demonstrat că legendele pot prinde viață!

Peruggio surâse.

-Mitul Troiei...ce a învățat omenirea din el? Ce au reținut oamenii când Schliemann le-a pus dovezile în față? Nimic altceva decât că în zorii civilizației a avut loc o bătălie între două popoare războinice, în locul indicat de descrierile lui Homer din Iliada. Numai că noi știm că Iliada nu era o poveste despre oameni, sau mai bine zis nu numai despre oameni. Era despre zei - noi știm asta! Noi știm cine erau zeii și ce făceau ei aici. Noi doi și probabil nimeni altcineva . Ai fi în stare să strigi asta în gura mare? Cu ce șanse de a fi crezută?

Serafina lăsă ochii în jos.

-Poate m-am pripit.

Peruggio veni și-i luă mâinile în palmele lui. O privi cu ochii serioși.

-Iubito, pentru ca și noi, și omenirea, să putem trăi o viață liniștită, trebuie ca povestea asta să rămână îngropată încă multe generații. Crede-mă, așa e cel mai bine!

-Dacă tu crezi că așa e cel mai bine, atunci așa va fi. Știu că ai judecat lucrurile cu seriozitate. Deși...

Nu voi să continue. N-avea nici un sens să-i strice ziua împărtășindu-i grijile ei. Dar n-avea nici o șansă de scăpare. Îi simți prezența în mintea ei. Peruggio citea pur și simplu gândul nerostit al fetei.

-Deci tu crezi că informația este mai răspândită decât ne-ar place nouă. Și că indivizii care ne-au hăituit, la Baalbek, la Cairo, chiar și aici, sunt cumva legați de povestea noastră.

Serafina își plecă fruntea.

-Nu vreau să cred asta. Dar găsește tu o altă explicație!

Peruggio rămase cu privirea in gol.

-La naiba, prea se leagă totul. Ai iarăși dreptate, ca de obicei.

Drumul spre Cuzco străbătea un podiș înalt, arid și neospitalier. Ceața era cu atât mai ciudată aici, în aerul acela rarefiat și extrem de uscat. Și totuși, privirile se loveau de ea ca de un ecran compact, făcând-o pe Serafina să încrunte din sprâncene și să șofeze cu multă băgare de seamă. Din fericire, șoseaua era aproape pustie la

ora aceea matinală. Soarele abia răsărise, îi vedea discul de un galben spălăcit ivindu-se anemic dindărătul perdelei de ceață.

Peruggio se foi neliniștit pe scaunul din dreapta. Deodată se aplecă și-și luă fruntea în mâinile care se crispară instantaneu, zvâcnind dureros. Serafina trase mașina la marginea drumului și-i puse o mână în jurul umerilor.

-Ti-e rău, dragule?

-Rău e puțin spus! Prezența lor aici mă torturează. O simt cu fiecare fibră a corpului.

-Cine? Și unde?

-Sunt chiar în fața noastră, învăluiți în ceață. De fapt cred că chiar ei au adus-o, dar totuși îi pot simți cu claritate. Zece entități, fiecare diferită de toate celelalte – diferențe semnificative de structură, mă refer.

Serafina rămase fără aer. Dacă Peruggio vorbea de entități, sigur nu erau oameni. Altfel le-ar fi spus pur și simplu indivizi sau persoane. Dar entități - asta suna cel puțin ciudat.

Peruggio se întinse după rucsacul aflat pe bancheta din spate și extrase cu o grijă nemărginită (de fapt Serafinei i se părea că e vorba de un soi de adorație mistică) legătura din piele și aur a Cărții Străbunilor. O deschise și începu să numere, petrecându-și palmele peste slovele caligrafiate, cu nesfârșită atenție.

-Sunt chiar zece, murmura Peruggio. Noroc cu cartea, măcar știm la ce să ne așteptăm.

Serafina ridică ochii, întrebătoare.

-Știi, în negura istoriei străvechi, înainte de a fi distrusă lumea fiilor luminii și înainte ca ei să fie aduși pe Pământ, a existat o înțelegere. Ea a fost făcută între zece civilizații diferite, a unsprezecea fiind a noastră. Urmau să se alăture și pământenii, sau locuitorii oricărei alte lumi nou-născute atunci când vor fi ajuns la nivelul de evoluție necesar.

Serafina tresări. Deci „a noastră" nu era, în acest caz, lumea pământenilor. Odată cu parcurgerea cărții, Peruggio își găsise rădăcinile și se integrase acelei misterioase lumi dispărute. Serafina trăia cu durere acest proces, pentru că i se părea că lumea aceea îl îndepărtează de ea, deși Peruggio îi explica întotdeauna totul, răbdător și plin de tandrețe.

Peruggio își continuă istorisirea, cu o voce calmă:

-De fapt cele zece civilizații erau toate mai noi și nici una nu se apropia de a noastră, ca principii și evoluție, mă refer. În sensul că erau, ca și omenirea, civilizații de orientare materialistă și tehnologică. Fiii luminii i-au privit o vreme suspicioși. Niciodată o astfel de lume tehnologică nu va putea evolua cu desăvârșire pașnic. Dacă nu făcea parte din prezentul lor, războiul fusese desigur o componentă esențială a zorilor acelor civilizații, ceea ce fiii luminii nu voiau să accepte. Dar ei au venit și au propus alianța în clipa când se maturizaseră și-și dădeau seama că pacea în Univers era condiția de bază a dezvoltării. Așa că au decis să se supună de bunăvoie puterii Mediatorului și toate disputele să fie rezolvate pașnic de acesta. Astfel s-a născut confederația egalilor, a cărei lege de bază în afara aceleia de a nu recurge niciodată la violență, era să accepte orice formă de viață care trăia după aceleași principii pașnice, și să proclame aceleași drepturi tuturor civilizațiilor, indiferent de vechimea lor. Asta a ținut câtva timp, până când fiii luminii au fost distruși. Se pare că au solicitat înainte ajutorul celor pe care la rândul lor îi ajutaseră. dar nu l-au primit. Unii au preferat robia, morții, și nu poți să-i condamni. O însemnare târzie din Cartea Strămunilor, făcută deja aici pe Pământ, spune că după distrugerea fiilor luminii , celelalte zece civilizații au fost lăsate să supraviețuiască din simplul motiv că structural nu erau atât de diferite de atacatori, exceptând bineînțeles faptul că erau mult mai pașnice și mai evoluate.

Serafina cugetă în sinea ei.

-Deci când spui că îi simți, asta înseamnă că zece ființe extraterestre se găsesc undeva în fața noastră? Pe drumul acesta?

-Mai exact la marginea lui, precizează Peruggio.

Serafina se albi la față.

-Oh, Doamne, dacă nu mi-ar fi atât de frică!

-Nu are de ce să-ți fie! Legile străvechi le cer un minim de politețe față de gazdele întâlnirii, ceea ce înseamnă că vor arăta ca noi și se vor abține de la orice act de agresiune.

-Dar ei de obicei nu arată ca noi? Serafina își simțea gâtul uscat, abia putea vorbi.

-Există unele diferențe, recunoscu Peruggio. Totuși, nesemnificative în fond. Toți au statură bipedă, structură de tip umanoid, au un cap, un trunchi și niște membre. Doar că fețele lor pot fi foarte diferite.

-Și voi, fiii luminii...

-Noi nu! Peruggio râse. În afara faptului că avem ochii aceia mari și adânci, cu irizații argintii și că suntem foarte frumoși, nu e nici o deosebire. Altfel Ariana n-ar fi putut să facă amestecul acela de sânge, să nu uiți asta. Noi și cei din sistemul Sirius n-a trebuit niciodată să ne schimbăm înfățișarea în fața pământenilor. În jurul stelei Sirius - steaua câinelui - se învârte o planetă locuită și pe locuitorii ei i-am considerat întotdeauna un fel de frați mai mici ai noștri

-Deci și cei din Sirius sunt identici, cugetă Serafina.

-Ei, nu chiar identici. Dar deosebirea e cu adevărat minoră - au câte șase degete la fiecare mână și picior, asta e tot.

Serafina rămase cu gura căscată. Șase degete...

-Frumoaso, logica ta imbatabilă nu s-a cutremurat că într-o lume cu sistem de numerație zecimal ora are 60 de minute, minutul 60 de secunde și anul 12 luni? În toate astea se repetă obsesiv cifra șase. Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

-Păi, m-am întrebat. Dar nici una din posibilele mele explicații nu avea în vedere una ca asta! Dar nu înțeleg un lucru: vrei să spui că zece nave extraterestre, farfurii zburătoare sau ce-or fi alea sunt acum pe Pământ, nedetectate de toată tehnologia noastră?

-Ei, și tu acum! Bineînțeles că e nevoie de o prezență cât mai discretă ca să nu se tulbure apele, așa că probabil au venit toți cu o singură navă, iar celelalte așteaptă în afara sistemului solar, unde nu pot fi detectate de tehnologia umană. Sau e posibil să se fi teleportat, unele civilizații stăpâneau destul de bine procesul cu multe milenii în urmă. Bine, era o treabă superficială - de la nava-mamă pe suprafața planetei, nimic mai mult. Erau în fond civilizații în esență materiale și tehnologice, așa că aveau nevoie de mijloace materiale pentru a călători în spațiu și erau limitați de viteza luminii. Transferul mental prin spațiul intergalactic cu viteză infinită era numai apanajul nostru, zise Peruggio zâmbind cu superioritate.

-Bine, încrezutule. Te dai mare că ai citit cartea aceea! Dar în ciuda replicii usturătoare, Serafina se albise. Oare câte grozăvii îi va fi dat să mai audă în dimineața care părea atât de liniștită? Și pentru ce extratereștrii s-ar osteni încoace, dacă nu-i cu supărare?

-Nu știu, murmură Peruggio, dar e pesemne grav. Va trebui să așteptăm să ne lămurească ei înșiși.

Mai făcură câțiva kilometri cu mașina pe drumul pustiu, prin pâcla tot mai lăptoasă, care acum acoperise complet soarele, până când Peruggio îi ceru să oprească. Serafina trase la marginea drumului și o luară înainte, pe jos, ținându-se de mână. Palma Serafinei era rece și transpirată.

-Iubito, calmează-te! S-ar putea ca unii să simtă stările emoționale, așa ca mine. Nu vrem să le dăm un avantaj asupra noastră!

Serafina începu să-și numere pașii și ritmul respirației, în încercarea de a-și domoli pulsul nebun. După câțiva pași ceața era atât de compactă încât nu se mai vedeau vârfurile degetelor, cu brațul întins înainte. Starea de nervozitate a Serafinei se accentuă. Peruggio zâmbea, dar era un zâmbet rece și studiat.

Înaintară așa câteva minute, pășind cu băgare de seamă pe pământul arid. Dimineața era răcoroasă și ceața aceea li se lipea de haine ca o mâzgă cleioasă. Serafinei nu-i plăcea deloc. Apoi, brusc, Peruggio se opri.

-Acum suntem chiar înconjurați de ei. Stau roată în jurul nostru. Vom discuta mental, așa că fii atentă și încearcă să prinzi orice informație care vine din partea lor - nu se știe niciodată la ce ne va folosi.

Serafina îi auzi apoi în gând glasul abia șoptit:

„Arătați-vă! Nici fiii luminii, nici fiii omului nu vă vor face vreun rău, atât timp cât sunteți pașnici”.

Pe o rază de vreo douăzeci de metri, ceața se subție până dispăru cu totul, în timp ce în rest deveni parcă și mai deasă. Zece siluete apărură clar, formând un cerc în jurul lor, depărtate una de alta. Era o adunătură ciudată de bărbați și femei, mai tineri sau mai bătrâni, cu straiele acoperite de mantii lungi în culoarea cetii sau cu veșminte fumurii care îi camuflau la fel de bine. Evident hainele lor nu erau la modă și fuseseră alese și combinate în modul cel mai

aberant cu putință, reprezentând epoci istorice extrem de diferite sau având elemente amestecate din etnografia diverselor popoare. Fețele lor erau mult deosebite una de alta, de la unele foarte frumoase la altele atât de comune încât ai fi putut trece de zeci de ori pe lângă ele, fără să le arunci o singură privire.

Peruggio își atinse cu mâna fruntea, apoi își trecu palma prin dreptul inimii și înclină capul.

-Fă și tu la fel, îi șopti Serafinei.

-Ce înseamnă?

-Că le urezi bun venit și le spui că gândurile tale nu vor fi dușmănoase, iar inima ta îi primește cu bucurie. Este salutul universal al tuturor făpturilor vii. Cele nevii nu-și pot atinge decât fruntea, pentru că ele nu au o inimă care bate.

-Există și făpturi nevii, care să stea de vorbă cu tine?

-Desigur, gândește-te numai la omul strălucitor. Și ele sunt de mai multe feluri: cele care au murit în dimensiunea aceasta a Universului dar trăiesc în lumi paralele sau cele care n-au părăsit niciodată această lume pentru că sunt încătușate aici.

Serafina trebui să asimileze ideea că, în afară de extratereștri, fusese oficial pusă la curent și cu existența stafiilor. Înghiți în sec și imită cât putu de bine salutul lui Peruggio, deși mâna pe care o duse la frunte avea un tremur nestăpânit. Una din cele zece siluete își părăsi atitudinea înghețată, schițând același salut. Serafina văzu că mâna siluetei avea șase degete.

-Desigur, murmură Peruggio, cei din sistemul Sirius. Mereu cei mai prietenoși și mai apropiați, din toate punctele de vedere.

Încet, una câte una, celelalte nouă făpturi părură că se dezmorțesc și schițară, unele grăbite, altele cu solemnitate, același salut.

Formalitatea aceasta fiind îndeplinită, Peruggio și Serafina se retraseră din mijlocul adunării pe circumferința cercului. Ideea de egalitate trebuia subliniată prin fiecare gest - era necesar ca toți să stea la fel de departe de centrul cercului. Siluetele se rearanjară astfel ca între fiecare formă umană și vecinii săi să existe aceeași distanță. Când Serafina dădu să plece de lângă Peruggio, mâna lui o reținu împletindu-și degetele cu ale ei.

-Rămâi lângă mine! Așa vor ști că dacă se va ajunge vreodată la un vot, noi nu vom vota unul împotriva celuilalt.

Serafina trebui să asimileze și informația aceasta.

-Prezența ta aici se explică, fiu al luminii. Dar ea ce caută?

Vocea din mintea Serafinei era extrem de rece. Simțea tonul dușmănos.

-Omenirea a ajuns pe treapta de evoluție necesară ca să poată face parte din această alianță, explică Peruggio.

-Da? Când am venit încoace n-am avut impresia asta. Oamenii se băteau și nu păreau de loc doritori să conviețuiască în pace.

-Și cu toate acestea ați ales Pământul ca loc de desfășurare al acestei convenții. Cum explici asta?

Întrebarea lui Peruggio o prinsese evident pe picior greșit, pentru că entitatea schimbă subiectul. Tonul vocii deveni mai puțin rece, dar era totuși destul de dușmănos.

-De ce iei apărarea pământenilor? Dacă vor avea ceva de spus, vor spune ei înșiși.

-Pentru că eu, la rândul meu, sunt în esență pământean. Sute de generații de-ale noastre au crescut aici și sângele argintiu s-a amestecat cu cel roșu.

-Atunci te situezi în afara cadrului legal al acestei adunări. Nu pot fi doi care să reprezinte aceeași civilizație!

-Așa este, dar tu m-ai chemat aici ca fiu al luminii iar ea reprezintă pământenii. Legea este respectată!

-Aveam totuși impresia că voi doi aveți aceleași interese, răspunse vocea rece.

-Este perechea mea, replică sec Peruggio.

-O alianță înăuntrul unei alte alianțe? Nuanța dușmănoasă a vocii deveni mai pronunțată.

-S-au mai văzut cazuri. Cartea Strămoșilor menționează cel puțin două.

-Ah, deci ai găsit-o? Vocea încercă zadarnic să ascundă mirarea și curiozitatea.

-Da, și conține relatarea exactă a tuturor convențiilor anterioare. Nu vei pune la îndoială cuvântul strămoșilor mei!

Tonul lui Peruggio fusese de-a dreptul poruncitor.

-Firește că nu! Dar dacă ai citit-o cu atenție, știi că gazdele aveau niște îndatoriri. Ne-ai urat bun venit, dar văd că încalci legea ospitalității.

-Oare? Voi toți trebuia să aveți o contribuție la asta, nu?

Fără o vorbă, cei zece scoaseră la lumină, unii de sub mantii, alții din desagi, zece bolovani comuni, banali, pe care îi așezară cu doi pași în fața fiecăruia. Peruggio tresări.

-Parcă nu așa trebuiau să arate!

-Iartă-ne, vorbi de astă dată vocea celui din Sirius. Serafina simți un accent de-a dreptul duios. Vocea continuă în mintea ei: „Nimeni n-a putut salva masa de cristal a adunării atunci când lumea voastră a fost distrusă. Tot ce am putut aduna sunt fragmente nesemnificative recuperate de la locul dezintegrării, unele cu mult timp după evenimente. Dar chiar și așa, în templele noastre ele sunt venerate ca cea mai de preț comoară”.

Peruggio îl privi pe cel care vorbise cu ochii săi imenși, argintii, plini de căldură.

-Inima ta este cinstită! Să văd ce pot face cu fragmentele astea. Altfel riscăm să se spună că dacă n-ați stat la masa de cristal, adunarea aceasta nu este valabilă.

O voce baritonală izbucni furioasă:

-Lumile noastre sunt amenințate și noi ne pierdem vremea cu aspecte formale!

Peruggio tresări. Ceva din motivele vizitei celor zece începea să i se dezvăluie, dar el rămase calm și replică pe un ton liniștit:

-Ne vom ocupa și de asta, dar acum să facem lucrurile așa cum cere tradiția.

Trecu prin dreptul fiecărei pietre și o aduse mai aproape de centrul cercului. Serafina simți îndoiala participanților la ritual. Îl priveau cu scepticism, în afară de cel de pe Sirius, care era profund încrezător. Intui că Peruggio trebuia să facă un lucru excepțional, pe care numai fiii luminii din vechime puteau să-l ducă la bun sfârșit, și că entitățile acelea erau sceptice cu privire la abilitățile tânărului. Peruggio, deși în mod cert simțea valul de neîncredere, nu părea deranjat de acest lucru. Se așeză comod pe pământ, în exteriorul cercului de pietre, privi o clipă spre soarele gălbejit care se străduia să penetreze cețurile, apoi păru că meditează, cu totul rupt de

realitate. Serafina încercă să-și țină răsuflarea: până și zgomotul respirației părea exagerat în liniștea mormântală care se lăsase. Câteva minute se scurseră astfel, în tăcerea aceea apăsătoare. Apoi Peruggio își întinse o mână înainte spre pietre și din ea izbucni cea mai strălucitoare rază de lumină pe care Serafina o văzuse vreodată, deși în ultima vreme avusese ocazia să vadă destul de des astfel de ciudățenii. Raza de lumină, în loc să se propage în linie dreaptă, se curbă după forma cercului de pietre, care părură să ia foc. Când strălucirea se risipi, văzură toți, cu exclamații de uimire, că pietrele se sudaseră între ele, formând o masă rotundă dintr-o singură bucată de cristal neted și lucios. Serafinei îi amintea de masa de consiliu din biroul lui Peruggio de la institut, numai că era mult mai strălucitoare și fata nu se îndoi că avea în față un diamant uriaș. Pe suprafața netedă și perfect prelucrată a mesei se găsea gravată o formă din două triunghiuri alungite, cu vârful cel mai ascuțit atingându-se, iar în locul unde se atingeau vârfurile triunghiurilor ieșea în relief un semn complicat. Serafina recunoscu semnul de pe piatra sacrificiului, de unde amerindienii prăvăleau în lac fetele pe care le jertfeau omului strălucitor.

-Ești îngâmfat, tinere, dacă pui semnul Arianei pe masă. Sau te tragi din casa Mediatorului? Vocea care întrebase putea face să înghețe și focul veșnic al iadului. Serafina ridică ochii, încercând să identifice pe cel care vorbise, dar se lăsă păgubașă. N-avea curajul să vadă altă figură rece și dușmănoasă.

-Știi prea puține sau mă pui la încercare, răspunse Peruggio la fel de rece. Semnul ultimului Mediator rămâne gravat în mijlocul mesei atât timp cât Cel Veșnic nu ne alege un altul. E deci firesc ca monograma Arianei să se afle acolo, nu?

-Ah, deci ai recuperat cumva și Cartea Mediatorului?

Peruggio nu răspunse dar privi în jurul său cu un aer superior, pe care Serafina nu i-l cunoștea. Nu minți se, nu spusese nimic, dar aerul acela sigur de sine lăsa să se creadă mai mult decât știa de fapt. Serafina se întrebă dacă va funcționa cacialmaua, dar se pare că întrebările vocii reci se cam epuizaseră. Cel cu tonul baritonal, îngrijoratul, vorbi la rândul său:

-Știm că ori de câte ori situația o cerea, apărea un Mediator care să salveze civilizațiile noastre. Acum cel căruia voi îi spuneți Cel

Veșnic tace - și se pare că tace de mii și mii de ani, iar distrugerea lumii voastre nu a fost răzbunată. Și atunci ce mai așteptăm? Să se termine la fel cu toate lumile cunoscute? Sau alegem noi un Mediator și-i jurăm supunere?

-Alegeți, dacă asta vă e voia, răspunse impasibil Peruggio. Numai că nu veți ajunge nicăieri în felul acesta - cel sau cea pe care o veți alege nu va fi mai mult decât unul sau una de-a voastră. Puterile excepționale ale Mediatorului nu vin din lumea aceasta și nu sunt materiale. Cel Veșnic îi dăruiește, pe perioada limitată de timp a vieții, o parte din propriile puteri - cât și cum, asta nu știe nici o ființă muritoare. Iar dacă Cel Veșnic a decis că nu e nevoie să apară un nou Mediator, înseamnă că lumile noastre nu sunt atât de amenințate pe cât credeți. În ce privește răzbunarea, ea e bucuria și plăcerea zeilor. Nici o ființă muritoare, și cu atât mai puțin Mediatorul, n-ar trebui să se răzbune.

-Bine, dar s-a dat ordinul ca lumile noastre să fie nimicite, la fel ca și lumea fiilor luminii. Nu ți se pare de ajuns?

-Mi se pare numai de așteptat. Credeați că supunerea vă va scăpa? Nici o șansă - ei nu știu decât să ucidă și să se extindă. E legea lor, așa funcționează. De ce ați crezut că, neîmpotrivindu-vă, veți scăpa? Îi privi pe toți pe rând, cu un aer mustrător, apoi continuă: Să înțeleg că toate cele zece civilizații vor fi atacate simultan? De unde știți asta?

-Nu simultan, vorbi cel de pe Sirius. Pe rând, începând cu Pământul. Nava lor spion a și fost trimisă încoace. Am venit să va avertizăm!

Serafina simțea efortul uriaș pe care îl făcea Peruggio să-și păstreze chipul și vocea impasibile. În spatele fațadei, vorbele loviseră din plin. IÎ simți înnebunit de furie și de amărăciune.

-Cât sunt de sigure informațiile voastre?

-Din păcate, extrem de sigure. Planul e acesta: ocuparea pe rând a tuturor lumilor noastre, începând cu cele mai puțin avansate, care să nu pună probleme. Au o navă care va ateriza în secret în toate locurile vizate, după care bănuim că va face cale întoarsă cu informațiile culese.

-Și ce se întâmplă daca spionul lor nu revine la bază?

În adunare se stârni un murmur.

-Știi bine că nimeni nu poate să-i distrugă. Ar fi putut s-o facă fiii luminii, dar ei au preferat o moarte glorioasă, decât să-și sacrifice principiile și să aibă mâinile mânjite cu sânge.

-Bine, să zicem că de-acum situația s-a schimbat. Eu sunt un hibrid, mai mult uman și oricum crescut aici pe Pământ, conform principiilor pământenilor. Aici se aplică principiul dinte pentru dinte: nu lași pe nimeni să te ucidă sau să-ți sacrifice familia, dacă poți să-l oprești.

Cei zece murmurară.

-Oare te mai poți numi fiu al luminii, cu o astfel de gândire? Nu mai ai nimic din moștenirea străbunilor tăi!

-Poate că nu, recunoscu Peruggio. Să zicem că am învățat să gândesc practic. Oricum nu va fi nici o răzbunare la mijloc pentru ceea ce s-a întâmplat acum mii și mii de ani. Asta deja arată că sunt diferit de voi toți și probabil diferit de majoritatea pământenilor - cine nu s-ar răzbuna dacă ar avea ocazia?

-Dacă ai de gând să le distrugi nava, nu-i poți opri, asta e sigur!

-Nu, dar îi pot întârzia. Omenirea se dezvoltă din ce în ce mai repede, peste câteva generații va fi probabil în stare să se măsoare cu o civilizație mult mai veche, dar a cărei dezvoltare se târăște în pași de melc!

-Ce este acela un melc? întrebă cel de pe Sirius.

-Un animal prin care pământenii personifică încetineala.

-Ce este acela animal?

-O ființă vie diferită de noi prin aceea că nu are o conștiință și toată viața îi este condusă de instincte.

Serafina își mușcă buzele ca să nu râdă. Realitatea devenea tragicomică. O altă voce o aduse cu picioarele pe pământ - vocea subțire, extrem de ascuțită a unei femei. „Ce-i aia femeie?" gândi Serafina hlizindu-se.

-Planul de a-i întârzia nu e rău, dar are limitele sale. Să presupunem că și ei au sesizat că blestemul celor de o sută de ori o sută de generații a ajuns la final - nu s-ar grăbi să anihileze din nou, de astă dată pentru totdeauna, pe fiii luminii?

-Gândești ca un melc, plasă entitatea de pe Sirius noul termen învățat. Ăsta e norocul fiilor luminii - când a fost rostit blestemul, termenul de o sută de ori o sută de generații a rămas ambiguu.

Dușmanii noștri au înțeles de o sută de ori o sută de generații de-ale lor, iar ei trăiesc milenii. Dar fiind rostit aici pe Pământ, blestemul s-a adaptat la durata vieții omenești. Este posibil ca ei să nu-și dea seama că blestemul lor și-a încetat efectul.

-Și la ce să ne așteptăm când vor veni aici și vor vedea că dușmanul lor dintotdeauna a renăscut? Oare amenințarea care plutește asupra noastră nu va fi dusă la îndeplinire mai repede? Știm doar că se hrănesc din furie mai mult decât din orice altceva, iar tânărul acesta în mod sigur nu va putea să-i oprească.

-Și dacă mai sunt alții ca el? Ar fi o combinație interesantă între puterea nemăsurată a fiilor luminii și aparentul pragmatism cu care sunt înzestrați acești...acești noi confederați umani.

Serafina ridică o mână, în semn că vrea să vorbească.

-Din păcate noi am căutat și alți fii ai luminii pe Pământ și nu am reușit să găsim nici unul. Dacă vă pregătiți de un război, nu vă lăsați soarta în mâinile unei singure persoane.

-Iată un sfat înțelept, murmură un altul.

-Este de fapt singurul sfat valabil, întări Peruggio. Conform cu cele spuse în Cartea Străbunilor, dacă eu voi reuși să le distrug nava-spion, aceasta va fi o crimă colectivă premeditată și voi fi condamnat la moarte, la rândul meu, pentru ea, așa cum zic legile noastre străvechi. Deci oricum veți fi puși în situația de a vă descurca fără mine.

Serafina îngheță la auzul acestei afirmații. Ceva se rupse în sufletul ei. Simți în gură un gust amar. Știa că străinii aceia nu aveau voie să-i vadă lacrimile, așa că își înfipse unghiile în palme să nu plângă. Ochii îi rămaseră uscați, în timp ce lacrimi nespus de dureroase i se prelingeau în interior, pe fiecare părticică a corpului ei. Urma să îl piardă...Nu putea să cuprindă toată deznădejdea din aceste câteva cuvinte. Urma să nu-i mai vadă niciodată ochii strălucitori, zâmbetul delicat, să nu-și mai treacă niciodată mâinile prin buclele lui mătăsoase, să nu-i mai simtă atingerea și nici buzele fierbinți... Niciodată! Își simți sufletul inundat de ură, o ură cum nu simțise vreodată, față de dușmanul fără chip care îi răpea astfel sensul vieții. Apoi auzi brusc vocea lui în gând:

"Serafina, abține-te! Emoțiile tale sunt prea vii și prea ușor de citit și ei n-au voie să știe ce simți. Vorbim după aceea și îți voi

explica totul."

Nu putea decât să-l asculte și să-și alunge durerea și furia într-un colț îndepărtat al minții. Se concentră să iasă la suprafața acelui vârtej negru care voia s-o absoarbă și să rămână atentă la firul discuțiilor.

-Dacă le dai timp oamenilor, ne dat timp și nouă, vorbi vocea de pe Sirius. Poate că ne vom putea pregăti într-un fel să-i înfruntăm.

-Sau, începu Peruggio gânditor...sau ne aliem cu toții împotriva dușmanului comun. Pământenii vor fi desigur foarte uimiți, pentru că ei se cred deocamdată singurele ființe inteligente. Dar când e vorba să alegi între viață și moarte, faci ușor compromisuri, așa că vă vor accepta.

-Nu, nu se pune problema! Vocea care vorbise acum era mai rece decât toate celelalte, mai dușmănoasă și foarte autoritară.

-Nu? Fiecare preferă să moară singur în loc să luptăm împreună? Peruggio strecură o undă de sarcasm în tonul lui.

În liniștea care se lăsă, stânjenitoare, cel de pe Sirius răspunse:

-Fiii luminii au fost distruși acum multe mii de ani, iar de atunci noi ne-am bucurat de pace.

-Da, pentru că probabil la cât de încet se mișcă ei, încă mai sărbătoresc victoria.

-Nu contează motivul. Principalul e că procedând la fel ca atunci, putem amâna tragedia care ne așteaptă pe toți. Și sperăm s-o amânăm atât de mult ca între timp urmașii noștri să aibă timpul necesar să-și părăsească lumea de origine și să înceapă o viață nouă într-un alt colț al Universului, acolo unde nu vor putea fi găsiți.

-Frumos, făcu Peruggio. O lume mereu pe fugă. Dar dacă asta e ceea ce vă doriți...

-Propune-ne ceva mai bun! Doar ești un fiu al luminii!

Peruggio oftă.

-Poate nu sunt în asentimentul strămoșilor mei, dar nu cred că o civilizație n-are alt rol decât să se sacrifice pentru celelalte. Eu sunt singur, iar pământenii în mod sigur nu vor accepta pentru ei o asemenea soartă și nici eu nu vreau să le impun așa ceva. Ar fi contra principiului nostru de a lăsa fiecărei ființe conștiente liberul

arbitru. Propunerea mea ați auzit-o cu toții: o alianță care să poată susține un război, indiferent pe cine voiau ei să atace prima oară.

-Nu acceptăm, mârâi o voce furioasă.

-Să se voteze, propuse cel de pe Sirius.

-Să se voteze, acceptară și ceilalți.

Și se votă. În afara lui Peruggio, mai era un singur vot pentru o alianță având ca scop lupta - votul Serafinei. Cel de pe Sirius își păstră neutralitatea, iar ceilalți se opuseră.

-Așa să fie, zise Peruggio. Fiecare se va descurca deci singur cu dușmanul comun.

Cele zece siluete se ridicară de la masă. Peruggio făcu un semn cu mâna și superba masă de cristal strălucitor dispăru. În fața lor nu mai erau decât zece bolovani obișnuiți, dispuși în cerc. Fiecare își recuperă bolovanul, apoi siluetele începură să dispară în ceață, până când nu mai rămase, în afară de Peruggio și Serafina, decât cel din lumea stelei Sirius.

-Mai ai ceva să-mi spui?

-Da, faptul că probabil nava-spion va ateriza într-un loc foarte izolat, în care să nu atragă atenția, peste vreun an în timp terestru. Ai cumva o hartă?

Peruggio se scotoci într-un buzunar după Cartea Străbunilor și o deschise la o pagină pe care, cu mirare, Serafina văzu harta lui Piri Reis.

-Calculele nostre arată că va ateriza aici! Unul dintre cele șase degete ale mâinii se înfipse într-o zonă din nordul Siberiei.

-Tungus, murmură Peruggio. Interesant se mai leagă unele lucruri!

Silueta străinului se apropie cu un pas de Peruggio.

-Rămâi cu bine. Poate a doua oară fiii luminii vor avea mai mult noroc decât prima dată. Își atinse fruntea și partea stângă a pieptului, după care se topi în ceață. În câteva minute, ceața aceea stranie dispăru ca și cum n-ar fi fost.